

БРАД МЕЛЦЪР ПЪРВИЯТ СЪВЕТНИК

Превод от английски: Владимир Германов, 2000

chitanka.info

*Дж. Ф. Кенеди-младши беше Чучулига.
Ейми Картър беше Динамо.
Челси Клинтън беше Енергия.*

Запознайте се със Сянката.

Ненавиждах Белия дом.

*След това осъзнах, че бих могла да се
приспособя или бих могла да се приспособя.*

*Луси Джонсън,
дъщеря на Линдън
Бейнс Джонсън*

*Човек не живее в Белия дом, човек там е
само експонат А на държавата.*

*президент Тиодор
Рузвелт*

Помня тежки ноци, изпълнени с кошмари.

*Сюзън Форд,
дъщеря на Джералд
Форд, за времето, когато е
била Първа дъщеря*

ГЛАВА 1

Страхувам се от височини, змии, нормалност, посредственост, Холивуд, първоначалната тишина в празна къща, продължителния мрак на зле осветена улица, зли клоуни, професионални неуспехи, интелектуалното въздействие на куклите Барби, да разочаровам баща си, да съм парализиран, от болници, доктори, от рака, който уби майка ми, от неочаквана смърт, глупава смърт, болезнена смърт и, най-лошото, от самотна смърт. Не се боя обаче от властта — затова и работя в Белия дом.

Както си седя на дясната предна седалка на очукания ми, ръждясал син джип, не мога да не зяпам момичето, с което съм излязъл — красивата млада жена, която кара колата ми. Дългите ѝ, слаби пръсти държат волана властно, за да покажат и на двамата кой командва парада. Не ми пука обаче — докато колата лети надолу по Кънектикът авеню, на мен ми е много по-приятно да наблюдавам как късата ѝ черна коса ближе задната част на врата ѝ. От съображения за сигурност държим прозорците затворени, но това не може да ѝ попречи да отвори люка на тавана. Докато топлият ранен септември се промушва през косата ѝ, тя седи облегната назад и се наслаждава на свободата. След това добавя към джипа последния си персонален щрих — включва радиото, прищраква станциите, на които съм го настроил предварително, поглежда ме и клати глава.

— Това ли ти харесва? — пита Нора. — Станции с приказки?

— Заради работата. — Посочвам скалата и, с надеждата, че съм на ниво, добавям: — Последната е с музика.

Тя решава да провери дали блъфирам и натиска бутона. Пак приказки.

— Винаги ли си толкова предсказуем? — повдига вежди.

— Само когато... — Преди да успее да довърши, писък на електрическа китара разкъсва тъпанчетата ми. Намерила е своята станция.

Нора започва да барабани с палци по волана и да клати глава в такт с музиката, изглежда изцяло жива.

— На теб това ли ти харесва? — крещя, за да надвикам шума. — Станции с боклук?

— Само така можеш да останеш млад — отвърща тя с усмивка. Натяга болтовете ми и го знае. На двайсет и две Нора Хартсън е умна. И твърде самоуверена. Знае, че се притеснявам заради разликата във възрастта ни — разбра го още в първия момент, когато ѝ казах, че съм на двайсет и девет. И ѝ е все едно.

— Мислиш, че това ще ме уплаши ли? — попита ме тя тогава.

— Ако те уплаши, грешката ще е твоя — отговорих.

Тогавата се предаде. Имаше нужда от предизвикателство. Твърде дълго нещата за нея бяха прекалено лесни. Както Нора много добре знае, никак не е забавно винаги да получаваш каквото поискаш. Работата е там, че е много вероятно тъкмо такава да е по-нататъшната ѝ съдба. За добро или лошо, това е нейната сила. Нора е привлекателна, интересна, страхотно пленителна. Освен това е дъщеря на президента на Съединените щати.

Както вече казах, не се страхувам от власт.

Колата се насочва към Дюпон Съркъл, а аз поглеждам часовника си и се питам кога ли ще свърши нашата първа среща. Единайсет и четвърт е, но Нора изглежда така, сякаш всичко едва сега започва. Когато спираме пред едно заведение, което се нарича „Текила и присмехулник“, вдигам очи към тавана.

— Пак бар?

— Този е добър. Никой не го знае.

— Значи няма да има натрапници? — Инстинктивно поглеждам огледалото. Кафявият шевролет „Събърбан“, който ни следва още от портала на Белия дом и навсякъде, където спирахме след това, е точно зад нас. Сикрет Сървис никога не я изпуска от поглед.

— Не се безпокой за тях — казва тя. — Няма да се представя какво ще стане.

Преди да успея да поискам обяснение, виждам един мъж в маскировъчни панталони, застанал пред входа на заведението. Той ни посочва запазено място за паркиране и ни го сочи. Още преди да натисне бутона в ръката си и да зашепти в яката на полото си, знам кой е той. Сикрет Сървис. Кое означава, че няма да е нужно да изчакаме

дългата опашка отпред — ще ни вкара през задния вход. Ако питате мен, това не е лош начин да влезеш в претъпкан бар. Разбира се, Нора вижда нещата различно.

— Готов ли си да му духнем под опашката?

Кимвам, без да съм сигурен какво е намислила, но едва удържам усмивката си. Първата дъщеря, казвам първата дъщеря, седи до мен в раздрънканата ми кола и иска да я последвам в шемета на танца. Вече вкусявам ритъма на салсата.

Точно когато вече можем да видим очите на агента пред „Текила и присмехулник“, Нора подкарва джипа и се насочва към една дискотека по средата, между двете пресечки. Обръщам се, за да видя изражението на агента. Не му е забавно. Разбирам какво казва по устните му: „Сянката потегли“, изръмжава в яката на полото си.

— Чакай малко... Не им ли каза, че отиваме в „Текила и присмехулник“?

— Искам да те попитам нещо... Мислиш ли, че е забавно, когато излизаш, тайните агенти предварително да проверяват мястото, където отиваш?

Замислям се за момент.

— Всъщност, намирам го за доста готино.

Тя се смее.

— Е, за мен е кошмарно. В момента, в който влязат, интересните хора се насочват към изхода. — Посочва към шевролета, който все още е зад нас, и добавя: — Мога да се справя с тези, които ме *следват*. Онези, първите, развалят купона. Освен това всички непрекъснато са на нокти.

Когато спираме пред портиера, се мъча да измисля някаква остроумна забележка. Тогава го виждам. Пред входа на новата ни цел стои един мъж и шепне в яката на фланелката си. Както и онзи пред „Текила и присмехулник“, този също е облечен в стандартното небрежно облекло на Сикрет Сървис — маскировъчни панталони и фланелка с къси ръкави и поло яка. За да привличат колкото е възможно по-малко внимание към Нора, агентите полагат всички усилия да са невидими — облеклото им е в тон с обекта им. Разбира се, мислят, че се сливат с околната среда, но поне последния път, когато проверих, хората с подобни дрехи не носят пистолети и не

говорят в яките на фланелките си. Така или иначе обаче, впечатлен съм. Познават я по-добре, отколкото си мислех.

— Е, ще влизаме ли, или какво? — питам аз и кимвам към портиера, който чака Нора да отвори вратата си.

Нора не отговаря. Проницателните ѝ зелени очи, които бяха достатъчно убедителни, за да се съглася да я оставя да шофира, сега гледат през прозореца безизразно.

Потупвам я закачливо по рамото.

— Значи са знаели, че идваш... Чудо голямо. Такава им е работата.

— Не е това.

— Нора, всички ние имаме навици. Това, че знаят какво правиш обикновено...

— Там е проблемът! — крещи тя. — Този път се държах непредвидимо!

В избухването ѝ долавям болка, която ме изненадва. За първи път ми показва уязвимата си част и, независимо че го прави с крясък, скачам право в целта.

— Зарежи това място... Ще намерим нещо друго.

Тя гледа гневно агента пред входа. Той ѝ се ухилва. И друг път са играли тази игра.

— Махаме се — ръмжи Нора. Натиска рязко газта, гумите просвирват и се насочваме към следващата спирка. Когато потегляме, отново поглеждам огледалото. Шевролетът, както винаги, е точно зад нас.

— Никога ли не се отказват? — питам я.

— Върви със занаята — отговаря тя, сякаш са я изритали в корема.

С надеждата да я развеселя, заявявам:

— Забрави тези маймуни. Какво ти пука, като знаят къде ще...

— Прекарай две седмици по този начин и ще запееш друга песен.

— Няма. Моята песен винаги е една и съща. *Обичай типовете с патлаци. Обичай типовете с патлаци.* Това е мантра.

Шегата е плоска, но върши работа. Нора се съпротивлява на една едва забележима усмивка.

— Трябва да обичам тези патлаци. — Въздъхва дълбоко и прокарва пръсти през корените на черната коса на тила си. Струва ми се, че най-накрая започва да се отпуска.

— Благодаря ти още веднъж, че ме остави да карам — казва. — Беше започнало да ми липсва.

— Ако ще се почувстваш по-добре, като ти го кажа, ти си отличен шофьор.

— А ти си отличен лъжец.

— Не ми се доверявай, а погледни сама... онези лемури отзад се хият, откакто отдели джипа от бордюра.

Нора поглежда огледалото и махва на двамата пазачи, също с пола и маскировъчни панталони.

Не ѝ се усмихват в отговор, но този до шофьора ѝ махва.

— Тези са моите момчета... С мен са вече три години — обяснява тя. — Освен това, Хари и Дарън не са толкова лоши. Чувстват се гадно, защото в действителност само те отговарят за мен.

— Звучи ми като работа мечта.

— По-скоро като кошмар. Всеки път, когато изляза от Дома, се лепват отзад и ми гледат задника.

— Има и по-неприятни занимания.

Тя се обръща и се преструва, че комплиментът не ѝ е доставил удоволствие.

— Обичаш да флиртуваш, нали?

— Най-безопасната форма на активно общуване.

— Безопасна, а? Всичко за теб с това ли се изчерпва?

— Пита младата дама с въоръжената охрана.

— Какво мога да кажа? — смее се тя. — Човек понякога трябва да внимава.

— А понякога трябва да подпалиш селото, за да го запазиш.

Последното ѝ харесва — представлява някакво предизвикателство. За нея всичко останало е планирано.

— Значи сега си Чингиз хан? — пита ме.

— Известно е, че съм опустошил няколко безпомощни поселища.

— О, моля те, адвокатче, започваш да се излагаш. Кажу ми къде искаш да отидем.

Силата ѝ ме възбужда. Правя опит да се престоря на безразличен.

— Все ми е едно. Нужно ли е обаче маймуните също да дойдат?

— Зависи — казва тя с усмивка. — Смяташ ли, че ще можеш да се справиш с тях?

— О, да. Адвокатите са известни с умението си да пребиват едри, яки и войнствени типове.

— Добре. След като няма да има бой, ще трябва да се примирим с бягство. — Тя настъпва педала и главата ми се удря в облегалката. Вече летим по Кънектикът авеню.

— Какво правиш?

Хвърля ми поглед, който усещам в гащите си.

— Искаше усамотение.

Адреналинът ми почва да се покачва.

— Наистина ли мислиш, че можеш да се отървеш от тях?

— Досега съм опитвала само веднъж.

— И какво стана?

Пак ми хвърля същия поглед.

— Не ти трябва да знаеш.

Спидометърът бързо достига деветдесет и по зле асфалтираните улици на Вашингтон усещаме всяка неравност. Стисвам дръжката на вратата и се изопвам. В този момент виждам Нора такава, каквата е — двайсет и две годишно момиче. Макар че съм само с няколко години по-възрастен, сърцето ми отдавна не е туптяло толкова бързо. След три години в Мичиганския юридически факултет, две години като стажант, две години в юридическа фирма и последната година и половина в екипа на съветниците на Белия дом страстите ми са станали чисто професионални. И тогава Нора Хартсън ме събужда с шамар и пали огън в стомаха ми — как, по дяволите, бих могъл да знам какво съм пропускал?

Отново поглеждам към шевролета отзад и се смее нервно.

— Ако си навлека неприятности...

— Това ли те тревожи?

Прехапвам устни. Направих голяма крачка назад.

— Не... Просто... знаеш какво искам да кажа.

Тя не обръща внимание на пелтеченето ми и увеличава скоростта още повече.

Хлътнал в тишината на разговора ни, чувам единствено рева на шумния двигател. Напред виждам входа на подземния проход, който минава под Дюпон Съркъл. В началото на тесния тунел има стръмно спускане, така че не се вижда колко коли има пред нас. На Нора сякаш не ѝ пука. Без да намалява скоростта, скачаме в тунела и стомахът ми се обръща. За щастие, пред нас няма никой.

Когато излизаме от тунела, мога да се концентрирам единствено върху зеления светофар на пресечката. Става жълт. Не сме достатъчно близо, за да успеем. На Нора и този път не ѝ пука.

— Светофарът...

Светва червено и Нора прави рязък десен завой. Колелата просвирват, ребрата ми се притискат в подпората между нас. За първи път ми минава през ум, че сме в опасност. Поглеждам огледалото. Шевролетът все още е зад нас.

Минаваме по къса, тясна улица. Отпред виждам знака „Стоп“. Въпреки късния час, пред нас има постоянен поток коли, които се възползват от предимството си. Очаквам Нора да намали скоростта. Напротив, увеличава я.

— Не прави това — предупреждавам я.

Тя забелязва силата на гласа ми, но не отговаря. Проточвам врат, за да видя колко коли има отпред. Не са много, но нямам представа дали ни виждат. Профучаваме покрай знака „Стоп“ и затварям очи. Чувам коли от двете ни страни да набиват спирачки, свирене на гуми, вой на клаксони. Нищо не ни удря. Обръщам се и виждам, че агентите ни следват.

— Побърка ли се? — питам.

— Само ако се убием. Ако останем живи, ще съм просто дръзка.

Отказва да намали скоростта, докато профучава по тесните улици на Дюпон Съркъл, с тухлени къщи от двете страни. На всяко кръстовище оставяме следа — пищящи клаксони и гневни шофьори. Най-накрая подкарва по еднопосочна алея, която води към главната улица — Кънектикът авеню. Единственото нещо между нас и шестте ленти движещи се автомобили е поредният знак „Стоп“. На трийсетина метра преди него, Нора най-накрая натиска спирачката. Слава богу. Разумът надделя.

— Защо не се прибираме вече? — предлагам.

— Никакъв шанс. — Тя се мръщи към огледалото, вперила поглед в любимите си агенти. Те се изкушават да слязат от шевролета, но знаят, че Нора ще потегли в мига, в който го направят.

Агентът, който седи до шофьора, сваля стъклото. Млад е. Може би дори по-млад от мен.

— Стига, Сянка! — крещи той, сякаш за да я впечатли, като използва кодовото име, което използват в Сикрет Сървис. — Знаеш какво каза той последния път. Не ни карай да му се обаждаме и сега.

Заплахата не ѝ допада.

— Тъп задник — промърморва под нос и настъпва педала. Колелата се въртят на място, докато зацепят.

Не мога да ѝ позволя да продължава.

— Нора, недей да...

— Мълчи.

— Не ми казвай да...

— Казах да млъкнеш. — Отговорът ѝ е премерено, ниско ръмжене. Гласът ѝ не звучи като нейния. Летим към знака и успявам да преброя седем коли на платното пред нас. Осем. Девет. Десет. Това не е малка странична уличка. Тези коли просто летят. Забелязвам, че по слепоочието на Нора се спуска малка капка пот. Стиска волана с всички сили. Този път няма да ни се размине.

Когато приближаваме изхода, правя единственото, което ми идва наум — навеждам се настрани, натискам клаксона и го задържам. Изхвърчаме от страничната уличка като призрак, летящ с осемдесет километра в час.

Две коли извиват рязко. Трета удря спирачки. Четвъртата, черна акура, опитва да намали скоростта, но няма достатъчно време. Гумите стържат по асфалта, но колата продължава да се движи. Макар че Нора прави всичко възможно да освободи пътя, акурата ни чуква в ъгъла на задната броня. Това е достатъчно, за да ни завърти. И за да препречи пътя на шевролета. Агентите свиват рязко вдясно и заковат. Ние продължаваме напред.

— Мина добре! — крещи Нора, докато се бори с волана. — Мина добре!

След две секунди осъзнавам, че е права. Всички са цели, а ние сме свободни да отидем, където си искаме. Нора осветява купето с усмивката си. Докато летим към следващата пресечка, все още

опитвам да си спомня как да дишам. Нейните гърди също се повдигат и спускат, докато овладява дишането си.

— Не беше зле, а? — пита ме най-накрая.

— Не беше зле!? — отвърщам и избърсвам челото си. — Можеше да се убием! Да не говорим за другите коли и за...

— Нали ти беше забавно?

— Не става дума за забавление. Това е най-глупавата каскада, която...

— Нали ти беше забавно? — повтаря въпроса и гласът ѝ става по-топъл. Дръзките ѝ очи сияят на лунната светлина. След като съм виждал толкова много нейни двуизмерни изображения по вестниците и телевизията, е някак странно да я гледам седнала до мен. Мислех си, че знам как се усмихва, какви са движенията ѝ. Нищо общо с истината. Отблизо лицето ѝ изглежда съвсем друго — скулите ѝ оживяват, леко зачервени от възбудата... няма начин да се опише. Не че съм загубил ума си, но просто... не знам как иначе да го кажа... начинът, по който ме гледа... мен. Тупва ме по крака.

— Никой не пострада. Онази кола само ни чукна. В най-лошия случай сме с ожулена броня. Слушай, колко често се случва да се отървеш от специалните агенти и да останеш жив, за да го разказваш?

— Правя го през четвъртък. Не е кой знае какво.

— Можеш да се шегуваш, но трябва да признаеш, че беше вълнуващо.

Поглеждам назад през рамо. Напълно сами сме. И не мога да не призная, че е права.

Минават десет минути, преди да си дам сметка, че сме се загубили. Безупречните тухлени къщи на Дюпон Съркъл са изчезнали и сега сме сред очуканите жилища в покрайнините на Адамс Морган.

— Трябваше да свием по Шестнайсета — казвам.

— Не знаеш какво говориш.

— Ти си абсолютно права. Аз съм сто процента в неведение. Знаеш ли откъде го знам? — Спирам за по-голям ефект. — Защото ти се доверих да караш! Къде, по дяволите, ми е бил умът? Ти почти не живееш тук. Почти никога не се возиш с кола, а когато се возиш, обикновено си на задната седалка.

— Какво би трябвало да означава това?

Давам си сметка какво съм казал, едва след като чух въпроса. Преди три години, веднага след като избрах баща ѝ, когато Нора беше първа година студентка в Принстън, списание „Ролинг Стоун“ пусна изпепеляващ материал, посветен на „наркотиците и сексуалния ѝ живот“ в университета. Според статията двама нейни колеги твърдели, че им се е нахвърлила на задната седалка в колите им, когато е била на амфетамини. Според друг източник било кокаин. Според трети — хероин. Така или иначе, въз основа на материала някакъв гладен за секс любител на Интернет написа поема, в която използва пълното ѝ име, Елеонора, озаглавена „Елеонора, ожулените колене“. След няколко милиона препратени електронни писма Нора се сдоби с това прозвище и рейтингът на баща ѝ започна да пада. След статията баща ѝ се обади на редактора на „Ролинг Стоун“ и поиска от него да оставят дъщеря му на мира. Оставиха я и рейтингът на Хартсън започна да се вдига. Всичко тръгна нормално, но шегата вече циркулираше. И по лицето на Нора личеше, че злото е сторено.

— Не исках да кажа нищо — настоявам, за да смекча неволната обида. — Имах предвид, че семейството ти се вози с лимузини. С кортежи. Возят те други.

Изведнъж Нора се разсмива. Има секси, топъл глас, но смехът ѝ е като на малко момиче.

— Какво толкова казах?

— Смути се — отговаря развеселено. — Цялото ти лице е червено.

Обръщам се на другата страна.

— Съжалявам.

— Не, всичко е наред. Сладък си. Особено като се изчерви. Сега знам, че е истинско. Благодаря ти, Майкъл.

Произнесе името ми. За първи път тази вечер произнесе името ми. Отново се обръщам към нея.

— Няма за какво. Хайде сега да се махаме оттук.

Обръщаме по Четиринайсета улица и продължаваме да търсим парчето земя, наречено Адамс Морган, където са най-надценените барове във Вашингтон и най-добрите ресторанти с чуждестранна кухня. Насочваме се в посоката, от която дойдохме. Наоколо има само запустели постройките и тъмни улици и започвам да се тревожа. Колкото

и да не ѝ пука, първата дъщеря на Съединените щати не бива да попада в такива квартали.

Все пак, когато стигаме до края на улицата, виждаме първите признаци на цивилизован живот — зад ъгъла няколко души излизат от единствената осветена витрина наоколо. Това е голяма тухлена сграда, превърната в бар на два етажа. На изпоцапана бяла фирма с дебели черни букви пише „Махалото“. Иззад ръбовете на фирмата струи шикозна, среднощно синя светлина. Не е моя тип заведение.

Нора паркира колата наблизо и гаси двигателя.

— Тук? — питам. — Това е долнопробна дупка.

— Не, не е. Хората са добре облечени. — Посочва един мъж с памучни панталони с цвят на камила и плътно прилепнала черна фланелка. Преди да успее да възразя, тя добавя: — Да вървим. Поне веднъж сме анонимни.

Измъква черната бейзболна шапка, нанизана на дръжката на чантата ѝ и я нахлупва ниско над очите си. Дегизировката е ужасна, но Нора твърди, че върши работа. Досега поне никой не я е спирал.

Плащаме десет долара на входа, влизаме и се озъртаме. Мястото е пълно с типичните за Вашингтон делнични посетители — повечето все още с костюмите, с разхлабени вратовръзки, други вече с пуловерите си „Калвин Клайн“. В ъгъла двама мъже играят бiliarд. До тях други двама се държат за ръце. Едва тогава разбирам къде сме попаднали — освен Нора, няма нито една жена. Застанали сме на сред гей бар.

Някой отзад ме хваща за задника. Дори не си правя труд да се обърна.

— Нора, знам, че си ти.

— Впечатлена съм — отвръща тя. — Дори не изглеждаш смутен.

— Защо трябва да изглеждам смутен?

По блясъка в очите ѝ разбирам, че ме подлага на нов тест. Искане да разбере дали съм печен.

— Значи нямаш нищо против да останем?

— Абсолютно — отговарям. — Не бих приел нищо друго.

Гледа ме смразяващо. Засега пасувам. Промъкваме се до бара и поръчваме питиета. Аз вземам бира. Нора взема „Джак Даниелс“ и джинджър. Тръгвам след нея и тя ме отвежда в далечния край на бара, там, където плотът опира перпендикулярно в стената. Съвсем

инстинктивно, Нора ми посочва крайния стол и сяда с гръб към заведението. Бейзболната шапка скрива косата ѝ и няма шанс да я разпознаят. Седнала е така, че я виждам единствено аз. Оглежда помещението още веднъж и, удовлетворена, се заема с питието си.

— Винаги ли си предпочитал сериозната си страна?

— Какво искаш да кажеш? Аз не съм...

— Не е нужно да се извиняваш — прекъсва ме тя. — Ти си такъв и толкова. Просто искам да знам къде е причината. Семейни проблеми? Болезнен развод? Баща ти е изоставил теб и май...

— Никой не е направил нищо — отвърщам. — Аз съм този, който съм.

От тона ми решава, че това е проблем. Права е. И не е нещо, което би приела на първа среща. За да се измъкна гладко от ситуацията, правя опит да заговоря за безопасни неща.

— Е, кажи ми какво мислиш за Принстън? Палецът нагоре или надолу?

— Започваш да говориш, като че ли вземаш интервю.

— Не ми минавай с този номер. Колежът говори много за човека.

— Колежът не ти казва нищо. Това е рационализирано решение, основано единствено на безсмислено посещение в университетския комплекс и предварително уточнени резултати от приемните изпити. Освен това ти си почти на трийсет — добавя с усмивка, подканяща да я излижеш, — въпросът за теб е антична история. Какво си правил след това?

— След юридическия факултет? Бях на стаж, после работих в адвокатска фирма. Честно казано обаче, това беше само, за да запълня времето между кампаниите. Барф в Сената, няколко типа в местните управи... три месеца с кампанията на Хартсън, като шеф на агитацията във великия щат Мичиган. — Тя не отговаря и долавям, че ме преценява. Веднага добавям: — В национален мащаб всичко е като зоологическа градина. Искях истинска отговорност и затова останах в щата.

— Така беше по-добре за теб или за егото ти?

— За всички нас. Щабът беше на двайсет минути от дома.

Тя съзира нещо в отговора ми.

— Значи искаше да си в Мичиган?

— Да. Защо?

— Не знам... Умен тип като теб... И работиш в екипа на съветниците. Обикновено тези като теб гледат да се измъкнат от родния си град.

— Бях доброволец и решението ми беше изцяло финансово. Нищо повече.

— Ами колежа и правния факултет? И двете в Мичиган, нали? Невероятно — винаги знаеше къде да търси слабостите.

— Ученето ми беше друга история.

— Заради нещо, свързано с родителите ти?

Отново достигахме до границите ми.

— Заради нещо лично. Но вината не беше тяхна.

— Винаги ли си толкова снизходителен?

— А ти винаги ли си толкова любопитна?

Тя се обляга на лакът върху бара и усещам как се притискам към стената.

— Аз съм такава, каквато съм — отвърща тя с мрачна усмивка.

— Точно — дразня я в отговор. — Точно това имах предвид.

Скачам от стола и тръгвам към нея. В екипа на съветниците първото правило, на което ни учат, е: „Не ги оставяй да те притиснат“.

— Къде отиваш? — пита тя и препречва пътя ми.

— Само до тоалетната. — Минавам край нея и всичко между гърдите и бедрата ми се отрива в тялото ѝ. — Ще се върна след минута.

Връщам се от тоалетната достатъчно рано, за да видя, че Нора отпива глътка от бирата ми. Слагам ръка на рамото ѝ, отзад.

— Можеш да си поръчаш. Има достатъчно за всички.

— Исках само да изпия един аспирин — обяснява тя и мушка малко кафяво шишенце за лекарства с рецепта в чантата си.

— Всичко наред ли е?

— Малко ме боли главата, нищо повече. — И добавя: — Ти искаш ли?

Клатя глава.

— Твоя работа — казва с усмивка. — Когато обаче видиш каквото ще ти покажа, ще имаш нужда от хапчето.

— Как да разбирам това?

Качвам се на стола си и Нора се навежда към мен.

— Когато тръгна към тоалетната, видя ли да влизат познати физиономии?

Поглеждам над рамото ѝ и се озъртам.

— Не мисля. Защо?

Усмивката ѝ става още по-широка. Каквото и да е станало, тя се забавлява много добре.

— Вляво, в дъното. До мишената за дартс. Бяла риза. Избелени дънки.

Очите ми следват упътването ѝ. Ето я мишената. Ето го... Не вярвам на очите си. В другия край на бара през сивата си коса прокарва пръсти и се опитва да не бие на очи Едгар Саймън. Съветникът на Белия дом. Адвокат на самия президент. Моят шеф.

— Познай коя ще е най-хубавата клюка в офиса — пее Нора.

— Това не е смешно.

— И какво толкова? Значи е обратен.

— Въпросът не е в това, Нора. Той е женен. За жена. При това положение, ако се разчуе...

Усмивката ѝ изчезва.

— Женен? Сигурен ли си?

— От горе-долу трийсет години — отговарям нервно. — Скоро първото му дете ще замине в колеж. — Навеждам глава, за да съм сигурен, че няма да ме види. — Запознах се с жена му на един прием за набиране на средства за Американския корпус. Името ѝ е Елън. Или Елена. Нещо с Е.

— Глупчо, там се запозна с мен.

— Преди да дойдеш. В самото начало. Саймън ме запозна с нея. Изглеждаха наистина щастливи.

— А сега той е тук, с надеждата да чукове нещо странично. Боже, баща ми е факир да избира прелюбодейци.

За двете седмици, откакто се срещнахме, Нора споменава баща си за втори път. И не просто своя баща. *Бащата*. Бащата на американския народ. Президентът на Съединените щати. Трябва да призная, че колкото и пъти да го споменава, изглежда няма да свикна с мисълта.

Приведен напред, стиснал с потна длан плота на бара, стоя замръзнал. Нора е с лице към мен и с гръб към Саймън.

— Какво прави сега? — пита ме.

Аз съм се скрил зад главата ѝ и отказвам да погледна. Ако аз не мога да видя Саймън, той също не може да ме види.

— Кажи ми какво прави! — настоява Нора.

— Няма начин. Ако ме види, ще изгърмя. Няма да получа друго назначение, докато не стана на деветдесет.

— Държиш се така, сякаш това време е съвсем близо. — Преди да успея да реагирам. Нора ме хваща за яката и рязко навежда глава. Пречи ми да се наведе и аз успявам да огледам Саймън както трябва.

— Говори с някого — изсумтявам.

— Познат ли?

Непознатият има къдрава черна коса и е с дънкова риза. Клатя глава. Никога не съм го виждал.

Нора не е в състояние да се въздържи. Поглежда бързо и веднага се обръща напред, точно когато непознатият подава на Саймън някакво листче.

— Какво беше това? — пита Нора. — Телефоните ли си разменят?

— Не мога да кажа. Те... — Точно в този момент Саймън поглежда към мен. По дяволите! Навеждам бързо глава, преди погледите ни да са се срещнали. Достатъчно бързо ли го направих? Челата ни с Нора се докосват и приличаме на хора, които са изпуснали пари под бара.

Изведнъж чувам мъжки глас:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Сърцето ми трепва. Вдигам поглед. Барманът е.

— Не, не... — запъвам се аз. — Тя загуби обеца.

Барманът се отдалечава и аз пак се обръщам към Нора. Прилича почти на замаяна.

— Бързо! Ставай, мъжкарче!

— Какво си на...

Преди да успея да довърша, тя пита:

— Къде е сега?

Вдигам глава и поглеждам нататък. Проблемът е, че там вече няма никой.

— Мисля, че си е отишъл.

— Отишъл? — Нора вдига глава. Двамата оглеждаме бара.

— Ето го — казва тя. — До вратата.

Обръщам се към вратата и виждам, че Саймън излиза. Пак оглеждам заведението. Масата за бiliarд. Мишената. Покрай стената. Типът с дънковата риза също го няма.

Реакцията на Нора е мигновена. Грабва ръката ми и започва да ме дърпа.

— Да тръгваме!

— Къде?

— Трябва да го проследим.

— Какво? Побърка ли се?

Продължава да ме дърпа.

— Хайде, ще бъде забавно.

— Забавно? Да дебна шефа си е забавно? Като ме увол...

— Знаеш, че ще е забавно. Не умираш ли да научиш къде отива?

И какво пишеше на листчето?

— Предполагам, че е бил адресът на някой близък хотел, където Саймън и приятелят с дънковата риза ще си поиграят на купи ми свирка, докато сърцата им се налудуват.

Нора се смее.

— Купи ми свирка?

— Правя предположения. Знаеш какво имам предвид.

— Разбира се, че знам какво имаш предвид.

— Добре. Тогава също така знаеш, че няма никаква полза от клюките.

— Така ли смяташ? Че го правя заради клюката? Майкъл, замисли се за момент. Едгар Саймън е *адвокатът* на Белия дом. Адвокатът на баща ми. Така. Ако го хванат с извадени топки, кой според теб ще го отнесе публично? Освен самия Саймън, чие око ще бъде насинено?

Въпрос номер пет ми бръква право в раната. Изборите са само след три месеца и на Хартсън не му е никак леко и бездруго. Още едно насинено око и ще стане напечено.

— Ами ако Саймън не е тук заради секс? — питам я. — Ако се е срещнал с онзи тип заради нещо друго?

Нора ме смразява с поглед. Погледът, с който ме убеди да й позволя да кара, работи с пълна сила.

— Това е най-сериозната причина да отидем. — Изчаква миг, за да схвана логиката, после нанася смъртоносния удар: — Ако ти не

искаш да дойдеш, разбирам. Аз обаче трябва да отида. Дай ми ключовете и ще се чупя.

Вадя ключовете от джоба си. Тя отваря длан.

Клатя глава.

— Наистина ли мислиш, че ще те пусна сама?

Тя ме разстрелва с усмивка и хуква към вратата. Без да се мая, тръгвам след нея. Излизаме вън и виждам черното волво на Саймън да потегля малко по-нататък по улицата.

— Ето го — казвам.

Втурваме се като обезумели към джипа ми.

— Хвърли ми ключовете — подвиква Нора.

— Никакъв шанс — отговарям. — Този път ще карам аз.

ГЛАВА 2

Нужни са две пресечки скоростно каране, за да видя отново колата на Саймън и номера му от Милуоки с надпис „Спасете залива Чесапийк“.

— Сигурен ли си, че е той? — пита Нора.

— Категорично е той. — Намалювам скоростта и оставям помежду ни една пресечка разстояние. — Познавам стикера от служебния паркинг.

След няколко минути Саймън е минал през Адамс Морган и се насочва към Шестнайсета улица. Все още на пресечка зад него, влизаме в Рилиджън Роу и минаваме покрай десетките храмове, джамии и църкви, които са част от пейзажа.

— Не трябва ли да се приближим? — обажда се Нора.

— Не, ако искаме да не ни види.

Отговорът ми сякаш я забавлява.

— Сега знам как са се чувствали Хари и Дарън — казва тя. Говори за двамата агенти от Сикрет Сървис.

— Като стана дума за това, смяташ ли, че ще пуснат сигнал за издирване? Няма ли да се обадят, за да кажат, че са те изпуснали?

— Ще се обадят на нощния дежурен и на шефа на екипа за Белия дом, но мисля, че ще минат поне два часа, преди да се разчуе.

— Толкова дълго? — питам и поглеждам часовника си.

— Зависи какво се е случило. Ако ти беше зад волана, когато се отскубнахме, вероятно щяха да го обявят за отвлечане, което е първостепенната заплаха за член на първото семейство. Останалото обаче зависи от човека. Челси Клинтън разполагаше с половин час най-много. Пати Дейвис разполагаше с дни. Аз имам около два часа. След това побесняват.

Чутото не ми харесва.

— Какво означава „побесняват“? Тогава ли ще изпратят черните хеликоптери, за да ни хванат?

— Вече опитват да ни хванат. След два часа ще ни пуснат в компютрите на полицията. Ако това стане, утре сутринта ще си в новините и всички клюкарски издания ще искат да разберат какви са били намеренията ти.

— Няма начин... Никакъв шанс. — Откакто се познаваме, срещите ми с Нора се броят на пръсти — един прием за набиране на средства, церемония по подписване на закон, рождения ден на заместник-съветника — мероприятия на екипа на Белия дом. При първото събитие се запознахме, при второто разговаряхме, при третото ме покани да излезем заедно. Мисля, че на света има само десетина души, които биха отказали тази покана. Не съм сред тях. Това обаче не означава, че съм готов да ме гледат под лупа. Както вече съм виждал да става многократно, в момента, в който те осветят прожекторите на публичността, подпалват и задника ти.

Поглеждам часовника си. Почти дванайсет без четвърт е.

— Значи имаш около час и половина, преди да те направят на пържола.

— Всъщност, теб ще направят на пържола.

Права е. Ще ме изядат жив.

— Още ли се безпокоиш за работата си? — пита ме тя.

— Не — отвърщам, без да отделям очи от колата на Саймън. — Само за шефа ми.

Саймън дава мигач, завива вляво и стига до пътя през парка „Рок Крийк“, чиито сенчести алеи са любимо свърталище на велосипедистите и бягащите за здраве. В натоварените часове този път е задръстен от коли на хора, които пътуват от и до предградията. В момента е напълно пуст — което значи, че Саймън може да ни види много лесно.

— Изгаси фаровете — казва Нора. Приемам предложението ѝ и се навеждам напред, за да виждам едва различаващия се в тъмнината път. Веднага в стомаха ми се образува някаква сюрреалистична празнина.

— Предлагам да се откажем и...

— Наистина ли си такъв страхливец? — пита Нора.

— Това няма нищо общо със страха. Просто е абсолютно безсмислено да си играем на частни детективи.

— Майкъл, казах ти вече... Това изобщо не е игра за мен. Не играем на нищо.

— Играем и още как. Ние...

— Спри колата — прекъсва ме тя. Виждам, че стоповете на колата на Саймън пред нас светват. — Спри колата! Той намалява!

Наистина, Саймън отбива вдясно и спира. Ние сме на около петдесет метра зад него, но заради извивката на пътя не попадаме пряко в линията на видимостта му — ако погледне в огледалото, ще види само пуст парк.

— Изгаси двигателя! Ако ни чуе... — Гася двигателя и ме изненадва пълната тишина. Това е тишината, която човек чува под вода. Вторачени в колата на Саймън, продължаваме да плуваме безпомощно, в очакване нещо да се случи. Кола профучава в противоположната посока и моментално ни изважда на сушата.

— Може да е спукал гума или...

— Шшшшт!

Присвиваме очи, за да видим какво става. Колата му не е много далеч от уличната лампа, но въпреки това ни е нужно време, докато очите ни свикнат с тъмнината както трябва.

— Имаше ли някой с него в колата? — питам.

— Стори ми се, че е сам, но ако е имало някой, сигурно е легнал на задната седалка...

Хипотезата на Нора остава недоизказана, защото Саймън отваря вратата си. Без дори да се замисля, спирам дишането си. Пак сме под водата. Очите ми са приковани към малката бяла светлинка, която виждам през задното стъкло на колата му. Силуетът му тършува нещо на мястото до него. След малко слиза.

Когато застанеш лице в лице с Едгар Саймън, не можеш да не забележиш колко е голям. Не на ръст, а като присъствие. Подобно на много висши служители от Белия дом, гласът му е зареден със самоувереността на успеха. За разлика от шефовете му, обаче, които непрекъснато са бесни заради поредната криза, Саймън излъчва спокойствие, произтичащо от дългогодишния му опит като съветник на президенти. Това непоклатимо самообладание започва от широките като гардероб рамене, минава през никога негризаните му нокти и достига съвършенството си в идеално оформената сива коса. На петдесет метра пред нас обаче, в тъмнината, всичко това се губи.

Застава до колата си, стиснал в ръка нещо, което прилича на голям, книжен пощенски плик. Поглежда нещо надолу, после затръшва вратата. Светлината в купето угасва и става още по-трудно да го виждаме. Саймън се обръща към гората край пътя, прекрива металната мантиanela и се насочва нагоре по склона.

— До тоалетната ли отива? — казвам.

— С този плик в ръка? Взема си нещо за четене?

Не отговарям.

Нора започва да нервничи. Откопчава предпазния колан.

— Може би трябва да отидем да проверим...

Сграбчвам я за ръката.

— Оставаме тук.

Тя е готова да се съпротивлява, но преди да започне, виждам някаква сянка — човешка фигура прекрива мантиanelата и излиза на платното.

— Познай кой се върна — прошепвам аз.

Нора се обръща светкавично.

— Пликът не е в него! — възкликва тя.

— По-тихо... — Млъквам, защото Саймън поглежда към нас. Двамата с Нора замръзваме. Той веднага пак се обръща към колата си.

— Видя ли ни? — шепне Нора. В гласа ѝ се прокрадва безпокойство, което е ново за мен.

— И да ни е видял, не го показва — шепна в отговор.

Саймън отваря вратата и се качва в колата си. След трийсет секунди натиска рязко педала и изфучава напред, като изхвърля към нас облак прахоляк.

— Да карам ли след него? — питам.

— По-добре да останем при плика.

— Какво смяташ, че има в него? Документи? Снимки?

— Пари?

— Мислиш, че е шпионин? — подхвърлям скептично.

— Нямам представа. Може да продава информация на пресата. Всъщност този вариант не би бил чак толкова лош. Това тук може да е пощенската му кутия.

— Несъмнено е пощенска кутия — кимва Нора и поглежда назад през рамо, за да се увери, че сме сами. — Искам да разбера какво ще дойдат да вземат.

Преди да успея да я спра, тя е навън.

Протягам ръка, за да я задържа, но е твърде късно — вече тича напред по пътя, към склона.

— Нора! Върни се веднага! — Дори не се преструва, че й пука.

Паля колата и я настигам. Крачи бързо. Решително.

Ще ме намрази заради това, но не мога да не го направя.

— Нора! Качвай се в колата! Тръгвам си!

— Тръгвай си.

Стискам зъби и осъзнавам най-очевидното — тя няма нужда от мен. Въпреки това, правя още един опит.

— За твое добро е, качвай се в колата. — Никакъв отговор. — Моля те, Нора, не е никак смешно. Получателят на този плик вероятно ни наблюдава и в момента! — Нищо. — Хайде, няма причина да...

Тя заковава на място и аз натискам спирачката. Обръща се към мен и слага ръце на кръста си.

— Щом искаш да си тръгваш, тръгвай си. Аз трябва да разбера какво има в този плик.

Веднага след това прекрочва мантинелата и започва да се изкачва по склона.

Седя в колата и я следвам с поглед, докато мога.

— Довиждане! — викам през прозореца.

Не ми отговаря.

Давам ѝ още няколко секунди, за да промени решението си. Не го променя. Добре, казвам си най-накрая. Това ще ѝ е за урок. Мисли си, че като е първа дъщеря, може да... Ето пак! Тази скапана титла! Не, казвам си. Не го прави заради това. Забрави титлата и мисли за човека. Веднага обаче си давам сметка, че не мога да отделя едното от другото. За добро или лошо. Нора Хартсън е дъщеря на президента. Освен това е едно от най-интригуващите същества, които съм виждал от доста време насам. И колкото и да ми е неприятно да го призная, наистина я харесвам.

— Дявол да го вземе! — крещя и удрям волана. Къде, по дяволите, е гръбнакът ми?

Отварям жабката, грабвам фенерчето и изскачам от джипа. Изкачвам се на четири крака по склона и откривам Нора да обикаля наоколо в тъмното. Осветявам лицето ѝ и първото нещо, което виждам, е онази усмивка.

— Тревожеше се за мен, нали?

— Ако те бях изоставил, маймуните щяха да ме убият.

Тя идва до мен и дръпва фенерчето от ръката ми.

— Все още е рано, сладур.

— Тъкмо заради това се тревожа.

Някъде на склона над нас чувам шумолене в хрусталаците и веднага си давам сметка, че Саймън може да се е срещнал с някого. Който все още е там. И ни наблюдава.

— Мислиш ли, че...

— Хайде да намерим плика. — Нора е съгласна с всичко.

Тръгваме заедно, предпазливо, на зигзаг нагоре по склона, обилно обрасъл с храсти и дървета. Вдигам глава и виждам само тъмнина — клоните на дърветата скриват всичко — от небето, до лампите край пътя долу. Единственото, което мога да направя, е да си кажа, че сме сами. Но не вярвам в това.

— Освети ето там — казвам на Нора, която върти фенерчето във всички посоки. Когато лъчът прорязва нощта, разбирам, че ще трябва да действаме малко по-систематично. — Започвай от основата на всяко дърво, после осветявай нагоре — предлагам.

— Ами ако го е качил много високо?

— Саймън прилича ли ти на човек, който се катери по дърветата? — Няма как да не се съгласи. — Давай малко по-бързо — добавям. — Този, за когото го е оставил... дори и да не е тук, ще се появи всеки момент.

Нора насочва фенерчето към дънера на най-близкото дърво и отново потъваме във водната тишина. Продължаваме да се изкачваме и дишането ми става все по-тежко. Взирам се, за да открия плика, но не мога да не поглеждам назад, през рамо. Не вярвам в телепатия или други необясними паранормални явления, но вярвам в животинската, необяснима способност на човека да разбира, когато го наблюдават. Докато се изкачваме нагоре по склона, не мога да се освободя от това чувство — не сме сами.

— Какво ти става? — пита Нора.

— Просто искам да се махаме оттук. Можем да дойдем утре заедно с...

Изведнъж го виждам. Ето го. Очите ми се разширяват и Нора проследява погледа ми. На няколко метра пред нас, в основата на едно

дърво, върху което е издълбано сърце, е подпрян големият книжен плик.

— Кучи син — казва тя и се втурва напред. Действа мигновено. Взема го и го разкъсва.

— Не! — крещя. — Не го пипай... — Твърде късно. Отворила го е.

Нора осветява вътрешността на плика.

— Не мога да повярвам! — възкликва тя.

— Какво? Какво има вътре?

Обръща го наопаки и съдържанието пада на земята. Една, две, три. Четири пачки банкноти. По сто долара. С бандероли от банка Фърст ъв Америка.

— Пари?

— Много пари.

Вземам една пачка, свалям бандерола и започвам да броя. Същото прави и Нора.

— Колко? — питам я, когато приключи.

— Десет хиляди.

— И при мен — казвам. — Значи общо са четирийсет хиляди. Всичките са номерирани последователно.

Споглеждаме се неспокойно. Мислим едно и също нещо.

— Какво да правим? — пита тя накрая. — Да ги вземем ли?

Каня се да отговоря, когато виждам нещо да се движи в големия храст вдясно от мен. Нора насочва фенерчето. Няма никой. Въпреки това, не мога да се отърва от усещането, че някой ни наблюдава.

Дръпвам плика от ръцете на Нора и напъхвам четирите пачки банкноти отново вътре.

— Какво правиш? — пита ме тя.

— Хвърли ми фенерчето.

— Каж ми защо.

— Веднага! — викам. Тя се подчинява и ми го хвърля. Осветявам плика и гледам дали има нещо писано по него. Няма нищо. В тила си чувствам пулсираща болка. Челото ми е плувнало в пот. Имам усещането, че ще припадна и бързо връщам плика в основата на дървото. Не само закъснялата лятна топлина ме кара да се потя.

— Добре ли си? — пита Нора, защото вижда изражението ми.

Не отговарям. Вместо това протягам ръка и късам малко листа от дървото. Оставям фенерчето настрана, смачквам листата и започвам да трия ръбовете на плика.

— Майкъл, не можеш да изтриеш отпечатъци от пръсти. Не става така.

Не обръщам внимание на забележката ѝ и продължавам да трия.

Тя коленичи до мен и слага ръка на рамото ми. Докосването ѝ е силно и въпреки всичко, което става, трябва да призная, че ми е приятно.

— Губиш си времето — добавя.

Естествено, права е. Отново хвърлям плика до дървото. Зад нас се чупи клонка и двамата моментално се обръщаме. Не виждам жива душа, но усещам нечий поглед.

— Да се махаме оттук — казвам.

— Но тези, които ще дойдат да вземат пакета...

Оглеждам се още веднъж в тъмнината.

— Честно казано, Нора, мисля, че те вече са тук.

Нора се озърта, усеща, че нещо не е наред. Прекалено тихо е. Космите на ръката ми са настръхнали. Това място никак не е безопасно. Грабвам Нора за ръката и започваме да се спускаме по склона. След десетина крачки ходенето ни се превръща в тръс. След това в спринт. След като едва не се спъвам в някакъв камък, моля Нора да запали фенерчето.

— Мислех, че е у теб — отвърща тя.

Обръщаме се назад едновременно. Някъде там, по-нагоре по склона, виждаме светлината на фенерчето. Точно там, където го оставих.

— Запали колата — казва Нора. — Аз ще го донеса.

— Не, аз ще го...

И този път действа твърде бързо. Преди да успея да я спра, вече се изкачва нагоре. Ще ми се да извикам нещо, но се безпокоя, че не сме сами. Докато я гледам как подтичва, забелязвам дългите ѝ, гъвкави ръце. Само след секунди обаче изчезва в тъмнината. Каза ми, да запали колата, но просто няма начин да я оставя сама. Тръгвам нагоре, приближавам се достатъчно, за да мога да я виждам. Тя ускорява крачка, аз също. Постепенно започвам да тичам. Докато я виждам, всичко ще бъде наред.

В следващия момент усещам страхотен удар по челото. Политам назад и се строполявам с тъпо тупване. Усещам как влагата на тревата прониква в панталоните ми, после вдигам глава, за да видя нападателя. Опирам се на лакът и чувствам лепкава мокрота по челото си. Кръв. Тогава виждам какво ме е съборило — дебел, нисък клон на един дъб. Идва ми да се разсмея на случилото се, но бързо си спомням защо не гледах къде ходя. Ставам на крака, присвивам очи и се мъча да открия Нора.

Не виждам нищо. Слабият лъч на фенерчето е на старото си място, но не виждам някой да се приближава към него. Търся с очи сенки, силуети, ослушвам се да чуя шумолене на съчки и отдавна изсъхнали листа. Там няма никой. Няма я. Загубил съм дъщерята на президента.

Краката ми се огъват, когато правя опит да си представя последствията. Тогава, ненадейно, нещо там помръдва. Все пак има някой. После, като рицар със светец меч, силуетът се обръща и започва да се спуска към мен. Фигурата приближава, лъчът на фенерчето ме заслепява. Обръщам се и тръгвам през тъмната гора, с протегнати ръце, за да не се блъсна в още нещо. Чувам стъпките зад гърба си, приближават. Изведнъж се блъскам в гъсталак, плътен като стена. Обръщам се към врага си и лъчът на фенерчето ме заслепява.

— Какво, по дяволите, е станало с челото ти?! — пита Нора.

Успявам само да се засмея нервно. Все още не сме в безопасност.

— Нищо ми няма — настоявам. Кимвам ѝ окуражително и продължаваме към колата.

— Може би трябва да останем тук, за да видим кой ще го вземе.

— Не — казвам и я улавям здраво за ръката. — Тръгваме.

Спускаме се по гористия склон с пълна скорост. Стигаме до мантинелата, аз я прескачам и хуквам към джипа, малко по-нататък по пътя. Ако бях сам, вероятно вече щях да съм стигнал до него, но не желая да се отдалечавам от Нора. Забавям крачка, издърпвам я пред себе си, за да съм сигурен, че всичко е наред.

Тя стига първа до джипа ми, скача вътре и затръшва вратата. След секунда съм при нея. Дватама едновременно натискаме бутоните, за да заключим вратите. Когато чувам щракването на усамотението, въздъхвам прекалено дълбоко.

— Хайде, карай, карай! — казва тя и аз паля двигателя. Гласът ѝ звучи изплашено, но ако видиш пламъчето в очите ѝ, ще си помислиш, че се забавлява.

Настъпвам педала, завъртам волана и потеглям. При острия обратен завой гумите изпищяват, после се понасяме към изхода на ъгъла на „Картър Барън“ и Шестнайсета улица. Докато летим напред, очите ми са залепени за огледалото. На Нора също.

— Няма никой — отбелязва тя, но в гласа ѝ има повече надежда, отколкото увереност. — Всичко е наред.

Гледам в огледалото и се моля да е права. С надеждата да наклоня везната още малко в наша полза, настъпвам газта допълнително. Излизаме на Шестнайсета улица и политаме. Неравната настилка отново започва да ни подхвърля. Този път обаче ми е все едно. Най-накрая сме в безопасност.

— Как се справих? — питам Нора, която се обръща назад и гледа през задното стъкло.

— Не лошо — признава тя. — Хари и Дарън биха останали доволни.

Усмиввам се в момента, в който чувам свирене на гуми зад нас. Обръщам се към Нора, която все още гледа назад. Лицето ѝ е озарено от фаровете на колата, която ни настига.

— Карай бързо! — вика тя.

Оглеждам района. Намираме се в доста западнал квартал на Шестнайсета улица, недалеч от Рилиджън Роу. Можем да свием по много пресечки, но видът на това място никак не ми харесва. Твърде много изоставени коли и опожарени апартаменти. Улиците са мръсни. И най-лошото — пусти.

Настъпвам педала и свивам вляво, само за да видя дали колата ще ни последва. Тръгва след нас и сърцето ми се свива. Сега е на половин пресечка и бързо ни настига.

— Възможно ли е да са от Сикрет Сървис?

— Не. Нашите нямат такива фарове и са с шевролети.

Поглеждам фаровете в огледалото. Карат на дълги, така че е трудно да се види, но формата и височината на колата показват, че не е джип.

— Наведи се — казвам на Нора. Които и да са онези, няма да поема никакви рискове.

— Не е колата на Саймън, нали? — пита тя.

Получаваме отговор под формата на сини и червени светлини, които обливат задното ни стъкло.

— ОТБИЙТЕ ВДЯСНО! — реве басов глас от говорител, монтиран на покрива.

Не мога да повярвам. Ченгета.

— Всичко е наред. Ченгета са.

Докато намалявам скоростта, забелязвам, че на Нора не ѝ е никак приятно. Не може да стои спокойно, трескаво поглежда в страничното огледало, после през рамо, после пак към огледалото. Очите ѝ шарят във всички посоки, докато откопчава предпазния колан.

— Какво има? — питам, когато джипът е на място.

Тя не отговаря. Вместо това се навежда към издутата си ръчна чанта, която е на пода в краката ѝ. Започва да тършува вътре и ме облива студена пот. Не мога да премълча.

— Имаш ли наркотици? — питам я.

— Не! — настоява тя. В страничното огледало виждам да приближава униформен полицаи.

— Нора, не ме лъжи. Това е... — Полицаят почуква на стъклото ми. Точно, когато се обръщам, чувам, че жабката се затваря.

Свалям стъклото и се насилвам да се усмихна.

— Добър вечер — казвам. — Нещо нередно ли направих?

Държи фенерче над рамото си и осветява Нора. Тя все още е с бейзболната шапка и прави всичко възможно да не я познаят. Не иска да погледне ченгето в очите.

— Всичко наред ли е? — питам, с надежда да отвлека вниманието му.

Полицаят е набит мъж, със старомодни, възголеми мустаци. Когато се навежда към прозореца, виждам само косматите му ръце. Използва брадичката си, за да посочи жабката.

— Какво скрихте там? — пита той Нора.

По дяволите. Видял я е.

— Нищо — шепне Нора.

Ченгето преценява отговора ѝ.

— Моля, слезте от колата — нарежда.

Намесвам се:

— Няма ли да ни кажете...

— Излезте от колата. И двамата.

Поглеждам Нора и разбирам, че сме загазили. Когато бяхме в гората, беше неспокойна. Сега обаче... Нора има изражение, което до този момент не съм виждал. Очите ѝ са широко отворени, устните — леко отворени. Опитва да мушне кичур коса под ръба на шапката, но ръката ѝ трепери. Моят свят престава да се движи.

— Хайде! — пролайва полицаят. — Слизайте!

Нора изпълнява нареждането му бавно. Докато обикаля отпред, за да застане откъм моята страна, приближава вторият полицаи. Той е нисък чернокож, с арогантна походка на ченге.

— Всичко наред ли е? — пита.

— Още не знам. — Първото ченге се обръща към мен. — Разкрачи се.

— Да се разкрача... какво съм направил?

Сграбчва ме за яката и ме блъсва към джипа.

— Разкрачи се!

Подчинявам се, но продължавам да протестирам.

— Нямайте никаква основателна причина да предполагате, че съм...

— Адвокат, а? — пита ченгето.

Не трябваше да се обаждам.

— Да — потвърждавам колебливо.

— Тогава ме осъди. — Бута ме напред и забива остър палец в ребрата ми. — Трябваше да ѝ кажеш да се успокои. Сега утре няма да отиде на работа.

Не мога да повярвам. Не я е познал. Нора застава до мен и се подпира на ръце върху капака на джипа. Държи главата си наведена. Вторият полицаи я опипва, за да провери за оръжие, но не ѝ обръща особено внимание. Също като мен, Нора следи със стаен дъх мустакатия, който тръгва към жабката.

От мястото си виждам как отваря вратата. Когато сяда на седалката, се чува дрънчене на белезници и ключове. След това тихо щракване. Устата ми пресъхва и ми става все по-трудно да дишам. Поглеждам към Нора, но тя е решила да гледа другаде. Очите ѝ са вперени в асфалта. Това няма да продължи дълго.

— Джакпот! — обявява мустакатият. Гласът му звучи доволно и нагло. Затръшва вратата и обикаля джипа. Държи едната си ръка отзад.

— Какво има? — пита вторият.

— Виж сам.

Вдигам поглед. Очаквам да видя кафявото шишенце от лекарство с рецепта на Нора. Или пакетче кокаин. Ченгето обаче държи пачка стодоларови банкноти.

По дяволите. Взела е парите.

— Така. Някой от двама ви сега ще ми обясни ли защо носите по това време толкова пари?

И двамата мълчим.

Поглеждам Нора. Бяла е като сняг. Няма я наперената жизненост, с която профучаваше покрай стоповете, с която изхвърча от бара и обикаляше из гората. Изражението ѝ продължава да е онова, което се появи, когато ни спряха. Страх. Изписал се е на лицето ѝ, а ръцете ѝ все още треперят. Тя просто не може да бъде хваната с тези пари. Въпреки че не е незаконно да ги притежава, въпреки че не могат да я арестуват, няма да е никак лесно да обясни съществуването им. В тази част на града. Толкова много. Само приказките за наркотици ще досъсипят колкото репутация ѝ е останала. Списание „Ролинг Стоун“ ще е най-малкият ѝ проблем.

Обръща се към мен и пак ми показва уязвимата си страна. Обикновено твърдят ѝ поглед е премрежен от сълзи. Моли за помощ. И, независимо дали ми харесва или не, аз съм единственият, който може да ѝ помогне. С няколко прости думи мога да ѝ спестя болката и опозоряването. След това тя и президентът... Спирам се. Не. Не е заради това. Както вече казах. Не заради баща ѝ. Или „титлата ѝ“. Правя го заради нея. Нора. Нора се нуждае от мен.

— Зададох ви въпрос — изръмжава полицаят и размахва пачката пари. — Чии са?

Поглеждам Нора още веднъж. Нямам нужда от повече. Връщам самоувереността в гласа си, обръщам се към полицая и казвам само две думи:

— Мои са.

ГЛАВА 3

Като съдия със съдийско чукче, полицаят удря пачката с дясната си ръка в отворената длан на лявата.

— Откъде ги имаш? — пита ядосано.

— Моля? — отговарям. За да печеля време.

— Не ми лази по нервите, момче. Откъде човек като теб може да има десет бона кеш?

— Човек като мен? Какво означава това?

Ритва ръждясалата броня на джипа ми.

— Не се обиждай, но не мога да кажа, че се возиш стилно.

Клатя глава.

— Не знаете нищо за мен.

Подсмихва се на отговора ми и разбира, че е напипал болно място.

— Не можеш да се скриеш. Изписано е на лицето ти. И на челото ти.

Пипвам раната на челото си предпазливо. Кръвта се съсирва. Изкушавам се да отговоря както подобава, но премълчавам.

— Глобете ме за превишена скорост и ще се махна от главата ви.

— Слушай, провинциалистче, не искам да ми казваш мнението си.

— А аз не искам да ме обиждате. Така че, освен ако имате основателно подозрение, че е извършено престъпление, нямате право да ме безпокоите.

— Нямах представа какво...

— Всъщност имам доста добра представа. Много по-добра, отколкото си мислите. И понеже няма закон, който да забранява носенето на пари, ще съм ви благодарен, ако ми ги върнете и напишете фиша за глоба. В противен случай рискувате съдебен процес за превишени права и писмо до шефа, което ще е много трудно да обясните, като дойде време за повишение.

С ъгълчето на окото си виждам, че Нора се усмихва. Ченгето стои на мястото си. По начина, по който поглажда мустаците си, разбирам, че е ядосано.

— Вейт — казва на партньора си след малко. — На Четиринайсета и М. има хайка за наркотици. Виж дали са обявили някой за издирване. Може и да извадим късмет.

— Не е това — заявявам аз.

Той ме поглежда скептично.

— Ще ти кажа нещо, момченце. Зализани бели типчета като теб идват в този квартал само по две причини. Наркотици или курви. Дай ми книжката си и документите на колата. — Подавам му ги и той се обръща към партньора си. — Някакви новини, Вейт?

— Нищо.

Ченгето се обръща и тръгва към колата си. Минават пет минути и се качвам в джипа. Нора сяда до мен, но е жестоко безмълвна. Поглежда ме и се усмихва едва забележимо. Правя опит да ѝ се усмихна и аз, но тя извърща лице. Бих могъл да я убия за това, че взе парите. Как можеше, по дяволите, да е толкова глупава!? Спомням си така наречения „аспирин“, но не съм готов да повярвам най-лошото. Още не.

Тя гледа безизразно през прозореца, опряла е брадичка на дланта си. Седи отпуснато и разбирам, че в момента целият свят тежи на раменете ѝ. След малко ченгето се връща с розово листче, на което пише „Разписка“.

— Къде са ми парите? — питам.

— Ще си ги получиш до цент, стига да са чисти — отговаря той. Забелязва обърканото ми изражение и добавя: — Ако нашите момчета не се появят, за да те идентифицират, можем да задържим парите ти законно, като вероятен приход от престъпление. — Не се усмихва, но си личи, че се наслаждава. — Е, харесва ли ти това, господин адвокат, или искаш да говориш лично с шефа ми?

Клатя глава и преценявам последствията.

— Кога ще си получа парите?

— Обади ни се следващата седмица. — Знае, че не продаваме наркотици. Прави всичко това, само за да ни лази по нервите. После се навежда към прозореца и добавя: — И за да сме наясно... — кимва

към Нора, която все още седи неподвижно до мен. — Не съм сляп, момче. Просто не искам да имам главоболията, до които води това.

Самоувереността му ме ядосва. Отпускам се на седалката. През цялото време е знаел коя е тя.

— И още нещо, последно... — Протяга ръка през прозореца и залепва някакъв лист за гърдите ми. — Ето ти фиша за глобата.

Десет минути след това с Нора сме в центъра на града и караме право към Белия дом. Обилната адреналинова баня най-после е приключила. Боли ме гърлото, стомахът ми се е свил на топка, но всъщност не усещам нищо, освен някакво изтръпване. Изтръпване и липса на контрол. Очите ми се приковани в пътя, а палците ми треперят, докато потропвам с тях по горната част на волана. Движението е напразен опит да скрия страха си и не мога да заблудя никого. Включително и себе си. С това, че ме спипаха с парите, не само влизам в очите на полицията — сега вече те са документирани, аз съм свързан с тях и с онова, за което е трябвало да се плати с тях.

Нора ме наблюдава и вижда, че ритъмът на палците ми се ускорява. Никой от двамата ни не е казал и дума, откакто ченгетата ни пуснаха. Най-накрая тя нарушава мълчанието.

— Добре ли си? — пита ме.

Само кимвам.

— Оценявам това, което направи за мен — казва тя.

Очите ми са вперени напред.

— Всичко е наред — отвъръщам хладно.

— Говоря сериозно.

— Вече ти казах, всичко е наред. Не е голяма рабо...

— Голяма работа е. Подобни неща не ми се случват всеки ден.

— Надявам се да е така — изсумтявам ядосано.

Тя замълчава за миг, усеща, че всеки момент мога да избухна.

— Знаеш какво имам предвид. Майкъл. Това, което направи... Не беше само заради теб самия. Направи го заради... — Още веднъж млъква. Не е естествено за нея. — Благодаря ти, Майкъл. Това означава много за мен.

Преди час бих направил всичко, за да чуя тези думи. В момента обаче ми е абсолютно все едно.

— Кажи ми какво мислиш — подканя ме.

Побеснявам. Набивам спирачките и колата рязко спира. Обръщам се към нея и я гледам продължително, укоризнено.

— Какво, според теб, мисля? Защо, по дяволите, взе онези пари!?

Тя кръстосва ръце и се засмива като малко дете.

— СМЯТАШ, ЧЕ ТОВА Е МАЙТАП? — крещя.

— Ни най-малко — отговаря тя и изведнъж става сериозна. — Не и след това, което направи.

Не съм в настроение да слушам комплименти.

— Просто ми кажи защо ги взе!

— Честно ли? Не съм сигурна. Изтичах до горе, грабнах фенерчето и видях плика. Мина ми през ум, че трябва да го взема като доказателство, така че отидох там. Мислех си, че така ще е лесно да се докаже, че той е бил там... След първите десет хиляди обаче се изплаших и побягнах.

Обяснението не е лошо, но се появи твърде лесно. Твърде рационално е за Нора. Продължавам да я гледам изпитателно.

— Какво? Не ми ли вярваш?

— Посочи ми една сваятна причина за...

— Майкъл, кълна ти се! Ако можех да ги върна, щях да го направя. Не мога да го кажа по друг начин. — Гласът ѝ се пропуква и ме изненадва. Сега гардът ѝ е свален. И чувството, което ме гризе отвътре, започва да отслабва. — Съжалявам! — вика тя и се обляга до мен. — Толкова съжалявам, чете поставих в това положение. Изобщо не трябваше да ги пипам.

Някъде в задната част на ума ми все още се върти споменът за малкото кафяво шишенце с аспирина. Пред очите ми обаче е тя, Нора. Изражението на лицето ѝ... Начинът, по който веждите ѝ се повдигат, когато се извинява... Ужасена е не по-малко от мен самия. Не само за себе си. И за мен. След това думите излизат от устата ми почти едновременно:

— Било е импулсивно. Не си могла да знаеш какво ще се случи.

— Но въпреки всичко, не беше длъжен да го правиш.

Кимвам. Права е.

Отново продължаваме по Пенсилвания авеню и вече виждаме Белия дом. Свивам вляво по пряката и го губя от поглед. Едно малко движение и го няма. Само толкова. И за двама ни.

— Може би трябва да...

— Ще се оправяме с това утре сутринта — казва Нора. Отново мисли два хода напред. — Ще разберем с какво се занимава Саймън. — Трудно може да се спори с увереността ѝ. Лично аз не мога да престана да мисля за Саймън, но щом вижда бялата си къща, Нора отново става каквато беше преди. Двама души. Едно тяло. Свивам рязко вдясно и тя казва:

— Спри тук.

Спирам на Петнайсета улица, зад ъгъла край югоизточния портал. В този час целият център на града е мъртъв. Не се вижда жива душа.

— Не искаш ли да те закарам до портала?

— Не, не... Тук. Трябва да слеза тук.

— Сигурна ли си?

В началото само кимва.

— Зад ъгъла е. Освен това така ще ти спестя срещата с агентите. — Поглежда часовника си. — Прибирам се след по-малко от два часа, но това не означава, че няма да ми откъснат главата.

— Заради това аз винаги оставям бодигардовете си у дома. — Опитвам се да говоря с половината от нейното спокойствие. Само така мога да поддържам духа си.

— Да, затова избрах теб — смее се тя. — Знаеш какво е положението.

Иска ѝ се да каже още нещо, но се отказва.

— Всичко наред ли е?

Приближава се и слага ръка върху моята.

— Хората не постъпват така с мен, Майкъл. Освен ако не искат нещо в замяна. Тази вечер ти доказа, че това невинаги е така.

— Нора...

— Не е нужно да го казваш. Само ми обещавай, че утре ще ми позволиш да ти се отблагодаря.

— Не е нужно да...

Прокарва нокти по ръката ми.

— Всъщност, нужно е.

Виждам онзи поглед в очите ѝ.

— Нора, не се обиждай, но не е мястото и времето за...

Тя улавя с ръка тила ми и ме притегля към себе си. Преди да мога да възразя, стиска косата ми и плъзва език между устните ми. Може би има десетина хетеросексуални мъже на света, които биха се измъкнали от тази целувка. Аз пак не съм сред тях. Уханието й... вкусът й... просто ме покоряват. Вдигам ръка, за да я докосна по лицето, но тя се отдръпва.

— Нямах вкус на пържола — подхвърля.

— Това е, защото имам още пет минути.

Тя си дава сметка за времето и пуска усмивка.

Поглеждам през предното стъкло, после пак към Нора.

— Тук? — питам неспокойно.

Тя се накланя и плъзва ръка нагоре по вътрешната част на бедрото ми. Не спира. Докосва чатала ми. Точно както в „Ролинг Стоун“. Ще го направи тук. Малко преди устните ни да се докоснат обаче, тя спира.

— Не вярвай на всичко, което четеш, красавецо. От такива глупости мозъкът ти може да изгние.

Дръпва ръката си и ме удря два пъти леко по лицето. Когато отваря вратата, устата ми още е отворена.

— Какво смяташ да...

Тя изскача навън, обръща се и ми изпраща въздушна целувка.

— По-късно, сладур.

Вратата се затръшва в лицето ми. Проследявам я с поглед, докато тича към ъгъла. Включвам фаровете на дълги. През цялото време очите ми са приковани в извивката на шията й. След малко свива зад ъгъла и изчезва. Бръквам в гащите си и се намествам. До дома ме чака дълъг път.

Будилникът ми запищява в пет и четирийсет и пет на следващата сутрин. В колежа спирах алармата поне шест пъти, преди да се измъкна от леглото. В университета числото намаля два пъти. През първите няколко години, когато бях на правителствена служба, успях да се справя с пауза от десет минути между първото и второто звънене, но след като започнах в Белия дом, вече нямах нужда и от това. Сега скачам още с първото пищене и се отправям със залитане към душа.

Прибрах се у дома в един и половина, главата ми бучеше и четирите часа сън бяха крайно недостатъчни, за да забравя за Саймън.

Не ми трябва много време, за да приключа със сутрешните ритуали — душ, бръснене, четка за зъби и коса. С гордост мога да кажа, че вече двайсет и седем дни минавам без гел за коса. После, докато продължавам да премигвам, за да се досъбудя, осъзнавам, че не е вярно — предната вечер, преди да изляза с Нора, си сложих малко. По дяволите. Резултатът — бойкот на гела за коса, ден първи.

Отварям вратата на апартамента си и намирам четири вестника: „Уошингтън Поуст“, „Уошингтън Хералд“, „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“. Хвърлям бърз поглед, за да се уверя, че на първите страници не пише нищо за адвокати от Белия дом, хванати с пари в брой. Засега добре. Внасям ги вътре, преглеждам и останалите заглавия, след което намирам служебния номер на Треј.

След час и половина висшият екип на президента ще проведе ежедневната си среща в седем и половина в зала „Рузвелт“ на Белия дом. Там шефът на екипа и най-близките президентски съветници ще обсъждат различни въпроси, които неизбежно стават горещи теми на деня — и ключови пунктове от предизборната кампания. Това са униформите за учениците, контролът над леките оръжия или всичко, което в дадения момент би могло да привлече гласове. През двете години, откакто работя в екипа на съветниците, никога не съм бил канен на заседание на тези ранни срещи на висши служители. Това, разбира се, не означава, че не знам какво се говори там.

— Кой има нужда от любов? — казва Треј, когато вдига слушалката.

— Удари ме с нея — отговарям, докато гледам втренчено първа страница на „Уошингтън Поуст“.

Той не губи никакво време.

— А-едно, китайската история. А-две, социалните помощи в Чикаго. А-три, кампанията на демократите в Тенеси. А-четири, Хартсън срещу Бартлет. А-пет, Хартсън-Бартлет. А-шест, Хартсън-Бартлет, А-петнайсет, светът накратко: Белфаст, Тел Авив и Сеул. А-седемнайсет, федерална страница. Редакционни статии. Прегледай Уоткинс и Лайза Брукс. Статията на Брукс за преброяването трябва да се проследи. Уесли вече ѝ се обади за нея.

Уесли Добс е шеф на президентския щаб. Под „нея“ Трей разбира Първата дама. Сюзън Хартсън. Шеф на Трей. И най-близката довереница на Уесли. Ако двамата вече говорят за нещо, то е в дневния ред за деня и във вечерните новини.

— Ами рейтинга? — питам.

— Същият като вчера. Хартсън е по-нагоре с десетина пункта, но това не са солидни цифри. Казвам ти, Майкъл, чувствам, че положението се влошава.

— Не разбирам. Как е възможно да...

— Виж първа страница на „Таймс“.

Разравям купчината и вадя вестника. Там, изцяло в цвят, виждам Е. Томас Бартлет — опонента на Хартсън, кандидата на противниковата страна за президент на САЩ. Седи в средата на един полукръг възрастни граждани, които го слушат като омагьосани. Изглеждат толкова щастливи — ще си кажеш, че пред тях е самият Франклин Делано Рузвелт.

— Сигурно се шегуваш! — пъшкам.

— Повярвай ми, вече го чух. — В един свят, в който с всеки изминал ден все по-малко хора наистина четат вестници, снимката на първа страница е ориентир за новините. Ако се добереш до нея, печелиш сражението.

— И знаеш ли кое е най-лошото? — пита Трей. — Той мрази старците. Чувал съм го да го казва. Аз, *Том Бартлет*, мразя старите хора. Ей така. Каза го. — Трей млъква за момент. — Мисля, че мрази и бебетата. Невинните бебета.

През следващите петнайсет минути Трей продължава да избира четивото ми за сутринта. Когато споменава страницата, аз отварям на нея и надрасквам голяма червена звезда до заглавието. В почти всички статии търся някаква връзка със Саймън. Няма такава — когато свършваме, четирите вестника могат да отидат в боклука. Това е нашият ежедневен ритуал, въведен от бивш висш служител, който карал помощника си да му чете важните статии по мобилния телефон, докато шофирал към офиса си. Аз нямам помощник. И не ми трябва мобилен телефон. Трябва ми единствено един добър приятел, на подходящото място.

— Е, как мина срещата ти снощи? — интересува се Трей.

— Какво те кара да мислиш, че съм бил на среща? — Блъфирам.

— С кого мислиш, че си имаш работа, а? Виждам, чувам, движа се, стискам ръце...

— Тормоз, клюки и подслушване. Знам номерата ти.

— Номера? — смее се той. — Ако ни убодеш, няма ли да ни потече кръв?

— Не ми плачи, Аржентина. Обещавах ли да го запазиш в тайна?

— Заради теб? Как мислиш? Единствената причина да знам за това е, че Нора дойде тук, за да попита дали всичко е наред.

— И какво каза Първата дама?

— Не знам. Точно тогава затвориха вратата. И е дебела, мамка й. Ухото ми беше залепено за нея през цялото време, но не чух нищо, освен мърморене.

— А някой друг чу ли? — питам нервно и откъсвам ъгълче от страницата на един вестник.

— Не, беше късно, намираха се в конферентната зала, така че само аз бях наблизко. Е, как мина?

— Беше добре... Страхотно. Наистина си я бива.

Трей прави пауза.

— Какво не ми казваш?

И Трей си го бива. Твърде.

— Чакай да позная — продължава той. — Кой е най-често срещаният страничен ефект от синдрома на готиния тип? Казаха ти е, че си е забравила портмонето и ти си платил всичко? Нееее. И без това си платил. А какво ще кажеш за това...? Попаднала е на стар приятел и ти си го поканил да седне при вас? Или, още по-добре, тя поругава чувствата ти, тръгва си със стария приятел и след като не могат да намерят такси, иска от теб да ги закараш до дома, което ти с радост правиш, след като ти показва муцунката на птичката със счупено крилце. Същото, което направи с Ребека Пърсили...

— Може ли да говорим за това по-късно? — прекъсвам го с надеждата, че ще престане. — Имаш ли някакви други пророчества за сутринта?

— Запомни какво ти казах за преброяването. Това ще е нещо голямо. По-голямо, отколкото сър Елтън на „Уембли“, дори ще го дават на живо в Австралия.

Поглеждам към тавана. Трей е единственият чернокож на света, който е луд по Елтън Джон.

— Нещо друго, Левон?

— Преброяване. Днес ще бъде само това. Научи се да го пишеш правилно: пре-бро-я-ва-не.

Затварям телефона и най-напред прочитам материала за преброяването. Когато става дума за политиката на политиката, Трей никога не греши. Дори сред политическите животни, включително и мен, няма по-добър. В продължение на три години е любимият прессекретар на Първата дама, което означава, че нищо не може да влезе в кабинета ѝ, преди да е минало през пръстите му. И, повярвайте ми, добре е да познаваш тези пръсти.

Преглеждам „Уошингтън Поуст“, докато закузвам набързо. След снощи имам нужда от храна. Когато приключвам с овесената каша, съм готов да тръгна. Напускам тристайния си апартамент с останалите три вестника, без да съм си оправил леглото. След като загубих многократното събуждане и гела за коса, бавно започвам да признавам, на двайсет и девет, че вече ставам възрастен. Неоправеното легло е просто един последен опит за отричане на този факт. И не смятам да се откажа от това скоро.

Имам три спирки с метрото от Кливланд Парк до Фарагът Норт — най-близката до Белия дом станция. Докато се возя, се справям с още два вестника. Обикновено успявам да прочета и трите, но нощните приключения на Саймън ми пречат да се съсредоточа. Ако ни е видял, всичко е свършено. Ще бъда погребан до обяд. Поглеждам надолу и виждам размазана следа на мястото, където пръстите ми са държали вестника.

Влакчето спира и вече е почти седем. Когато се изкачвам с ескалатора, заедно с останалата градска тълпа, която ходи с костюм и вратовръзка, в лицето ме блъсва вълна вашингтонска горещина. Остатъците летен въздух са като грес, а слънцето е толкова силно, че човек за миг губи ориентация. Това обаче не е достатъчно, за да забравя къде работя.

Изкачвам се насила по гранитните стъпала на старата административна сграда, входа откъм Пенсилвания авеню и вадя от

джоба пропуска си. Целият район изглежда по-различно от снощи. Не е така тъмно.

Дългата опашка колеги, която се точи през фойето и чака реда си да премине през охраната, ме кара да осъзная едно — който твърди, че работи в Белия дом, чисто и просто лъже. Това е самата истина. В действителност само сто и двама души работят в Западното крило, където е Овалният кабинет. Всички те са големи риби. Президентът и висшите му сътрудници. Първокачествено месо.

Останалите, всъщност всички други, които казват, че работят в Белия дом, всъщност са в старата административна сграда — богато украсен седеметажен хипопотам, намиращ се в съседство. В тази сграда са повечето технически служби и, разбира се, тя е зад същата метална ограда, зад която е и Белият дом. Не се заблуждавайте обаче — това *не е* Белият дом. Нищо, че всички, които работят там, казват на близките и приятелите си обратното. Включително и аз.

Опашката напредва и най-после минавам през вратата. Вътре, под високия два етажа таван, зад големи бюра седят двама служители на Сикрет Сървис и разпределят новодошлите в комплекса. Опитвам се да не ги гледам прекалено дълго, но и не мога да не го правя. Чули ли са за предната вечер? Един от тях вдига глава към мен и мълчаливо кимва. Замръзвам, после се успокоявам. Кимва и на колегата зад мен. Чисто и просто поздрав, решавам. Не го тълкувай.

Тези от нас, които имат служебни карти, след това се нареждат на пропуска за служители. Стигам там, слагам куфарчето си на лентата на рентгена и залепвам служебната си карта за електронното око. Под окото има номератор, който много прилича на телефонен, само че няма никакви цифри. След секунди картата ми е регистрирана, машинката изписува и вътре, в бутоните, светват червени цифри. Всеки път, когато някой се регистрира, цифрите се появяват в различен порядък, така че, ако някой гледа, да не може да разгадае личния му идентификационен номер. Това е първата бариера на сигурността и вероятно най-ефективната.

Въвеждам личния си номер и минавам през рамката на металотърсача, който, както винаги, започва да пици.

— Колан — казвам на униформения служител на Сикрет Сървис.

Той прокарва детектора по корема ми и проверява моето обяснение. Правим същото всеки ден и всеки ден той проверява.

Обикновено ми хвърля само бегъл поглед, но днес ми се струва, че очите му се задържат няколко секунди повече.

— Всичко наред ли е? — питам го.

— Да... разбира се.

Тонът му не ми харесва. Знае ли? Дали хората на Нора вече не са пуснали информацията?

Едва ли. Тези тук, които охраняват служебната сграда, с белите си униформи, са различни от цивилните агенти, които охраняват Първото семейство. В йерархията на агентите двете прослойки рядко контактуват помежду си. Продължавам да си повтарям това, докато чакам, за да взема куфарчето си и да продължа към кабинета си.

Преди да стигна до стая 125, виждам Пам, която идва забързано към мен.

— Връщай се — вика тя и русата ѝ коса се вее зад гърба ѝ. — Започваме по-рано.

— Кога казаха, че...

— Ей сега. — Улавя ръката ми и започва да ме тегли в обратна посока. — Заседанието на шефовете започна по-рано, така че Саймън ни извика. Вероятно по-късно ще трябва да ходи някъде. — Преди да успее да каже каквото и да било, тя пита: — Какво е станало с челото ти?

— Нищо — отговарям и поглеждам часовника си. — В колко часа трябва да започнем?

— Трябваше преди три минути — заявява тя.

Двамата хукваме по коридора. За щастие, кабинетите ни са на първия етаж — това означава, че пътят до Западното крило е кратък. Както и до Овалния кабинет. Външен човек не би сметнал подобно нещо за кой знае какво преимущество, но за нас е от значение. Близостта е всичко.

Докато токовете ни чаткат по мраморния под на черни и бели квадратчета, виждам западния изход точно отпред. Отварям едното крило на голямата двойна врата и излизаме на алеята, която дели административната сграда от Белия дом. От другата страна на тази малка улица е входът на Западното крило и ние се насочваме натам. Минаваме през още две врати. На една маса седи униформен служител на Сикрет Сървис и проверява личните ни карти, които сега висят на вратовете ни. Картите на оранжев фон означават, че собственикът им

има достъп само до административната сграда. Картите на син фон, каквито са нашите, имат достъп почти навсякъде, включително и Западното крило.

— Здравсти, Фил — казвам и инстинктивно забавям крачка. Това е истинският тест — ако се е разчуло, няма да вляза по-нататък.

Фил поглежда синята ми карта и се усмихва.

— Закъде бързате толкова?

— Страховити заседания — отговарям спокойно. Ако знаеше, нямаше да се усмихва така.

— Все някой трябва да спаси света — кимва той. — Приятна работа.

С това Фил е свършил своята. След като преминем покрай него, не би трябвало да се занимава повече с нас. Вместо да забрави за нас обаче, той ни прави най-големия комплимент — когато свиваме към асансьора, натиска бутона под бюрото си и вратата се отваря. Влизаме в кабината и бутонът за втория етаж светва. Не го прави за всеки, а само за хората, които харесва. Кое то означава, че най-накрая е научил кой съм.

— Благодаря — извиквам, малко преди вратата да се затвори. Облягам се на стената на кабината и се усмихвам. Не знам какво е видял Саймън, но вече съм сигурен, че е държал устата си затворена. Или, още по-добре, не е разбрал, че сме били там.

Пам вижда радостта ми и подхвърля:

— Харесва ти, когато Фил прави това, нали?

— Че на кого не би му харесало? — отвръщам.

— Знам ли... на хората с изяснени приоритети, може би.

— Просто завиждаш, защото на теб не отваря.

— Да завиждам? — Пам се смее. — Той е само един портиер с пистолет. Да не мислиш, че може да окаже някакво влияние върху позицията ти в хранителната верига?

— И да може, аз знам накъде съм тръгнал. Напред и нагоре, скъпа. — Пускам това „скъпа“, само за да я подразня. Твърде умна е, за да си пада по такива неща.

— Като стана дума за безплодно драскане към върха, как мина срещата ти снощи?

Това е истинската красота на Пам. Бандитска честност. Поглеждам миниатюрната камера в ъгъла и отговарям:

— Ще ти кажа по-късно.

Тя поглежда нагоре и млъква. След миг вратата на асансьора се отваря.

На втория етаж в Западното крило се намират някои от най-могъщите кабинети, включително личният кабинет на Първата дама и този, непосредствено вдясно от мен, последното място на света, където в момента бих искал да бъда — нашата цел, кабинетът на Едгар Саймън, съветник на президента.

ГЛАВА 4

С Пам връхлитаме през широко отворената двойна врата, прекосяваме малката приемна, в която седи секретарката на Саймън, и правим рязък завои към кабинета му. Отварям вратата леко, за да видя дали... По дяволите! Бандата вече се е събрала. Шестимата сътрудници са се подредили около старата дъбова маса, която би била по-подходяща за старинна трапезария, и чакат с отворени бележници и химикалки. В единия край на масата, на любимия си старинен стол седи Лорънс Лам, заместникът на Саймън. Столът в другия край на масата е празен. Никой от двама ни не се насочва към него — това е мястото на Саймън.

Като съветник, Саймън консултира президента по всички юридически въпроси, възникващи в Белия дом. Можем ли да изискваме кръвни проби, когато трябва да се изобличи избягал от отговорност баща? Възможно ли е да се ограничат правата на тютюневите компании да рекламират в списанията с младежка насоченост? Трябва ли президентът да плаща полетите на служебния си самолет, когато отива на мероприятие за набиране на средства за кампанията си? От оценките за новото законодателство до проучванията на кандидати за постове в съдебната система, съветникът и седемнайсетте млади помощници, които работят за него, включително Пам и аз, сме нещо като юридическа фирма на президента — екип, който трябва да се справя с всичко. Наистина, по-голямата част от работата ни е свързана с реагиране — висшите служители в Западното крило решават какво искат да се направи, след това викат нас, за да се справим с *как* и *ако*. Както обаче знае всеки адвокат, понякога *как* и *ако* са много съществени въпроси.

В ъгъла на облицованата с дървена ламперия стая, свити на креслата за могъщите, седят и си шушукат съветникът на вицепрезидента със съветника по административните въпроси, юридическият консултант на Националния съвет за сигурност със заместник юридическият съветник на Националния съвет за сигурност.

Големи клечки приказват с други големи клечки. В Белия дом някои неща никога не се променят. С Пам се промъкваме до дъното на стаята, където са останалите колеги, за които няма места, и започваме да чакаме пристигането на Саймън. Появява се след минута и заема мястото си в края на масата.

Забивам поглед в пода.

— Какво има? — пита ме Пам.

— Нищо. — Все още стоя с наведена глава, но успявам да хвърля бърз поглед към Саймън. Единственото, което искам да разбера, е, дали ни е видял снощи. Смятам, че ще си личи по лицето му. За моя изненада, не личи. Наистина, изглежда малко по-различно от друг път. Може би дори леко нервен. Но и да крие нещо, не се познава. Сивата му коса е все така безупречно сресана, както и в парка. Няма вид на уморен. Раменете му не са отпуснати. Доколкото мога да кажа, досега изобщо не е погледнал към мен.

— Сигурен ли си, че си добре? — продължава да упорства Пам.

— Да — отговарям и бавно вдигам глава. Тогава той прави най-невероятното нещо — поглежда ме и се усмихва.

— Всичко наред ли е, Майкъл? — пита ме закачливо.

Всички в стаята се обръщат към мен, в очакване на отговора ми.

— Д-да — запъвам се аз. — Чакам да започнем.

— Добре тогава. Да започваме.

Саймън прави няколко общи съобщения, а аз правя всичко възможно, за да махна учудването от физиономията си. Ако не го бях погледнал право в очите, нямаше да повярвам. Дори не забеляза раната на челото ми. Каквото и да се бе случило предишната нощ, Саймън нямаше представа, че съм бил там.

— Искам само да отбележа едно последно нещо и след това можем да се захванем с новите проблеми — обяснява Саймън. — Е, в днешния „Уошингтън Поуст“, погребан дълбоко в задната част на първата секция, има малък материал за партито, което организирахме за рождения ден на нашия уважаван заместник-съветник. — Всички погледи се устремяват към Лорънс Лам, който отказва да обърне каквото и да било внимание. — В материала се споменава, че вицепрезидентът не е бил включен в списъка на поканените и че сред тълпата се носели какви ли не слухове, обясняващи отсъствието му. Така, в случай че сте забравили, освен президента и семейството му,

единствените други присъстващи бяха шепа висши служители и четиринайсет представители на нашата служба, ако не се лъжа.

Опира длани на масата пред себе си и оставя тишината да изясни мисълта му.

Без съмнение, схващаме за какво става дума. Може никога повече да не го гледам както преди, но не мога да не призная, че когато трябва, Едгар Саймън е невероятен адвокат. Умее да казва нещата, без всъщност да ги казва. Той въздъхва дълбоко и оглежда всички присъстващи.

— Който и да е бил, най-добре е да престане. Изборите приближават и би трябвало да имате достатъчно ум в главите си, за да не правите подобни неща.

Разнася се мърморене, което изразява съгласие. Хората не обичат да ги обвиняват за изтичане на информация. Гледам Саймън и си давам сметка, че това е най-малкият му проблем.

— Добре тогава. Да оставим това и да продължаваме напред. Време за работа. Поред, в кръг, започваме от Зейн.

Джулиан Зейн поглежда в бележника си и се подсмивва доволно. Това е трето съвещание поред, в което говори първи. Жалка история. Като че ли нещо зависи от който и да било от нас.

— Все още спорим по реформата на Комисията за ценни книжа — казва Джулиан с надут глас, който ни удря през лицата. — По-късно днес имам среща със съветника на говорителя, за да обсъдим някои от въпросите... Толкова много държи на това, че ще прескочи обедната си почивка. След това, струва ми се, ще мога да представя меморандума за решението.

Когато Джулиан произнася последните няколко срички, аз се сепвам. Меморандумите за решение са нашите официални препоръки по определени въпроси. Сътрудниците правят нужните проучвания и проверки, а Саймън ги представя на президента. От време на време се налага самите ние да ги представяме. „*Господин президент, ето за какво става дума...*“ Това е най-същественният морков на пръчката на Белия дом. И нещо, което очаквам от години.

Миналата седмица Саймън обяви, че Джулиан ще представи меморандума.

— Не забравяй да им напомниш, че трябва да решат въпроса за наказанията при нанесени щети — добавя Саймън. — Ако сложат

ограничения на сумите, които могат да получат акционерите...

— ... Това ще бъде в противоречие с плановете за юридическа реформа на президента — довършва Джулиан. — Знам. Вече им казах, че по този въпрос можем да развалим споразумението.

Саймън закрива очи с длан, за да помисли и виждам същия силует, който видях предишната нощ в колата му. Опитвам се да го забравя, но не мога. Виждам само онези четирийсет хиляди, десет, от които сега са свързани с мен.

Саймън хвърля поглед към мен и от стомаха ми нагоре плъзват киселини. Ако знае, значи играе игрички. А ако не знае... Все ми е едно. Веднага, щом изляза оттук, ще поискам помощ.

Саймън кимва и минаваме към следващия, вдясно от Джулиан. Андрю П. Барнс. Всички се усмихват. Ето го пак Анди П.

Всеки, постъпил на работа при нас, идва със собствената си сила. Някои от нас са умни, други имат политически връзки, трети умеят да работят с медиите, четвърти издържат на големи натоварвания. Всеки от нас е нает поради различни причини.

Анди П.? Анди П. го бива да се оправя с големи документи.

Той чегърта стъклото на очилата си с нокът, за да махне някаква мръсотия. Както винаги, черната му коса не се поддава на никакъв контрол.

— Израелците са прави. Прегледах всички протоколи за разговори, които имаме в архива — обяснява той. Има предвид протоколите от разговорите на президента с държавни глави. — Президентът и министър-председателят никога не са споменавали, дори бегло, въпроса за това как железата са се оказали там. И съвсем категорично не е ставало дума за намеса на ООН.

— Прегледал си всички протоколи в архива? — пита Саймън.

— Да. Защо?

— Там има повече от петнайсет хиляди страници.

Анди П. дори не трепва.

— Е?

Саймън клати глава, а Пат се накланя напред и тупа Анди по рамото.

— Ти си моят герой — казва му тя. — Наистина.

След като смехът утихва, продължавам да се боря със страха си. Саймън се забавлява твърде много. Това не вещае нищо хубаво по

отношение на горското му приключение. В началото си мислех, че е жертва. Сега вече не съм толкова сигурен.

В ума ми започват да се въртят възможности, докато Пам се готви да поеме щафетата. Тя отговаря за дискретните проверки на ново назначаваните съдебни служители и поради това знае цялата мръсотия за бъдещите съдии в страната.

— Имаме трима, които ще могат да бъдат обявени в края на седмицата — започва тя, — включително Стоун за Девети съдебен окръг.

— Какво става с Гимбъл? — пита Саймън.

— От Вашингтон? Той е един от тримата. Очаквам някои последни доку...

— Значи всичко с него е наред? Няма проблеми? — прекъсва я Саймън скептично.

Нещо не е наред. Готви й капан.

— Доколкото знам, няма проблеми — отговаря Пам колебливо. — Защо?

— Защото на съвещанието на висшите служители тази сутрин някой спомена, че е разговарял с някогашен съдружник на Гимбъл. Носели се слухове, че преди да започне работа във фирмата, Гимбъл имал незаконно дете от една от секретарките. Изглежда, че й е плащал, за да мълчи години наред.

— Съжалявам — казва Пам. — Не го е споменавал.

— Разбира се, че не го е споменавал. Затова го наричаме „дискретна проверка“.

Тонът на Саймън остава спокоен, но вътрешно той губи търпение. Доста трябва да са го пържили на заседанието сутринта, за да е толкова напушен. Кампанията на Бартлет постепенно набира сили, всички шефове са на нокти.

— Това не е ли ваша работа, госпожице Купър? Нали въпросът е точно там?

— Успокой се, Едгар — намесва се женски глас. Обръщам се надясно и виждам Карълайн Пенцлър, която размахва пръст от канапето. Облечена е с евтин вълнен блейзър, въпреки топлото време. Карълайн е едра жена, която е шеф на Пам по назначенията. Освен това тя е една от малцината, които не се страхуват от Саймън.

— Ако Гимбъл си е мълчал и нищо не е документирано, става почти невъзможно да разберем.

Пам кимва с благодарност, оценила спасителния жест на шефката си.

Саймън не се впечатлява.

— Не си задала правилните въпроси — тръби той. — Това е единствената причина да се промуши между краката ти.

Карълайн го стрелва с гневен поглед. Отношенията им са дълга история.

— Може би не схващаш същността на процеса — възразява Карълайн. — Има съществена разлика между това да задаваш трудни въпроси и да задаваш всички възможни въпроси.

— Когато изборите наближават, няма разлика. Знаеш много добре как се оформя общественото мнение. И най-малката подробност се увеличава до безкрай. А това означава, че всеки въпрос е важен въпрос.

— Знам как да си върша работата! — избухва Карълайн.

— По това явно може да се спори — не остава дължен Саймън.

Пат не иска да допусне Карълайн да го отнесе и отново се намесва.

— Сър, разбирам за какво става дума, но му се обаждам непрекъснато дни наред. Постоянно твърдеше, че бил много зае...

— Не искам да слушам това. Ако няма време, няма да има и назначение. Освен това, той е приятел на президента. Само по тази причина би трябвало да изтърпи всички въпроси.

— Опитях, но той...

— Той е приятел на президента. Разбира.

Преди Пам да поднови възраженията си, някой казва:

— Това не вярно. — Лорънс Лам продължава от другия край на масата: — Не е приятел на президента. — Висок здравеняк, с кристално сини очи и дълъг врат, който с годините се извива все по-надолу заради непрекъснатото навеждане към събеседниците. Лорънс Лам познава президента още от гимназията във Флорида. Поради този факт Лам е един от най-близките му приятели и най-довереният му съветник. Това означава, че той притежава онова, което всеки един от нас иска: ушите на президента. А ако разполагаш с ушите, разполагаш

и с властта. Когато Лам заявява, че Гимбъл не е приятел на президента, разбираме, че спорът е приключил.

— Мислех, че са били състуденти в юридическия факултет — не се предава Саймън. Не иска да се изложи.

— Това не означава, че са приятели — отсича Лам. — Можеш да ми вярваш, Едгар.

Саймън кимва. Точка по въпроса.

— Ще го попитам за слуховете и детето — обажда се накрая Пам и нарушава тишината в стаята. — Съжалявам, че съм го пропуснала.

— Благодаря — отговаря Саймън. — Точно това исках от самото начало.

Решава да продължи нататък и сочи мен — мой ред е.

Отпускам бележника си надолу и си казвам, че нищо не се е случило. Каквото и да е имало предишната вечер, това сега е моят миг. Само глупак би се отказал от него.

— Работих по въпроса за подслушването с Департамента на правосъдието. Искат да получат нещо, което наричат „правомощия за плаващо следене“. В момента, ако ФБР иска да подслушва някого, не може да каже: „Еди-кой си е боклук, така че дайте бръмбарите, за да го пипнем“. По сегашните правила трябва да се посочат местата, където се очаква подозрителна дейност. При плаващите пълномощия, няма да се налага да са толкова конкретни, когато искат разрешение за специални средства и ще могат да подслушват, където поискат.

Саймън поглажда замислено брадичката си и преценява въпроса.

— Това има голям предизборен потенциал във връзка с борбата против престъпността.

— Така е — отвърщам. Давам си сметка, че този въпрос може да покачи резултатите с няколко процента. — Обаче гражданските свободи изхвърчат през прозореца.

— О, стига! — намесва се Джулиан. — Стига си плакал. Какво има да мислиш? Одобрява го Правосъдието, одобрява го ФБР, престъпниците го ненавиждат... въпросът е безпроблемен.

— Няма безпроблемни въпроси — възразявам. — Когато „Ню Йорк Таймс“ напише на първа страница, че Хартсън вече има право да те подслушва у дома без основателна причина, всички ще наскочат, като започнеш от либералните медии и стигнеш до демократите, любители на конспиративни теории. Бартлет има нужда точно от това.

Въпросът не бива да се решава в годината на изборите и, още по-важно, не е правилно да се постъпва така.

— Не е правилно ли? — смее се Джулиан.

Надут политически задник.

— Това е моето мнение. Безпокои ли те нещо?

— Край на рунда — намесва се Саймън, за да ни разтърве. — Няма да решим въпроса тук. Майкъл, ще поговорим за това по-късно. Обади се на Моли да ти запази час за среща. Нещо друго?

— Само още едно. Във вторник получих меморандум за готвените промени в системата на медицинските осигуровки на социално слабите. — Правителствените агенции ни изпращат такива материали за законодателството, за да знаем с какво се занимават. — Излиза, че се готвят след време да лишат хората с криминални досиета от допълнителни услуги.

— Още една подходяща за изборите тема. Тотална война на престъпността. Изумително е колко сме изобретателни, когато трябва да запазим работата си.

Вглеждам се в очите му и се питам какво ли иска да каже с това. Добавям предпазливо:

— Проблемът е, че според мен предложението противоречи не само на социалната програма на президента, но и на сега действащите постановки за реабилитация на престъпниците. В здравното ведомство явно си мислят, че това е страхотен начин да спестят малко пари, но не може хем така, хем така.

Саймън се замисля за момент. Колкото повече мълчи, толкова повече се съгласява.

— Напиши го — казва той накрая. — Мисля, че може би имаш пра...

— Готово е — прекъсвам го аз и вадя два листа от чантата си. — Канят се всеки момент да го внесат, така че избързах.

— Благодаря — поема листовете той. Аз кимвам, а Саймън преспокойно се обръща към групата. Свикнал е служителите му да се престарават.

Пам се навежда към мен и шепне:

— Прав си за това.

— Ще видим.

След като се изреждат всички, Саймън преминава към новите задачи. Гледам го и искрено се изумявам — сега видът и гласът му са още по-спокойни, отколкото като започнахме.

— Няма много за обсъждане — говори той с равен както винаги глас. — Както се досещате, с приближаването на изборите исканията за документи се увеличават с бясна скорост. Тази сутрин получих заявка от Комисията по въоръжените сили за всичките ни политически решения във връзка с миналогодишните закривания на военни бази. Знаем, че по този начин сенатор Прат иска да накара пресата да зашуми отново, за да спечели малко гласове, но във всички случаи ни е нужен човек, който да поработи по въпроса. Доброволци?

Само една ръка се вдига. Анди П.

— Поискай документите от Моли — казва му Саймън. — Така. Остава само преброяването.

Първи вдигам ръка.

— Слушам те, Майкъл. Преди няколко години минаха през всичко това, но все пак искат да разберат каква е разликата между броенето на носове един по един и правенето на статистически анализ.

— Имаше редакционна статия в...

— Видях я — прекъсва ме. — Заради това искат факти. Не кой знае какви, но все пак трябва да им дам отговор най-късно утре. — Саймън оглежда присъстващите за последен път. — Някакви въпроси? — Никакви. — Добре. Ако имате нужда от мен, на линия съм.

Става и закрива заседанието. Половината сътрудници, включително Пам и аз, веднага се запътват към вратата. Другата половина остава и се нарежда на опашка пред Саймън. За едрите риби като Лам, Карълайн и съветника на вицепрезидента, това е време за обсъждане на въпроси, които не са за чужди уши. За останалите сътрудници е чисто и просто начин да се правят на важни — техните проекти са толкова свръхсекретни, че няма начин да говорят за тях пред нас.

Докато крача към вратата, виждам, че Джулиан заема позиция на опашката пред шефа.

— Какво става? — питам го. — Не искаш да споделиш с останалите деца от класа ли?

— Удивително, Гарик. Ти винаги знаеш какво става. Заради това ти дава големите, секси задачи като преброяването. О-о-о-о, сладур,

това си е златна работа за леваци. Статистици, дръжете се, че идвам!

Правя се, че се смее на шегата му.

— Знаеш ли, Джулиан, имам една хипотеза за теб. В началното училище, когато сте играли на „покажи и кажи“, винаги си гледал да станеш пръв, нали?

— Мислиш, че това е смешно, Гарик?

— Всъщност, мисля, че е много смешно.

— И аз — обажда се Пам. — Не безумно смешно, но все пак смешно.

Джулиан си дава сметка, че никога не би спечелил в конфликт с двама ни и изригва:

— Яжте лайна, вие двамата.

— Остра реакция.

— Отличен отговор.

Заобикаля ни буреносно, за да застане отново на опашката, а ние с Пам продължаваме към вратата. Преди да изляза поглеждам през рамо за миг и виждам, че Саймън извърща лице. Нас ли бе гледал? Не, не задълбавай толкова. Ако знаеше, щях да разбера. Би трябвало да разбера. За първи път имам малко време на разположение — по-добре да го използвам.

Слизаме по стълбите, за да избегнем опашката за асансьора и се запътваме към нашата сграда. Настроението на Пам се променя, веднага щом оставаме сами. Крачи със забит в земята поглед и не обелва дума.

— Не се тормози — опитвам се да я успокоя. — Гимбъл е скрил тази история, как би могла да разбереш за нея?

— Не е важно какво ми е казал — отвръща тя. — Работата ми е да разбера. Иначе мястото ми не е тук. Може би тъкмо в това е въпросът. В момента, честно казано, вече не мога да разбера какво правя.

Ето я пак — ин за собственото й ян, сурово отношение към самата себе си. За разлика от Нора, когато я критикуват, първата реакция на Пам е да разкъса самата себе си. Просто тя *трябва* да е виновна. Класическият защитен механизъм на успяващия човек — и най-лесният начин за самата нея да снижи очакванията на околните.

— Стига, Пам, знаеш, че мястото ти е тук.

— Не и според Саймън.

— Дори и Карълайн каза, че...

— Остави рационалните обяснения. Не вършат работа. Нужно ми е малко време, за да съм бясна на себе си. Ако искаш да ме развеселиш, смени темата.

И-и-и-и, пак сме там — бандитската честност.

— Добре, хайде да поговорим за служебните клюки. Кой според теб е раздрънкал за рождения ден?

— Никой не е раздрънквал — отговаря тя, когато влизаме в стерилния коридор на административната сграда. — Каза го единствено, за да ни натрие носовете.

— Но в „Хералд“...

— Отвори си очите, момче. Партито беше за Лорънс Лам, Първи приятел. След като се разчу за него, целият комплекс хукна през глава. Никой не пропуска светско събитие с президента. Или с Нора.

Спирам пред стая 125. Нашият офис.

— Мислиш, че отидох заради това ли?

— Да не би да ми кажеш нещо друго?

— Може би.

Пам се смее.

— Даже не умееш да лъжеш, нали? Дори и това е прекалено за теб.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид неувяхващата ти склонност да се държиш като наивен скаут.

— Аха... А ти си острието на бръснача.

— Заради живота на градско момиче — казва тя и гордо маха някаква невидима прашинка от рамото си с ръка.

— Пам, ти си от Охайо.

— Но съм живяла в...

— Не ми говори за Ню Йорк. Там си учила право. Половината време си прекарвала в стаята си, а другата — в библиотеката. Освен това три години не са достатъчни, за да те превърнат в острие.

— Достатъчни са, за да не съм скаут.

— Защо не престанеш с това? — Преди да довърша обаче, пейджърът ми изпищява. Поглеждам дисплея, но не мога да позная телефонния номер. Откопчавам го от колана си и прочитам съобщението: „Обади ми се, Нора“.

Очите ми не реагират. Гласът ми е супер спокоен.

— Ще трябва да позвъня — казвам на Пам.

— Какво иска тя?

Отказвам да отговоря.

Пам отново се смее.

— Сладкиши ли продаваш или по линия на скаутското движение?

— Целуни ме отзад, домашно пиле.

— Няма да се случи и в най-хубавия ден от живота ти — заявява тя и се запътвам към офиса.

Отварям масивната дъбова врата и прекрачвам в преддверието, от което се влиза в три кабинета. Три врати — една вдясно, една в средата, една вляво. Тясно е — едва побира малкото бюро, копирния апарат и кафе машината, които сме натъпкали вътре, но въпреки това става за един последен миг декомпресия.

— Добре, хубаво — казва Пам и тръгва към вратата вдясно. — Ако така ще се почувстваш по-добре, можеш да ми запазиш две кутии от тънките ментови шоколади.

Това ми харесва, но няма да ѝ доставя удоволствието. Без да се обърна, влизам в левия кабинет. Затръшвам вратата и чувам гласа на Пам:

— Предай ѝ много поздрави!

По стандартите на административната сграда, кабинетът ми е от хубавите. Не е огромен, но все пак е с два прозореца и една от стотиците камини в сградата. Естествено, камината не работи, но това не означава, че наличието ѝ не е точка в скалата на хвалбите. Останалото е типично за Белия дом: старо бюро, за което си мислиш, че може да е принадлежало на някой велик политик, настолна лампа, купена по времето на Буш, стол, купен по времето на Клинтън и канапе с изкуствена тапицерна, което има вид на купено по времето на Труман. Останалата част от кабинета е това, което го прави мой — метални огнеупорни шкафове за документи и индустриален сейф, осигурен от службата ми. Над камината виси рисунка, от съдебен художник, на която съм изобразен аз по време на последния изпит в университета, осигурена от университета, а на стената, зад бюрото ми — обичайното за Белия дом, осигурено от собственото ми его: снимка

с автограф, аз и президента Хартсън, след едно от обръщанията му по радиото, в което ми благодари за работата.

Хвърлям куфарчето си на канапето и отивам до бюрото. Цифровият дисплей, свързан с телефона ми, показва, че докато ме е нямало, са приети дващсет и две обаждания. Преглеждам списъка на дисплея, показващ името и телефонния номер на всички, които са ме търсили. Нищо спешно. Горя от нетърпение да се свържа с Нора и веднага поглеждам тостъра — малко електронно устройство, което удивително прилича на съименника си сред кухненските прибори и е монтирано на бюрото ми заради предишния обитател на кабинета. На малък екран се чете:

ПНСАЩ: Овалния кабинет
ПДНСАЩ: Стара адм. сграда
ВПНСАЩ: Западно крило
Нора: Резиденция, втори етаж
Кристофър: Академия „Милтън“

Това са те — Голямата петорка. Президентът, вицепрезидентът и Първото семейство. Принципалите. Проверявам местонахождението им, сякаш са Големия брат. Информацията се актуализира непрекъснато от хората на Сикрет Сървис, така че по всяко време да се знае кой къде е — в случай на непредвидени обстоятелства. Не съм чувал някой някога да е използвал това устройство, което не значи, че то не е любима играчка на всички. Всъщност президента, вицепрезидента и Първата дама на САЩ не ме интересуват. Интересува ме Нора. Вдигам слушалката и набирам номера ѝ.

Обажда се след първото позвъняване:

— Добре ли спа снощи?

Явно и нейният телефон показва кой се обажда.

— Горедолу. Защо?

— Просто питам. Исках да се уверя, че си добре. Още веднъж... безкрайно съжалявам, че те поставих в това положение. — Колкото и да е тъжно да го призная, загрижеността в гласа ѝ ме радва.

— Оценявам загрижеността ти. — Обръщам се към тостъра и питам: — Къде си в момента?

— Ти ми кажи. Нали си вперил поглед в тостъра.

Усмиввам се.

— Не съм.

— Снощи ти казах. Не те бива да лъжеш, Майкъл.

Бива си я.

— Значи това нещо наистина работи?

— Не знам. Дават ги само на служителите.

— Така значи, а? Сега съм само служител?

— Знаеш какво имах предвид. Обикновено... Досега не съм имала възможност да видя как работи. — Не ми се вярва. По-скоро мисля, че се чувства неудобно. Понеже е Нора, обаче, съвзема се мигновено.

— Е, къде пише, че съм?

— В Резиденцията, на втория етаж.

— А това какво ти говори?

— Нищо. Никога не съм се качвал там горе.

— Не си идвал тук? Трябва да дойдеш.

— Тогава трябва да ме поканиш. — Гордея се със себе си заради последното. Поканата би трябвало да е просто зад ъгъла.

— Ще видим — казва тя. — Междувременно... Видя ли вече Саймън?

— На съвещанието тази сутрин. Влезе и чувах как бие сърцето ми. Доколкото мога да съдя по реакциите му, снощи не ни е видял. Прочетох го в очите му.

— Изведнъж се превърна в арбитър на истината?

— Помни ми думата. Не е видял, че сме там.

— Реши ли какво ще правиш?

— Какво има да се решава? Трябва да съобщя за случилото се.

Тя се замисля за момент.

— Само внимавай при...

— Не се безпокой. Няма да кажа, че си била там.

— Не се безпокоях за това — отвърща с раздражение. — Искан да кажа да внимаваш на кого ще кажеш за всичко това. Като се има предвид за кого става дума и в какво време се развива действието, мисля, че трябва да отидеш при Хинденбург.

— Смяташ ли, че трябва да изчакам до след изборите?

Следва дълга пауза. Все пак в изборите ще участва баща ѝ. Най-накрая проговаря:

— Не мога да отговоря на това. Твърде близо съм. — Чувам го в гласа ѝ. Прекалено опасно е. Тя знае какво може да стане. — Има ли начин да не попадне в пресата? — пита след малко.

— Повярвай ми, нямам никакво намерение да давам тази история на пресата. Ако го направя, ще ни изядат с парцалите още преди обяд.

— Тогава при кого ще отидеш?

— Още не знам, но трябва да е някой вътрешен.

— Ако искаш, можеш да кажеш на баща ми.

Ето пак. Баща ѝ. Всеки път, когато го спомене, става все по-нелепо.

— Много високо — отвърщам. — Искам, преди да стигне до него, някой да проучи нещата по-добре.

— За да си сигурен, че сме прави ли?

— Точно това ме тревожи. В момента, в който се разчуе, с кариерата му е свършено. Това не е шега. Тук, при нас, е достатъчно и веднъж да те посочат с пръст и си пътник.

Нора слуша твърде дълго. Знае, че съм прав.

— Имаш ли някого предвид?

— Карълайн Пенцлър. Тя отговаря за етиката в Белия дом.

— Можеш ли да ѝ се довериш?

Вземам един молив и започвам да чукам с гумичката по бюрото.

— Не съм сигурен... Но знам кого да попитам.

ГЛАВА 5

Излизам от кабинета си, прекосявам малкото преддверие и се насочвам към кабинета на Пам. Вратата ѝ винаги е отворена, но въпреки това проявявам учтивостта да почукам.

— Има ли някой вкъщи?

Когато казва „влез“, аз вече съм вътре. Офисът ѝ е огледален на моя, включително и неработещата камина. Както винаги, различията са по стените, където, на мястото, където са знаците на моето его, Пам е сложила две свои неща — снимка на президента, когато говори на един рок концерт в Кливланд, родния ѝ град и огромно американско знаме, подарък от майка ѝ, по повод на назначаването ѝ. Колко типично за Пам, мисля си. Американка до мозъка на костите си.

Седнала с лице към компютъра, сложен на масичка, перпендикулярна на бюрото, с гръб към мен, Пам пише нещо с бясна скорост. Както обикновено, когато е в работен режим, русата ѝ коса е прибрана назад и е защипана с червена шнола.

— Какво има? — подхвърля, без да се обърне.

— Искам да те попитам нещо.

Тя започва да търси нещо конкретно сред купчина книжа. Когато го намира, казва:

— Слушам.

— Имаш ли доверие на Карълайн?

Пам веднага престава да пише и се обръща към мен. Едната ѝ вежда се повдига нагоре.

— Какво не е наред? Нещо с Нора ли?

— Не, не Нора. Няма нищо общо с Нора. Просто имам един въпрос във връзка с това, върху което работя.

— И очакваш да ти повярвам?

Достатъчно умен съм, за да не споря с нея.

— Просто ми кажи за Карълайн.

Тя прехапва устни и ме гледа съсредоточено.

— Моля те — добавям. — Важно е.

Пам клати глава и си давам сметка, че съм успял.

— Какво искаш да знаеш?

— Лоялна ли е?

— Първата дама смята така.

Кимвам при препратката. Карълайн бе отдавнашна приятелка на госпожа Хартсън. Двете се бяха запознали в Националната паркинсонова фондация в Маями, където Първата дама я бе насърчила да учи право вечерно. След това я бе завела във Фондацията за юридическа защита на детето, в предизборната кампания и, най-накрая, в Белия дом. Продължителните битки създават най-трайните връзки. Просто искам да знам *колко силна* е тази.

— Ако ѝ кажа нещо жизненоважно, мога ли да разчитам, че ще го запази в тайна?

— Помогни ми със смисъла на „жизненоважно“.

Сядам на стола пред бюрото ѝ.

— Голямо е.

— Колкото първа страница във вестник или колкото корицата на „Нюзуик“?

— „Нюзуик“.

Пам дори не трепва.

— Карълайн отговаря за наблюдението над големите клечки. Членове на кабинета, посланици и така нататък. Тя отваря гардеробите им и проверява дали ще можем да живеем със скелетите в тях.

— Значи смяташ, че е лоялна?

— Разполага с мръсотия буквално за всеки от изпълнителната власт. Тъкмо затова Първата дама я е сложила на този пост. Ако не е лоялна, всички ние сме трупове.

Мълча, подпрял лакти на коленете си. Истина е. Преди някой да получи назначение, който и да е той, минава минимум през един сеанс на откровения с Карълайн. Тя знае най-лошите неща за всеки — кой пие, кой е вземал наркотици, коя е правила аборт, кой крие от жена си, че има вила за летните месеци. Всеки си има тайни. Аз също. Което означава, че ако искаш да се свърши някаква работа, не можеш да дисквалифицираш всички.

— Значи не бива да се безпокоя? — питам я.

Пам става, заобикаля бюрото и сяда до мен. Гледа ме право в очите.

— Загазил ли си?

— Не, не, няма такова нещо.

— Свързано е с Нора, нали? Какво е направила?

— Нищо — отговарям аз и се отдръпвам леко. — Мога да се справя.

— Сигурна съм, че можеш. Винаги можеш. Ако все пак имаш нужда от някаква помощ...

— Знам... Ти си на линия.

— С фанфари, приятелю. Мога да взема дори и дайре.

— Пам, това означава повече, отколкото си мислиш. — Давам си сметка, че колкото повече стоя при нея, толкова повече ще любопитства, така че ставам и тръгвам към вратата. Знам, че не трябва да казвам нищо повече, но не мога да се сдържа. — Значи смяташ, че Карълайн е окей?

— Не се безпокой за нея — отвърща Пам. — Ще направи каквото трябва.

Каня се да отида при Карълайн, но чувам, че телефонът в кабинета ми звъни. Втурвам се вътре и поглеждам цифровия дисплей, за да видя кой е. Номерът от предишния път. Нора. Вдигам слушалката.

— Ало? — казвам.

— Майкъл? — Гласът ѝ звучи различно. Сякаш не ѝ достига въздух.

— Добре ли си? — питам я.

— Говори ли вече с нея?

— С Карълайн ли? Не, не още. Защо?

— Нали няма да ѝ кажеш, че съм била с теб? Струва ми се... Не мисля, че би трябвало...

— Нора, вече ти казах, че няма да...

— Също и за парите. Няма да ѝ кажеш, че ги взех, нали? — Гласът ѝ е изпълнен със страх.

— Разбира се, че няма.

— Добре, добре... — Сега е по-спокойна. — Исках само да съм сигурна. — Чувам въздишката ѝ. — Съжалявам... Не биваше да изкудкудаквам така. Просто се изплаших.

— Няма значение — казвам ѝ, все още объркан от изблика ѝ. — Не се безпокой. Няма да позволя да пострадаш от тази история.

Отиването до кабинета на Карълайн, по коридора, е лесно. Също и чуването на вратата ѝ. Влизането е нищо и половина, затръшването на вратата почти не ми прави впечатление. Когато обаче виждам Карълайн, седнала зад бюрото си, с катраненочерната ѝ, боядисана коса, спускаща се над черния вълнен блейзър, цялата конструкция, която съм издигнал и крепя изправена, изведнъж се срутва. До основи. Страхът ми има лице. И преди да успея да кажа „здравей“, тилът ми плувва в пот.

— Седни, седни — кани ме тя, малко преди да се просна на пода пред бюрото ѝ. Отпускам се на единия от двата стола отпред. Мълчаливо я наблюдавам как изсипва четири пликчета захар в празна чаша за кафе. Къса ги една по една. Кафето тъкмо започва да ври и най-накрая разбирам откъде черпи енергията си.

— Как вървят нещата? — пита ме тя.

— Много работа — отговарям. — Наистина много.

Зад раменете на Карълайн виждам стената на нейното его: четирийсет рамки с благодарности, написани от някои от най-мощните играчи на Вашингтон. Държавен секретар. Секретар по отбраната. Посланик във Ватикана. Главен прокурор. Всички те са там горе, на всичките Карълайн е дала зелена светлина.

— Кой е любимецът ти? — питам я, с надеждата да позабавя нещата.

— Трудно е да се каже. Все едно да те питат кое от децата си обичаш най-много.

— Първото — отбелязвам. — Освен ако не замине някъде и престане да се обажда. Тогава става това, което живее най-близо.

В работата си Карълайн всеки ден трябва да провежда неприятни разговори с хората. В резултат е виждала всички прояви на притеснението, които могат да съществуват. И, ако се съди по изражението ѝ, пускането на шегички е най-долнопробната от тях.

— С какво мога да ти бъда полезна, Майкъл?

Очите ми са приковани в бюрото ѝ, покрито с купчини книжа и папки. Виждам два пепелника с президентския печат. В ъгъла на

стаята има портативно устройство за пречистване на въздуха, но въпреки това кабинетът ѝ вони на застояли фасове. Пушенето, наред със събирането на благодарствени писма, е най-очевидният ѝ навик. За да ми помогне, тя сваля очилата си и ме гледа втренчено. Опитва се да ми вдъхне увереност, да ми подсказе, че мога да ѝ се доверя. Когато обаче вдигам глава, не мога да мисля за друго, освен за факта, че сега я виждам истински за първи път от две години. Без очилата, очите ѝ, с форма на бадеми, не изглеждат така страшни. И въпреки че сбърченото чело и присвитите устни ѝ придават професионален вид, долавям, че искрено се интересува от проблемите ми. Не както Пам, а като жена, приближаваща петдесетте, непозната, която е истински загрижена.

— Искаш ли чаша вода? — пита тя.

Клатя глава. Край на протакането.

— По какъв повод? Във връзка с работата на отдела или етичен проблем?

— И двете — отговарям. Това е най-трудната част. Умът ми работи трескаво, търси съвършените думи. И макар че съм обмислил всичко предварително, сега въобще не съм в състояние да махна предпазната мрежа и да го направя наистина. Докато се готвя да тръгна по изпънатото въже, повтарям мислено историята още веднъж, с надеждата да се натъкна на легитимна причина един висш съветник в Белия дом да оставя пари в гората посред нощ. Не мога да открия такава.

— Става дума за Саймън — казвам най-накрая.

Разпознава тона още в първия миг — положението е сериозно.

— Изчакай малко — спира ме тя, бърка в най-горното чекмедже и вади малък диктофон и съвсем нова касета.

— Не мисля, че това е необ...

— Не се притеснявай. Правя го заради собствената ти сигурност.

— Грабва молив и написва името ми върху касетата. Слага я в диктофона и през прозорчето го виждам: Майкъл Гарик. Карълайн натиска „Запис“ и поставя машинката на бюрото пред мен.

Знае какво си мисля, но вече ѝ се е случвало много пъти.

— Майкъл, това е важно. Трябва да го документираме както трябва. А сега, моля те, започни от самото начало.

Затварям очи и се мъча да си внуша, че все още има предпазна мрежа.

— Случи се снощи — започвам.
— Снощи беше четвъртък, трети — обявява тя.
Кимвам. Карълайн сочи устните си.
— Точно така — казвам бързо. — Както и да е. Карах по Шестнайсета улица, когато...
— Преди да стигнем дотам, имаше ли някой с теб?
— Това не е същественото...
— Нищо. Просто отговори на въпроса.
Отговарям колкото мога по-бързо:
— Не. Бях сам.
— Значи с теб нямаше никой?
Не ми харесва начина, по който ме пита. Нещо не е наред.
Отново усещам как тилът ми се облива в пот.
— С мен нямаше никой — настоявам.
Тя не изглежда убедена.
Протягам ръка и изключвам диктофона.
— Има ли някакъв проблем?
— Никакъв. — Опитва отново да включи машинката, но ръката ми ѝ пречи.
— Няма да направя този запис — казвам ѝ. — Рано е.
— Успокой се, Майкъл. — Обляга се назад и ме чака да продължа. Диктофонът остава изключен.
— Знам, че е трудно. Разкажи ми за какво става дума.
Права е. Моментът не е подходящ да ме прекъсва. За втори път намирам достатъчно спокойствие в една дълбока въздишка и се утешавам с факта, че няма да има запис.
— Така. Карах по Шестнайсета улица и изведнъж отпред забелязах позната кола. Приблжих се и видях, че е на Саймън.
— Едгар Саймън, съветникът на президента.
— Точно така. Не знам по каква причина, може би защото беше късно, или защото бяхме в онзи квартал, реших, че има нещо странно. Изостанах и започнах да го следя. — Постепенно ѝ разказвам всичко. Саймън спира на пътя през парка. Слиза от колата с книжен плик в ръка. Прескача мантизелата и изчезва в гората. И, най-важното, след като си тръгва, намирам плика. Единствено не споменавам Нора. И ченгетата. — Когато видях парите, имах чувството, че ще получа инфаркт. Помисли си само... тъмно като в рог, минава полунощ, а аз

държа в ръцете си четирийсет хиляди долара, някакво тайно плащане на шефа ми. Освен това можех да се закълна, че някой ме наблюдава. Имах чувството, че този някой е зад гърба ми. Казвам ти, през живота си не съм се страхувал толкова. Това е. Реших, че преди да вдигна шум, трябва да поговоря с някого. Затова дойдох при теб.

Чакам реакцията ѝ, но такава няма. След малко ме пита:

— Свърши ли?

Кимвам.

— Да.

Тя се навежда напред и взема диктофона. Палецът ѝ увисва над бутона за запис. Нерви.

— Е? — подканям я. — Какво мислиш?

Тя си слага очилата. Никак не ѝ е забавно.

— Това е интересна история, Майкъл. Единственият проблем е, че преди петнайсет минути в този кабинет дойде Едгар Саймън и разказа съвсем същото за теб. В неговата версия ти си бил човекът с парите. — Тя кръстосва ръце на гърдите си и се обляга на стола. — Е, искаш ли да започнеш отначало?

ГЛАВА 6

— Защо е казал това? — питам аз, обзет от паника.

— Майкъл, не знам в какво си се забъркал, но има...

— Не съм се забърквал в абсолютно нищо — настоявам. Устата ми пресъхва, започва да ми се гади. Усещам го в стомаха си. Всичко ще се срути. — Н-не знам за какво става дума. Кълна се. Беше той. Видяхме го да носи...

— Кой *ние*?

— Моля?

— *Ние*. Току-що каза „видяхме го“. Кой беше с теб, Майкъл?

Изправям гръб.

— Никой. Бях сам. Кълна се.

Стаята потъва в тишина и усещам тежестта на присъдата ѝ.

— Куражлия си, знаеш ли? Когато Саймън дойде при мен, каза да не те притискам много. Смяташе, че имаш проблеми. А какво направи ти? Излъга ме в очите и обвини него! *Него*, сред всички останали!

— Един момент... смяташ, че си измислям?

— Няма да отговоря на този въпрос. — Посочва купчина червени папки. — Вече видях отговора.

В службите, които проверяват и събират персонална информация, червените папки означават само едно — досиета от ФБР. Инстинктивно прочитам името на най-горната. Майкъл Гарик.

Юмруците ми се свиват.

— Изискала си досието ми?

— Защо не ми разкажеш за работата си по реформата в медицинското осигуряване? За запазването на услугите за престъпниците? Май за теб това е кръстоносен поход.

Тонът ѝ е като удар с пръчка в окото.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не ме обиждай, Майкъл. Виждала съм такива неща. Знаем всичко за него. Баща ти е горд човек, нали?

Скачам от стола. Едва се сдържам. Засегна струна, която не бива да пипа.

— Не се занимавай с него! — ръмжа. — Той няма нищо общо с това!

— Така ли? Защо ми се струва, че съзирам абсолютен конфликт на интереси?

— Единствената причина да се занимавам с тази реформа е, че Саймън сложи меморандума на моето бюро.

— Значи досега не си се замислял над факта, че баща ти има полза от програмата в сегашния ѝ вид?

— Не получава никакви пари! Парите отиват в институцията, в която се намира.

— Той има ползи, Майкъл! Можеш да спориш колкото искаш, но много добре знаеш, че това е истината. Той е твой баща, престъпник, и ако реформите бъдат въведени, ще загуби тези ползи.

— Не е престъпник!

— Трябваше да си направиш отвод веднага, щом ти дадоха тази задача. Това изисква Правилникът за поведение, но ти не се съобрази с него! Точно както последния път!

— Онова беше различно!

— Единственото различно нещо беше, че позволих на съмненията да ме спрат и затова мина метър. Сега вече знам за какво става дума.

— Значи смяташ, че лъжа за Саймън и парите?

— Знаеш как се казва... какъвто бащата, такъв и синът.

— Не смей да говориш така за него! Изобщо не го познаваш!

— За това ли бяха парите? Някакъв откуп, за да го оставят на мира?

— Парите не бяха у мен!

— Не ти вярвам, Майкъл.

— Саймън носеше плика и...

— Казах, че не ти вярвам.

— Защо, по дяволите, не ме изслушаш? — крещя и гласът ми кънти в стаята.

Отговорът ѝ е съвсем прост:

— Защото лъжеш.

Толкова. Трябва ми помощ. Обръщам се и тръгвам към вратата.

— Къде си мислиш, че отиваш?
Не отговарям.
— Остани тук! — вика тя.
Спирам и се обръщам към нея.
— Това означава ли, че ще изслушаш моя вариант?
Тя сплита пръсти и отпуска ръцете си върху бюрото.
— Мисля, че вече чух достатъчно.
Протягам ръка към вратата и я отварям.
— Майкъл, ако излезеш отгук, ще съжаляваш. Можеш да си сигурен.
Това не ме разколебава.
— Върни се! Веднага!
Излизам в коридора и светът около мен става червен.
— Пукни — казвам, без да се обърна.

Десет минути след това седя в кабинета си и гледам втрещено малкия телевизор, сложен на перваза на прозореца. Всички кабинети в сградата имат кабел, но моят телевизор вечно стои на двайсет и пет канал — където през целия ден се върти менюто в столовата на Белия дом.

Спагети: Зити
Кисело мляко: „Орео“
Сандвичи: пуйка, телешко печено, американско сирене

Надписите се редят на екрана един след друг, бели букви на разкошен син фон. В момента мога да преглътна само толкова.

Някъде към третото превъртане на киселото мляко за деня ненавиждам Карълайн с цялата си душа и всичко останало. По начина, по който ме нахисна, по който ми се нахвърли и евтините нападки срещу баща ми, мога да съдя, че е знаела какво прави още в момента, в който влязох в кабинета ѝ. Постепенно обаче адреналинът се оттегля и ме обзема спокойствие. С това спокойствие идва и прозрението, че ако

не изясня нещата, Карълайн ще възприеме версията на Саймън и ще ме погребее с нея.

За четвърти път през последните десет минути поглеждам „тостъра“ и набирам номера на Нора. Пише, че е в Резиденцията, но не се обажда никой. Затварям и набирам един, после още един вътрешен номер. Също толкова трудно се оказва да се свържа с Пам и Трей. И на двамата изпратих съобщение по пейджъра веднага, щом се върнах в кабинета си, но до този момент не са позвънили.

Поглеждам дисплея още веднъж, за да се уверя, че не са ме търсили, докато ме е нямало. Не са. Няма никой. Никой, освен мен. Ето до това се свежда всичко — свят от един човек.

В пространствата на истинския Бял дом, хората, които се грижат за отоплението, охлаждането и вентилацията на въздуха, поддържат малко по-високо налягане на въздуха, отколкото е вън. Причината е проста — ако някой реши да извърши нападение с биологично оръжие или нервнопаралитичен газ, отровеният въздух няма да прониква вътре, при президента. Естествено служителите се шегуват, че там по условие работата се върши под налягане. В момента обаче, в офиса ми, налягането няма нищо общо с вентилационните системи.

След малко чувството за самосъхранение надделява над гнева и излизам в преддверието. Чувам, че някой се върти край машината за кафе. Ако имам късмет, ще видя Пам. Нямам. Оказва се Джулиан.

Макар и да имаме разногласия по почти всички въпроси, трябва да призная, че той не е лош човек — просто е прекалено деен за разбиранията на обикновеното население.

— Като че ли някой е пикал в това — казва той и поднася чашата с кафе под носа ми.

— Не съм аз.

— Не те обвинявам, Гарик. Просто ти казвам. Нашето кафе е гадно.

Сега не е време за спорове.

— Съжалявам, че е така.

— Какво става с теб? Приличаш на боклук.

— Всичко е наред. Нещо във връзка с работата ми.

— Какво? Още ли ти е мъчно за престъпниците? Тази сутрин ги защитавахте двама.

Минавам покрай него и отварям вратата.

— Изпий кафето си с удоволствие, Джулиан.

Тръгвам към кабинета на Карълайн и коридорът ми се струва по-дълъг от всякога. Когато започнах работа тук, всичко ми се струваше огромно. С времето започна да ми се вижда комфортно и управляемо. Днес съм там, откъдето започнах.

Стигам до кабинета на Карълайн ихващам дръжката на вратата, без да чукам. Няма да ѝ дам шанс да ме спре.

— Карълайн, преди да обезумееш напълно, дай ми възможност да ти обяс...

Заковавам на място.

Пред мен Карълайн се е отпуснала на високия си стол. Главата ѝ е увиснала напред като на изоставена марионетка, едната ѝ ръка виси над подлакътника. Не помръдва.

— Карълайн? — казвам аз и приближавам.

Не отговаря. Боже!

В скута си стиска голямата чаша, от която пие кафе. Опряна е върху бедрото ѝ, наклонена, празна.

— Карълайн? Добре ли си? — питам. Тогавачувам, че нещо бавно капе. Звукът ме изненадва и ми напомня за разваления кран в апартамента ми. Проследявам звука и виждам, че капките падат на пода, под стола. Карълайн седи в локва кафе.

Протягам инстинктивно ръка и разтърсвам рамото ѝ. Главата ѝ се накланя назад и се удря в облегалката на стола със злокобно чаткане. Празнотата в бадемовите ѝ очи ме пронизва жестоко. Едното гледа напред. Другото е изкривено на една страна.

Стаята започва да се върти. Гърлото ми се свива и изведнъж става невъзможно да дишам. Залитам назад и се блъскам в стената. Събарям едно обрамчено благодарствено писмо. Плодът на нейния труд се разбива на пода. Отварям уста, но едва чувам какво говоря.

— Помощ... някой... моля ви... помогнете...

ГЛАВА 7

Униформен служител на Сикрет Сървис със зловеща крива брадичка ми помага да се изправя.

— Добре ли си? Добре ли си? Чуваш ли ме? — крещи той, докато не кимна утвърдително. Жицата на телефона е оплетена около краката ми — след като дръпнах апарата от бюрото. Само това успях да измисля. Единственият начин да повикам помощ. Униформеният изритва телефона встрани и ми помага да стигна до канапето в ъгъла. Поглеждам към Карълайн, чиито очи са все така широко отворени. До края на живота ми ще си я спомням замръзнала в това положение.

Следващите петнайсет минути са обвити в мъгла. Започва разследване. Преди да осъзная какво точно става, стаята се изпълва с всевъзможни следователи и блюстителни на закона — още двама униформени и двама цивилни от Сикрет Сървис, оперативна група на ФБР от пет души, човек от екипа за бързо реагиране, който застава с автомат „Узи“ пред вратата. След кратка разправа за това, чия е юрисдикцията, агентите на Сикрет Сървис оставят ФБР да работи. Висок мъж с яке на ФБР започва да снима кабинета, а една азиатка и още двама мъже се заемат да разглобят всичко на съставните му части. Наредданията дава пети мъж, с южняшки акцент.

— Момчета — казва той на униформените служители, — ще сте много по-полезни, ако чакате вън. — Преди да успеят да помръднат, той добавя: — Благодаря ви за усилията. — После оглежда цивилните. Могат да останат. След това идва при мен.

— Майкъл Гарик — прочита името ми от пропуска. — Добре ли си, Майкъл? Можеш ли да говориш?

Кимвам, забил поглед в килима. В другия край на кабинета фотографът снима трупа на Карълайн. Когато светкавицата проблясва за първи път, всичко изглежда нормално — фотографи присъстват на всяко събитие в Белия дом. След това погледът ми се спира на увисналата на една страна глава на Карълайн, на неестествено изкривената ѝ уста и осъзнавам, че това вече не е Карълайн. Нея я

няма. Сега е само труп. Бавно вкочаняваща се коруба, позираща за зловеща снимка.

Агентът с южняшки акцент повдига брадичката ми и гумените му ръкавици драскат по остатъците от сутрешното ми бърснене. Преди да кажа и дума, той ме поглежда в очите.

— Сигурен ли си, че си добре? Можем да го направим и по-късно, но...

— Не, не... Разбирам. Мога и сега.

Слага силната си ръка на рамото ми.

— Оценявам помощта ти, Майкъл.

За разлика от агентите на ФБР, които са с якета, този е със сив костюм, с малко петно на десния ревер. Връзката му е силно стегната, но копчето на бялата му яка е разкопчано. Ефектът е едва доловим намек за непринуденост в иначе професионалния му вид.

— Какъв ден, а, Майкъл?

За трети път произнася името ми, което ме кара да включа радарите си. Както някога обясняваше старият ни професор по криминалистика, повтарянето на името е първият трик, който се прилага при разпитите, за да се установи някакво начално ниво на близост. Вторият трик е физическият контакт. Поглеждам ръката му на рамото ми.

Отдръпва я, сваля ръкавицата и протяга длан за ръкостискане.

— Майкъл, аз съм Рендъл Аденауер, специален агент, шеф на отдела за тежки престъпления на ФБР.

Последното ме стряска.

— Мислите, че е била убита?

— Нека не изпреварваме събитията, какво ще кажеш? — пита той със смях, който е дори по-напрегнат от копчетата на ризата му. — Доколкото мога да кажа сега, прилича на обикновен инфаркт. Аутопсията ще покаже. Така. Ти я намери, нали?

Кимвам.

— Кога извика помощ?

— Веднага, щом разбрах, че е мъртва.

— Когато я намери, в такава поза ли беше? Нищо ли не си пипал?

— Когато влязох, главата ѝ беше напред. Разтърсих рамото ѝ и главата ѝ клюмна, както е сега. Видях очите ѝ и тогава залитнах към

стената.

— Значи ти си счупил тази рамка?

— Да. Не очаквах да видя това и...

— Не те обвинявам, Майкъл.

Прав е, казвам си. Няма нужда да се оправдавам безпричинно.

— А телефона на пода? — продължава той.

— Зави ми се свят... Седнах, за да поема въздух. Изплаших се и дръпнах апарата, за да потърся помощ.

Докато обяснявам какво се е случило, забелязвам, че не записва нищо. Просто ме наблюдава втренчено, пронизващите му сини очи гледат някъде над главата ми. Ако не знаех какво прави, можех да си помисля, че четете репликите от някакъв комикс над главата ми, вместо да ме слуша. Колкото и да опитвам да привлека вниманието му, погледите ни не се срещат. Най-накрая вади от джоба си пакет шоколадови вафли и ми предлага да си взема.

Клатя глава.

— Както искаш — вдига рамене той, мушка една в устата си и отхапва. — Направо съм пристрастен към тези вафли — обяснява. — Изяждам по пакет на ден.

— По-добре е, отколкото да пушиш — отбелязвам аз и посочвам пепелниците върху бюрото на Карълайн.

Той кимва и отново започва да четете над главата ми. Край на празните приказки.

— Така. Когато я намери тук... за какво дойде да я видиш?

Над рамото му виждам купчината червени папки, които все още са на бюрото.

— По работа.

— Лична?

— Не, защо?

Поглежда към пакета вафли в ръката си и се преструва на безразличен.

— Просто се опитвам да разбера защо досието ти е тук.

Аденауер не е глупак. Веднага ме хвана.

— Ще ми кажеш ли какво всъщност става?

— Нищо особено, кълна се. Обсъждахме конфликт на интереси. Тя отговаря за етиката, с това се занимава. Взела е досието ми, за да провери как стоят нещата. — Не съм сигурен, че ми вярва и соча

бюрото на Карълайн. — Погледни сам... освен моето, има и други досиета.

Преди да отговори, при нас идва азиатката.

— Шефе — казва тя, — униформените оставиха ли ти комбинацията на...

— Ето я — отговаря Аденауер, бръква в джоба на сакото си и ѝ подава жълто листче.

Тя го взема и застава пред сейфа зад бюрото на Карълайн.

Когато това приключва, Аденауер се обръща към мен и ме гледа изпитателно. Аз се облягам на канапето и се мъча да изглеждам спокоен. Откъм бюрото се чува силно щракване. Азиатката е отворила сейфа.

— Майкъл, разбирам защо искаш да си колкото може по-далеч от това нещо... знам как е при вас. Все пак, не те обвинявам в абсолютно нищо. Просто искам да разбера какво се е случило.

— Вече казах всичко, което знам.

— Шефе, ела да видиш това — обажда се азиатката зад бюрото.

Аденауер става и отива при нея. Тя вади отвътре голям книжен плик. Обръща го и съдържанието му пада върху плота на бюрото. Една. Две. Три пачки банкноти. Стодоларови. С бандерол от банка „Фърст ъв Америка“.

Правя всичко възможно да изглеждам изненадан и, за моя чест, смятам, че се справям. Дълбоко в себе си обаче, докато гледам трите пачки пари, които Нора остави там, си давам сметка, че всичко едва сега започва.

ГЛАВА 8

Два часа по-късно тръгвам назад, към кабинета си, с безмилостна мигрена и пулсираща болка в основата на врата. Още не мога да повярвам, че парите са били у Карълайн. Защо тя... значи, след като са били там... означава ли това, че и тя е била в гората? Или просто ги е взела по-късно? Затова ли се заяде със Саймън на сутрешното заседание? Защото липсваха десет хилядарки? Умът ми се лута между възможните обяснения, търси ъгловите парченца от мозайката. Струва ми се, че не виждам никакви очертания.

Коридорите наоколо са пусти и докато минавам покрай вратите, чувам тихия звук на десетки телевизори. Обикновено телевизорите в административната сграда работят с изключен звук. При новини като днешните, всички слушат.

Реакцията е типична за Белия дом. Както преди години ми обясни един съветник на Клинтън, структурата на властта в Белия дом е като футболен мач между десетгодишни. Можеш да дадеш на всеки играч позиция и можеш да настояваш всеки да стои там, където би трябвало, но в момента, в който играта започне, всички тичат към топката.

Та, за какво ставаше дума — пустите коридори на административната сграда. Още преди да се консултирам с Трей, знам какво става. Президентът изисква информация, което означава, че шефът на екипа иска информация, което означава, че главните съветници изискват информация, което означава, че пресата изисква информация. Всички по-надолу търсят — звънят си по телефоните един на друг и на всички контакти, за които могат да се сетят, опитват се да са първите, добрали се до отговорите. В една йерархия, в която повечето получаваме горе-долу еднакви правителствени заплати, предпочитаната валута е достъпът, до когото трябва и влиятелността. Информацията е ключ и към двете.

Когато хлапетата отчаяно се спуснат след топката, всички други кризи са забравени. При всякакви други обстоятелства щях да съм сред

тях. Днес обаче, когато крача към кабинета си, не мога да не си мисля, че топката съм самият аз.

Затварям вратата след себе си и се устремявам направо към телевизора. Както би трябвало да се очаква, всички телевизионни мрежи с акредитация за Белия дом предават на живо. За да се уверя с очите си, поглеждам през прозореца и виждам редицата репортери, които говорят пред камерите в северозападния ъгъл на моравата.

Грабвам слушалката и набирам номера на Нора. Според „тостъра“ тя все още е в Резиденцията, но и този път не се обажда никой. Трябва да разбере какво става. Нужен ми е Трей.

— Майкъл, времето не е много подходящо — казва той, когато вдига слушалката. Някъде около него се чуват гласове, като от пълна с хора стая, телефоните звънят непрекъснато. Лош ден за един пресекретар в Белия дом.

— Само ми кажи какво става — моля го. — Какво разбра?

— Според слуховете, било е инфаркт, макар че от ФБР няма да съобщят нищо преди два. Най-много научихме от първия, който е огледал трупа. Няколко външни наранявания. Нищо подозрително. — Докато Трей обяснява, телефоните около него не престават да звънят. — Трябва да видиш този тип... Типично униформено ченге... Чуди се как да привлече вниманието, а после се прави, че не иска да говори.

— Значи аз не съм на топа на устата?

— Защо трябва да си?

— Защото аз я намерих.

— Значи това е потвърдено? Джейми, чуй това... Научих...

— ТРЕЙ! МЛЪКНИ! — викам с цяло гърло.

— ... Най-добрата клюка за Мартин Ван Бурън. Знаеше ли, че са си правели майтап с него, защото е носел корсети? Не е ли страхотно? Да му се не начудиш на този тип! Демократче с корсет! Страхотно. Мога да ти кажа, че паниката от 1837-а е била изцяло вестникарска. Не вярвам и една дума от...

— Джейми отиде ли си?

— Да, да, тръгна си — отговаря той. — А сега ми кажи защо си толкова превъртял? Какво има?

— Нищо. Не е голяма работа.

— Не е голяма работа? С кого си мислиш, че разговаряш? Знаеш ли колко позвънявания имам заради това нещо, само откакто говоря с

теб?

— Четиринайсет — отговарям. — Броих ги.

Трей млъква за момент. Познава ме твърде добре.

— Може би трябва да говорим по-късно.

— Да. Мисля, че така е най-добре. — Отново поглеждам през прозореца, към редицата репортери. — Мислиш ли, че можеш да не споменаваш за мен?

— Майкъл, мога да ти дам информация, но не мога да правя чудеса. Зависи какво ще съобщят от ФБР.

— А ти не можеш ли да...

— Слушай, униформеното ченге говореше така, сякаш то я е открило. За всеки друг, който се интересува, името ти официално е променено на „колега от екипа на Белия дом“. Това ще те отърве поне от хиляда писма на избиратели.

— Благодаря ти, Трей. Оценявам го, наистина.

— Старая се — отвърща той и вратата на кабинета ми се отваря. Надниква Пам.

— Слушай, трябва да затварям. Ще говорим по-късно.

Затварям телефона и Пам пита колебливо:

— Удобен ли е моментът, защото...

— Не се безпокой... влизай.

Тя тръгва към мен и забелязвам отпуснатостта в походката ѝ. Обикновено крачи енергично, без умора, а сега се движи като в забавен филмов кадър, раменете ѝ са отпуснати.

— Можеш ли да повярваш! — възкликва тя и се отпуска на стола пред бюрото ми. Очите ѝ са уморени. И зачервени. Плакала е.

— Добре ли си? — питам я.

Въпросът ми отново събужда емоции, които пълнят очите ѝ със сълзи. Пам стиска зъби и се мъчи да се овладее. Не е от тези, които плачат пред хората. Бръквам в едно чекмедже, за да намеря носни кърпички. Откривам единствено няколко салфетки с президентския печат. Подавам ѝ ги, но тя клати глава.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Тя ме взе на работа тук, знаеше ли? — казва Пам и добавя: — Когато се явих на интервюто, единствено Карълайн ме хареса. Саймън, Лам и всички останали решиха, че не съм достатъчно устойчива. Саймън дори написа „Мека Мария“ на формуляра ми.

— Стига бе! Сериозно?

— Напълно. Карълайн ми го показва — обяснява Пам с усмивка.
— Успя да ме вкара, защото щях да работя при нея. Още първия ден, когато започнах, тя ми показва формуляра и ми поръча да го запазя. Един ден, каза ми, ще му го натъпчеш в гърлото.

— Запази ли го?

Пам продължава да се усмихва.

— Какво?

Усмивката ѝ става зла.

— Помниш ли, когато празнувахме победата за рекламите на цигари? Когато Саймън докладва пред Конгреса?

Кимвам.

— А помниш ли тортата, която сервирахме? Карълайн каза, че изцяло сме я направили сами, нали?

— Не!

— Да — добавя Пам с още по-широка усмивка. — На сто петдесет и втория ден, откакто работех тук, Саймън изяде думите си.

Разсмивам се заедно с нея.

— Сложила си формуляра от интервюто в тортата?!

— Няма да призная нищо.

— Как е възможно? Той не усети ли вкуса?

— Как така „той“? Повярвай ми, гледах всичко с очите си. Ти също изяде солидна част от него.

— И ти не ме спря?

— Тогава не те харесвах чак толкова.

— Но как така си у...

— Намокрихме листа, скъсахме го на малки парченца и ги мушнахме в миксера. Превърна се в тесто за нула време. Най-добрият готварски урок, който съм имала. Карълайн беше смахнат гений. А що се отнася до Саймън... Тя направо го ненавиждаше.

— До момента, в който у... — Млъквам. — Съжалявам, не исках да прозвучи...

— Няма нищо — казва тя. След това двамата мълчим цяла минута. Импровизирано отдаване на последна почит за една от нас. Честно казано, едва сега си давам сметка какво съм пропуснал. През двата часа, докато ме разпитваха, докато се безпокоях и се чудех как да се защита, бях забравил нещо много важно — да скърбя. Краката ми се

втвърдяват, сърцето ми се свива. Днес умря Карълайн Пенцлър. Каквото и да съм си мислил за нея, едва сега го осъзнавам. Краткото мълчание не я прави светица, но ми се отразява много добре.

Пам вдига очи и вижда промяната в изражението ми.

— Добре ли си?

— Д-да... Просто още не мога да го осъзная.

Пам кимва и се отпуска на стола си.

— Как изглеждаше?

— Какво имаш предвид?

— Тялото. Нали ти я откри?

Кимвам. Не мога да отговоря.

— Кой ти каза?

— Деби, от връзки с обществеността, го чула от шефа си, който има приятел, чийто офис е точно срещу...

— Разбрах — прекъсвам я. Няма да е никак лесно.

— Мога ли да ти задам един друг въпрос? — пита Пам. От тона ѝ се досещам какво ще последва. — Снощи... в каквото и да си се забъркал... затова ли умря Карълайн?

— Не знам за какво говориш.

— Не на мен, Майкъл. Каза, че имало нещо, достойно за корицата на „Нюзуик“. Нали затова отиде да говориш с нея?

Не отговарям.

— Във връзка с Нора е, нали?

Мълча.

— Ако Карълайн е била убита заради...

— Не е убита! Беше инфаркт!

Пам ме наблюдава съсредоточено.

— Убеден ли си в това?

— Напълно.

Когато започнахме да работим в съседни кабинети, Пам описа себе си като момиче, което в училище е било на заден план и никога не е било популярно сред съучениците си. С тази фраза за разчупване на леда тя се самоподценяваше, но трябва да кажа, че дори тогава, в първия момент, не ѝ повярвах. Беше твърде симпатична, за да е истина — ако не беше, нямаше да е тук. Така че, колкото и да обича да се прави на незначителна, колкото и да смята, че е нужно да намалява

очакванията на околните, аз, до ден-днешен, винаги съм смятал, че е факир на междуличностната динамика.

— Толкова много ли означава Нора за теб? — пита ме.

— Може и да ти е трудно да го повярваш, но тя е добър човек.

— Ако е толкова добър, къде е сега?

Поглеждам към „гостъра“. Нищо не се е променило. Зелените знаци на дисплея изписват същото: Резиденция, втори етаж.

Докато тичам по коридора на административната сграда, ясно си давам сметка, че единственият начин да разбера какво всъщност става, е разговорът очи в очи. Стиснал празен контейнер за вътрешноедомствена поща, излизам през изхода към Западното крило, прекосявам алеята между сградите и влизам в Белия дом. Връхлитам през вратата под козирката и махвам забързано на Фил.

— Горещ ли? — пита и ми вика асансьора.

Клатя глава.

— Лоша работа, а? — казва той.

— Ужасно — отвръщам и минавам покрай него. Изкачвам се по няколкото стъпала вдясно и забавям темпото — човек не тича толкова близо до Овалния кабинет. Освен ако не иска да го застрелят или закопчат с белезници. Надниквам при секретарката на Хартсън, за да видя как са нещата. Както винаги, Овалният кабинет и всичко около него е нажежено до бяло. Невъзможно е да се опише енергията, с която е заредено това място. Не е паника — когато си близо до президента, няма паника. Това наистина е някаква енергия, която е видимо и безмилостно жива. Като Нора.

Продължавам по пътя си. Пред себе си виждам двама униформени и пресслужбата. По нататък е Западната колонада. Отварям вратите и излизам вън, минавам покрай внушителните колони и отново влизам в сградата, в коридора на приземния етаж.

Точно насреща, от другата страна на разкошния, бледочервен килим, има два сгъваеми паравана от черешово дърво, които отделят задната част на коридора. От другата им страна устройват публичните обиколки. Всяка година хиляди туристи минават оттук, за да разгледат първите два етажа на Белия дом. Показват им Залата с картите, Порцелановата зала, Синята зала, Червената зала, Зелената зала, не

знам още каква зала. Не виждат обаче къде президентът и семейството му живеят наистина — къде спят, къде канят гости, къде прекарват времето си. Горните два етажа на Белия дом. Резиденцията.

Нататък по коридора, втората врата вляво, са стълбите и асансьорът към Резиденцията. Единственото препятствие по пътя ми са хората от Сикрет Сървис — един униформен на този етаж, двама на горния. Няма смисъл да губя темпото, казвам си. Това е като всичко останало в живота — тръгваш съсредоточено и целенасочено и влизаш. Забързано, вдигам нагоре контейнера за вътрешна поща и тръгвам по коридора към първия униформен служител. Той се е облегал на стената и по всичко личи, че гледа върховете на обувките си. Главата наведена, главата наведена, главата наведена. Вече съм само на два метра от вратата. Един метър от вратата. Остават сантиметри... Изведнъж униформеният вдига глава. Не спирам. Кимам му дружелюбно, докато гледа пропуска ми. Синият фон има достъп почти навсякъде. Контейнерът за поща може да стигне до най-горе, до кабинета на Разпоредителя.

— Приятен ден — подхвърлям, за да изглеждам по-автентично. Той отново забива поглед в обувките си, без да каже дума. Самоувереността отново се оказва съвършеният пропуск. Тръгвам нагоре по стълбите. Остава още един етаж.

Въпреки че се изкушавам да се зарадвам, знам, че униформеният долу всъщност е там, за да връща назад случайно отклонилите се туристи. Истинският пропускателен пункт към Резиденцията е на втория етаж. Изкачвам се и виждам, че двама униформени вече ме очакват. Тези стоят срещу асансьора и не гледат върховете на обувките си. Без да ги гледам в очите, продължавам да крача целенасочено.

— Мога ли да ви помогна? — пита единият униформен.

Продължавай да крачиш, казвам си. Номерът ще мине.

— Как сте? — питам с тон, който непрекъснато е там. — Тя ме очаква.

Другият униформен застава пред мен и препречва пътя ми към стълбите нагоре.

— Кой ви очаква?

— Нора — отговарям и показвам контейнера. Правя крачка вдясно и се преструвам, че смятам да взема асансьора, за да се изкача

до горе. Когато натискам бутона за повикване, на площадката забръмчава дрезгав зумер.

Обръщам се. Двамата униформени ме гледат.

— Можете да оставите пощата при разпоредителя — казва единият.

— Тя поиска да ѝ се достави лично.

Това не ги впечатлява. След като прочитат името ми от пропуска, по-високият влиза в кабинета на разпоредителя, който е до стълбите, и вдига телефона.

— Тук е дошъл някой си Майкъл Гарик — казва той и изслушва отговора. — Не... Да. Ще му кажа. Благодаря. — Затваря телефона и ме поглежда. — Тя не е горе.

— Какво? Не е възможно. Кога е излязла?

— Казаха, че преди десет минути. Ако е слязла с асансьора, няма как да я видим.

— Не съобщават ли по радиото къде се намира?

— Не и преди да излезе от сградата.

Гледам го втренчено. Няма какво повече да се каже.

— Кажете ѝ, че съм идвал — добавям и тръгвам надолу.

Докато слизам по стълбата, срещам човек, който се изкачва. Стълбата не е достатъчно широка, така че раменете ни се докосват и успявам да го огледам добре — маскировъчен панталон, памучно поло. Издава го слушалката в ухото му. Сикрет Сървис. Един от агентите на Нора. Хари. Името му е Хари. От личната ѝ охрана. Отделя се от нея само в един случай — когато тя е горе, в Резиденцията.

Обръщам се и пак тръгвам нагоре. Униформените разбират защо се връщам веднага.

— Защо ме излъгахте? — питам по-високия.

— Слушай, синко, няма нужда да...

— Зададох ви въпрос. Защо ме излъгахте?

— Спокойно! — намесва се Хари.

След секунда нагоре по стълбата дотичва цивилен агент. Втори, с черен костюм, идва след още малко и ми препречва пътя.

Как успяха да реагират толкова бързо? Поглеждам през рамо и виждам отговора. Във вентилационния отвор до вратата има съвсем малка камера, насочена право към мен. Хари слага ръка на рамото ми.

— Можеш да ми вярваш — казва той. — Не печелиш.

Тук е прав. Отдръпвам се от него и се насочвам към стълбата надолу. Обръщам се към Хари и промърморвам:

— Кажи й, че трябва да поговорим.

Той кимва, без да каже дума.

Спускам се по стълбата и минавам край униформения долу.

— Приятен ден — подвиква той след мен.

Докато крача към административната сграда, осъзнавам, че съм стиснал и двете си ръце в юмруци. Изпъвам пръсти и се мъча да се отърся от нежеланието на Нора да ме види. Не е чак толкова лошо, казвам си. Ще дойде. Засега просто е предпазлива. Освен това, аз само открих трупа и малко покрещях. Не съм заподозрян. Никой не знае за парите. Освен Нора. И полицията. И Карълайн. По-скоро тези, на които е казала... Дявол да го вземе, слуховете вече може и да са плъзнали. И когато разберат за какво става дума, всичко ще тръгне по реда си...

Вибрирането на пейджъра прекъсва мислите ми. Изваждам го от джоба си и прочитам съобщението. Тогава си спомням и другия човек, който знае за парите. Съобщението гласи: „Искам да говоря с теб. Е. С.“.

Е. С. е Едгар Саймън.

ГЛАВА 9

Докато чакам в приемната пред кабинета на Саймън, единственото ми забавление е чаткането на компютъра на Моли. Моли Стор, личната му секретарка, е ниска, пълна жена, с боядисана в червеникаво коса. Беше се развела в годината, в която Хартсън бе решил да се кандидатира за президент, бе се отказала от мъжете, бе се преместила в родния щат на Хартсън, Флорида, и се бе присъединила към кампанията му. Моли се бе превърнала в жива енциклопедия за всичко случило се оттогава и обича новия си живот. Като майка обаче на две деца, които са на възраст за колежа, тя никога няма да може да стане по-различна от това, което е била. Или което все още е.

— Какво ти е? Изглеждаш болен.

— Добре съм — казвам й.

— Не ми казвай, че си добре. Не си добре.

— Моли, наистина, всичко е наред. — Тя ме гледа с укор и аз добавям: — Тъжно ми е за Карълайн.

— Да, това е ужасно. И на най-лошия си враг не бих пожелала такава... — Телефонът позвънява и тя се сепва. Натиска някакъв бутон и започва да говори в малкия микрофон, увиснал от слушалките пред устата й, с който, според някои разкази, стояла по цял ден.

— Да. Не... Това не са единствените съболезнования. Пресслужбата издаде изявление на президента и, ако не се лъжа, на госпожа Хартсън. — Замълчава за момент. — Съжалявам, но той няма да прави повече изявления, докато не приключи първоначалното разследване. Приятен ден.

Когато затворя, аз посочвам вратата на Саймън и я питам:

— Има ли някой при него?

— Не. Само говори по телефона. Той каза на Президента. И на семейството на Карълайн. Сега говори с по-големите издания...

— Защо? — питам неспокойно.

— Неговата служба е негова територия. Пресата иска отзиви от шефа й.

Звучи логично. Няма нищо необичайно.

— Някакви други новини?

Моли се обляга назад и се наслаждава на момента, в който е най-добре информирана.

— Получила е инфаркт. ФБР още претърсва кабинета ѝ, но вече са наясно за какво става дума... Карълайн пушеше като комин и пиеше по шест кафета на ден. Не искам да звучи грубо, но какво друго би могла да очаква?

Свивам рамене, защото не знам как да отговоря.

Докато мълча, Моли съзира нещо в очите ми.

— Искаш ли да ми кажеш какво всъщност те тревожи, Майкъл?

— Нищо, наистина. Всичко е наред.

— Нали вече не се притесняваш от онези типове? Не бива — ти си по-добър от всички тях. С теб да се говори с удоволствие, защото ти си истински жив човек. Затова хората те харесват.

През първата ми седмица, след първото сдърпване със Саймън, направих грешката да кажа на Моли колко е лошо да си момче от обикновено училище, сред завършилите престижните университети служители на Белия дом. След това бях установил, че мога да се справям отлично. За мен проблемът престана да е проблем. За Моли това винаги ще си остане мой проблем.

— Колкото повече успяваш, толкова повече се плашат — обяснява тя. — Ти си заплаха за тези момченца с много връзки. Желязно доказателство, че не е важно в какво училище си учил и какви са били родителите ти...

— Знам — казвам леко троснато.

Моли ми дава секунда, за да се успокоя.

— Още не си го преодолял, нали?

— Всичко е наред, Моли. Просто трябва да говоря със Саймън.

До миналата нощ смятах Едгар Саймън за страхотен тип. Роден и отраснал в Шарлът, Северна Каролина, той не е така надут, както властниците от Източното крайбрежие и откърмените с политика вътрешни хора, заемали поста преди него. Завършил две висши образования в Харвард, той има предостатъчно сиво вещество, но аз

никога не съм обръщал кой знае какво внимание на служебните биографии — у Саймън най-много ме впечатли личният му живот.

Няколко месеца, след като постъпих на работа, пресата започна да подозира, че президентът Хартсън крие, че има рак на простатата. Когато „Ню Йорк Таймс“ обяви, че Хартсън има юридическо задължение да съобщава публично заболяванията си, Саймън се зае с първата си сериозна криза. Четирийсет и осем часа след това стана ясно, че дванайсетгодишният му син има неврофиброматоза — генетично заболяване, много опасно за децата.

След три безсънни денонощия, през които проведе маратонско проучване на юридическите аспекти на правото на президента да не обявява болестите си, Саймън връчи на Хартсън две неща — брошурка с инструкции във връзка с кризата и собствената си оставка. Даде ясно да се разбере — синът му беше на първо място.

Излишно е да се казва, че пресата излапа историята като пуканки. Списание „Родител“ го коронова като Баща на годината. После, месец по-късно, когато първоначалната криза бе преминала, Саймън се върна на поста си. Каза, че президентът е извил ръцете му. Други говореха, че Саймън не бил в състояние да остане встрани от властта. Едното или другото, няма значение. В зенита на кариерата си Едгар Саймън изостави всичко. Заради сина си. Винаги ще го уважавам заради това.

Влизам в кабинета му и се мъча да си го представя такъв, какъвто го познавам. Само че виждам единствено човека от предната нощ — пепелянката с тайна, струваща четирийсет хиляди долара.

Седнал зад бюрото си, той ми се усмихва със същата закачлива усмивка, с която ме посрещна сутринта. За разлика обаче оттогава, сега вече знам, че ни е видял предната нощ. И знам, че е казал на Карълайн — независимо от неразбирателствата помежду им, той ме е обвинил. Въпреки това, на лицето му няма и следа от гняв. Дори, ако се съди по повдигнатите му вежди, изглежда загрижен.

— Как си? — пита ме, след като сядам пред него.

— Добре.

— Съжалявам, че ти трябваше да я намериш така.

— И аз. — Гледам в пода.

Следва дълга пауза — една от онези, когато знаеш, че лошата новина танцува по носа ти и само чака удобен момент да скочи. Най-

накрая вдигам глава.

— Майкъл — казва той веднага, щом погледите ни се срещат, — мисля, че е най-добре да си отидеш у дома.

— Какво?

— Не се разстройвай. За твоята собствена сигурност.

Едва се сдържам. Няма да го оставя да стовари тази история на моя гръб.

— Изпращаш ме у дома? Какво общо има това с моята сигурност?

Саймън не обича да го предизвикват. Говори бавно и обмислено.

— Чули са те да й крещиш. След това си намерил трупа. Последното, което бихме ис...

— За какво, по дяволите, говориш? — питам и скачам на крака.

— Майкъл, изслушай ме. Типовете от кампанията дишат огън навсякъде около нас. Това е опасна игра. Ако създадеш погрешно впечатление, всички гласоподаватели ще започнат да си задават въпроси.

— Но аз не съм...

— Не те обвинявам в нищо. Просто ти казвам да си отидеш у дома, за да си поемеш дъх. Тази сутрин беше тежка за теб и почивката ще ти се отрази добре.

— Не трябва...

— Не подлежи на обсъждане. Върви си у дома.

Прехапвам устни и сядам на стола, без да знам какво да кажа. Ако заговоря за снощи, ще ме погребат — ще ме даде на пресата с доволна усмивка. По-добре да стоя спокойно и да видя накъде ще се насочи. Едно временно примирение може да ме отведе далеч, особено, ако по този начин успея да остана край него. И зад гърба му.

Въпреки това не мога да се сдържа. Има твърде много неизвестни. Какво би станало, ако започна отзад напред? Може би има и друго, освен онова снощи. Саймън не изглежда изпълнен с подозрения, не ме обвинява, но това не ме кара да се чувствам по-спокоен.

— Знаеш ли защо се скарахме с Карълайн? — изръмжавам аз, в стремежа си да съм честен. Преди да отговори, добавям: — Тя смяташе, че криминалното досие на баща ми е в конфликт с работата ми по реформата в...

— Сега не му е времето, Майкъл.

— А не мислиш ли, че ФБР...

Саймън не ми дава възможност да довърша.

— Знаеш ли защо в този кабинет има ламперия?

— Моля?

— Кабинетът — отвръща той и сочи ореховата ламперия, която покрива четирите стени.

Клатя глава озадачено.

— По времето на администрацията на Никсън тук е бил директорът по бюджетните въпроси Рой Аш. Кабинетът по-нататък по коридора е бил на Джон Ерлихман. И двата кабинета са престижни. Единствената разлика обаче била, че в онзи имало ламперия, а в този — не. Тъй като тук е Белия дом, Аш решил, че това вероятно означава нещо. Смятал, че хората гледат и си правят изводи. Понеже бил богат, Аш сложил ламперията със свои собствени средства. След това кабинетите станали равни.

— Съжалявам, но не разбирам.

— Искам да ти кажа, Майкъл, че не бива да се защитаваш. Аш е бил прав. *Всички* гледат. В момента виждат една жена, получила инфаркт. Ако вземеш да се извиняваш, ще започнат да си мислят нещо друго.

Седя с изправен гръб.

— Какво би трябвало да означава това?

— Нищо — отговаря той весело. — Просто се опитвам да те предпазя. Белегът на челото ти до утре ще изчезне. Послушай ме, не ти е нужен още един.

— Не съм направил нищо нередно — упорствам аз.

— Никой не казва, че си. Било е инфаркт. Всички го знаем. — Опира показалците си един в друг и ги доближава до устните си. Отправя заплахата до местоназначението ѝ с безмълвна усмивка. Отиди си у дома и си мълчи, или стой тук и плати цената.

— Между другото, Майкъл, не влизай повече в разпавии с охраната. Не искам да ми се обаждат пак.

Погледът ми се плъзва по стената на неговото его. В сребърна рамка е поставил копие от приетия миналата година закон за престъпността и една от четирите химикалки, с които Хартсън го е подписал. Има снимка на Саймън и президента на рибарска моторница

в Кий Уест. И една, на която Саймън съветва президента в Овалния кабинет. Виждам и лично писмо до Саймън, в което Хартсън го приветства с добре дошъл при завръщането му на работа. И голяма фотография на двамата в салона на президентския самолет — Саймън се смее, а президентът показва стикер за кола, на който пише „Моят адвокат е по-добър от твоя“.

— Повярвай ми, така е най-добре — казва той. — Отиди си у дома и си почини.

Безмилостен кучи син, мисля си, докато се надигам от стола. Като типичен адвокат от Белия дом, успява да каже каквото иска, без да спомене нищо конкретно, най-безопасната стратегия в момента е да си мълча. Това не ме радва, но, както се убедих в кабинета на Карълайн тази сутрин, алтернативата има своя цена. Преди да тръгна към изхода, правя единственото, което ми идва наум — кимвам и се съгласявам. Засега.

Връщам се у дома и се насочвам право към единствената мебел, която съм донесъл със себе си от Мичиган — едно саморъчно направено бюро от голяма дъбова плоскост, поставена върху два черни шкафа. Колкото и очукано и неугледно да е, то е много удобно и ме кара да се чувствам добре.

Останалите ми мебели са взети под наем. Черното канапе, което се разгъва и става на легло, малката масичка, голямото кресло, квадратната маса в кухнята, дори голямото двойно легло в спалнята — нищо не е мое. Когато видях апартамента обаче, веднага го харесах, а многото черни мебели вътре бяха достатъчни, за да може ергенът в мен да се чувства мъжествен. За да допълня мебелировката, добавих телевизор и висока черна библиотека. Разбира се, да ползваш чужди мебели е малко безлично, но когато дойдох в града за първи път, не исках да купувам никакви мебели, преди да съм сигурен, че ще мога да ги платя. Това беше преди две години.

Както и в кабинета ми, и тук стените са това, което превръща мястото в мое. Над канапето съм окачил два плаката в червено, бяло и синьо с най-лошите предизборни послания, които успях да намеря. Едното е от надпреварата за Конгреса през 1982 година в Мейн и гласи: „Чарлз Ръс се римува с хъс“. Другото е от изборите в Орегон

през 1996-а и довежда липсата на творчество до нови низини: „Бъди Елдън — американец, патриот, американец“. Ако бяха измислили още едно съществително, плакатът със сигурност нямаше да се търси толкова на битака във Вашингтон.

Придърпвам стола си към бюрото, отварям капака на преносимия си компютър и се готвя да поработя. За мен това винаги е било най-доброто средство за успокояване. Когато майка ми си тръгна, когато отведеха баща ми, инстинктивната ми реакция беше да погребя всичко в работа. Тази изкривена логика може би ме е направила това, което съм днес, но сега, за първи път, тя не ми помага да се почувствам по-добре.

Цели двацет минути се ровя в статистическите справочници, преди да си дам сметка, че проучването за преброяването не ме води никъде. Колкото и да се мъча да се съсредоточа, умът ми неизменно се връща към последните няколко часа. Карълайн. Саймън. И Нора. Изкушавам се да ѝ се обадя, но бързо се отказвам. Обажданията от служебните телефони в Белия дом не могат да бъдат документирани. Обаждане от апартамента ми може. Моментът не е подходящ да поемам рискове.

Вместо това изваждам портфейла си, измъквам от него специалната кодираща карта и намирам телефона в кабинета си. Картата прилича на малък калкулатор, но без бутоните с цифри. Има дисплей, на който е изписан шестзначен код, който се променя на всеки шейсет секунди — това е парола, с която мога да прослушам съобщенията на телефонния си секретар отвън, без да се опасявам, че някой ще я разгадае и ще я използва вместо мен.

Механичният глас ме подканя да набера кода. Установявам, че имам три съобщения. Едното е от Пам. Пита ме къде съм. Другото е от Трей. Интересува се какво правя. Третото е от секретарката на Лорънс Лам, която ме уведомява, че насроченото за днес следобед съвещание при секретаря по търговията се отменя. Нищо от Нора. Не обичам да ме зарязват така. Ядосвам се.

Бях осемгодишен, когато майка ми ни изостави за първи път. Бе изчезнала от три дни, а с баща ми няхаме представа къде е отишла. Беше медицинска сестра и веднага попитахме в болницата, но и там не знаеха нищо. Остатъците ни стигнаха за два дни, но след това вече трябваше да намерим нещо за храна. Баща ми имаше работа и не

бяхме бедни, но той не бе в състояние да отиде до магазина. Когато предложих да отида аз, натъпка в ръката ми шепта смачкани банкноти и ми каза да купя, каквото искам. Изпълнен с гордост заради новопридобитото богатство, отидох в супермаркета и напълних една цяла количка. „Скипи“, вместо обикновено фъстъчено масло, кока-кола, вместо евтината марка на супермаркета. Поне веднъж щяхме да поживеем стилно. Избирах продуктите близо два часа. Напълних количката до ръба.

Касиерката започна да маркира нещата едно по едно, докато преглеждах едно списание с програмите на телевизията. Бях татко — липсваха ми само лулата и смокинга. Когато обаче дойде време да плащам и извадих шептата смачкани банкноти от джоба си, ми обясниха, че три долара няма да са достатъчни. След като помощник-управителят ми се накара хубаво, ме накараха да върна всичко, откъдето съм го взел. Направих го. До последното пакетче. Задържах само фъстъченото масло — все отнякъде трябваше да започнем.

Два часа по-късно седя пред телевизора и прехвърлям в ума си възможните причини Саймън да желае смъртта на Карълайн. Честно казано, оказва се по-трудно, отколкото си мислех. Заради служебното си положение Карълайн знаеше мръсотията на всеки — така бе разбрала за мен самия — и очевидният отговор беше, че е открила нещо и за Саймън. Може би тъкмо затова бе оставил парите. Може би го шантажираха. Това би обяснило защо пликът се бе оказал в сейфа на Карълайн. Иначе защо ще отидат там? И, ако обяснението е това, то става съвсем ясно, че Карълайн не е умряла от обикновен инфаркт. Проблемът е, че ако замирише на непочтена игра, с моя живот е свършено.

Притеснен, грабвам слушалката и започвам да набирам. Искам да разбера как се развиват нещата, но нито Пам, нито Трей са на местата си. Бих могъл да се обадя и на други, но не желая да будя подозрения. Ако разберат, че Саймън ме е изпратил у дома, по коридорите ще плъзнат нови слухове. Оставям слушалката и се вторачвам в телевизора. Минали са три часа, откакто съм напуснал службата и вече се чувствам изолиран.

Прищраквам всички новинарски емисии, които мога да открия, и търся може би най-меродавната реакция — официалната пресконференция на Белия дом. Поглеждам часовника си и виждам, че е почти пет и половина. Вероятно ще се състои всеки момент. Пресслужбата се съобразява с новините от шест и не би допуснала подобно съобщение да мине без намесата ѝ.

Верни на себе си, правят съобщението точно в пет и половина. Сдържам дишането си, докато прессекретарката Еми Голдфарб изрежда фактите — рано тази сутрин Карълайн Пенцлър е била намерена мъртва в кабинета си, вследствие на инфаркт, причинен от коронарно заболяване. Когато чувам тези думи, отново започвам да дишам. След това кратко и елегантно съобщение, Голдфарб дава думата на доктор Лиън Уелп, специалист по сърдечносъдови заболявания от Джорджтаунския медицински център, който обяснява, че преди няколко години Карълайн е била подложена на хистеректомия, което е довело до преждевременно настъпване на менопаузата. Сnižаването на нивата на естрогена в комбинация с тютюнопушенето, просто било готова рецепта за предизвикване на инфаркт.

Преди да започнат въпросите се появява лично президентът, за да изкаже съжалението си. Това е фокус на пресслужбата — забравете „как“ и „защо“, вижте емоциите. Буквално вкусвам подтекста — нашият лидер. Човекът, който може да се справя с кризите. Човек, който се грижи.

Мразя годините, в които има избори.

Президентът сграбчва трибуната с два здрави юмука и не мога да не забележа приликата с Нора. Черната коса. Пронизващите очи. Безразсъдната брадичка. Непрекъснат контрол над положението. Преди да отвори уста, вече всички знаят какво ще се чуе: Мрачен ден. Тя ще липсва на всички ни. Отправляме молитвите си за семейството ѝ. Нищо подозрително. Никакъв повод за безпокойство. За капак на всичко леко докосва окото си — не плаче, но жестът е достатъчен, за да си мислим, че ако остане за малко сам, ще го направи.

Голдфарб, лекарят, президентът — всеки изпълнява ролята си. Единственото, което забелязвам, е, че никой не споменава за разследване. Естествено, семейството е поискало аутопсия, но Голдфарб го усуква така, че да изглежда като загриженост за други с

подобни заболявания. Брилянтно. За по-голяма безопасност обаче, аутопсията е насрочена за неделя, което означава, че няма да се превърне в тема на неделните коментарни предавания, а, ако се окаже убийство, ще е твърде късно и големите списания няма да могат да подхванат историята на първа страница. Поне два дни ще съм в безопасност. Опитвам се да си кажа, че ще свърши, че ще премине, но, както каза Нора, не ме бива да лъжа.

Идва време за вечеря и отминава, а все още не съм помръднал от канапето. Стомахът ми пици от глад, но не мога да престана да превключвам каналите. Трябва да съм сигурен. Искам да се убедя, че никой не споменава думите „подозрение“, „непочтена игра“, „убийство“.

Наистина такива неща не се споменават никъде. Каквото и да е научил Аденауер от ФБР, запазил го е за себе си. Отпускам се с облекчение на наетото канапе и най-накрая приемам, че нощта ще бъде спокойна.

Някой чука на вратата. Силно.

— Кой е? — питам.

Няма отговор. Просто чукат по-силно.

— Кой е? — повтарям по-високо.

Нищо.

Бързо ставам от канапето и отивам до вратата. Пътюм грабвам чадъра, който виси на дръжката на вградения гардероб. Това е смешно и лошо оръжие, но в момента е единственото, с което разполагам. Бавно доближавам око до шпионката и поглеждам към въображаемия си враг. Пам.

Отключвам и отварям вратата. В едната си ръка Пам държи куфарче, а в другата — син найлонов плик от магазин. Погледът ѝ моментално се насочва към чадъра.

— Нерви, а?

— Не знаех кой е.

— И грабна това? Кухнята ти е пълна с ножове за месо, а ти взе чадъра? Какво смяташ да правиш? Да ме държиш на сухо, докато умра? — Усмива ми се топло и вдига синия плик. — А сега какво? Няма ли да ме поканиш да вляза? Донесох тайландска храна.

Отмествам се, за да ѝ направя място и тя влиза.

— И наричаш мен скаут? — подхвърлям аз.

— Майка ти не те ли е научила да бъдеш мил с хората?

Виждам я как пуска куфарчето си в кухнята и разбирам, че това не е въпрос, на който трябва да отговоря. Преди да успея да реагирам, тя вече тършува из шкафове и чекмеджета, вади чинии и прибори. След като е извадила всичко необходимо, отива в ъгъла за хранене до кухнята и вади от синия плик три кутии тайландски специалитети.

Объркан, продължавам да стоя край вратата.

— Пам, може ли да ти задам един въпрос?

— Стига да е бързо, защото умирам от глад.

— Какво правиш тук?

Тя вдига поглед от тайландските ястия и изражението ѝ се променя.

— Тук ли? — пита ме. Гласът ѝ звучи обидено, почти с болка. — Безпокоях се за теб.

Отговорът ѝ ме сварва неподготвен. Твърде честен е. Пристъпвам към масата в ъгъла за хранене и също се усмихвам. Тя наистина е добър приятел. Аз пък имам нужда от компания.

— Оценявам това, което правиш.

— Трябваше да ми се обадиш по-рано.

— Опитвах цял следобед, но те нямаше.

— Защото ФБР ме разпитва два часа. Все пак работим врата до врата.

В този момент апетитът ми се изпарява.

— Какво им каза?

— Отговорих на въпросите им. Попитаха ме върху какво работи Карълайн и аз им казах всичко, което знам.

— Каза ли им за мен и Нора?

— Няма нищо за казване — отговаря тя с усмивка. — Не знам нищо. Спомням си само, когато излезе от кабинета си.

Както вече споменах, Пам е добър приятел.

— Разпитваха ли те много за мен?

— Подозрителни са, но не мисля, че знаят нещо. Искаш ли да ми кажеш какво всъщност става?

Изкушавам се, но решавам да не го правя.

— Знам, че имаш проблеми, Майкъл. Личи по лицето ти.

Гледам тайландската храна. Няма причина да замесвам и Пам.

— Не знам какво си мислиш, но няма начин да се справиш сам. Нора вече те е накуснала, нали? Няма да можеш да направиш нищо. Единственият въпрос сега е дали трябва да проявяваш упорство и да не потърсиш помощ. — Протяга ръка и я слага на рамото ми. — Никога няма да злоупотребя с доверието ти, Майкъл. Ако исках да се удавиш, щях да го направя.

— Да направиш какво?

— Да им кажа какво мисля.

— А именно?

— Мисля, че с Нора сте видели нещо, което не е трябвало да виждате. Каквото и да е било, то те кара да мислиш, че инфарктът на Карълайн не е това, което написаха в съобщението за пресата.

Мълча.

— Мислиш, че някой я е убил, нали?

Не й казвай. Гледай тайландската храна.

— Ще те измъкнем от тази каша, Майкъл — обещава тя. — Само ми кажи кой е бил. Кого видяхте? Не бива да го държиш в себе си.

— Саймън — шепна аз.

— Какво?

— Саймън — повтарям. — Знам, че звучи безумно, но снощи го видяхме.

След като веднъж вратата е отворена, не ми е нужно много време, за да й разкажа цялата история. Как се отървахме от агентите. Бара. Как проследихме Саймън. Как ни хванаха с парите. Когато приключвам, не мога да не призная, че ми олеква. Няма нищо по-лошо от това, да си сам.

Пам избърсва устните си със салфетка, бавно, и продължава да обработва новата информация.

— Мислиш, че той я е убил?

— Не знам какво да мисля. Едва имах време да си поема дъх.

Пам клати глава.

— Проблемът ти е сериозен, Майкъл — казва тя. — Говорим не за друг, а за самия Саймън. — Казва още нещо, но не го чувам. Единственото, което забелязвам, е, че „ние“ пак стана „ти“.

Вилицата ми пада и издрънчава в чинията. Звукът ме стряска. Имам чувството, че съм се върнал там, откъдето съм започнал.

— Значи няма да ми помогнеш?

— Н-не. Разбира се, че ще ти помогна — отвърща тя и поглежда надолу. — Категорично.

Прехапвам долната си устна и единственото, което ми се иска, е да приема предложението. Колкото повече я гледам как побутва храната в чинията си обаче... Не, няма да я забъркам в това. Особено след като самият аз все още не съм наясно какво трябва да направя, за да се измъкна.

— Оценявам това, че ме изслуша, но...

— Всичко е наред, Майкъл. Знам какво правя.

— Не, ти...

— Знам — прекъсва ме тя и става по-уверена. — Не дойдох тук, за да те оставя да се оправяш сам. — След кратка пауза добавя: — Ще те измъкнем.

Лицето ми се усмихва в отговор, но вътре в себе си се моля да е права.

— Мислех да взема досиетата на Саймън и Карълайн от ФБР. Може би те ще ни подсказат...

— Забрави тези досиета — казва тя. — Смятам, че трябва да отидем във ФБР и...

— Не! — прекъсвам я рязко и изненадвам и двамата ни. — Извинявай... Просто... Вече съм виждал резултатите от подобно нещо. Ако отворя уста, Саймън ще отвори своята.

— Но ако им кажеш, че...

— На кого, според теб ще повярват? На съветника на президента или на младия сътрудник, който е бил спипан с десет хилядарки в жабката на колата? По-добре е да вземем досиетата и да ги разгледаме сами. Освен това в момента, в който пропея, ще ликвидирам живота си. Лешоядите с камери и микрофони ще започнат да душат и ще извадят на показ всички кирливи ризи, до които успеят да се докопат.

— За баща си ли се безпокоиш?

— На мое място ти не би ли се безпокоила?

Пам не отговаря. Занася чинията си в кухнята и казва:

— Все пак не смятам, че трябва да стоиш и да чакаш всичко да се оправи само.

— Не чакам... Просто... Трябваше да чуеш какво каза Саймън днес... Само ако си мълча, ще мога да остана в играта. А щом съм в играта... — Млъквам, защото пак си давам сметка за какво става дума.

— Това е единствената ми възможност, Пам. Да си мълча и да започна да търся. Всичко останало е равностойно на самоубийство. — Изчаквам малко, за да схване логиката ми, и добавям: — Освен това не бива да забравяме в какъв момент става всичко това. Подобен скандал ще нарасне като снежна топка в предизборното време. Убеден съм, че тъкмо заради това ФБР не вдига шум по въпроса.

Мълчанието ѝ ми казва, че съм прав. Вземам чинията си и също я отнасям в кухнята. Пам изсипва половината си порция в боклука. И тя е загубила апетит.

Без да се обръща, ме пита:

— Ами Нора?

Отпивам нервно глътка вода.

— Какво Нора?

— Какво ще направи, за да ти помогне? В края на краищата, ако не е била тя, нямаше да се окажеш в това положение.

— Вината не е изцяло нейна. Подобни неща се случват поради определени причини.

— Причини? — пита Пам и се обръща към мен. Виждам го в бръчките на челото ѝ. Винаги е смятала, че прощавам твърде лесно. — Проявяваш чиста глупост — добавя.

— Съжалявам, ако го виждаш така.

— Добре, независимо от това, колко сляп искаш да бъдеш, имаш нужда от помощ. Единствено тя може да потвърди версията ти за Саймън.

Кимвам и опитвам да не мисля за причините, поради които днес не искаше да ме види.

— Когато нещата се успокоят — отбелязвам, — не се съмнявам, че ще се отзове.

— Защо ми е толкова трудно да повярвам?

— Защото не я харесваш.

— Тя ми е напълно безразлична. Безпокоя се единствено за теб.

— Не се безпокой. Няма да ме предаде.

— Дано си прав — въздъхва Пам. — Защото ако не си, ще полетиш в бездната без парашут. И ще вкусиш всяка секунда от това падане.

Поради финансови причини, в събота сутринта пред вратата си намирам само два от четирите вестника. Дори и адвокатите на държавна заплата не могат да си позволят повече. Независимо от всичко, ритуалът до голяма степен е същият. Внасям вестниците и впервам поглед в снимката на Бартлет, която втори последователен ден е на първа страница — ухилен, гледа с жена си футболен мач, в който играе синът им. О, по дяволите, това е такова... Не сега, не сега, не сега — казвам си. Поне сега не обръщай внимание. Намирам съобщението за смъртта на Карълайн и трескаво търся името си. Няма го. Засега.

Вместо това прочитам кратък разказ за смъртта ѝ и за приятелството ѝ с Първата дама. Според цитата, поместен под една стара снимка на двете приятелки, връзката променила живота на Карълайн. Докато гледам тази правена преди години снимка, разбирам защо. Карълайн, студентката по право, гледа с широко отворени очи, въодушевена, с евтината си блуза и изпомачкана пола. Госпожа Хартсън е неин шеф — блестящата директорка на фондацията за борба с Паркинсоновата болест, облечена в бял много скъп костюм. Връзка, прекратена от един инфаркт. Инфаркт, не преставам да си повтарям.

Навън съботното шофиране до центъра на града носи със себе си нещо повече от настроението на почивния ден. Докато приближавам Белия дом, Пенсилвания авеню е пълно с велосипедисти и бягащи за здраве, които искат да се отърсят от отминалата работна седмица. Зад тях слънцето огрява белите колони на сградата и вечно блещукащите прозорци. Подобни гледки те карат да искаш да прекараш целия ден навън. Тоест, ако можеш да освободиш ума си от мислите за работата.

Спирам на първия пропускателен пункт, югозападния портал и показвам пропуска си на униформения служител на Сикрет Сървис. Той поглежда снимката ми и се подсмивва едва забележимо. В дясната си ръка държи нещо подобно на щека за билиард, с кръгло огледало, прикрепено към единия край. Без да каже дума, прокарва огледалото под колата. Няма бомби, няма неканени посетители. Знам какъв е ритуалът и отварям багажника. Униформеният започва да тършува отзад, а в това време приближава негов колега, с голяма немска

овчарка. След като кучето подушва нещата ми, двамата ми махват да продължавам.

Намирам свободно място на паркинга, точно пред металната решетка на същинския портал. Това е най-доброто място за паркиране, което мога да получа за нивото си в йерархията. Извън портала. Все пак имам разрешително да го ползвам.

Продължавам пеша. Показвам пропуска си на други двама униформени, на втория пункт и изчаквам да ми отворят. Не ме поглеждат повече. След малко поглеждам назад, през рамо, и виждам първия униформен, с огледалото — продължава да ме гледа. Усмивката все още е на лицето му.

Продължавам да крача забързано. Вляво е административната сграда, вдясно е Западното крило. На алеята между тях са спрели мерцедеси, ягуари, сааби и други подобни — това е най-престижният паркинг в града. Всичко това е вътре в оградата. Служебният паркинг пред Западното крило, нещо като остров, е единственото място, където светът може да види йерархията на Белия дом. Старателно надписаните места водят до едно категорично заключение — колкото по-близо до входа на Белия дом е мястото, толкова по-високо в йерархията е собственикът му. Шефът на екипа е по-близо от заместника си, който пък е по-близо от съветника по вътрешната политика, той пък е по-близо от мен. И въпреки че рядко ходя на работа с кола, това не означава, че не искам да имам място в оградата.

Приближавам входа и отново се изкушавам. Преструвам се, че съм чул нещо и се обръщам назад. Униформеният още е там. Погледите ни се срещат и го виждам да говори нещо по радиостанцията си. Какво, по дяволите... Не. Забрави. Просто иска да ме изплаши. И с кого би могъл да разговаря? Обръщам се пак напред и на място двайсет и шест виждам черно волво. Саймън е някъде в сградата. В края на реда, на място деветдесет и четири, е спряла стара сива хонда. Значи и Трей е тук — шефът му позволява да използва колата и през почивните дни. По средата на разстоянието между тях виждам чисто нова червена кола. Място четирийсет и едно. Карълайн бе умряла преди по-малко от двайсет и четири часа, а някой вече бе взел мястото ѝ за паркиране.

Стигам до входа на административната сграда и поглеждам към портала за последен път. Униформеният вече не е там. Въпреки всичко

се чувствам като онази нощ в гората — не мога да се отърва от усещането, че някой ме наблюдава.

Без дори да се замисля, поглеждам десетките сиви прозорци от тази страна на огромната сграда. Не виждам никой, но ми се струва, че самите прозорци ме гледат втренчено, като някакви увеличителни стъкла. Погледът ми се плъзва по редиците. Искам да видя познато лице. Няма никой.

Влизам в сградата и скоро се оказвам в малкото преддверие пред кабинета си. Отварям вратата и с изненада забелязвам, че лампата свети. Не видях колата на Джулиан на паркинга, а Пам ми бе казала, че ще работи у дома. Не би трябвало лампата да свети. Реших, че чистачката я е забравила и мушкам ръка зад най-високия шкаф, за да деактивирам алармената инсталация. Това, което откривам обаче, никак не ми харесва — алармата вече е деактивирана.

— Пам? — викам. — Джулиан? Тук ли сте?

Никой не отговаря.

Виждам, под вратата на Пам, че лампата в кабинета ѝ свети.

— Пам, вътре ли си?

Тръгвам към вратата ѝ, но погледът ми се спира върху пластмасовите подноси, които ни служат за пощенски кутии. И трите са пълни. Кафемашината е изключена. Миг преди да отворя вратата ѝ, замръзвам. Познавам Пам. Който и да е вътре, не е тя.

Втурвам се към кабинета си, отварям вратата и влизам. Не се безпокой, казвам си, това е най-сигурната, най-добре охраняваната сграда в света. Няма нужда да изперколясваш. Въпреки всичко се обръщам и заключвам. След това осъзнавам. Не би трябвало да успея да отворя вратата. Би трябвало да е заключена.

Нещо помръдва на канапето край мен. След това зад бюрото ми. Скърцане на винил. Молив се търкаля по клавиатурата. Не са в кабинета на Пам. В моя са.

Обръщам се и се мъча да си поема въздух. Твърде късно. Двама мъже ме чакат. И двамата тръгват към мен. Обръщам се към вратата, но е заключена. Опитвам да отворя, ала ръцете ми треперят.

Първият вече е до мен и ме удря по ръката. Не се отказвам от опитите да отворя. Напрягам сили. Готов съм на всичко, за да се измъкна.

Една месеста ръка се протяга през рамото ми и ми запушва устата. Опитвам да извикам, но ръката стиска твърде силно. Върховете на пръстите се забиват в челюстта ми. Ноктите драскат бузата ми.

— Не се съпротивлявай — предупреждава ме той. — Ще отнеме само секунда.

ГЛАВА 10

— Къде, по дяволите, ме водите? — питам ги, докато крачим по коридора. Двата ме държат за ръцете и ме водят към изхода.

— Престани да се жалваш — казва този вдясно. Той е висок негър, вратът му е колкото бедрото ми. По стойката и телосложението мога да заключа, че е от Сикрет Сървис, макар да не е облечен както трябва — твърде небрежно. Недостатъчно изискано. В ухото му няма слушалка. Другото е, че не се представиха — това означава, че не са тези, за които ги вземам.

Опитвам, рязко, да измъкна ръката си. Той се ядосва и забива пръсти в бицепса ми. Боли страхотно, но няма да му доставя удоволствието да извикам. Вместо това, стискам зъби и мълча. Той не ме пуска и усещам как лицето ми се зачервява. Няма да издържа дълго. Рамото ми започва да изтръпва. Той се хили доволно и определено се забавлява. Удоволствието е за него. За мен е болката.

— Ау! — извиквам, когато най-накрая ме пуска. — Какво, по дяволите, ти става?

Не отговаря. Бутват вратата и ме извеждат на паркинга. Опитвам се да не се страхувам. Казвам си, че нищо лошо не може да се случи, ако отидем в Западното крило — охраната там е много добра. Преди да се успокоя обаче, едно рязко бутване вляво ми показва, че целта не е Западното крило. Тръгваме покрай северната страна на Белия дом, минаваме покрай залата за брифинги и се насочваме към сервизния вход, през който минават повечето доставки за сградата. Погледът ми се спира на големия жълт фургон точно насреща. Около него би трябвало да има работници, но не виждам жива душа. Приближаваме фургона. Задните врати са широко отворени. Спирам да ходя и започвам да се дърпам назад. Мъча се да отскубна ръцете си. Няма да им позволя да ме качат в онова нещо.

Двата ме стискат още по-силно и ме теглят напред. Безсмислено е да се съпротивлявам. Дори и да не движа краката си, обувките ми се влачат безпомощно по асфалта.

— Почти стигнахме — предупреждава единият. Твърде силни са. Дръпват ме за пореден път и сме зад фургона. Празен е. Готов съм да се развикам. Те обаче ме дръпват вдясно и отминаваме. Обръщам се назад, за да се уверя, че не бъркам. После пак поглеждам напред и разбирам накъде сме тръгнали — към сервизния вход. Не знам кое е по-лошото.

Влизаме в сградата и двамата кимват на охраната. Пускат ни и ми става ясно, че тези двамата правят услуга на някого. Единствено Лам и Саймън имат такова влияние.

В коридора са струпани празни кашони и каси. Мирише на свежи цветя от цветарското ателие на Белия дом.

Правим рязък ляв завой и тръгваме по друг дълъг коридор. Сърцето ми бие като полудяло. Никога досега не съм влизал на това място. Белият вади голяма връзка ключове и отключва една врата. Отваря.

Наоколо няма жива душа.

— Кажете ми какво...

— Не се безпокой, нищо няма да ти се случи. — Посяга към ръката ми, но аз веднага я отдръпвам. Мястото не е подходящо за среща със Саймън или Лам.

— Няма да вляза там!

Единият ме сграбчва за тила. Опитвам да го ударя, но нямам никакъв шанс. Извиват ми ръцете зад гърба и ме натикват през вратата с рязко движение. Залитам и се спъвам. Падам на ръце и колене и най-накрая успявам да се огледам. Намирам се в дълго, удивително тясно помещение. Подът е дървен, излъскан до блясък. В далечния край има десет кегли. Вдясно чувам търкаляща се топка. Боулинг. Какво правя тук?

— Искаш ли да поиграем? — пита познат глас.

Поглеждам към седалките за зрители отстрани. Нора става от мястото на рефера и тръгва към мен. Протяга ръка и иска да ми помогне да стана. Отказвам помощта.

— Какво, по дяволите, те прихваща? — питам я.

— Искях да говоря с теб.

— И това ли трябваше да направиш? Да изпратиш тези маймуни да ме пренесат на ръце? — Изправям се със залитане и изтупвам дрехите си.

— Казах им да не ти обясняват нищо. Човек не знае кой и къде слуша.

— Или кой не слуша. Обаждах ти се поне двайсет пъти. Ти не благоволите да вдигнеш телефона.

Тя се връща на мястото си и ми кимва да отида при нея. По този начин избягва въпроса.

— Не, благодаря — казвам й. — А защо агентите трябваше да ме излъжат, когато дойдох да те видя?

— Майкъл, моля те не се сърди. Тъкмо щях да...

— Защо ме излъга? — крещя аз и гласът ми кънти в тясното пространство.

Тя разбира, че имам нужда от отдушник и ме оставя да викам. Последните два дни са много тежки. И за двамата. Истината обаче е, че не ми пука. Ще струпат всичко на моя задник, не на нейния.

Най-накрая вдига глава.

— Нямах друг избор — заявява.

— О, значи изведнъж ти отнеха правото на собствена воля, така ли?

— Знаеш какво имам предвид. Не е толкова лесно.

— Истината е, че е много лесно. Просто трябва да вдигнеш слушалката и да набереш вътрешния ми номер. Това е най-малкото, което можеше да направиш, доколкото ми е известно.

— Значи сега аз съм виновна за всичко!

— Ти взе парите, нали?

Тя ми хвърля нетрепващ, леден поглед.

— А ти си последният, който я е видял жива.

Тонът й не ми харесва.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвръща тя и изведнъж става безразлична.

— Не с този номер... Ти просто... — Гласът ми секва. — Заплашваш ли ме, Нора?

Тя ми показва мрачна усмивка. Гласът й е гладък като лед.

— Ако кажеш и дума на някого, ще те закопая с това.

Усещам, че сърцето ми се качва в гърлото. Просто не мога да дишам.

— Това ти е наградата за това, че си мил — добавя тя. — Гадно е да си на твое място, нали?

Точно както каза Пам...

Нора се усмихва. И започва да се смее. Сочи ме с пръст и се смее. Цялата тясна стая се тресе от кикота ѝ.

Шега. Било е просто шега.

— Стига, Майкъл! Наистина ли си помисли, че ще те изоставя?
— пита ме Нора. Все още ѝ е весело.

Кръвта се връща в главата ми. Гледам я и не вярвам на очите си. Едно тяло, двама души.

— Не беше смешно, Нора.

— Тогава не сочи с пръст. Така не се поддържа приятелство.

— Не съм посочил с пръст никого... Само... Не искам да вися във въздуха. Това е.

Тя извърща лице и клати глава. Цялото ѝ тяло изведнъж се отпуска.

— Не бих могла да постъпя така с теб, Майкъл. Дори и да исках.

Долавям, че махалото се връща в обратна посока.

— Означава ли това, че ще ми помогнеш?

Тя ме поглежда, изненадана от въпроса.

— Наистина ли мислиш, че мога да те зарежа след това, което направи за мен?

— Въпросът не е дали ще ме зарежеш, или не. Въпросът е, че може да се наложи да потвърдиш моята версия за случилото се.

Нора свежда поглед и се втренчва в празната бланка за вписване на резултатите от играта пред себе си.

— Е? — подканям я. — Кажи го.

Продължава да гледа бланката.

Не мога да повярвам.

— Значи това е положението, а? Отново съм сам, така ли?

— Ни най-малко — изстрелва тя в отговор. — Казах ти вече, че никога не бих постъпила така с теб... просто... — Млъква, но след миг се обръща към мен. — Не разбираш ли, Майкъл? Ако разберат, че съм замесена, положението ще стане още по-лошо.

— Какво искаш да кажеш?

— Даваш ли си сметка какво ще стане, ако разберат, че се срещаме?

Не каза ли току-що, че се срещаме?

— Ще те убият, Майкъл. Ще публикуват снимката ти на първа страница и ще те изядат жив. Видя как разкъсаха предишния ми приятел.

Знам, че сега не е време да отвличам вниманието си, но не мога да не се усмихна.

— Значи вече съм ти приятел, така ли?

— Не измествай темата. Дори да се намеся и изям шамарите, пак ще изгориш заедно с мен.

Спирам малко преди да стигна до нея.

— Откъде знаеш? Каза ли ти го някой?

— Не е нужно да го казват. Знаеш как стават тези неща.

Колкото и да не ми се иска да го призная, тук в права. Всеки път, когато се срути някой голям, всички близо до епицентъра хлътват заедно с него. Дори и да съм невинен, обществеността иска да си мисли, че къщата е почистена.

Затварям очи и ги скривам с длан, с надеждата да погледна на нещата от нужната дистанция. През последните два дни съществуваше поне един съвсем ясен изход — да пожертвам Нора и да спася себе си. И този път обаче нещата се оказват по-сложни — както винаги с Нора. Дори и да я пожертвам, пак ще ме окачат на въжето.

— По дяволите!

Викът ми раздира тишината, но Нора дори не вдига очи. Навела е глава, мушнала е ръце зад коленете си и прилича на малко момиченце. За нея също не е лесно. Знае, че ме е насадила.

— Майкъл, кълна ти се... Ако знаех, че ще стане така, никога нямаше да...

— Не е нужно да го казваш, Нора.

— Не, нужно е. Каквото и да се случи, аз те накиснах в това и аз ще те...

— Ние — прекъсвам я. — Ние се накиснахме. Ние ще се измъкнем. — Сядам на мястото до нея и слагам ръка на рамото ѝ.

Най-накрая тя вдига глава. На лицето ѝ заиграва топла усмивка.

— Знаеш ли... Мразя романтиците.

— Аз също. И ги мразя страстно — изстрелвам в отговор. Тя е готова да отговори, но не ѝ давам възможност. Единственият изход е в това, да разбере какво всъщност е положението. — Каза ли на бодигардовете си какво стана?

— На тези преди малко ли? Те са тук само в почивните дни. Казах им, че сме излизали заедно и си ме ядосал. Мислят, че сега се помиряваме. Защо? Ти каза ли на приятелката си, на Пам?

— Откъде знаеш за Пам?

— Проверих те, Гарик. Не мога да изляза с кой да е, нали? — Става от мястото си, изправя се пред пистата и хвърля въображаема топка към кеглите. — Знаеш ли, че Никсън е идвал тук и е играел по десет игри на един път? Психарник ли е това място или какво?

Когато задава въпроса, не мога да не забележа колко бързо се промени настроението ѝ. Само за няколко секунди се превръща в съвсем друг човек. И отново си спомням, че никога преди не съм виждал човек, който може да ме накара да се чувствам едновременно ужасно стар и ужасно млад.

— Е, каза ли на Пам, или не?

— Да — отвърщам колебливо. — Нямах с кого да поговоря за всичко това, така че...

— Не се извинявай. Крис каза, че е трябвало да те потърся по-рано.

— Казала си на брат си?

— Той ми е брат. И един от малкото, които биха могли да се справят със ситуацията. — Нора хвърля още една въображаема топка.

Посочвам поставката и отбелязвам:

— Истинските са зад гърба ти.

Тя ми хвърля пронизващ поглед.

— Мразя боулинга — казва равнодушно. — А сега ми кажи какво стана, когато отиде да я видиш.

— Карълайн ли?

— Не. Пам — усмихва се иронично. — Разбира се, че Карълайн.

Бързо ѝ разказвам всички важни подробности.

— Значи Саймън е обвинил теб — възмуцава се тя, когато свършвам. — Какъв скапаняк!

— Това е най-малкото. Да не забравяме, че може да я е убил.

— Значи мислиш, че не е било инфаркт?

— Може и да е било... но... като вземем предвид всичко останало... Доста странно съвпадение.

— Може би — казва тя. — Понякога тук обаче стават наистина невероятни неща.

Не съм сигурен какво иска да каже, но и не ми дава шанс да я попитам.

— Ако приемем, че е бил Саймън — продължава тя, — защо, според теб, го е направил?

— Вероятно има връзка с парите.

— Още ли смяташ, че продава тайни?

— Не знам. Когато човек продава тайни, оставя информация. Той остави само пари. И тези пари после се оказаха в сейфа на Карълайн.

— Значи смяташ, че някой го е шантажирал?

— Семейен мъж в бар за обратни? Видя физиономията му, когато беше вътре. Нямаше вид на човек, който владее положението. Изглеждаше изплашен. От друга страна Карълайн владееше положението изцяло.

— Виждам накъде биеш. Карълайн го е шантажирала, а Саймън я е убил, за да мълчи.

— Единствено тя имаше достъп до цялата лична информация за служителите. И работата ѝ доставяше удоволствие. Трябваше да видиш как ми се нахвърли... — Оттам, където съм застанал, виждам десетте кегли странично. — Само едно не се връзва. Ако Карълайн го е изнудвала, защо не е взел парите си от сейфа ѝ, след като я е убил?

Нора отново пуска мрачната усмивка. Клати глава, сякаш за да ми покаже, че не съм схванал нещо.

— Може да не е знаел комбинацията на сейфа. Или не е искал да го хванат с парите. Доколкото ни е известно, наистина е умряла от инфаркт. Или, още по-добре, ако съдим по измислицата му, за него е най-изгодно да прехвърли вината на теб. В случай че ни е видял онази вечер, вероятно е видял и ченгетата. При това положение целият сценарий се променя. Десетте хиляди, които ченгетата прибраха, са само една четвърт от парите. Останалите си дал на Карълайн, за да мълчи. Доказват го последователните номера на банкнотите. Теб са шантажирали. Парите са у теб. Ти си я убил.

Парите. Всичко отново опира до парите. В сейфа. В жабката на колата ми. Моя собственост. Номерирани са последователно, значи всички пари са свързани с мен. Улучила е в десетката. Парите у ченгето са бомба със закъснител. Ще избухне веднага, щом научат за нея. Дори и да е било инфаркт, самият факт, че са намерили толкова много пари у мен, в онзи квартал... дори само с призрака на

наркотиците, работата ми заминава. Ще ме уволнят, за да избегнат публикациите на първа страница. А ако аутопсията покаже, че Карълайн е била убита... О, боже! Разтривам тила си. Опитвам да печеля време. Това, което смятам да кажа, ще я разстрои, но трябва да го кажа.

— Нора, ако снежната топка се затъркаля, нещата ще стигнат до върха.

Тя се обляга на поставката за топки и ме гледа от упор. Знае, че съм прав. Виждам го в танцуващите ѝ очи. Ужасена е.

— Ще се опитат да го ликвидират с това, нали?

Ето го отново. Баща ѝ. Както и да приключи, подобен скандал струва много скъпо. Особено при положение че Бартлет набира скорост.

— Трябва ни малко време — казва тя и разтрива енергично носа си. — Все още има надежда всичко да мине тихо и спокойно. Доколкото знаем, Карълайн е получила инфаркт, а Саймън може да си мълчи.

Какво би трябвало да ѝ кажа? *Не, животът на баща ти определено ще отиде по дяволите. Особено, ако реша да се разприказвам.* След няколко кошмарни секунди възможностите ми намаляват драстично: отварям уста, баща ѝ получава ритник в коленете и, понеже съм в епицентъра, аз се сривам заедно с него. Ако си мълча, ще спечеля малко време, за да душа наоколо, но пък рискувам да се срина сам. Пак поглеждам кеглите в края на помещението. Не мога да не се чувствам като първата кегла в триъгълника. Онази, която винаги пада.

— Може би трябва да поговориш с него — предлагам ѝ. — Просто, за да знае на кого да има доверие. Всъщност, дори и да е било инфаркт, Саймън е бил шантажиран заради нещо и ако не разберем за какво, ще продължи да свива примката около врата ми.

Нора ме поглежда, но не казва нищо.

— Ще говориш ли с него?

— Не мога — отвърща след малко.

— Как така не можеш?

— Казвам ти, не мога да го занимавам с тези неща. Той няма... няма да разбере. Това не ти е средностатистическият баща. —

Преставам да настоявам. Познавам отчаянието в гласа ѝ. Познавам и света на сираците с живи родители.

— Има ли някой, с когото да...

— Вече казах на чичо Лари.

— Кой?

— Лари. Лари Лам.

— Разбира се. — Опитвам се да изглеждам равнодушен. Естествено, няма да го нарече Лорънс. Познава го от бебе. Чел съм статията в списание „Пийпъл“ — тя и брат ѝ са прекарвали летата във фермата му, в Кънектикът. Сядам на една седалка и опитвам да събера мислите си. *Той* е сянката на президента. *Тя* го нарича „чичо Лари“. Звучи почти глупаво, когато се замислиш. Но това е тя. Все още се преструвам на безразличен.

— Какво каза той? — питам я.

— Точно каквото би очаквал. *„Благодаря ти. Радвам се, че ми каза. Съобщиха, че е инфаркт, но ще се поинтересувам“*. Мисли за изборите и няма шанс в момента да издърпа щепсела. Ще направят официалното разследване, когато всичко утихне.

— Къде сме ние в цялата тази работа?

— Ние сме единствените двама души, които искат да защитят задника ти. Както изглежда, Саймън предпочита да мълчи, но това не е кой знае какво решение.

Кимвам. Мълчанието няма да продължи вечно. Рано или късно по-силната страна осъзнава преимуществата си. И другата страна умира.

— Ще ми се да имахме повече информация. Ако Карълайн се е занимавала с такива неща, вероятно не само Саймън е бил потърпевш.

— Това ми напомня... — Нора отива до мястото за рефера, бърка в черната си кожена чанта и вади сгънат лист хартия.

— Какво е това? — питам я, когато ми го подава.

— Дойде, когато говорех с чичо Лари. Две от имената, чиито досиета от ФБР са били в кабинета на Карълайн.

Прочитам двете написани на ръка имена. Рик Фъргюсън и Гари Сюърд. Единият е назначен от президента в хазната, другият току-що започна в търговията.

— Не разбирам — казвам. — Защо само двама?

— В кабинета ѝ е имало много папки. И не само за назначения на президента. Имало е за съда, за екипа на съветниците...

— Моето досие също беше там. Видях го.

— ФБР проверява всичките.

— Значи са дали пълен списък на имената?

— Още не. Ще го направят, след като свършат. В меморандума пишеше, че не искат да предупредят, когото и да било и заради това ще ги обявяват един по един, след като се убедят, че съответният човек не е замесен.

— Ти как получи тези? — питам я и показвам листа.

— Казах ти. От чичо Лари.

— Дал ти ги е?

— Всъщност, той излезе, за да каже нещо на секретарката си и аз в това време ги преписах.

— Откраднала си ги?

— Искаш ли ги, или не?

— Разбира се, че ги искам. Просто не искам да крадеш от Лорънс Лам.

— Все му е едно. Той ми е кръстник. Така поне няма да сме на тъмно.

Това не е утеха.

— Значи ФБР ще прегледа досието ми.

— Спокойно, Майкъл, сигурна съм, че ще свалят подозренията от теб.

Гледам втренчено листа и се мъча да повярвам. Почеркът на Нора е заоблен, буквите са като балончета — като на ученичка от началните класове, която се учи да пише с тънко и дебело. Рик Фъргюсън. Гари Сюърд. Двама души, обявени от ФБР за невинни. Опитвам се да си спомня колко папки имаше в кабинета на Карълайн. Под моята имаше поне пет или шест. Вероятно в чекмеджетата е имало още. Изглежда, че ФБР също подозира шантаж. Обръщам се към Нора и я питам:

— Защо ми ги даваш чак сега?

— Не знам. Бях забравила за тях — отговаря тя и свива рамене.

— Слушай, трябва да бягам. Някакъв министър-председател ще доведе семейството си, за да ни направят обща снимка.

— Ще видиш ли там чичо си Лари?

— Единственият, когото ще видя, е синът на министър-председателя. Хубавец е, ще знаеш.

Не ми става ясно дали иска да промени темата, или да ме накара да ревнувам. И в двата случая успява.

— Ден като ден, а? — подхвърлям.

— Знаеш играта. Президентът трябва да изглежда силен във външната политика.

Мисля си за снимката на Бартлет на първа страница.

— Няма начин да се измъкна, а ако закъснея, ще полудеят.

— Сигурен съм в това. Международните пазари се сриват, губим честта си. Това върви ръка за ръка с мудността. Превръща се в международен инцидент.

— Обичаш да се слушаш като говориш, нали?

— Даже повече, отколкото ти обичаш фотосеансите с чуждестранни премиери. — Нора се запътва към вратата, а аз я питам: — Никога ли не ти писва всичко това?

Тя се усмихва вяло.

— Не.

Не е трудно да прозира какво се крие зад отговора ѝ, но въпреки всичко инстинктът я кара да отговори с „не“. На определено ниво все още ми няма доверие. И това ще мине. Тя самата го каза. Каквото ще друго да става, в края на краищата аз излизам с Първата дъщеря на Съединените щати.

Влизам в кабинета на Трей с тайнствена усмивка на уста. Десет минути след това той вече ми крещи.

— Глупак! Майкъл! Тъп, тъп, тъп!

— Защо толкова се палиш?

— На кого друг си казал? На колко души?

— Само на теб — отговарям.

— Не ме лъжи.

Познава ме твърде добре.

— Казах на Пам. Само на теб и Пам. Това е, кълна се.

Трей прокарва длан от светлокафявата кожа на челото си, назад по късо подстриганата си ситно къдрава коса. Малката му ръка се движи бързо. Виждал съм жеста и преди. Нарича го Поглаждането.

Бързото поглаждане е нещо като смях или подигравка, когато някое величие се спъне или падне, докато ги снимат. Бързината намалява с нарастването на възможните последствия от дадено събитие и колкото по-бавно е поглаждането, толкова по-разтревожен е Трей. Когато „Тайм“ пусна неласкав материал за Първата дама, поглаждането беше бавно. Когато плъзнаха слуховете, че президентът бил болен от рак, беше още по-бавно. Преди пет минути му казаха какво стана с Нора и Карълайн. Поглеждам ръката му, за да сравня скоростта — костенурка.

— Това са само двама души. Защо се вълнуваш толкова?

— Нека изясня положението максимално. Радва ме фактът, че се издигаш нагоре и ме радва фактът, че споделяш тайните си с мен. Дори ме радва и фактът, че Нора иска да проникне в гащите ти... Повярвай ми, пак ще говорим за това... само че, когато става дума за нещо толкова голямо, просто трябва да държиш устата си затворена.

— Значи не трябваше да ти казвам, така ли?

— Не трябваше да казваш на мен и не трябваше да казваш на Пам. — Млъква за момент. — Добре де, на мен трябваше да кажеш. Но само толкова.

— Пам няма да каже на никого.

— Откъде си толкова сигурен? Тя доверила ли ти се е за нещо?

Знам накъде бие, когато задава този въпрос. Може да е само на двайсет и шест, но когато стане нужда да прецени къде да стъпи, знае идеално къде са всички останали палци.

— Ето как стоят нещата — продължава той. — Ако Пам не споделя с теб, ти не трябваше да споделяш с нея.

— Е, това е прекалено политическо отношение. Не всичко в живота е танто за танто.

— Това е Белият дом, Майкъл. Тук всичко е танто за танто.

— Все ми е едно. Грещиш за Пам. Тя не може да спечели нищо.

— Моля те, момченце, знаеш, че те обича.

— Е, и? И аз я обичам.

— Не, нямах предвид в този смисъл, драги. Тя не просто те обича. — Слага ръка на сърцето си, сякаш ще се кълне във вярност и започва да барабани бързо по гърдния си кош. — Тя е влюбявана в теб — припява и поглежда към тавана. — Имам предвид хубавите розови сънища... плюшени мечета... сладоледени шейкове... прекрасни многоцветни дъги.

— Стига, Трей. Просто не можеш да си по-далеч от реалността.

— Това е то. Получаваш още едно поглаждане. — Навежда глава и прокарва длан от челото до тила си.

Гледам го втренчено цели три секунди.

— Трябваше да ме заболи ли?

— Не се подигравай с поглаждането. То казва истината. Точно като това, което президентът прави с Лорънс Лам.

— Какво имаш предвид?

Трей инстинктивно се обляга на стола си и проточва врат, за да огледа останалата част от приемната. Работи с още двама души, чиито бюра са до прозореца и са отделени с шкафове за папки. Трей е до вратата. Обича да вижда кой влиза и излиза. Колегите му днес не са на работа, но той просто не може да не погледне. Това е първото правило в политиката. Знай кой слуша. Когато се уверява, че сме сами, казва:

— Виж взаимоотношенията им. Лам се явява на всички заседания, той участва при вземането на всички окончателни решения, титлата му е „заместник-съветник“, но когато се стигне до истинска юридическа работа, не можеш да го видиш никакъв. Какво, според теб, означава това?

— Той е мързеливо, беззъбо копеле?

— Говоря сериозно. Задачата на Лам е да държи теб и всички останали във вашата служба под око.

— Това не е...

— Стига, Майкъл. Ако беше президент, на кого щеше да повериш задачата да пази гърбати? На група непознати от твоя екип или на приятел, когото познаваш от трийсет години? Лам знае всичко за всички. Затова му вярват толкова. Същото важи и за нас. Може да са минали само двацет и четири месеца, но годините на това място са като кучешките. Въпреки всичко Пам...

— Оценявам загрижеността ти, но тя просто няма да каже на никого. Тя е от Охайо.

— Юлисис Грант беше от Охайо, а неговата администрация е най-корумпираната в историята. Преструват се. Хората от Средния запад са безмилостни.

— Аз съм от Мичиган, Трей.

— Освен хората от Мичиган. Обичам ги.

Клатя глава и казвам:

— Ядосваш се, защото говорих първо с Пам.

Не успява да сдържи усмивката си.

— Искам да си наясно, че не друг, а аз не съобщих името ти на пресата. Не съм казал на никого, че ти си открил трупа.

— Оценявам и това. В момента обаче искам да поговорим за Нора. Каж ми всичко, което знаеш.

— Какво има да се знае? Тя е Първата дъщеря. Има свой собствен клуб. Отговаря на по-голямата част от писмата си лично. И е адски апетитна. Също така е малко куку, но, като се замисля, това всъщност ме възбужда.

Шегува се прекалено много. Нещо не е наред.

— Каж ми какво мислиш, Трей.

Той прокарва ръка надолу по раираната си вратовръзка. С мокасините с пискюли, професорските очила, твърдото тъмносино сако и дискретната златна игла на вратовръзката не му достигат само няколко долара, за да бъде съвършеният млад професионалист. Удивително е. Трей разполага с по-малко пари от всички останали от администрацията, но единствен той ходи с костюм в неделя.

— Вече ти казах, Майкъл. Загазил си. Тези хора не са шега работа.

— А какво мислиш за Нора?

— Мисля, че трябва да внимаваш. Може да ти позволява да докосваш сладкишите, може да е престижно гадже, но знаеш какво нещо са слуховете... кокаин, амфетамини...

— Кой казва, че взема кокаин?

— Никой. Поне засега. Затова го наричаме слух, приятелю. Твърде тежък е, за да се публикува без източник.

Мълча.

— Освен това, дори и мълвата да греши, тя е преди всичко останало, дъщеря на Хартсън.

— Какво би трябвало да означава това?

— Означава, че политиката е в кръвта ѝ. Ако притиснат двама ви до стената... Тя ще е тази, която ще се изплъзне.

ГЛАВА 11

Първото нещо, което правя, когато се прибирам у дома, е да проверя пощата. Не знам точно защо, но това някак си ме кара да се чувствам жив — нещо като неизречено потвърждение, че там някъде има и други. Пам казва, че е така, защото съм единствено дете. Или това, или не се чувствам сигурен. Така или иначе, отварям малката метална пощенска кутия на апартамент 708, вземам последните изпратени ми послания и се запътвам към бюрото на портиера.

— Нещо интересно? — питам Фидел, който е портиер във входа от край време.

Поглежда под плота, където държи пакетите.

— Погледни и за Сидни, ако обичаш — добавям.

Фидел става и оставя на плота пакет, с етикет на „Федерал Експрес“. Дрънчи като испански маракас.

— За теб няма нищо. Това са лекарства за Сидни — отвърща Фидел и пуска вечната си широка усмивка.

С пощата и куфарчето ми в ръка, мушкам пакета подмишница и тръгвам към асансьора.

— Приятна вечер, Фидел.

Вдигам нагоре ъгъла на голямата кутия, за да натисна бутона, на който пише „7“, и се вглеждам в етикета. Сидни Готесман. Апартамент 709. През октомври Сидни, който ми е съсед от две години, ще празнува деветдесет и шестия си рожден ден. От два месеца е на легло.

Когато се нанесох в началото, беше достатъчно добър, за да ме покани да гледам суперкупата — заспа на втората четвъртина. И щом лекарите му казаха, че ще трябва да ампутират десния му крак поради усложнения от диабета, направих всичко възможно, за да му върна услугата. С инвалидния си стол се справя с пощата, но не обича да качва нагоре пакетите.

Закрепвам кутията му в едната си ръка, а куфарчето си в другата и чукам на вратата.

— Сидни! Аз съм.

Не отговаря. Никога не отговаря.

Знам процедурата, така че оставям кутията на плетената изтривалка и прекосявам площадката, за да отида до апартамента си. Обръщам се, но входът е много тих. По-тих, отколкото като пристигнах. Шуми климатичната инсталация. Сушилнята в пералнята се върти. Зад гърба си чувам, че асансьорът идва и се обръщам, за да видя кой е, но не слиза никой. Вратата се затваря и всичко отново притихва.

Бръквам в десния си джоб, за да извадя ключовете, после в левия. Не са там. По дяволите! Да не би... Не ги ли оставих долу, при... Не... ето... в ръката ми са. Без да губя повече време, пъхам ключа в ключалката и завъртам.

— Нова работа ли си търсиш? — пита мъжки глас зад гърба ми.

Обръщам се, стреснат, и виждам Джоъл Уестман, съседът ми, да излиза от апартамента си.

— Моля? — питам.

— Някакъв тип почука на вратата ми днес следобед и започна да разпитва за теб. Предния път, когато стана това, бяха от ФБР.

Куфарчето се изплъзва от ръката ми и пада на пода. Ключалките се отварят и книгата ми се изсипват пред пътната ми врата.

— Добре ли си? — пита Джоъл.

— Да... да. Добре съм — отговарям и започвам да събирам всичко обратно. Когато започнах работа в Белия дом, агенти на ФБР бяха разпитвали съседите ми, което беше част от служебната проверка. Явно се бяха натъкнали на нещо доста по-бързо, отколкото очаквах.

— Значи не си търсиш нова работа?

— Не — отговарям и се насилвам да се усмихна. — Предполагам, че актуализират досиетата си. — Джоъл тръгва по коридора и го питам: — Какво искаха да знаят?

— Този път беше само един. На около трийсет. Окичен със златни верижки.

Поглеждам Джоъл, но скривам реакцията си. Откога агентите на ФБР са започнали да носят златни верижки?

— Знам, че е малко странно, но... е, щом е за сигурността на страната... Не се притеснявай. Не попита нищо специално. Какво знам за теб? Кога се прибираш у дома? Такива работи. — Джоъл вижда тревогата ми. — Да не би да е трябвало да си мълча?

— Не, не — клатя глава. — Правят го горе-долу през две години. Не е нищо особено.

Джоъл тръгва към асансьора, а аз оставам да се чудя с кого е разговарял. Преди минута изпитвах страх от ФБР. Сега се моля да са били те.

Отварям вратата на апартамента си и виждам сгънат на две лист. Някой го е мушнал под вратата, докато ме е нямало. Вътре са написани три думи: „Трябва да поговорим“. Подписано е от П. Вон.

П. Вон, П. Вон, П. Вон. Ровя в паметта си, но не се появява нищо. Вратата зад гърба ми се затваря с трясък. Подскачам. Успокой се, казвам си. Не губи самообладание. Макар и слънцето да не е залязло, апартаментът ми се струва тъмен. Веднага паля лампите в антрето, кухнята, всекидневната. Нещо пак не е както трябва.

В кухнята чувам капките от разваления кран. Само преди два дни бях свикнал напълно с този звук. Днес обаче той ми напомня за трупа на Карълайн. Локвата кафе на пода. Очите й — едното нормално, другото изкривено.

Вземам една гъба от плота и я слагам под капките. Така поне не се чува. Сега долавям единствено тихото шумолене на климатичната инсталация. Ужасно ми се иска пълна тишина, така че отивам във всекидневната и я изключвам. Климатикът спира с неуверено кашляне.

Оглеждам апартамента внимателно, вирам се в подробностите. Бюрото ми. Мебелите под наем. Плакатите. Всичко е същото, но ми се струва, че има нещо различно. Без някаква особена причина, погледът ми се спира на канапето. Двете бежови възглавници са точно там, където ги бях оставил. На едната още личи вдлъбнатината от тялото ми, когато гледах телевизия предната вечер. Не се безпокой. Никой не е идвал тук. По тила ми се стича капка пот. Без климатика стаята е задушна. Поглеждам още веднъж името от бележката. П. Вон. П. Вон. Кранът още капе.

Събувам обувките и свалям ризата си. Най-доброто, което мога да направя в момента, е да се изгубя под душа. Да изчистя. Да започна отначало. Тръгвам към банята, уверен в правилността на решението, и забелязвам, на пода, до крака на канапето, една химикалка. Не коя да е, а моята химикалка на червени бели и сини райета от Белия дом. С президентския печат и думите „Столова на Белия дом“, със златни букви. Подариха ми я при първия ми обяд в столовата на Западното

крило. Всеки има такава, но това не означава, че не я ценя. Като новопостъпил на работа, тя беше един от първите символи на новото ми положение — а това означава, че не бих я оставил на пода. Пак се озъртам, но не виждам нищо нередно. Може просто да е паднала от масичката. Когато обаче се навеждам, за да я вдигна, чувам шум откъм гардероба в антрето.

Не е силен — само тихо изпукване. Като от раздвижена китка. Или човек, който премества тежестта си от крак на крак. Обръщам се рязко, чакам нещо да се случи. Нищо. Обличам пак ризата си и прибирам химикалката в джоба, като че ли това може да помогне. Продължава да не се случва нищо. Апартаментът е толкова тих, че чувам собственото си дишане.

Бавно отивам до вратата на гардероба. Открехната е. Чувствам прилив на адреналин. Има само един начин да се справя с положението. Време е да престана да съм жертва. Преди да успея да се саморазубедя, се втурвам към вратата и я затискам с рамо. Грабвам дръжката с всички сили, които имам.

— Кой, по дяволите, си ти? — викам с най-заstraшителния си глас. Никой не се съпротивлява.

— Отговори! — предупреждавам.

Апартаментът продължава да е все така тих.

Поглеждам през рамо към кухнята и виждам дървената поставка, пълна с кухненски ножове.

— Ще отворя вратата. Държа нож.

Тишина.

— Стига толкова. Излез бавно. На три. Едно... две... — Отварям рязко вратата и хуквам към кухнята. Обръщам се и вече държа в ръката си голям назъбен нож. Единственото, което виждам обаче, е гардероб, пълен с палта.

Размахвам ножа пред себе си и приближавам гардероба.

— Ей! — В един комикс това беше моментът, в който убиецът се появява. Споменът не ме спира.

Бавно преглеждам гардероба между дрехите. Свършвам и осъзнавам истината — там няма никой.

Ризата ми вече е напоена с пот. Оставям ножа в кухнята и пак включвам климатика. Когато отново се разнася тихото шумолене,

натискам бутона на телефонния секретар. Време е да се отърва от тишината.

— Имате едно съобщение — казва ми машината с механичния си глас. — Събота, тринайсет часа и петдесет и седем минути.

Минава секунда и чувам мъжки глас:

— Майкъл, обажда се Рандъл Аденауер от ФБР. Имаме среща във вторник, но бих искал да изпратя наши хора утре... — Млъква, защото някой привлича вниманието му. — Тогава им кажете, че ще им се обадя по-късно! — крещи приглушено, като че ли е закрил микрофона с длан. След това казва, отново на мен: — Майкъл, извинявай. Моля те, обади ми се.

Вадя химикалката от Белия дом и записвам номера с облекчение. Той го е изпратил — това е то. Златни верижки или не, Джоъл е говорил с него. Агент Вон. Не се съмнявам в това. Изтривам съобщението и отивам в спалнята си. Стигам до нощното шкафче и замръзвам на място. Там, върху вчерашната кръстословица, е химикалката ми в бяло, синьо и червено от Белия дом. Поглеждам химикалката в ръката си. После онази на нощното шкафче. Връщам лентата двацет и четири часа назад и се сещам за посещението на Пам с тайландските деликатеси. Може да е нейната, казвам си. Моля се да е нейната.

Рано в понеделник сутринта, в Деня на труда, седя на задната седалка на пътнически микробус и все още се мъча да убедя сам себе си, че един агент на ФБР би се свързал с мен, като мушне бележка под вратата ми. П. Вон. Питър Вон? Пиърс Вон? Кой, по дяволите, е този тип? Единственото, което чувам в отговор, е двигателят на микробуса.

Шофира един сержант със сиво сако и тясна вратовръзка. Движим се по магистралата след други два микробуса, съвсем същите. До мен седи Пам, която не е казала дума, откакто ни взеха от паркинга пред Западното крило в шест часа сутринта. Останалите единайсет пътници следват примера ѝ. Всъщност, това е малко чудо — тринайсет адвокати от Белия дом, натъпкани в един микробус и никой не се хвали, даже не говори. Но не ранния час е причина за тази сдържаност. Причината е в крайната цел на пътуването ни. Днес погребваме една от нас.

Двайсет минути по-късно сме във военновъздушната база „Андрюс“, минаваме пропускателния пункт и влизаме след другите два микробуса. Вече е шест и половина, небето още тъмнее, но всички са будни. Почти сме стигнали. Микробусът най-накрая спира пред салона за изтъкнати гости — безвкусна едноетажна тухлена постройка, творческо кихване от петдесетте.

Влизаме и всички застават пред стъклената стена, която гледа към пистата. Опитват се да изглеждат равнодушни, но не им се отдава. Личи си в движенията им. Гледат изцъклено. Неспokoйни са. Политическият еквивалент на деца, които смучат бонбони с изненади. Какво толкова става, питам се. За да намеря отговора, също отивам до стъклото и се готвя да изглеждам невпечатлен. Тогава го виждам. Думите „Съединени американски щати“ са изписани в черно по продължение на синьо-белия корпус, на опашката е нарисувано американското знаме. Това е най-големият самолет, който съм виждал някога. Ще пътуваме до Минесота, за погребението на Карълайн, с „Еър Форс 1“.

— Видя ли го? — питам Пам, която седи на стол в ъгъла на салона.

— Не. Аз...

— Отиди до прозореца. Повярвай ми, няма да останеш разочарована. Прилича на бременин „Боинг“ седем четири седем.

— Майкъл...

— Знам. Говоря като турист, но това невинаги е чак толкова лошо. Понякога е по-добре да извадиш фотоапарата, да облечеш шарена риза и да оставиш всичко на течението.

— Ние не сме туристи — ръмжи тя и погледът ѝ пронизва гърдите ми. — Отиваме на погребение.

Както винаги, е права. Никога не изпуска от поглед цялата картина.

Отдръпвам се, за да се спра. Чувствам се около шейсет сантиметра висок от главата до петите.

— Извинявай, не исках да...

— Не се безпокой — прекъсва ме тя, без да ме погледне. — Само ми кажи, когато стане време да тръгваме.

В седем без петнайсет ни отвеждат към самолета и се подреждаме един след друг. При това положение е трудно да не забележиш приликите — тъмен костюм, кожено куфарче, тъмен костюм, кожено куфарче, тъмен костюм, кожено куфарче... Един след друг. Посланието е ясно — отиваме на погребение, но междувременно ще можем и да свършим някоя работа. Поглеждам собственото си куфарче и съжалявам, че съм го взел. След това поглеждам Пам. Не носи нищо, освен малка дамска чанта.

В подножието на стълбата към самолета, в началото на опашката, стои агент на Сикрет Сървис и проверява имената и документите ни. До агента е Едгар Саймън. Облечен е в черен костюм, със сребриста вратовръзка — толкова модерна, че не мога да повярвам как си я е сложил — и поздравява всеки от нас. Не се случва често съветникът да води подобно публично шоу и по всичко личи, че се къпе в доволство. Личи по начина, по който се повдига и спуска гръдният му кош. Дава си сметка, че всички го наблюдават.

Опашката намалява и най-накрая заставам пред Саймън. За моя изненада, веднага щом ме вижда, той се обръща и отива при секретарката си, която стои малко по-встрани, с бележник в ръка.

— Задник — шепна на Пам.

Стигам до стълбата на самолета и казвам името си на агента на Сикрет Сървис.

— Съжалявам, сър, как казахте, че е името ви?

— Майкъл Гарик — отговарям и издърпвам пропуска си иззад вратовръзката.

Той проверява пак.

— Съжалявам, господин Гарик, но не ви виждам тук.

— Това е невъз... — Млъквам. Виждам, че Саймън гледа към нас. Усмивва се така, както се усмихваше, когато ме изпрати у дома. Гадното ко...

— Обадете се в „Персонал“ — намесва се Пам. — Ще видите, че е от екипа.

— Не е важно дали е от екипа — обяснява агентът. — Ако не е включен в списъка, не мога да го пусна на борда.

— Ами, ако...

— Може ли да ви прекъсна за момент — пита Саймън, слага ръка на рамото на агента и отново заема предишното си място. — Моли! — вика секретарката си.

Моли дотичва до шефа си и му подава лист. Саймън ѝ благодари и го подава на агента.

— В бързината, докато организирахме нещата, неволно пропуснах няколко души. Това е актуализираният списък. Трябваше да ви го дам по-рано, но след всичко, което се случи... при тази ужасна загуба...

— Разбирам, сър — казва агентът. Поглежда списъка и проверява кода. — Добре дошли на борда, господин Гарик.

Кимвам на агента и отправям към Саймън най-ледения си поглед. Няма нужда да казвам каквото и да било. За да съм на борда, трябва да се кача на борда. Всичко останало ще има своите последствия. Той се отмества и ми прави място да мина. Аз се съсредоточавам и се качвам по стълбата.

Влизам в самолета и се озъртам да видя стюардеса. Няма такава.

— За първи път? — пита някакъв глас. Вляво стои млад мъж с безупречно колосана бяла риза. Знаците на раменете му ми подсказват, че е от Военновъздушните сили.

— Просто не знам накъде да тръгна — казвам в отговор. — Навсякъде ли може да се седне или...

— Как се казвате?

— Майкъл Гарик.

— Последвайте ме, господин Гарик.

Тръгва по главния проход, който минава в дясната половина на самолета и от двете му страни има завинтени за пода плюшени кресла и имитации на старинни масички.

— Това е като летяща всекидневна — отбелязвам.

— Точно като у дома.

След това влизаме в отсека за екипа, кабина, побираща сто души, която е разделена на по-малки секции по за десет души. За разлика от обикновените самолети обаче, седалките не са обърнати в една посока, а са по пет една срещу друга, с масичка по средата. Всички гледат всички останали. При нас това е най-лесният начин да въодушевиш хората за работа. Продължавам да следвам господин Военновъздушни сили и забелязвам, че осем седалки са в средата на салона, а край

прозорците има по две, отделени от другите. Проходът вдясно винаги остава свободен.

— Мога ли да седна до прозореца? — питам го.

— Този път не — отговаря той и спира. Сочи ми място край прохода, с лице в посоката на движението. На седалката е сложена бяла картичка с президентския печат. Под печата е написано: „Добре дошли на борда на Еър Форс 1“. Отдолу е написано името ми: „Господин Гарик“.

Реагирам веднага:

— Мога ли да я запазя?

— Съжалявам, но от съображения за сигурност ги събираме.

— Разбирам — кимвам аз и му подавам картичката.

Той пуска най-добрата си имитация на усмивка.

— Това е шега. Просто се шегувам, господин Гарик.

Разсмивам се и му протягам ръка.

— Наричай ме Майкъл.

— Приятно ми е, че се запознахме, Майкъл. Искаш ли да ти покажа останалата част от самолета?

— Сериозно ли? С удоволствие... — Зад гърба му виждам Пам.

— Но този път ще се откажа. Имам малко работа.

Пам проверява картичката на седалката срещу мен, прочита името си и сяда.

Готов съм да оставя куфарчето си на масата помежду ни, но размислям и го мушвам под седалката.

— Как си? — питам я.

— Ще ти кажа, когато всичко свърши.

В седем всички сме на борда и сме готови за излитане. Тъй като полетът не е търговски, повечето хора не са по местата си — приказват на групички или обикалят из самолета и го разглеждат. Несъмнено цялата работа прилича повече на коктейл, отколкото на пътуване със самолет.

Пам вдига очи от вестника си и забелязва, че съм се навел навън от седалката и гледам прохода.

— Майкъл, ако искаш да разгледаш самолета, просто го направи. Няма нужда да ме пазиш.

— Не те пазя — отвързвам аз, — а стоя при приятел.

— Значи президентският самолет вече не те интересува?

— Не — отсичам аз и грабвам предната част на вестника. — Единствено искам да съм информиран и да стоя при теб. На кого му пука за някаква си летяща всекидневна?

Знае, че лъжа, но знае също така, че никога няма да го призная.

— Благодаря ти, Майкъл. Ти си истински сладур.

Прелиствам вестника, без да обръщам внимание на последната ѝ забележка.

— О, ето я забавната страница. Да лентяйстваш наистина е забавно.

За първи път тази сутрин чувам Пам да се смее. Това е дълбок, гърлен смях, който продължава само секунда, но все пак е нещо.

— Къде отиваш? — пита ме, защото ставам от мястото си.

— До тоалетната. Ще се върна след секунда.

В предната част на самолета откривам две тоалетни. И двете са заети. Вляво от мен, на една завинтена за пода малка масичка, има купа за бонбони, също завинтена. Пълна е с миниатюрни кутийки „М & М“ с емблемата на „Еър Форс 1“. Грабвам една за Пам, една за баща ми и когато протягам ръка, за да взема и за себе си, чувам шум от приближаващи хеликоптери. Вратата на едната тоалетна се отваря, но аз се залепвам за прозореца. Виждам два големи пътнически хеликоптера. Този, в който е Хартсън, е Първият хеликоптер на военноморските сили. Другият е само за заблуда. Президентът лети ту с единия, ту с другия и по този начин се надяват евентуалните атентатори да не знаят кой от двата да свалят от небето.

Двете машини се приземяват почти едновременно, но единият е по-близо до самолета. Той трябва да е номер Едно. Вратата се отваря и най-напред излиза началник-щабът. След това идват един старши съветник, няколко заместника и, накрая, Лам. Този човек е удивителен. Винаги го слушат. После слиза Нора, следвана от по-малкия си брат, Кристофър — дългнесто хлапе, което още учи в пансион. Дватамата, уловени за ръце, спират за момент, за да изчакат родителите си. Първо госпожа Хартсън, после президентът. Разбира се, докато всички са заковали погледи в президента, аз не мога да отделя моя от дъщеря му. Дори и през непробиваемото за куршуми стъкло тя изглежда красива...

Усещам на рамото си силна ръка.

— Кого гледаш, а? — пита Саймън.

Гласът му ме кара да се завъртя рязко. Отрязал е пътя ми. Гърбът ми е притиснат към прозореца.

— Невероятни гледки, нали? — казва той.

— Д-да. — Изпъвам рамене и се опитвам да го накарам да отстъпи.

— Но съм виждал и по-добри.

Той ми хвърля поглед, от който, знам, ще останат синини.

— Не забравяй къде се намираш. Ще бъде срам, ако се наложи да си отидеш у дома.

Изкушавам се да окажа съпротива, но... няма начин да спечеля. Време е да проявя здрав разум. Ако Саймън искаше да ме махне, щеше да го е направил отдавна. Сега иска само тишина. Моето мълчание срещу неговото. Само това ще го накара да стои настрана от вестниците. Само това ще запази работата ми. Само това ще опази и Нора. И, най-важното, както й казах в стаята за боулинг, само по този начин ще можем да стигнем до дъното на нещата.

— Разбрахме ли се?

Кимвам.

— Не е нужно да се безпокоиш заради мен.

— Добре — казва той с усмивка. — А сега се махай от очите ми. — Сочи ми задната част на самолета и ме отпраща по пътя ми. Искане, когато влезе в кабината за екипа, да го направи внушително.

Връщам се на мястото си с чувството, че са ме изритали в стомаха. Пол Вон? Патрик Вон?

— Видя ли приятелката си? — пита ме Пам, когато се каня да седна. Крие се зад вестника, гласът ѝ трепери.

— Какво има? — питам я.

Не отговаря.

Протягам ръка и свалям вестника ѝ.

— Пам, кажи ми какво...

Очите ѝ са пълни със сълзи. Вестникът пада на масата между нас и успявам да видя какво чете. Страница В-6 на раздела за столицата. Некролозите. Най-горе е снимката на Карълайн. Заглавието е: „Почина Карълайн Г. Пенцлър, адвокат в Белия дом“. Знам, че би трябвало да е там, но поради ранната среща, в шест сутринта, досега не съм го прочел. Вече нямам причини да отлагам. Навеждам се над масата,

както съм прав. Би трябвало да чета, но всъщност само гледам снимката на Карълайн, опитвам се да заменя натрапчивия спомен за изцъклените ѝ, празни очи.

— Тя щеше да се ядоса на тази снимка — шепне Пам зад мен.

Не мога да не се засмея. Снимката е в близък план, леко разфокусирана, на лицето на Карълайн играе широка усмивка. Изглежда по-щастлива от тийнейджърка в реклама за дъвка. Който обаче познаваше Карълайн, знаеше, че тя никога не беше разфокусирана. И мразеше да се усмихва.

— Обзалагам се, че я е изпратил някой от братята ѝ — добавя Пам. — Само за да я ядоса.

Най-накрая самолетът започва да се движи. Без да ни уведомят, машината се насочва към пистата за излитане. Някои се връщат по местата си. На други им е все едно. Коктейлът продължава. Няма стюардеса, така че никой не закопчава предпазния колан. Жестът е дребен, но говори за власт. А, дори и когато става дума за погребение, властта в Белия дом е всичко.

Самолетът набира скорост и аз пак се обръщам към вестника. *„Сред живите ѝ роднини са майка, Мириам Пенцлър, от Дюлут, Минесота...“*

Цялата кабина започва да вибрира от увеличената тяга на двигателите. Чантата на Пам пада на пода, но никой от двамата ни не се навежда да я вдигне. Химикалката ѝ, от столовата на Белия дом, се изплъзва и също пада. Пам Вон? Дали Пам познава Вон? Опитвам да запазя равновесие и се хващам за масата. Пам се хваща за мен.

„... четирима братя, Харолд Пенцлър, от Юджийн, Орегон, Мич Пенцлър от Милуоки, Уисконсин, Ричард Пенцлър и Чарлз Пенцлър, и двамата от Дюлут, Минесота...“

Опитвам се да чета, но думите се размазват пред очите ми. Самолетът не престава да се тресе. Ако положи усилия, бих могъл да дочета докрай резюмето на живота ѝ, но след всичко това... след всичко, което си мисля, че е направила... просто не съм сигурен, че ще повярвам на написаното. Пам не желае да се предаде и продължава да чете. И продължава да се държи за раменете ми. Няма да я предам.

„... и единайсет племеннички и племенници“.

Пам подсмърча. Прави всичко възможно, за да го задържи в себе си. Това е професионалното отношение. Някъде с дълбините на корема

си усещам, че колелата се отделят от пистата. Вече единственият начин да останеш прав е да се наклониш на четирийсет и пет градуса напред. Хората наоколо започват да ни оглеждат. Няма значение. Продължавам да гледам снимката на Карълайн. Мек фокус. Усмивка.

Почти цялата ми тежест е опряна на масата и имам чувството, че глезените ми ще се счупят. Тогава, бавно, машината започва да се изправя.

Самолетът заема мястото си в небето и аз, изведнъж обзет от неочаквано спокойствие, се обръщам към Пам. Не знам какво да кажа, така че правя единственото, което мога да измисля. Разтварям ръце и я оставям да падне в прегръдката ми. Лицето ѝ докосва рамото ми и я целувам леко по косата. Това е топла, окуражаваща прегръдка. Прегръдка, каквато човек пази за най-добрите си приятели.

— Как си? — питам я.

Тя се притиска още по-силно в мен и произнася само една дума:

— По-добре.

Кацането на летището в Дюлут е много по-меко от излитането. Когато пистата се появява пред самолета, телевизионните монитори в кабината оживяват. Вградени са в стената — един над главата на човека вляво от Пам, втори над главата на човека вдясно от мен.

На монитора се вижда как един огромен син и бял самолет се снишава, за да кацне. Местните телевизионни станции предават пристигането ни и понеже сме в обхвата на предавателите, можем да гледаме.

— Хитър трик — казва някой.

Кимвам в знак на съгласие. Като се доверяваме повече на телевизията, отколкото на реалността, продължаваме да гледаме екраните — и след миг преживяваме най-страхотния интерактивен филм, защото колелата на самолета по телевизията докосват пистата точно в момента, в който усещаме кацането.

След като слизат едрите риби, ние също се насочваме към изхода. Разстоянието не е чак толкова голямо, но вече се усеща, че настроението е променено. Никой не говори. Никой не се разхожда. Увеселителната разходка с най-хубавия частен самолет на света е свършила. Следва погребението.

След малко опашката най-после се раздвижва и аз подавам на Пам ръка.

— Хайде, време е да тръгваме.

Тя улавя ръката ми, аз стискам нейната.

— Благодаря ти за преди малко.

— Винаги — отвърщам.

След малко стигаме до предната част на самолета и виждам кое е причинило забавянето. Президентът стои край вратата, вътре, и изказва съболезнованията си на всеки от нас лично.

Изумително. Точно заради това започнах работа при Хартсън. Ако стискаше ръце в подножието на стълбата, щеше да е чисто политически ход, репетиран заради камерите и приближаващите избори. Тук, вътре, камерите не го виждат. Това е мечтата на всеки сътрудник — миг само между него и теб.

Приближаваме още и виждам, че Първата дама стои до него. Глупаво е, но присъствието ѝ тук е важно. Познавала е Карълайн по-дълго от всички нас — факт, който разпознавам в присвитите ѝ устни. Това не е просто протоколно погребение. Госпожа Хартсън се бори със сълзите си. Отново обръщам поглед към президента. Не искам да виждам как Първата дама плаче.

Правя още три крачки и едва тогава виждам познатия силует. Зад рамото на Хартсън, леко встрани, стои любимият ми член от Първото семейство и наблюдава събитията.

Нора вдига очи и погледите ни се срещат. Опитва се да запази спокойствие. Усмивва се едва забележимо. Отново стремежът ѝ е да изглежда невъзмутима, както обикновено, но вече съм се научил да виждам по-надълбоко. Начинът, по който поглежда баща си, после майка си... после вътрешността на плюшения самолет... Това е, което може да загуби. За нас то е допълнение. За Нора... ако дори само се зашушука за скандал с нея и парите... или, още по-лошо, около смъртта... ще ѝ струва целия живот.

Пускам Пам и кимвам леко на Нора: *Не си сама.*

Тя не може да не се усмихне.

Без да каже дума, Пам сграбчва ръката ми отново.

— Какво има? — питам я.

— Помни — шепне тя в отговор, — че всяко животно си има товар.

— Не се безпокой — казвам. С едното око гледам президента, с другото Нора. — Знам в какво се забърквам.

ГЛАВА 12

На следващата сутрин прибирам вестниците, занасям ги в кухнята и трескаво търся името си на четирите първи страници. Нищо. Нищо за мен, нищо за Карълайн. Дори снимките — мислех, че ще са на Хартсън на вчерашното погребение — са от вчерашния слаб мач на „Ред Сокс“. Въздъхвам дълбоко. Погребението е приключило, вече няма новина. Чисто и просто инфаркт.

Прелиствам небрежно „Ню Йорк Таймс“ и чакам да звънне телефонът. Звъни трийсет секунди след това.

— Готов ли си със сводката?

— Видя ли го? — пита Треј.

— Какво да видя?

Не отговаря веднага.

— А-четиринайсет на „Поуст“.

Тонът ми е познат. Дръпвам „Таймс“ настрана и трескаво разгръщам „Поуст“. Едва разгръщам страниците. Единайсет, дванайсет, тринайсет... Ето. *„Адвокатка от Белия дом, лекувана за депресия“*. Прочитам материала набързо и научавам за пристъпите на депресия на Карълайн и успешното им преодоляване след приложеното ѝ лечение. Дори някакъв неназован член на администрацията заявил, че *„напоследък постигнала голям напредък“*. Ужасно е да видиш как този напредък отива по дяволите.

— Някаква идея кого са цитирали? — питам.

— Никаква — отвърща Треј.

В материала не се споменава нищо за мен, но всеки пристрастен към политиката знае останалото. Може да се промъква във вътрешността на вестника, но историята с Карълайн все още не е погребана.

— Ако така ще се почувстваш по-добре, ти не си единственият, на когото днешната преса не се харесва — казва Треј и явно опитва да смени темата. — Видя ли историята за Нора в „Уошингтън Хералд“? — Преди да успея да отговоря, продължава: — Според клюкарската им

колона, един от висшите сътрудници на Бартлет я е нарекъл... сега слушай внимателно... „Първата гратисчийка“, защото още не е решила в кой университет ще учи след колежа. Гадни завистливи боклуци.

Отварям „Хералд“ и намирам материала.

— Това не е добър ход — казвам, докато чета. — Хората не обичат нападките към дъщерите.

— Не знам — въздъхва Трей. — Спецовеите на Бартлет изследват общественото мнение от известно време... един от моите хора в „Поуст“ ми го каза преди седмица. След като го пускат на бял свят, значи знаят, че обществеността ще реагира положително.

— Ако беше толкова положително, щеше да го каже самият Бартлет.

— Почакай няколко дни. Това сега е само проба. Вече чувам как дращят писачите на речи... *Ако Хартсън не може да се погрижи за собственото си семейство, как ще се грижи за страната?*

— Рискът е голям, Тонто. Дори само опасността да предизвикат обратна реакция...

— Видя ли рейтингите? Никаква обратна реакция не се вижда на хоризонта. Смятахме, че ще се получи леко повишение заради погребението... състрадателният държавник и така нататък... Само че преднината на Хартсън вече се срина до десет пункта. Мисля, че политическите манази обичат да виждат кандидати, които *се борят, за да запазят семейството.*

— Няма значение. Ще теглят чертата дотук и няма да продължават.

— Бас? — пита Трей.

— Толкова ли си убеден, че си прав?

— Дори повече, отколкото за бейзболната шапка и тъмните очила на Хартсън, на самолетносача.

— Аха... при големите оръдия. — Поглеждам статията и премислям още веднъж. — На четвърт долар?

— На четвърт долар.

През последните две години съм установил, че в този град не можеш да играеш по друг начин — тук всички обичат да печелят. Включително и аз.

— Но без половинчати работи, нали? Ще направиш всичко възможно да ликвидираш Бартлет, задето напада девствената им,

невинна дъщеря?

— Ще го подгоним — обещава Трей. — Изявлението на госпожа Хартсън ще е готово в девет часа. — Млъква за момент. — Макар че няма да помогне.

— Ще видим.

— Разбира се, че ще видим — изстрелва той в отговор. — А сега се готви да четеш.

Затварям „Хералд“, защото винаги започваме от „Поуст“. Когато обаче поглеждам вестника, пред очите ми продължава да се мержелее материалът за Карълайн. Закривам го с ръка, но не си отива.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Какво те тревожи? Искаш да се откажеш от баса ли?

— Не... Материалът за Карълайн.

— Стига, Майкъл, не мислех, че ще...

— Трей, кажи ми истината. Мислиш ли, че ще продължат да ровят?

Не отговаря.

Отпускам се на стола си. Поради някаква причина, „Поуст“ все още се интересува. И, доколкото мога да съдя, фокусират микроскопа още по-добре.

— Търся полицай Рейфорд — казвам в слушалката. Прочел съм името от разписката за десетте хиляди долара.

— Рейфорд слуша — чувам раздразнителен глас. — Кой се обажда?

Докато говори, премествам слушалката на другото си ухо и си представям гъстия мустак и косматите му ръце. Този тип е олицетворение на ченге, но все пак се надявам, че през последната седмица се е успокоил малко.

— Здравейте, обажда се Майкъл Гарик... миналата седмица ме спряхте за превишена скорост...

— И може би за пласиране на наркотици — добавя той. — Знам кой си, господин Свалячо.

Затварям очи и се правя, че не съм чул.

— Всъщност, обаждам се, за да разбера дали сте проверили парите, за да приключим с тази история...

— Знаеш ли колко банкноти извадиха на ксерокс преди края на акцията? Почти сто хиляди. Дори при четири банкноти на страница, ще са ми нужни дни, докато се убедя, че номерата на твоите пари не съвпадат с онези.

— Не исках да ви притеснявам, просто...

— Слушай, когато свършим, ще ти се обадя. Дотогава забрави за това. Междувременно, предай много здраве на президента от мен.

Откъде знае къде работя?

Телефонът щраква и линията прекъсва.

Поглеждам надолу, към бюрото си — играя си с подвижната дръжка на чекмеджето. Вдигам я нагоре, но тя непрекъснато пада.

— Може би трябва да кажеш на ФБР за парите — отбелязва Пам, която вижда реакцията ми. — За да се застраховаш.

— Не мога — упорствам аз.

— Разбира се, че можеш.

— Пам, помисли малко. Въпросът не е само в това, дали ще кажа на ФБР или не. Ако бяха само те, хубаво. Знаеш обаче какво е отношението им към Хартсън и към всеки друг президент... Винаги има съперничество. Щом и Нора е замесена... Ще дадат историята на пресата, без да им мигне окото. Както постъпиха с медицинските документи на Хартсън. Ще раздухат нещата и Хартсън няма да може просто да си изкара яда върху тях.

— Да, но ти поне ще си...

— Аз ще бъда труп. Ако пропея, Саймън ще насъска всичко и всички против мен. В една игра на „аз казах — той каза“, аз губя. Когато решат да прегледат доказателствата, ще видят единствено последователно номерираните банкноти. Първите трийсет хиляди в сейфа на Карълайн, десет хиляди намерени у мен. Дори аз самият започвам да вярвам, че парите са мои.

— Значи смяташ да чакаш и послушно да мълчиш?

Грабвам най-горния лист от подноса за изходяща поща.

— Знаеш ли какво е това?

— Дърво, превърнато в жертва от ненаситната, сееща смърт машина канибал, която наричаме съвременно общество.

— Всъщност, Торо, това е официална заявка до Службата за етика в управлението, с която искам да ми дадат декларацията за финансово състояние на Саймън. Като съветник на президента, той е длъжен да подава такава всяка година.

— Добре, значи си се захванал с официалната информация. Ще получиш списък с акции и няколко банкови сметки.

— Така е, но ще получим възможност да търсим на още едно място. Човек не може да извади четирийсет хиляди долара отникъде. Или е ликвидирал някаква инвестиция, или е изтеглил от банкова сметка. Ако открие откъде е теглил, много лесно ще мога да докажа, че парите са негови.

— Има още по-лесен начин. Накарай Нора да потвърди, че...

— Казах ти, няма да направя подобно нещо. Вече го обсъдихме. В момента, в който я замеся, всички ще цъфнем на първа страница. Край на кариерата. Край на изборите.

— Това не е...

— Искаш да станеш Линда Трип ли? — предизвиквам я.

Не отговаря.

— Така си и мислех. Освен това Нора е свързана само с онази нощ. Когато стане дума за смъртта на Карълайн, дори и да е било инфаркт, пак оставам сам.

Пам клати глава.

— Какво?

— Понякога се питам какво става в главата ти. Наистина ли смяташ, че не бива да кажеш истината за парите или се боиш, че Нора няма да те подкрепи?

Преди да успее да отговоря, телефонът иззвънява.

— Ще ме подкрепи — настоявам. — Вярвай ми, това момиче ще те изненада.

— Сигурна съм.

Не искам да задълбавам повече и вдигам слушалката.

— Ей, Майкъл, обажда се Елън Херман. В лош момент ли те хващам? Да не би да говориш с президента или нещо такова?

— Не, госпожо Херман. Не говоря с президента. — Госпожа Херман преподава обществени науки на шестокласниците в родния ми град. Освен това отговаря за ежегодната екскурзия на учениците до Вашингтон, а откакто разбра къде работя, към забележителностите за

разглеждане беше добавена още една — частна обиколка на Западното крило.

— Сигурна съм, че знаеш защо се обаждам — казва тя с висок, изпълнен с ентузиазъм като за малки ученици глас. — Искан да проверя, дали не си ни забравил.

— Никога няма да ви забравя, госпожо Херман.

— Много си мил, Майкъл. Много мил. Значи всичко е уредено за края на месеца?

— Напълно — отговарям и отварям календара си. — Ще сте тук в петък, двайсет и пети.

— Значи си уредил и пропуските? Даде ли имената ни на охраната?

— Да, вчера — лъжа аз и започвам да търся в бюрото си списъка с имената.

— Има ли проблеми за Джейни Луис? Родителите ѝ са мормони. От Юта.

— Белият дом все още е отворен за хора от всички религии, госпожо Херман. Дори и да са от Юта. Е, има ли още нещо, защото наистина трябва да затварям.

— След като си дал имената...

— Всичко е наред — казвам, докато наблюдавам как Пам продължава да се ядосва. — Не се безпокойте.

— Е, това е. Друго няма. — Започва да чете, както предполагам, от лист, който е пред нея: — Обади се на Майкъл, да. Разрешение, да. Мормон, да.

— Довиждане, госпожо Херман. Ще се видим на...

— Не се опитвай да се отървеш от мен толкова бързо, млади момко. Може да си станал голям и известен, но за мен продължаваш да си Майки Джи.

— Да, госпожо Херман. Извинете ме. — Средният запад не се предава лесно.

— А как е баща ти? Чувал ли си го скоро?

Гледам втренчено заявката за финансовите декларации на Саймън.

— Всичко е както обикновено. Няма нищо ново.

— Е, предай му много поздравии от мен — поръчва тя. — И... Майкъл, още нещо.

— Да?

— Наистина се гордеем с теб там.

Не е кой знае какво, но комплиментът ме кара да се усмихна.

— Благодаря, госпожо Херман. — Затварям телефона и се обръщам към компютърния екран.

— Кой се обади? — пита Пам.

— Миналото ми — отговарям и намирам списъка на госпожа Херман. С нейната училищна екскурзия за първи път напуснах Мичиган. Дори само полетът със самолета беше достатъчен, за да разбере, че светът е доста по-голямо място, отколкото съм си представял.

— Не можеш ли да направиш това по-късно?

— Не — упорствам аз. — Ще го направя сега.

Влизам в системата за допускане на работници и посетители, WAVES, и отварям непопълнен формуляр. Преди някой да бъде допуснат в административната сграда или Белия дом, най-напред трябва да мине през WAVES. Записвам едно по едно имената, рождените дати и номерата на социалните осигуровки на госпожа Херман и нейния клас. След това добавям датата, часа и мястото на срещата ми с тях и изпращам формуляра. На екрана се появява правоъгълен прозорец, на който пише: „Искането ви за допускане на посетители е изпратено на Сикрет Сървис за обработка“.

— Сега вече готов ли си да продължим разговора? — пита Пам.

Поглеждам часовника си и виждам, че съм закъснял.

— Когато се върна.

— Къде отиваш?

— Аденауер иска да ме види.

— Онзи от ФБР? Какво иска?

— Не знам — отговарям и тръгвам към вратата. — Ако обаче ФБР разбере какво става и всичко това стане публично достояние, Едгар Саймън ще се превърне в най-малкия ми проблем.

Тръгвам към Западното крило и умът ми е зает с предстоящата училищна екскурзия на госпожа Херман. Това е мислено бягство, с което се надявам да прогоня опасенията си от срещата с Аденауер и въпроса дали е било инфаркт, или не. Лошото е, че колкото повече

мисля за шестокласниците, толкова повече се страхувам, че няма да съм тук, за да ги посрещна.

Приближавам до първия пропуск и умирам да видя приятелско лице.

— Здравсти, Фил.

Той вдига глава и кимва. Няма какво друго да каже.

Гледам го, докато минавам край него, но той продължава да мълчи. Като онзи, който пази вън, на паркинга. Колкото по-дълбоко навлиза ФБР, толкова по-странно ме гледат. Тези типове живеят в свой общ свят. Опитвам се да не мисля повече за това и отминавам Фил, свивам вдясно и слизам надолу по няколкото стъпала. След още един десен завой попадам пред Ситуационната зала.

Бърлогата на големите клечки от Националния съвет за сигурност, Ситуационната зала, е най-сигурното място в целия комплекс на Белия дом. Носи се слух, че когато минеш през прага, те облъчва невидим лъч, с чиято помощ може да се установи дали не носиш химически оръжия. Влизам вътре, без изобщо да вярвам в това. Добри сме, ама не чак толкова.

— Търся Рандъл Аденауер — казвам на секретарката в приемната.

— Името ви, моля? — пита тя и проверява дневника.

— Майкъл Гарик.

Жената вдига поглед стреснато.

— А, господин Гарик... Последвайте ме, ако обичате.

Стомахът ми се свива на топка. Става все по-лошо. Тръгвам след нея и си мисля, че ще ме заведе в някой от малките странични кабинети. Вместо това, спираме пред заключената врата на главната конферентна зала. Още един лош знак. Вместо да ме извика в кабинетите на ФБР на петия етаж в административната сграда, той ме вика в най-добре охраняваното място в комплекса. Екипът на Кенеди тук е преценявал обстановката в Залива на прасетата, а екипът на Рейгън е разсъждавал разгорещено по въпроса кой да управлява страната, когато стреляха по президента. След като ме вика тук, Аденауер има какво да крие — нещо много сериозно. А това ме кара да мисля, че Карълайн не е умряла от инфаркт.

Магнитната ключалка изщраква и мога да вляза. Отварям вратата и прекрачвам прага. Обикновена зала за конференции — дълга

махагонова маса, кожени столове, няколко кани за вода. В техническо отношение е нещо доста повече. Прозорците по западната стена, срещу мен, вибрират тихо. Каквото и да се случи, няма да има никакви свидетели.

Вратата се затваря зад мен и чувам почти недоловимо жужене. Напомня шум от копирен апарат, но всъщност това е генератор на „бял“ шум. Ако нося микрофон, за да записвам, шумът ще заглуши всичко. Аденауер не иска да поема никакви рискове.

— Благодаря ти, че дойде — посреща ме той. Изглежда по-различно от последния път, когато го видях. Пясъчната му коса, леко несиметричната брадичка изглеждат по-омекотени, когато го няма трупът на Карълайн. Горното копче на ризата му и сега е разкопчано. Вратовръзката му е леко разхлабена. Нищо заплашително. Пред него има червена папка, а самият той седи с протегната напред ръка, с обърната нагоре длан — предложение за помощ.

И пак си спомням напрегнатата усмивка на Нора, когато слизах от президентския самолет. Моята привилегия — нейният живот. Каквото и да стане, тя е знаела, че ще започнат от мен.

— Има ли нещо, което те тревожи, Майкъл?

— Просто се питам защо сме тук, а не в кабинета ти.

— Зает е, а ако бях поискал да дойдеш в централата, щяха да те видят всички репортери, които слухтят наоколо. Тук поне ще си в безопасност.

Добър аргумент.

— Не съм тук, за да те обвинявам, Майкъл. Не съм привърженик на изкупителните жертви — заявява Аденауер с мек южняшки акцент. Гласът му звучи професионално и съответства на костюма му от туид — напомня ми един стар учител по английски. Не, не просто учител. Приятел.

— Защо не седнеш? — пита ме и сочи стола в ъгъла на дългата заседателна маса. Подчинявам се.

— Може ли да...

— Не се безпокой — прекъсва ме той. — Ще стане бързо.

И наистина не се бави. Сядам и отваря червената папка. Делово.

— Е, Майкъл, продължаваш ли да твърдиш, че само си открил тялото?

Главата ми се вдига рязко, още преди да е довършил.

— Да не би да...

— Това е просто формалност — успокоява ме той. — Няма нужда да се притесняваш.

Насилвам се да се усмихна и да приема думите му за чиста монета. Очите му обаче... присвити... струва ми се, че му е прекалено забавно.

— Открих тялото, нищо повече.

— Страхотно — отвръща той, без да променя изражението си. Тихият шум в залата започва да ме дразни. — А сега ми кажи какво знаеш за Патрик Вон. — Пак разчита на стари трикове. Вместо да ме попита дали знам нещо за него, предпочита да блъфира. Аз обаче съм нащрек. П. Вон. Първото име е Патрик. Типът, който е мушнал бележката под вратата ми. Надявам се да науча нещо повече и казвам истината:

— Нищо. Не познавам такъв човек.

— Патрик Вон — повтаря Аденауер.

— Чух те и първия път. Нямам представа кой е той.

— Стига, Майкъл, не прави това. Ти си по-умен.

Чутото не ми харесва. Това вече не е трик — в гласа му долавям истинска загриженост. Значи има сериозна причина да смята, че го познавам. Време да ловя риба в мътна вода.

— Кълна се, правя каквото мога. Помогни ми малко. Как изглежда?

Аденауер бръква в папката и вади черно-бяла полицейска снимка. Вон е нисък тип с тънък мустак, като на член на банда от телевизионен филм и пригладена с брилянтин черна коса. Пред гърдите си държи табела, на която са записани номера на ареста и рождената му дата. На последния ред пише „Област Уейн“, което ми подсказва, че е прекарал известно време в Детройт.

— Спомни ЛИ СИ нещо? — пита Аденауер.

Спомних си как съседът ми описа онзи, който е чукал на вратата му. Как съм могъл изобщо да допусна, че подобен тип може да е от ФБР?

— Зададох ти въпрос, Майкъл.

Умът ми все още не може да се освободи от бележката под вратата. Ако онзи с верижките... ако той е бил Вон, защо е разпитвал

съседа ми? Опитва се да помогне? Или да ме накисне още повече? Докато не науча отговора, няма да поема никакъв риск.

— Казвам ти, нямам никаква представа кой е този тип. Никога през живота си не съм го виждал. — Това е адвокатски отговор, но въпреки това е самата истина. Вглеждам се в снимката и хвърлям още една въдица: — За какво е арестуван?

Аденауер започва да става раздразнителен.

— Познай.

— Убиец ли е? Мислиш, че той е убил Карълайн ли?

Грабва снимката от ръката ми.

— Не съм малоумен, Майкъл.

— Какво? Мислиш, че го познавам?

— Няма да отговоря на този въпрос.

Започвам да се потя. Крие нещо. Саймън ли е наел този тип? Може би иска да го използва, за да ме посочи с пръст. Шумът в залата затруднява мисленето ми.

— Да не би някой да ти е казал нещо?

— Зарежи това, Майкъл. Да продължаваме нататък.

— Не искам да продължавам. Кажете ми какво те кара да смяташ, че го познавам. Да не би да има нещо общо с баща ми? Това ли е? Или защото този тип е от Детройт? Защото и двамата сме от Мичи...

— Ако ти кажа, че е бил окошарван два пъти за пласиране на наркотици? — прекъсва ме Аденауер. — Звучи ли ти познато?

Започва да не ми харесва посоката, в която се движи.

— Трябва ли да ми звучи?

— Ти ми кажи. Два ареста за наркотици тук, съдебен процес за убийство в Мичиган, преди две години. Познаваш ли такъв човек?

Мисля за наркотиците, мъча се да не мисля за отговора.

— Между другото — продължава Аденауер с усмивка, — видя ли статията за Нора в „Хералд“ тази сутрин? Наричат я „Първа гратисчийка“. Какво ще кажеш за това?

Опитвам се да остана спокоен.

— Моля?

— Имах предвид, след като излизаш с нея и така нататък, трудно ли е винаги да се налага да я делиш с останалия свят по този начин?

Изкушавам се да кажа нещо, но решавам да изчакам.

— След като излизаш с Първата дъщеря, предполагам, че можеш да разкажеш интересни неща. — Кръстосва ръце на гърдите си и чака реакцията ми. Предоставям му пълна стая с безжизнен въздух. Срещите ми с Нора са факт, но няма да позволя да ме разиграва с Вон и слуховете, че тя взема наркотици. Доколкото мога да преценя, това са слухове, основаващи се на материала в „Ролинг Стоун“. Или чисто и просто старата вендета срещу Хартсън.

— Е, от колко време сте заедно? — пита накрая.

— Не сме заедно — ръмжа в отговор. — Просто сме приятели.

— О, грешката е моя.

— И какво общо има това с всичко останало?

— Нищо. Абсолютно нищо — отвърща Аденауер. — Просто разговарям за някои текущи събития със служител на Белия дом. Тези неща дори не са вписани в дневника ми за разпитите. — Като ме наблюдава внимателно, той прибира снимката на Вон в папката и я затваря. — А сега да се върнем към показанията ти. Преди да намериш трупа на Карълайн, сте се карали с нея, така ли е?

— Да... тя беше... — Млъквам. Кучият му син. Не съм му казвал, че сме се карали. Разиграва ме както си иска.

Като истински южняк от Вирджиния обаче, не дава пет пари.

— Както вече ти казах, не съм тук, за да те обвинявам — обяснява. — Някой в коридора те е чул да крещиш. Просто искам да знам какъв е бил поводът. — Преди да отговоря, добавя: — Този път истината, Майкъл.

Няма как да го избегна. Погледът ми е прикован към червената папка пред Аденауер. Както и първия път, той не ме гледа, а чете репликите ми във въздуха над мен. Въздъхвам дълбоко, с надеждата да заглуша монотонния шум и му разказвам за баща ми, криминалното му досие и конфликта на интереси във връзка с медицинското осигуряване.

Аденауер слуша, без да ме прекъсва.

— Не мисля, че съм направил нещо незаконно, но според Карълайн трябвало да си направя отвод. Смяташе, че има конфликт на интереси.

Той ме изучава и търси пробойна в разказа ми.

— Само това ли се случи? След като се оказа, че тя не иска да те чуе, ти се ядоса и се върна в кабинета си?

— Точно така. Когато се върнах след това, беше мъртва.

— След колко време се върна?

— Десет минути. Най-много петнайсет.

— Да си се отбивал някъде междуременно?

Клатя глава отрицателно.

— Сигурен ли си? — пита подозрително Аденауер. И пак имам чувството, че знае нещо повече.

— Случи се само това — настоявам аз.

Гледа ме продължително, дава ми възможност да променя версията си. Не го правя и той става. Взема папката.

— Кълна се! Не лъжа! Това е самата и...

— Майкъл? Карълайн шантажираше ли те?

— Какво? — питам аз и се насилвам да се разсмея. — Това ли си мислиш?

— Не ти трябва да знаеш какво си мисля — отвърща той. — А сега ми помогни да разбере нещо. Това не е първият път, когато вади досието ти, нали?

Тялото ми е сковано.

— Не знам за какво говориш.

— Ето го тук! — крещи той и сочи папката. Отваря я и ми показва формуляра с датите на излизане от архива, прикрепен за корицата с телбод. От двата подписа в колона „изнесени“ става ясно, че Карълайн е вземала досието ми два пъти — миналата седмица и шест месеца, след като съм започнал работа.

— Искаш ли да ми кажеш за какво я е взела първия път?

— Нямам представа.

— Колкото повече лъжеш, толкова повече ще боли.

— Казвам ти! Нямам представа!

— И очакваш да повярвам?

— Вярвай каквото искаш... казвам ти истината. Ако съм я убил, защо не съм взел папката? Или поне парите?

— Слушай, синко, веднъж имах заподозрян, който промуши собствения си бял дроб с кухненски нож, два пъти, само за да свали подозренията от себе си. Когато трябва да се скрие нещо, няма разумни граници.

— Не прикривам нищо! — крещя. — Получила е инфаркт! Защо не приемеш поне това!

— Защото е умряла с трийсет хиляди в брой в сейфа си. И, по-важно, защото не е било инфаркт.

— Моля?

— Лично видях доклада от аутопсията. Било е мозъчен кръвоизлив.

Стискам челюсти и си придавам най-смелия вид, на който съм способен.

— Това още не означава, че е била убита.

— Но означава, че не е умряла от инфаркт — подчертава Аденауер и изучава реакцията ми. — Не се безпокой, Майкъл. Когато получим доклада от токсикологията, ще знаем какво е причинило смъртта.

— Но трупа... Погребението...

— Всичко, от което се нуждаем, е в лабораторията. Сега резултатът е само въпрос на време.

Ето какво е крил. Искал е да види какво ще му кажа. Сега не е сигурен, че е била убита, но не е сигурен и че не е била.

— Ами пресата? — питам аз.

— Зависи от теб. Естествено, няма да им позволя да се набъркат в разследването... особено, като вземем предвид колко близо сме до истината. — Хвърля ми още един загрижен поглед. — Не бихте ли се съгласили ти и твоята приятелка?

Поглеждам го, но шумът ме поглъща. Главата ми пулсира. Ако докладът съдържа лоши новини и информацията излезе навън... Когато ни осветят прожекторите... През цялото това време се безпокоях, че могат да опитат да ме накиснат за убийство. Само че както се заяждаше с мен за Нора... И както я свърза с Вон... Не мога да не мисля, че е вдигнал мерника си към нещо по-голямо.

Полагам всички усилия да не изпадна в паника и правя единственото, което е възможно — само това, знам със сигурност, не може да бъде свързано с мен.

— Проверихте ли банковите сметки на Саймън?

— Защо да го правим?

— Проверете ги — казвам с надеждата да спечеля малко време.

— Да искаш да ми кажеш още нещо? — пита Аденауер.

— Не. Това е всичко. — Трябва да се махна отук. Оставям Аденауер, където си е, ставам на крака и тръгвам към вратата.

— Ще ти се обадя, когато получа доклада от токсикологията —
подвиква той.

Дори не се обръщам. Колкото по-малко го гледам, толкова по-добре. Единственото, което искам да разбера сега, е дали има връзка между Нора и Патрик Вон.

ГЛАВА 13

— Как, според теб, са разбрали във ФБР? — пита Трей, седнал пред компютъра ми.

— За мен и Нора? Нямам представа. Предполагам, че от охраната ѝ. Честно казано обаче, повече ме притесняват намеците му за нея и Вон.

— Не мога да те обвиня за това. Ако разполагате нещо, което да го свързва с Нора, двамата потенциално биха могли да...

— Дори не си го помисляй.

— Защо? — повдига рамене Трей. — Ти сам го помисли. Тя не е прекарала целия си живот с ангелите.

— Това обаче не означава, че иска да ме накисне.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. — Клатя глава и добавям: — А дори и да не бях, какво очакваш да направя? Да приема, че ми е враг, само защото са споменали името ѝ в едно и също изречение с името на някакъв си убиец, Вон?

— Само че наркотиците...

— Трей, можеш да предричаш края на света колкото си искаш, но аз няма да предприема нищо, докато не получа още факти. Освен това не чу как говореше Аденауер, по-скоро ми се стори, че има нещо, което свързва *мен* с онзи тип.

— И мислиш, че заради това Вон е искал да говори с теб?

— Не знам какво да мисля. Напълно възможно е и Саймън да е оставил бележката, от името на Вон, за да свърже името ми с убиец.

— Звучи ми малко прекалено — отбелязва Трей. Обляга се назад, протяга ръце във въздуха и пуска огромна прозявка. Устата му се отваря докрай, челюстта му се движи странично.

— Даваш ли си сметка колко грозно е това изражение на лицето?

— Колко пъти ще обсъждаме този въпрос? Така се прозявам. *Винаги* съм се прозявал така. *Винаги* ще се прозявам така. Не е красиво, но си е мое. Харесвай го или пак го харесвай. — Пуска стола

си напред и добавя: — Какво разбра за процеса на Вон? Известни ли са ти някакви факти?

— Още не. Пам трябва да...

— Ще го уредя до утре сутринта — казва Пам, която влиза в кабинета ми в този момент.

— Какво ще уредиш? — пита Треј.

— Ще взема досието на Вон от ФБР.

— Не разбирам. Откога ти...

— Докато Саймън не намери заместник на Карълайн, Пам ще изпълнява задълженията ѝ — обяснявам аз. — Което означава, че тя е новата господарка на досиетата. — Обръщам се към Пам и питам: — Няма ли начин да стане по-рано?

— Правя всичко възможно... Все още не се познаваме с онези типове — обяснява тя и пак омаловажава усилията си. — Казаха, че ще стане утре.

— Зарежи го това утре — махва с ръка Треј. — Имам номера на Вон, можем да му се обадим веднага. — Вдига слушалката и започва да набира.

— НЕДЕЙ! — крещя аз.

Треј застива като попарен.

— Ако мислят, че той е убил Карълайн, последното нещо, от което имам нужда, е разговор с него от моя кабинет.

— Не знам — намесва се Пам. — Ако той...

Преди да довърши, телефонът на бюрото ми иззвънява. С Пам поглеждаме към Треј, който е най-близо до апарата.

— Какво пише? — питам Треј, който гледа дисплея на телефона. Той клати глава.

— Външен разговор.

Когато системата показва „външен разговор“, значи, че се обаждат или от външен телефон без идентификация, или че се обаждат някой от големите клечки в Белия дом, които могат да скрият самоличността си. И двата варианта не са добри. Втурвам се към бюрото и чувам едновременно два съвета:

— Обади се!

— Не се обаждай!

— Недей — добавя Пам. — Ще остави съобщение.

— Ако остави само съобщение — обажда се Трей, — ще си там, където си сега. Няма да смееш да му се обадиш.

Не знам какво да правя и се доверявам на инстинкта си. Трей печели.

— Майкъл — казвам в слушалката, когато я допирам до ухото си.

— Майкъл, ела тук — обажда се Нора от другия край на линията.

— Къде? — питам. — Къде си?

— В кабинета на чичо Лари. — Това обяснява „външния разговор“. — Той току-що научи мръсотията за новия ти приятел, Вон.

— Толкова ли е лошо?

— Мисля, че трябва да дойдеш тук.

— Разкажи ми.

— Майкъл, ела тук. Бързо. *Моля те!*

Както и преди, страхът в гласа на Нора ме безпокои ужасно. Тя полага всички усилия, но не може да го скрие. Оставям слушалката и хуквам към вратата.

— Къде отиваш? — пита Пам.

— Не ти трябва да знаеш.

Лорънс Лам даже не вдига поглед. Седнал в полувоенна поза, гледа червената папка, отворена пред него върху огромното, покрито с кожа бюро. Нора е застанала до прозореца и се обръща, когато влизам.

— Какво има? — питам, щом вратата на кабинета на Лорънс Лам, в Западното крило, се затваря. — Какво е направил?

— Може би е по-добре да седнеш — предлага Нора.

— Не искам да...

— Майкъл, седни — намесва се Лам с вечно спокойния си глас и сваля очилата си невероятно бързо. Проницателните му сини очи казват останалото — вече съм в кабинета му.

Сядам до Нора, на единия от двата стола пред бюрото, и парафразирам въпроса.

— Нора ми каза, че сте научили нещо ново за Вон.

— А на мен ми каза, че си човек, на когото мога да имам доверие. Затова ще те попитам само веднъж. Имал ли си някога

някакви лични взаимоотношения с Патрик Вон?

Поглеждам към Нора, която сякаш чете мислите ми — с леко кимване отговаря на въпроса ми за Лам — мога да му се доверя.

— Кълна се, че никога не съм го виждал, не съм говорил с него, не съм имал нищо общо с него. Абсолютно нищо. Единствената причина да науча името му е разследването на ФБР...

— Знам що за човек е агент Аденауер — прекъсва ме Лам. — Давам си сметка и за това, което си направил за нас онази вечер, с полицията. — Кимва ми едва забележимо, за да е сигурен, че разбирам. В света на политиците, свят на взаимно чесане на гърбове, това е неговият начин да ми върне услугата. Лам си слага пак очилата за четене и започва да чете в папката. Със сакото си е, въпреки че е в собствения си кабинет и има официален, достолепен вид. Подобно на скъпите си вратовръзки, не се нуждае от чужда оценка. След като години наред е управлявал преуспяваща медицинска фирма, притежава достатъчно пари — поради това е и един от малкото хора от екипа, чиито нокти не са изгризани.

Подпира червената папка в изрядната си ръка и започва:

— Патрик Тейлър Вон е роден в Бостън, Масачузетс и в началото е бил дребен пласьор на наркотици и отрепка. Хашиш, марихуана, нищо специално. Трябва обаче да се отбележи, че е умен. Много умен. Вместо да си играе с дребни пари в квартала, започва да обслужва многото елитни университети в Бостън. Богатите студенти са безопасни клиенти и си плащат сметките. Вече минава на специален асортимент. Ел Ес Ди. Екстази, амфетамини.

Не се сдържам и поглеждам Нора. Тя е забила поглед в пода.

— След няколко битки за територия, на Вон му писва от конкуренцията и се премества в твоя роден щат, Мичиган.

Поглеждам го косо.

— Искаше да чуеш — казва Лам. — В Мичиган е имал няколко сблъсъка със закона. Тогава, преди две години, полицията намира трупа на Джамал Харфа, един от основните конкуренти на Вон. Някой го е удушил отзад със струна от пиано. Вон е заподозрян, но отрича всякаква вина. Дори минава тест с детектор на лъжата. След няколко грешки на обвинението, съдебните заседатели гласуват оправдателна присъда. Доволен от случилото се, Вон напуска Мичиган и се премества тук, във Вашингтон. Живее недалеч от Първа улица, на

североизток. Лош квартал. Проблемът е, че когато са отишли да го разпитат за смъртта на Карълайн, хората на ФБР първо са говорили със съседите му, които са го предупредили. След това Вон е изчезнал. Никой не го е виждал близо седмица.

— Не разбирам. Защо са го разпитвали?

— Защото, когато са прегледали списъците на допуснатите в Белия дом лица в деня на смъртта, са установили, че Патрик Вон е бил в сградата.

— В Административната сграда? Това е шега.

— Ще ми се да беше.

— Добре. Какво общо има това с мен?

— Точно за това трябва да поговорим, Майкъл. Според компютърните записи, тъкмо ти си уредил да го пуснат в комплекса.

ГЛАВА 14

— Какво! — кресця и сграбчвам подлакътниците на стола. — Нямам понятие кой е той!

— Не се вълнувай — казва Нора и разтрива гърба ми с кръгови движения.

— Как бих могъл да... Не съм и чувал за този тип!

— Знаех си, че не си бил ти — успокоява ме тя.

Лам не изглежда чак толкова убеден. Почти не е помръднал, откакто изстреля новината. Облегнал се е на бюрото си и изучава сцената — реакцията на двама ни. Това прави най-добре — първо наблюдава, после взема решение.

Решавам да направя молбата си персонална и се обръщам към него:

— *Кълна се, не съм го пускал да влиза!*

— Кой друг има достъп до кабинета ти? — пита той.

— Моля?

— За да носи твоето име, заявката за пропуск трябва да е била подадена от твоя компютър — обяснява той. — Кой се е навъртал около кабинета ти след сутрешното съвещание?

— Ами... само Пам — отговарям. — И Джулиан. Когато се върнах, Джулиан вече беше там.

— Значи всеки от двамата би могъл да използва компютъра ти.

— Това, разбира се, е възможно. — Макар че, докато изговарям тези думи, не им вярвам. Защо някой от тях би поканил наркопласьор... Кучи син. Сепвам се и се вглеждам в Нора. Все още си спомням малкото кафяво флаконче. Онази нощ, в бара, каза, че било аспириин. Каквото и да беше, полагах максимални усилия да не мисля за него. При всички случаи обаче тя трябва да си го набавя отнякъде.

— Друг има ли достъп до компютъра ти? — пита Лам.

Връщам се към първата нощ с Нора. Каза ми, че е взела парите за доказателство. За да защити баща си. Сега обаче тези пари... високата цена на наркотиците — ако си търси изкупителна жертва...

— Попитах те нещо, Майкъл — повтаря Лам. — Пам или Джулиан имали ли са достъп до компютъра ти?

Отказвам да мисля за колегите си, продължавам да гледам Нора.

— Може да е станало без компютър. Има и други начини да се вкара външен човек в комплекса. Заявката може да се подаде от вътрешен телефон, дори от факс.

— Значи твърдиш, че може да го е направил всеки?

— Предполагам — казвам аз. Нора най-накрая вдига поглед към мен. — Но вероятно го е направил Саймън.

— Дори и да е подал заявка — намесва се Нора, — как е успял да вкара тук тип като Вон? Мислех, че охраната проверява щателно всеки посетител.

— Спират само чужди граждани и престъпници. И двете обвинения на Вон за наркотици са отпаднали, а за убийството е бил оправдан. Който го е пуснал тук, познава системата много добре. В детайли.

— Знаете ли кога е подадена заявката? — питам аз.

— Веднага след сутрешното заседание на екипа ни. Според изчисленията на Аденауер, спокойно може да си бил ти.

— Не е бил той — намесва се Нора.

— Успокой се — казва Лам.

— Казвам ти, че не е бил той — настоява тя.

— Чух те! — отвръща Лам с повишен тон.

Не съм сигурен какво се опитва да постигне Нора, но ми действа успокояващо.

Лам ни гледа необичайно притихнал. Нещата стават прекалено лични.

— Не знам какво искаш от мен — обръща се той към Нора.

— Каза ми, че ще му помогнеш.

— Казах, че *ще* поговоря с него. — Лам продължава да претегля фактите и ми хвърля един последен поглед. Като истинска голяма клечка, въобще не може да се познае какво мисли. Просто седи на мястото си и стоманената му физиономия не помръдва. Най-накрая пита:

— Нора, ще ни извиниш ли за минута?

— Няма начин — изстрелва тя в отговор. — Аз съм тази, която го докара до...

— Нора.

Тя се свива за миг на стола си, като дете, на което са се скарали, после става и тръгва към вратата. Малко преди да излезе, подвиква:

— И без това ще ми каже всичко. — Вратата се затръшва.

Оставаме сами в кабинета и във въздуха увисва неловка тишина. Погледът ми се насочва над рамото на Лам — опитвам да се разведрия с обстановката. Разглеждам пейзажа зад гърба му и си давам сметка, че тук няма стена, посветена на неговото его. Не му е нужна. Това е първото, което някога чух за него — не е дошъл тук заради престиж. Тук е, за да защитава приятеля си.

— Не ти е безразлична, нали? — пита ме той най-накрая.

— Моля?

— Нора. Не ти е безразлична.

— Разбира се, че не ми е безразлична. Иначе нямаше да излъжа за парите.

Раменете му се отпускат и разбирам, че това е всичко, което е искал да чуе. Не знам защо, но не съм изненадан. Сега, след като и от ФБР знаят, че излизаме заедно, всички сме в епицентъра. Нора, Саймън, аз... Един грешен ход и всички потъваме. Честно казано, не мисля, че Лам би се разтревожил, ако водовъртежът засмуче само мен, но по стоманения му поглед и по хладно прагматичния начин, по който ме попита дали Нора не ми е безразлична, личи, че няма да позволи да повлека със себе си и кръщелницата му. Или президента.

Взема папката на ФБР от бюрото и ми я подава.

— Предполагам, че ти е казала за другите досиета в кабинета на Карълайн. Общо са петнайсет. Някои са били на бюрото, други по чекмеджетата. Независимо дали ти харесва, или не, в момента това е първоначалният списък със заподозрени на ФБР. Независимо кои са тези хора, ако Карълайн ги е шантажирала, трябва да се започне с тях.

— Едното от досиетата е моето.

Кимва сам на себе си, като че ли е искал да ме изпробва.

— Най-отзад в досието на Вон е списъкът на всички, за които до този момент е установено, че са невинни. — Отварям папката най-отзад и виждам още трима кандидати за съда. Другите две имена са онези, които ми даде Нора. Пет са минали, остават още десет. Списъкът със заподозрените намалява. А все още не са стигнали до мен.

— Не е нужно да го казвам, Майкъл... Ако свържат Нора с пласьор на наркотици... да не говорим за убиец...

Излишно е да довършва изречението. Много добре знам за какво става дума.

— Означава ли това, че ще помогнете? — питам го.

Говори бавно и съсредоточено.

— Не възнамерявам да се намесвам в това разследване...

— Разбира се.

— ... Но ще направя каквото мога.

Изправям се на стола.

— Оценявам факта, че ми вярвате.

— Не на теб — отбелязва равнодушно. — Вярвам на нея. — Проследява реакцията ми и добавя: — Ние сме едно семейство, Майкъл. Държал съм Нора в ръцете си осем часа, след като се роди. Тя се безпокои за теб... и това ми е достатъчно.

— Какво ти каза? — пита ме Нора в момента, в който ме вижда.

— Нищо. — Посочвам с брадичката си секретарката на Лам, която може да чуе всяка наша дума.

Нора се обръща към нея и я пита:

— Мислиш ли, че би могла да...

— Тъкмо мислех да си направя малко кафе — казва жената и в очите ѝ се появява нещо странно. Не е страхопочитание. Страх. Не можеш да кажеш „не“ на Първата дъщеря. След трийсет секунди секретарката на Лам изчезва.

— Е, какво ти каза? — пита Нора и пак бърше носа си. — Ще помогне ли?

— Нали ти е кръстник! — тръсвам ядосано.

— Какво ти става?

Сега не е време да мълча.

— Ти ли пусна Вон в сградата?

— Какво? Изкудкудакваш ли? Какво ти каза Лари?

— Не ми каза нищо. Видях го с очите си. Онова кафяво шишенце в бара... слуховете за наркотици... Екстази, амфетамини... Вон търгува и с двете, дявол да го вземе!

— И значи съм му клиентка? — избухва тя. — Това ли мислиш? Че съм наркоманка?

— Не... аз...

— Аз не съм боклук. Майкъл! Чуваш ли! Не съм боклук!

С последното прекрачих границата.

— Нора, съжалявам. Успокой се.

— Не ми казвай да се успокоя! Не съм боклук! Дори и да купувах от него, мислиш ли, че съм толкова тъпа, че да вкарам тук пласъор и убиец? Искат и моята глава, не само твоята. Освен това, не е нужно да използвам името ти, за да го вкарам през охраната. Достатъчно е да мина с него. Никой не проверява гостите ми!

Опитвам се да уловя ръката ѝ, но Нора ме удря по китката. Лицето ѝ е почервеняло от гняв. Неспособна да се сдържа, тя крещи:

— Ти ли каза на ФБР, че излизаме заедно?

Челюстта ми буквално увисва.

— Наистина ли мислиш, че...

— Отговори на въпроса ми! — настоява тя.

— Как можеш да...

— Всеки иска нещо, Майкъл. Дори и скандалите те правят известен.

— Нора... — Пак посягам към ръката ѝ, но този път улавям китката ѝ, преди да успее да ме удари. Не я пускам.

— *Остави ме!* — ръмжи тя и се мъчи да се отскубне.

Не ѝ обръщам внимание. Постепенно плъзвам ръката ѝ в моята. Удивително е — в нейния свят, в който залозите са толкова високи, тя винаги е готова за катастрофа. За първи път, откакто я познавам, започвам да разбирам. Тя просто не знае друго.

— Нора, моля те... изслушай ме.

— Не искам да...

— *Просто ме изслушай!* — Правя крачка напред и слагам другата си ръка на рамото ѝ. — Не желая да съм известен.

Очаквам да ми отговори с хаплива забележка, но вместо това тя застива. Никакво движение. Ето това е Нора — преминава от едно състояние в друго за част от секундата. Преди да успея да реагирам, ръцете ѝ се плъзват около кръста ми, главата ѝ се опира на рамото ми. Прегръдката ѝ ме изненадва, но ми е приятно.

— Аз не съм боклук — шепне тя.

— Не съм казвал, че си. Просто се опасявах, че...

— Беше убеден, Майкъл. Повярва на тях, а не на мен. Ако не бе така, никога нямаше да зададеш този въпрос.

— Не е истина. Попитах те, защото ти вярвам. И вярвам на отговорите ти.

— Наистина ли? — поглежда ме тя. Гласът ѝ трепери.

— Не бих те попитал, ако не беше така. — Усещам с гърдите си как дишането ѝ се успокоява. Ръцете ѝ вече не стискат кръста ми.

— По-добре ли се чувстваш?

— Предполагам — отговаря тя. — Макар че това, което казах, е самата истина. Не съм пуснала аз Вон в сградата.

Прегръщам я през раменете и се изгубвам в аромата на косата ѝ.

— Знам.

— И вярваш на тази купчина лайна? — пита Треј.

— Беше истински разстроена. Сериозно.

Когато излизаме от административната сграда, той поглажда косата си. Не бавно, но достатъчно, за да ми покаже, че трябва да внимавам.

— Какво? — питам го, докато пресичаме Седемнайсета улица. — Не вярваш на Лам ли?

— Лам е моята любов. Нора ме безпокои.

— Наистина ли смяташ, че познава Вон?

— Не, но мисля, че лъже за наркотиците. Чул съм прекалено много истории, за да вярвам, че е чиста.

— Остави наркотиците. По-важният въпрос е откъде Саймън познава Вон.

— Значи мислиш, че Саймън го е пуснал в сградата?

— Карълайн умря точно в периода от време, когато по коридорите се е разхождал обвинен в убийство пласъор на наркотици. Смяташ ли, че това е съвпадение? Саймън е съзрял възможността в момента, в който е видял, че го следя. Вместо да плати на Карълайн, е решил да я убие. Знае, че парите са у мен. Знае, че няма да използвам алибито си. Знае, че може да ме обвини. Най-лесният начин да ме накара да млъкна, е да пусне Вон в сградата от мое име, а после да се отдръпне и да наблюдава фойерверките.

— А откъде е знаел, че парите са у теб?

— Може да се е върнал и тогава да ни е видял. Или Карълайн да му се е обадила, когато е разбрала, че парите са по-малко.

— Не знам. Струва ми се доста сложен план, за да го измислиш за една нощ.

— Не и като си дадеш сметка какво е изложено на риск.

Стигаме до телефона на улицата срещу административната сграда. Трей вади шепа монети и номера на Вон.

— Сигурен ли си, че това е добра идея? — питам го, когато взема слушалката.

— Ако говоря аз, няма да го свържат с теб. Освен това не се обаждам от твой телефон.

— Нямах предвид дали подслушват, или не. Вон не се е прибирал у дома си от няколко дни, а освен това, ако той е убиецът, защо иска да се срещне с мен?

— Може би го гризе съвестта. Или иска да сключи сделка. Така или иначе, поне ще направим нещо.

— Само че да му се обадим у дома...

— Майкъл, дори Лам да успее да задържи всичко, докато минат изборите, ти имаш проблеми, които трябва да се решават в момента. Вон е някакъв шанс да намериш отговор.

— Ами ако е клопка? Ако целта е да ме свържат с него? После той дава показания и бам, заминавам.

Трей престава да набира.

— Знаеш, че е възможно — добавям.

Двамата гледаме номера на Вон. Наистина е странно да се опита да се свърже с мен. Това ме кара да мисля, че в играта участва още нещо. И че това нещо не може да се изясни само с едно телефонно обаждане.

— Може би трябва да поговориш с Нора — предлага Трей. — Попитай я още веднъж дали го познава.

— Вече я попитах.

— Въпреки това можеш да я попиташ дали...

— Казах ти! Вече я попитах!

— Ааааа, ясно! Започвам да разбирам.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Майкъл, за какво става дума всъщност? Искаш да спасиш себе си или искаш да спасиш Нора?

Въпросът е тъп и не заслужава отговор.

— Добре е да искаш да си герой — казва той. — И съм сигурен, че оценява лоялността ти.

— Не става дума само за лоялността, Треј. Ако тя пострада, ще потъна заедно с нея.

— Освен ако не се освободи от теб, за да паднеш сам. Та, ето каква е новината, приятелю: няма да гледам безучастно как те мачкат като най-вероятния заподозрян.

Заобикалям Треј и тръгвам към административната сграда.

— Оценявам загрижеността ти, но все пак знам какво правя.

— Майкъл, не можеш да спасиш всички. — Застава пред мен и препречва пътя ми. — Не казвам, че трябва да я издадеш. Мисля обаче, че трябва да обръщаш малко повече внимание на фактите.

— Няма факти! Който е направил това... просто създава една цяла нова реалност.

— Виждаш ли, там ти е грешката. Както и да искаш да се самозалъгваш, на земята пак ще важат няколко вечни истини. Новите обувки убиват. Командосите са зли. На авиационните демонстрации се случват лоши неща. И най-важното, ако не внимаваш и продължиш да защитаваш Нора, всичко може да се...

— Как сте вие двамата? — прекъсва ни мъжки глас зад нас.

Обръщаме се.

— Не исках да ви прекъсвам — добавя Саймън. — Само исках да кажа „здрасти“.

— Здрасти — измънквам.

— Здрасти — казва Треј.

Питаме се колко време е бил зад нас. Мъчим се да отгатнем. Ако знае какво сме намислили, ще проличи в жестовете, в интонацията му.

— Е, на кого се обаждаете? — пита Саймън и мушка лявата си ръка в джоба на панталона.

— На Пам — отговарям. — Трябваше да се видим за обяд.

Саймън поглежда Треј, после пак се обръща към мен.

— Как мина срещата ти с Аденауер?

Откъде знае, че...

— Ако искаш, можем да поговорим за това по-късно — натъртва достатъчно многозначително, за да ми напомни за споразумението ни. Саймън иска да се пази тишина. И ако се наложи да ме изкара убиец, за да го постигне, не би се поколебал. Слиза от тротоара и вдига нагоре, като за тост, чашата кафе, която носи. — Обади ми се, ако мога да помогна с нещо.

ГЛАВА 15

В петък сутринта се събуждам с чувството, че някой ме е цапардосал по тила с чук. Тревогите ми бушуват, струва ми се, че няма да мога да отворя очите си, защото са подпухнали. Седмицата неспокоен сън най-накрая си казва думата. Отивам като призрак до външната врата и отварям очи само колкото да взема вестниците. Шест и две минути е, а все още не съм разговарял с Трей. Трябва да се обади всеки момент.

Правя две крачки към масата в кухнята и телефонът звъни. Както винаги. Вдигам слушалката и казвам „ало“.

— Как са героите? — пее Трей.

Отговарям с невъзможно дълга прозявка.

— Още не си взел душ, нали?

— Даже не съм се и почесал.

Трей млъква за момент.

— Не искам да чувам това. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да, да... Кажи ми какви са новините. — Дръпвам „Уошингтън Поуст“ от купчината и го слагам на масата. Погледът ми се насочва към малкото заглавие в долния десен ъгъл на страницата: „Спермата може да е истинска, но според властите, осигуровките не са“.

— Какво е това със спермата, Трей?

Пак мълчи.

— Надявай се никой да не подслушва тези разговори.

— Кажи ми за какво става дума.

— Доста е объркано. Нали знаеш, че непълнолетните деца получават социални помощи, ако родителите им умрат?

— Е?

— Някакъв тип замразил спермата си, за да може един ден жена му да забременее. Скоро след това умрял, а пет години по-късно жена му забременяла с изкуствено осеменяване и родила детето му. Когато обаче парите свършили и майката подала молба, за да получи

социалната осигуровка на покойния си съпруг, ѝ било отказано, защото детето е заченато след смъртта на бащата.

— Чакай да позная. Сега искат Белия дом да преразгледа решението на социалната служба, нали?

— Дай на кучето кокал — пее той. — Защо да се занимават със съдилища, след като могат да го публикуват на първа страница? Сега въпросът е кой ще се натресе с тази история.

— На бас за десет долара, че ще сме ние. Винаги ни се падат семантичните дивотии. — Разгръщам вестника и питам: — Нещо друго интересно?

— Зависи дали смяташ губенето на бас за интересно.

— Какво?

— Колонката на Джек Танди в „Таймс“. В интервю за „Венити Феър“, което ще се появи следващата седмица, Бартлет казва, цитирам: „След като не можеш да се погрижиш за Първото семейство, как би могъл да твърдиш, че за теб семейството е на първо място?“

Фразата ме кара да трепна. Зарежи баса. Това е много добро.

— Мислиш ли, че ще се запомни?

— Шегуваш ли се? Такъв цитат! Не ми се ще да е така, Майкъл, но това изречение е изречение на победител. Промяната се чувства физически. Освен ако населението не изпадне в истеричен припадък, до следващите новини изречението ще стане абсолютен хит. Гласоподавателите не обичат лошите родители. И благодарение на твоята приятелка, Бартлет току-що получи нов повод за аплодисменти. Тъкмо затова го публикува „Таймс“.

Посягам инстинктивно към „Таймс“, но когато го разгръщам върху масата, най-напред забелязвам снимка на Хартсън и Първата дама — разговарят с група религиозни лидери пред Белия дом. В задния десен ъгъл на снимката обаче, сред иначе забавляващите се посетители, виждам едно лице, което не се смее — агент Рандъл Аденауер от ФБР.

Моментално ме облива пот. Какво, по дяволите, прави той там?

— Майкъл, слушаш ли ме? — крещи Треј по телефона.

— Да — казвам и вдигам слушалката. — Аз... слушам те.

— Какво не е наред? Звучиш ми като смъртта.

— Нищо — отговарям. — Ще ти се обадя по-късно.

След четирийсет и пет минути съм взел душ, избърснал съм се и съм прочел два от вестниците за деня. Излизам от апартамента си и продължавам да мисля за Аденауер. Няма никаква причина да е толкова близо до президента и само стресът е достатъчен, за да закъснея за работа с петнайсет минути. Това е то — няма да има повече прекъсвания. Тръгвам забързано към метрото и виждам бездомнико чистачка за стъкла на автомобили. В момента, в който погледите ни се срещат, разбирам, че добрите ми намерения ще понесат още един удар.

— Добрутро, добрутро, добрутро — казва той и вдига чистачката. Облечен е със зелени военни панталони и има най-мръсната брада, която съм виждал някога. От джоба му стърчи пластмасова бутилка със сивкава вода. Когато приближава, забелязвам, че е с доста износена фланелка с емблемата на Юридическия факултет в Харвард.

— Къде е твоето порше? Къде е твоето порше? Къде е твоето порше? — повтаря той и тръгва с мен.

Виждал съм го и друг път. Мисля, че на Дюпон Съркъл. Мие прозорците на колата ти против волята ти.

— Съжалявам — отговарям. — Днес не съм с кола. Ще се возя с метрото.

— Не, не, не. Не ти. Хубавите обувки винаги се возят в кола.

— Днес не. Наистина съм...

— Къде е твоето порше? Къ...

— Казах ти.

— ... де е твоето порше? Къде е твоето порше?

Очевидно е, че не ме слуша. Преставам да му обръщам внимание и тръгвам към станцията на метрото. Бездомникът не се отказва. Крачи заедно с мен пресечка и половина и бърше с чистачката въображаемото стъкло на колата ми. И непрекъснато повтаря, като мантра:

— Къде е твоето порше? Къде е твоето порше? Къде е твоето порше?

За останалите пешеходци той е истинско представление. Мен ме вбесява. Остават ми още две пресечки, така че бръквам в джоба си и вадя един долар.

— Ааааа, ето го — казва мъжът. — Господин Порше.

Подавам му долара и той най-накрая сваля чистачката.

— Рестото ви, сър — обявява и вади нещо от джоба си. — Вон каза, че трябва да поговорите — прошепва. — В Музея на Холокоста, понеделник, един часа. И да не водиш негъра, който беше до уличния телефон.

— Моля?

Бездомникът се усмихва и пъхва нещо в ръката ми. Сгънато листче.

— Какво е това?

Няма да получа отговор. Той се отдалечава. Виждам го зад мен как се приближава към плешив мъж с костюм на тънки райета.

— Къде е твоето порше? — пита го и вдига чистачката.

Поглеждам листчето и го разгъвам. Празно е. Няма нищо и от двете страни. Колкото да отвлече вниманието ми за миг.

Обръщам се, за да видя мъжа още веднъж. Твърде късно е. Него го няма.

Хвърлям куфарчето си на бюрото и проверявам дисплея на телефона в кабинета си. Чакат ме четири нови съобщения. Натискам бутона, за да видя от кого са, но всички са от външен телефон. Явно е било много важно да се свържат с мен. Вероятно е бил Во... Телефонът ми звъни и аз се отдръпвам, стреснат. Отново е външен телефон.

Грабвам слушалката веднага.

— Ало?

— Майкъл — шепне мек женски глас.

— Нора? Ти ли...

— Видя ли какво е казал Бартлет? — прекъсва ме тя.

По дяволите. Трей ми бе казал, че след онова в „Ролинг Стоун“ Нора е престанала да чете вестници и списания.

— Видя го, нали? — повтаря тя. Гласът ѝ трепери, но не мога да преценя дали от гняв или тъга. Така или иначе, тонът ми е познат. Чух го онзи ден в стаята за боулинг. Тревожи се за баща си.

— Какво каза Трей? — пита ме тя.

— Трей? На кого му пука какво е казал Трей! *Ти* как си?

Тя мълчи объркано.

— Не разбирам.

— Попитах как си. Добре ли си? Не искам да обиждам баща ти, но атаката е срещу теб.

Следва още една пауза, този път малко по-дълга. Като че ли изобщо не е чула въпроса ми.

— Добре съм. Всичко е наред. — Гласът ѝ се променя. Сякаш ѝ е олекнало. — А ти как си?

— Не се безпокой за мен. Какво каза за цитата на Бартлет?

— Нищо... Нищо. Всичко е наред.

— Мислех, че искаш да говорим за това.

— Не. Вече не — отвърща със смях. — Слушай, трябва да бягам.

— Значи ще се чуем по-късно?

— Да — казва тя. — Непременно.

Когато затварям телефона, вече съм закъснял за седмичната среща на Саймън. Излизам бързо от кабинета си и се запътвам към Западното крило.

— Здравсти, Фил — кимвам, когато минавам покрай бюрото на любимия си служител на Сикрет Сървис.

Той скача от мястото си и ме улавя за ръката.

— Какво...

— Трябва да видя пропуска ти — заявява студено.

— Шегуваш ли се? Знаеш, че съм в...

— Трябва, Майкъл.

Отдръпвам се, но оставам спокоен. Мушнал съм окачения на врата си пропуск в джобчето на ризата. Не би трябвало да има значение. Никога досега не ме е спирал.

Поглежда го бързо и ме пуска да мина.

— Благодаря — казва навъсено.

— Няма защо — отвърщам.

Просто внимава, успокоявам се. Приближавам асансьора и си мисля, че ще се реваншира, като ми отвори вратата. Поглеждам го, но той не ми обръща внимание. Натискам бутона сам. Сигурен съм само в едно — започват слухове. Денят ще е гаден.

Промъквам се в пълния с хора кабинет на Саймън и виждам всички на обичайните им места: Саймън в единия край на масата, Лам на любимия си стол, Джулиан колкото може по-напред, а Пам... Един момент. Пам седи на канапето. Когато погледите ни се срещат, очаквам да свие рамене или да намигне, да покаже по някакъв начин колко нелепа е промяната в положението ѝ. Не го прави. Просто седи неподвижно. Е, поне някои хора се изкачват нагоре.

Доколкото виждам, все още изслушват колегите около масата. В момента говори Джулиан:

— ... Но все още не искат да направят нищо по наказателните плащания. Знаете как се инатят хората на Терил. Затънали са до шия в лайна, но не искат да признаят, че вони. Предлагам да ги дадем на пресата и да разкрием съдържанието на сделката. Добро или лошо, това поне ще доведе до някакво решение.

— Днес следобед ще имам разговор с Терил. Нека първо видим какво ще излезе от това — предлага Саймън. — Сега ми кажете какво мислят в Правосъдието за подслушването.

— Продължават да държат на своето. Искат да станат главните герои в платформата на Хартсън за борбата с престъпността. — Джулиан продължава да обяснява, поглежда ме и се подсмивва едва забележимо. Нахалното копеле. Това е мой въпрос.

— Този въпрос беше мой — казвам на Саймън след срещата. — Блъскам си задника от седмици, а сега...

— Разбирам, че си разстроен — прекъсва ме Саймън.

— Разбира се, че съм! Взе ми темата и я даде направо на главния вампир. Знаеш, че Джулиан ще я ликвидира!

Саймън протяга меката си длан и я слага на рамото ми. Това е пасивноагресивният му метод за успокояване. На мен ми се иска единствено да забия тухла между зъбите му.

— Заради разследването ли го направи? — питам най-накрая.

Преструва се на загрижен, но ми е дал да разбере — продължавай да се занимаваш с мен и ще те унищожа. Парче по парче. Тъжното е, че може да го направи.

— Майкъл, в момента си подложен на голямо напрежение. Проблемът с подслушвателните устройства само ще влоши положението. Повярвай ми, наистина се безпокоя за теб. Мисля, че докато това отmine, е по-добре да не се претоварваш с работа.

— Мога да се справя.

— Сигурен съм, че можеш — усмихва Саймън и видимо се наслаждава, докато гледа как се гърча. — Всъщност, току-що дойде нов проблем... Важен е, но не би трябвало да е труден. Става дума за една жена, изкуствено оплодена с...

— Видях го — прекъсвам го. — Замразената сперма.

— Точно така — казва той и пуска нова, черна като въглен усмивка. — Можеш да вземеш материалите от Моли. Не би трябвало да ти отнеме много време. Освен това, след като Бартлет се насочва към семейството, това също може да се превърне в голям въпрос.

Сега вече си играе с мен. Цялата случка е просто въртене на ножа в раната. Виждам блясъка в очите му — доставя му истинска наслада.

— Ще се заема веднага — заявявам ентузиазирано. Няма да му доставя и това удоволствие.

— Сигурен ли си, че си добре? — пита ме и пак докосва рамото ми.

Поглеждам го право в очите и се усмихвам.

— Никога не съм бил по-добре.

Тръгвам към вратата и се замислям за срещата с Вон в понеделник. Питам се дали не става дума за нещо повече от среща на голям шеф в бар за обратни. Каквото и да крие, Саймън бавно повишава мизата. И въпреки че не знам как е започнало всичко и в какво всъщност се е забъркал, едно е ясно — ще направи и невъзможното, за да запуши устата на всеки, да спре кръвотечението.

Връщам се в кабинета си, но натрапчивата усмивка на Саймън все още е пред очите ми. Ако в някой момент съм го смятал за жертва, този момент вече е отминал. Всъщност, това ме плаши най-много — дори и Саймън да е станал обект на шантаж, това, което прави, му доставя твърде голямо удоволствие. Кое то ме кара да мисля, че ще се случи нещо повече.

Все пак трябва да призная, че е прав за едно — от началото на кризата работата ми се вози на задната седалка. По телефона са ме търсили множество хора, на които не съм се обадил, не съм чел електронната си поща от седмица, бюрото ми е затрупано с кореспонденция. За една седмица съм засипан от урагана хартия, който вилнее в Белия дом.

Нямам никакво желание да разчиствам, а още по-малко да говоря, така че се заемам с електронната поща. Преглеждам безкрайния списък на получените съобщения и виждам едно от баща ми. Почти бях забравил, че са ми дали ограничен достъп до компютър. Отварям краткото му писмо и го прочитам: „Кога ще дойдеш на гости?“ Има право — минал е повече от месец от последния път. Винаги, когато отивам там, се чувствам виновен и потиснат. Но той все пак е мой баща. Отговарям веднага: „Ще опитам в края на тази седмица“.

След като изтривам около трийсет версии на седмичното, месечното и почасовото разписание на президента, забелязвам съобщение отпреди два дни, изпратено от адрес на „Уошингтън Поуст“. Решавам, че е свързано с преброяването или с някой от другите въпроси, с които се занимавам. Репортерите винаги успяват да научат кой какво прави. Самото съобщение е кратко: „Господин Гарик, ако разполагате с малко време, бих желала да поговорим за Карълайн Пенцлър. Естествено, можем да запазим разговора в тайна. Ако сте готов да ми окажете съдействие, моля, уведомете ме“. Подписано е: „Инес Котилиано, щатен репортер, «Уошингтън Поуст»“.

Гърлото ми се свива и ми е трудно да поема дъх. С връзките на Карълайн с нашия отдел и хората в него, не е чудно, че някой започва да души около нас. Това обаче не е поредният, печатан в някой гараж парцал, който търси конспиративната теория на месеца. Това е „Уошингтън Поуст“. Преди не бях прав. Кръвотечението едва сега започва.

Опитвам се да не позволя на ръцете си да треперят и се насочвам към по-спокойна територия. Пам е специалистът по всичко, свързано с Карълайн. С нея трябва да говоря. Тръгвам забързано към вратата и я отварям. В преддверието обаче с изненада откривам Пам, която седи на обикновено незаетото бюро, точно до вратата ми. То е импровизиран

дом за машината ни за кафе и купчини ненужни списания, никой не го използва от незапомнени времена.

— Защо си...

— Не питай — отговаря тя и затваря телефона. — Тъкмо говорех с кабинета на вицепрезидента и линията прекъсна. Никакво обяснение, никаква причина. Сега ми обясниха, че били изостанали с поръчките за поправка, така че съм вързана тук до утре. Отгоре на всичко, не разбирам и половината от тези неща. Трябваше да изберат някой друг. Няма да се справя. — Малкото бюро пред нея е затрупано с червени папки и книжа. Пам не се обръща, но не ми е нужно да видя дълбоките сенки под очите ѝ, за да кажа, че е уморена и напрегната. Чувам го в гласа ѝ. Дори русата ѝ коса, която обикновено е безупречна, сега изглежда разрошена и разхлабена. Човек не би могъл лесно да обуе обувките, оставени от Карълайн. И, както каза Трей, новите обувки убиват.

— Знаеш ли кое е най-лошото? — пита ме тя, без да изчака отговор. — Всички нови кандидати са еднакви. Няма значение дали искат да станат посланици, помощник-секретари или членове на проклетия Кабинет. Девет от всеки десет изневеряват на половинките си или ходят на терапия. Има и още нещо. Никой, ама никой от цялото правителство не плаща данъци! *Ох, не знаех, кълна се!* А са тръгнали да стават шефове на данъчната служба, по дяволите!

Беснеещата Пам най-накрая се обръща към мен.

— Е, кажи какво искаш?

— Ами...

— Ако не е толкова бързо, може ли да почака, докато приключи с този боклук?

— Разбира се — отвръщам и поглеждам временното ѝ работно място. До купчината червени папки забелязвам плик, на който пише „ЗСИ — Карълайн Пенцлър“. Инициалите са ми познати — Закон за свобода на информацията.

— Кой иска информация? — питам.

— Някаква репортерка от „Уошингтън Поуст“. Инес не знам каква си.

— Котилиано.

— Точно така — кимва Пам.

Причернява ми. Чувствам, че пребледнявам. Грабвам плика и вадя дебелия формуляр.

— Кога получи това?

— Мисля, че вчера...

— Защо не ми каза? — крещя. Преди Пам да успее да отговори, виждам какво пише най-горе на вътрешния меморандум:

До: Всички служители

От: Едгар В. Саймън, съветник на президента

След като пресата проявява такъв голям интерес, мога да се обзаложа, че ще се заеме с това лично. Разлиствам бележката на Саймън и виждам, че е включил самото искане за документи на Инес. По силата на ЗСИ, тя иска да й дадат достъп до служебни досиета, съдебни досиета, вътрешни заповеди и разпореждания във връзка с етиката — всички публични документи, които имат някакво отношение към Карълайн. За щастие, кореспонденцията на отдела ни в по-голямата си част е защитена от разкриване по силата на ЗСИ. Тогава виждам последното в списъка и сърцето ми престава да бие. Написано е черно на бяло. Най-лесното, до което пресата може да се добере. Списъкът на допуснатите в сградата от 4-и. Денят, в който умря Карълайн.

— Майкъл, преди да...

Твърде късно е. След като е поискала този списък, Инес вече е запалила фитила. Можем да протакаме колкото си искаме, но в края на краищата, всичко е до време. След това целият свят ще разбере, че съм поканил в сградата заподозрян в убийство. Сега вече въпросът не е дали документите ще излязат наяве. Въпросът е *кога*.

Онемял, мушкам ръка в празната си пощенска кутия и се питам къде е моето копие на меморандума. След това вдигам очи към Пам.

— Съжалявам — казва тя. — Мислех, че знаеш.

— Очевидно не. — Хвърлям плика на бюрото ѝ и тръгвам към вратата.

— Къде отиваш? — пита ме тя.

— Навън — отговарям. — Сетих се, че трябваше да свърша нещо. — Не я съди прекалено строго — казва Нора от другата страна

на линията. — Претрупана е с работа.

— Сигурен съм, че е, но тя знае колко важно е това за мен.

— Значи искаш да ти четеш пощата си, така ли? Стига, Майкъл, въобще не е предполагала, че не си получил меморандума.

— Не е само това... Въпросът е, че откакто започна да се изкачва по стълбата, като че ли стана друг човек.

— Говориш, като че ли ѝ завиждаш.

— Не ѝ завиждам. — Стоя пред телефонния автомат на тротоара срещу административната сграда и се вглеждам в лицата на минавачите. Опитвам се да си спомня снимката на Вон.

— Слушай, сладур, започваш да звучиш нелепо. Дори и да те е обзела параноя, да ми се обаждаш от уличен телефон... Стига. Купи си нещо сладко, намери си хоби, направи нещо... Същото е и с тази репортерка от „Поуст“. Пълно е с къртици, които се мъчат да изровят нещо.

Не знам кое ме ядосва повече — случката с Пам или поведението на Нора. Като че ли въобще няма за какво да се тревожа.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Не си ли чувал как Боб Удуърд е събрал материали, за да напише „Братството“? Решил да напише тази книга за Върховния съд, но никой от служителите там не искал да говори с него. И той направил ръкопис от шестстотин страници, основан на клюки и слухове. После размножил ръкописа и го разпратил във Върховния съд. Не минала и седмица и всички его манияци от сградата започнали да му се обаждат, за да коригират грешките. Това е то. Книга и половина.

— Това не е вярно. Кой ти го каза?

— Боб Удуърд.

Правя се на спокоен.

— Значи е истина?

— Истина е, че говорих с Удуърд.

— А другото? За съда?

— Той ми каза, че това са глупости. Един от митовете на Вашингтон. Не е имал никакъв проблем да си намери източници. Той е Боб Удуърд — казва Нора със смях. — Тази репортерка, която ти е писала, просто лови риба. Това с искането за информация е само опит

да се докопа до нещо, каквото и да е. Хайде да говорим за нещо друго. Какво ще правиш през почивните дни? Искам да изляза.

— Не мога. Обещах на баща си да отида да го видя.

— Много мило. Къде живее? В Мичиган?

— Не точно — шепна.

Тя долавя промяната в тона ми.

— Какво има?

— Нищо.

— Тогава защо млъкна така? Хайде, можеш да ми кажеш. Какво всъщност е станало?

— Нищо — упорствам и се каня да сменя темата. Изкушавам се, след обаждането ѝ тази сутрин, но... Не, рано е още. — Ядосвам се заради Саймън.

— Какво е направил?

Казвам ѝ как ме е махнал от проучването за подслушвателните устройства. Както обикновено, реакцията на Нора е мигновена.

— Този задник! Не може да постъпи така с теб!

— Вече го направи.

— Тогава го накарай да промени решението си. Хвани бика за рогата. Обади се на чичо Лари.

— Нора, не смятам да...

— Престани да позволяваш на хората да те разиграват. Саймън, ФБР, Вон... Каквото и да ти сервира, ти го приемаш. Ако в ресторанта ти донесат изстинала порция, трябва да я върнеш.

— Ако я върнеш, готвачът ще плюе в нея.

— Не е вярно.

— Като ученик работих в закусвалня три години. Повярвай ми, предпочитам да взема студената порция.

— Аз пък не предпочитам. Така че, ако не се обадиш на чичо Лари, ще се обадя аз. Ти продължавай да дъвчеш студената си вечеря, а аз ще му позвъня веднага.

— Нора, недей да...

Твърде късно е. Линията прекъсва.

Оставям слушалката и чувам тихо щракване. Зад гърба ми. Обръщам се и виждам някакъв изпомачкан шишко, с рехави брада, която явно трябва да компенсира оредяващото теме. Щрак, щрак, щрак. На рамото му виси вехта зелена фотографска чанта. Снима

административната сграда. За част от секундата обаче... Бих могъл да се закълна, че в момента, в който се обърнах, обективът на фотоапарата му беше насочен към мен.

Бързам да се махна, така че се обръщам с гръб към него и слизам от бордюра. Щракането обаче продължава. Едно след друго. Обръщам се още веднъж, вглеждам се в апарата му. Телеобектив. Професионален. Нищо общо със средния турист във Вашингтон.

Връщам се и бавно го приближавам.

— Познаваме ли се? — питам го.

Той сваля апарата от лицето си и ме поглежда право в очите.

— Гледайте си работата.

— Какво?

Не отговаря. Вместо това се обръща рязко и хуква. Докато бяга, успявам да зърна задната част на чантата му, където с черен маркер е написано: „Ако я намерите, моля обадете се на 334-6000“. Запаметявам номера, преставам да тичам след него и се връщам до уличния телефон. Пускам монета в гърлото на машината, набирам номера и чакам някой да вдигне слушалката.

— Хайде... — Докато звъни, виждам как онзи изчезва зад ъгъла. Почти съм се отказал, кога то чувам:

— „Уошингтън Поуст“. — Женски глас. — С кого желаете да ви свържа?

— Не мога да повярвам! Защо, по дяволите, този тип...

— Майкъл. Успокой се — казва Трей в слушалката. — Доколкото можеш да кажеш...

— Трей, той ме снимаше! Видях го!

— Сигурен ли си, че си прав?

— Когато го попитах, той избяга. Те знаят, Трей. По някакъв начин са разбрали, че трябва да наблюдават мен, а това означава, че няма да престанат да ровят, докато не изровят ковчег или поне... О, по дяволите!

— Какво? — пита Трей. — Какво става?

— Когато разберат какво съм направил, ще го разкъсат на парчета.

— Кого?

— Трябва да затворям. Ще ти се обадя по-късно.

— А какво ще стане с...

Тръшвам слушалката и набирам нов номер.

След десет цифри разговарям с Марлон Поригуо, мъж с гърлен глас, който отговаря за свижданията на баща ми.

— Утре няма проблем — казва ми той с гърмящ креолски акцент.

— Ще се погрижа да се подготви.

— Някакви проблеми напоследък? Добре ли е? — питам.

— Никой не обича да е затворник, но се справя. Всички се справяме.

— Така е — съгласявам се аз и стискам неспокойно подлакътника на стола. — Ще се видим утре.

— Няма проблем.

Преди да затворя, добавям:

— Марлон, ще ми направиш ли една услуга.

— Само кажи.

— Работя по нещо... доста важно в момента. Донякъде е лично... Безпокоя се, че пресата може да започне да души прекалено, така че ако...

— Искаш да го наблюдавам малко по-внимателно ли?

— Да. — Още виждам фоторепортера, който изчезна зад ъгъла.

— Просто се постарай никой да не разговаря с него. Понякога тези типове са безмилостни.

— Наистина ли мислиш, че някой може да...

— Да — прекъсвам го. — Нямаше да го споменавам, ако не беше така.

Марлон е чувал този тон и друг път.

— Затънал си до колене, нали?

Не отговарям.

— Не се тревожи — продължава той. — Храна, баня, гасене на лампите... Никой няма да доближи до него.

Затворям телефона. Сам съм в кабинета си. Усещам как стените ме притискат. Таванът започва да се спуска. Инес и фоторепортерът... пресата се приближава твърде бързо. И не само това. Саймън, Вон, ФБР — те също вече се вглеждат твърде внимателно. В мен.

ГЛАВА 16

Сутрешният трафик към Вирджиния в събота не е толкова непоносим, колкото предполагам. Уикендът е в разгара си и смятах, че в асфалтовата прегръдка на междущатско шосе 95 ще сме броня до броня. Вместо това, лошото време ме оставя да бързам към Ричмънд единствено под похлупак от сиви облаци пред очите. Денят е от онези сиви дни, когато ти се струва, че всеки момент ще завали. Като из ведро. От дните, които плашат хората и ги карат да си стоят у дома.

Карам плътно в лявата лента и непрекъснато проверявам огледалото за обратно виждане, докато се отдалечавам от Вашингтон. Минал е повече от месец, откакто го видях за последен път. Не искам да заведа със себе си неканени гости. В продължение на половин час опитвам да се потопя в еднообразния горски пейзаж наоколо, но всяка случайно хрумнала ми мисъл отново ме връща към Карълайн. И Саймън. И Нора. И парите.

— По дяволите! — крещя и удрям с юмруци волана. Няма измъкване. Пускам радиото, завъртам копчето, за да подмина новинарските станции и намирам някаква добра шумна музика с ритъм. Надувам я колкото мога. От джоба на ризата си вадя две малки бели хапчета и ги пъхвам в устата си. Цитеризин. За алергии. Преглъщам ги с остатъка от кафето от поставката за чаши и въпреки лошото време, отварям люка на покрива. Вятърът не е неприятен. През следващите няколко часа ще направя всичко възможно, за да забравя живота. Днешният ден е за семейството.

Забелязвам, че през последния половин час карам в керван от четири коли. Аз съм втори. Пред мен е една тъмносиня тойота, а отзад — зелен шевролет и черен експлорър. Без съмнение, това е едно от забавленията, докато пътуваш — да се движиш с непознати хора, които поддържат твоята скорост. Обща защита против модерните противоскоростни радары на ченгетата.

Два изхода преди разклона за Ашланд, Вирджиния, се отделям от миниатюрната процесия и отивам в най-дясната лента. С ъгълчето на

окоето си виждам, че черният експлорър ме следва. Съвпадение, решавам. Отпред виждам табелата за „Кингс Доминиън“. Винаги ме е забавлявал фактът, че този развлекателен парк е толкова близо до мястото, където е баща ми. Развлекателен парк — толкова близо. Толкова далеч. Усмиввам се на иронията и пак вдигам очи към огледалото. Експлорърът все още е зад мен.

Вероятно ще свие към развлекателния парк — наоколо няма какво друго да се гледа. Приближаваме разклона, но не дава мигач. Не намалява и скоростта. Усещам, че навлиза в личното ми пространство и решавам, че е време да сложа край. Наближавам разклона, онзи приближава все повече и повече. Добре, хайде, залепи се за бронята ми, левак.

В последната секунда рязко извивам волана вдясно и свивам по разклона. Свиренето на гумите ми му подсказва, че вече е твърде късно. Извива наляво, за да не се удари в мен. Дори и да искаше, не би могъл да ме настигне. Слизам от магистралата и гумите ми вдигат облак чакъл и прахоляк. Аз съм на разклона. Той е на магистралата. Изчезнал е.

След малко завивам в обратна посока и пак се връщам на магистралата. Експлорърът трябва да е поне на половин километър напред. Лошото е, че не го виждам. Добре. Още по-хубаво. Решавам, че съм си го въобразил. Поемам дълбоко дъх и настройвам радиото. И го виждам. Черният експлорър. Не е пред мен. В огледалото за обратно виждане. Кучият му син ме е чакал.

Поглеждам през рамо, за да видя по-добре шофьора, но сенникът закрива по-голямата част от лицето му. Сенник. В облачен ден. Забелязвам само, че е сам. Джипът е твърде нов, за да е на ФБР. И твърде голям, за да е на някой репортер. Остава Вон. Свалям стъклото и му махвам с ръка да се изравни с мен. Не го прави. Просто иска да ме следва. Не виждам смислено обяснение, но всъщност нямам избор. Набирам скорост и продължавам към следващия разклон. Моят — за Ашланд.

Докато карам по изходната рампа, безумното поп парче по радиото превръща живота ми в блудкаво автомобилно преследване на забавен каданс. Пред мен има разклон вдясно, към редица паркинги за камиони, закусвални, ресторанти и други представители на крайпътната кухня. Това е най-гъсто населеното място наоколо. След

това ще потъна в дебрите на Вирджиния. Където няма свидетели. Правя още един опит да го отпратя напред. Той не реагира. Стрелката показва повече от деветдесет километра в час, а нищо не се е променило — големият експлорър е точно зад мен. Рекламите на заведенията се превръщат в шарени петна искряща пластмаса. Ясно ми е само едно — каквото и да се случи, няма да заведе този тип до баща ми.

Започвам трескаво да търся някакво решение. Разминавам се с редица бързо движещи се срещу мен коли. Вдясно е входът към „Бъргър Кинг“. Лесно бих могъл да свия натам, но не искам да се откривам напълно, така че посягам към най-долната карта в тестето. Експлорърът е плътно зад мен, така че натискам рязко спирачките.

Гумите просвирват и веднага замирисва на изгоряла гума. Затварям очи и се готвя за удара. Ако онзи не е толкова добър, колкото си мисля, ще ме заболи доста. За щастие, преценката ми се оказва вярна. За да избегне удара на всяка цена, свива рязко вдясно. Бронята му закача моята и експлорърът поднася — завърта се на сто и осемдесет градуса и влита в паркинга на заведението. Спира.

Иска ми се да се махна оттам колкото се може по-бързо, но решавам, че няма смисъл. В момента съм го изненадал, или поне така си мисля, и също влизам в паркинга. Скачам навън и изтичвам до предната лява врата на експлоръра. Изглежда ми познат, но не мога да си спомня откъде.

— Ти ли си Вон? — крещя и удрям по стъклото с юмрук. — Ти ли си Патрик Вон? Отговори ми!

Шофьорът се обръща на другата страна, напълно безразличен към въпроса ми. Гледа нещо на задната седалка. Не. Не е нещо. Някой.

Тя се надига и смехът ѝ прокълтява в ушите ми.

— И казваш, че аз съм смахнат шофьор? — пита Нора и намества бейзболната си шапка. — Скъпи, ти си абсолютен връх!

— Какво мислиш, че правиш?

— Не се ядосвай — казва Нора и слиза от експлоръра. — Просто исках да...

— Искаше какво? Да ми изкараш ангелите? Да ме изтикаш от пътя? Да ме убиеш в...

— Само... исках да видя къде отиваш — шепне тя, забила поглед в краката си.

— Какво?

— Каза ми, че ще ходиш да видиш баща си... Така го каза обаче, че...

Все още ме изпробва — ужасена е, че може да изгори. Сигурно е много самотно да живееш така. Както се развиват нещата... както сме обвързани... знае, че може да изгуби всичко. Затова е дошла. Приближавам към нея и си давам сметка, че се държа като глупак. Несъмнено, ще изям всяка троха, която ми подхвърли... но... какво друго бих могъл да направя? Дори когато искам да я отрежа, всичко се разпада само за секунда. В началото може би заради това, което е, но сега е заради болката в зелените ѝ очи. Очевидно Трей би ме посъветвал да се махна. Продължавам да стоя. Каквото и да приказват хората, на този свят няма нищо лесно.

Повдигам брадичката ѝ и се моля да не съжалявам за това, което правя.

— Не бих постъпил така с теб, Нора.

Тя се усмихва.

— Значи наистина ще отидеш да видиш баща си?

Кимвам.

— Може ли да дойда и аз?

Отдръпвам се, изненадан от въпроса.

— Не мисля, че това е толкова добра идея.

— Защо?

— Не знам.

— Защо изобщо ти е притрябвало да го виждаш?

— Защото ми е баща.

Казва го веднага, сякаш няма друг възможен отговор. Това обаче не означава, че мога да се заблудя.

— Ако не искаш, ще разбера.

Обзалагам се, че ще разбере. *Сигурен* съм, че ще разбере. Тя е написала тази книга. Пролога и епилога към тези неща. Може би в това е и проблемът. Отново нещата опират до лоялност. Не мога да искам нещо, ако не го дам.

— Сигурна ли си, че искаш да го видиш? — питам.

— Абсолютно — отговаря тя.

— Значи няма да се притесниш, ако той е...

— Какъвто и да е, няма значение. Той е твой баща. Няма нужда да го криеш.

— Не го крия.

— Искам да се запозная с него, Майкъл.

Трудно мога да откажа.

— Добре, но само ако...

— Хари, ще отида с Майкъл — подвиква тя и преди да успее да кажа и дума, хуква към джипа ми и скача вътре.

— Съжалявам за бронята ти — обръща се към мен Хари. — Имам бюджет за подобни неща, така че мога да платя.

Говоря на Хари, но продължавам да гледам Нора.

— Да... добре... ако има начин... Трябва ли да я наблюдаваш все още?

— Няма да влизам, Майкъл, но съм длъжен да ви следвам.

— Нямам нищо против, но искам да знаеш едно. Стой настрана от баща ми.

— Защо?

— Такъв е. Просто не обича ченгетата.

Съвсем скоро стигаме до пуцинаците. Карам известно време по асфалтирано шосе, после завой вляво и попадаме сред най-живописните хълмове на Вирджиния. Тук вместо светофари има дървета. Вместо паркинги има открити полета. Небето е есе така облачно, но ароматът на диви цветя ме топли като слънчев летен ден.

— Не желая да бъда досадна — казва Нора, — но къде, по дяволите, е това място?

Не отговарям. Искам да види сама.

Теренът на институцията, пред нас, граничи с една семейна ферма, фермерът не бе искал такива съседи, но възможността да използва евтина работна ръка го бе накарала бързо да промени решението си. Минаваме покрай нива, от която стърчат стъбла от царевица, покрай фермата, после рязко свивам през една дървена порта, без надписи. Къс черен път ни отвежда до входа. Спирам и очаквам Нора веднага да изскочи от колата. Но тя не помръдва от мястото си.

— Готова ли си? — питам я.

Кимва.

Донякъде удовлетворен, слизам и затръшвам вратата.

Нора върви отзад, може би за първи път в живота си.

Сградата е ранчо от петдесетте, мрежата против насекоми на вратата е подпряна отворена. Вътре е нормална къща — всекидневна, трапезария, отзад има спални. Единствената разлика са стените — веднага след като влезеш, виждаш табели, сочещи евакуационния изход в случай на пожар и лицензите, издадени от щатските власти. Нора не знае какво е това. В кухнята, веднага след като влизаме, виждаме едър мъж с изрядно сресана коса. Облегнал е лакти на плота и чете отворения пред него вестник.

— Майкъл, Майкъл, Майкъл — запява със сочния си креолски акцент.

— Световноизвестният Марлон.

— Мама е родила само един като мен. — Поглежда бързо към Нора и веднага схваща. Твърде умен е, за да го заблуди бейзболната шапка. Започва се. — Мммм, виж ти. Какво правиш толкова далече на юг?

— Същото, което един креолски акцент прави толкова далече на север — отвърща тя с усмивка.

Марлон се размива гръмогласно.

— Браво на теб, сестро. Крайно време беше някой да каже, че не говоря като мелез.

Кашлям, за да му привлека вниманието.

— За баща ми...

— Цяла сутрин пита за теб — казва Марлон. — И, откакто се обади, непрекъснато поглеждам навън, но не дойде никой. Не се безпокой. Тук не е идвал външен човек от вторник.

— А кой дойде във втор...

— Забрави това — казва Нора и се обляга на рамото ми. — Поне за няколко часа.

Права е. Денят трябваше да е за семейството.

— Чака те — добавя Марлон. — В стаята си е.

Нора прави първата крачка.

— Готов ли си?

Юмруците ми са свити, замръзнал съм на мястото си. Не трябваше да правя това.

— Всичко е наред — успокоява ме тя. Разтваря пръстите ми със сила, улавя ме за ръката и ме повежда.

— Нямах представа какъв е той. Не е...

— Престани да се тревожиш за това — казва Нора и вдига брадичката ми. — Ще ми хареса. Наистина.

Поуспокоен от увереността в гласа ѝ, тръгвам колебливо към вратата.

ГЛАВА 17

— Чук, чук — обявявам, когато влизам в малката стаичка. Вляво има легло, вдясно едно-единствено гардеробче. Татко седи пред бюрото край далечната стена. — Има ли някой тук?

— Майки! — вика баща ми и пуска ослепителна усмивка, само зъби. Скача от стола и събаря консервна кутия с флумастери от бюрото. Дори не забелязва. Вижда единствено мен.

Прегръща ме с мечешка прегръдка и опитва да ме вдигне от земята. Точно както едно време, когато бях малък.

— Внимавай, татко. Вече съм тежък.

— Не си прекалено тежък за това! — Вдига ме и ме завърта, оставя ме в средата на стаята. — Тежък си — казва носово. — И изглеждаш уморен.

Стои с гръб към вратата и не вижда Нора, която е на прага. Навеждам се и събирам падналите флумастери. Забелязвам вестника върху бюрото и питам:

— Какво правиш?

— Кръстословица.

— Наистина? Я да видя.

Той вдига вестника и ми го подава. Начинът, по който баща ми решава кръстословици — запълва всяко квадратче с различен цвят.

— Какво ще кажеш?

— Фантастична е — отвръщам. — Най-хубавата досега.

— Наистина ли? — пита той и пуска усмивката си. Тя е бяла, щастлива и осветява стаята. Разпъва петте пръста на едната си ръка, обхваща ухото си отзад между палеца и показалеца, после сгъва ухото си и рязко го пуска. Когато бях малък, това ми напомняше котка, която се мие. Харесваше ми.

— Ще сложиш ли вътре букви? — пита ме той.

— И да разваля тази картина? Никакъв шанс. Твърде хубава е.

Потупвам го по гърба и мушвам в яката му етикета на ризата. През рамото му следя изражението на Нора. Най-накрая започва да

загрява. Време е за представянето.

— Татко, искам да те запозная с някого. — Посочвам към вратата и добавям: — Това е приятелката ми Нора.

Той се обръща и двамата се изучават известно време с очи. На петдесет и седем, той се усмихва непрекъснато, като десетгодишно момче, но въпреки това е хубав мъж, с гъста сива коса, почти незабележимо оредяла на слепоочията. Облякъл е любимата си тениска — с кръгло усмихнато лице, с три очи отпред — и вечните памучни панталони, вдигнати твърде високо на корема му. Обул е бели платнени обувки и черни чорапи. Докато я гледа, започва да се поклаща напред-назад на пети. Напред-назад, напред-назад. Напред-назад.

Виждам изненадата върху лицето на Нора.

— Приятно ми е, господин Гарик — казва тя и сваля бейзболната шапка. Прави го за първи път пред непознати хора. Вече не се крие.

— Знаеш ли коя е тя? — питам го и моментът започва да ми доставя удоволствие.

— Той е моето момче — казва той на Нора и гордо ме прегръща през раменете. След това поглежда встрани. Винаги широко отворените му очи се насочват към ъгъла на стаята и раменете му увисват неловко надолу. Така говори той — винаги гледа нещо друго. — Моето момче.

Нора се смее.

— Наистина прилича на вас.

— Татко, попитах те нещо. Знаеш ли коя е тя?

Той се обръща към нея и ѝ хвърля продължителен, кос поглед. Мърмори объркано:

— Хубаво момиче с малки гърди ли?

— ТАТКО!

— Не е ли? — пита той още по-объркано и извъръща лице.

— Извинявай — казвам на Нора.

— Не се притеснявай — отвърща тя, пристъпва напред и протяга ръка. — Аз съм Нора.

— Франк — представя се баща ми и се ухилва. — Приятно ми е. — Избърсва длан в корема си и стиска ръката на Нора.

Знам какво си мисли тя. Вечно отворената му уста, зареяния в далечината поглед — не е каквото е очаквала. Зъбите му са леко

издадени напред, вратът му е изпънат. Баща ми е възрастен човек, но повече прилича на прекалено пораснало дете, което не знае как да се облича.

— Татко, защо още носиш тези черни чорапи? Казах ти, че изглеждат ужасно с бели обувки.

— Не ми се смъкват — отговаря той и дръпва нагоре двата чорапа. — Много са си хубави.

— Разбира се — намесва се Нора. — Мисля, че изглеждате много добре.

— Тя каза, че изглеждам добре — повтаря той и пак започва да се поклаща напред-назад.

Усмиввам се на Нора, но тя се обръща, за да огледа стаята. Над леглото на баща ми има снимка в рамка, от Специалните олимпийски игри в Мичиган. Млад мъж се състезава в дългия скок — замръзнал във въздуха, сякаш лети. На отсрещната стена е колажът, който направих, когато дойде да живее в груповия дом. Съставен е от снимки, правени през последните трийсет години, за да сме винаги с него.

— Това ти ли си? — пита ме Нора, докато разглежда колажа.

— Кое точно?

— Ето това момче, подстригано на паница, с розовата риза.

— Това е Майки с риза за голямо момче — обяснява гордо баща ми. — Тръгвай на училище! Тръгвай на училище!

В ъгъла е радостта и гордостта на баща ми — черен гетинаксов шкаф, пълен с десетки празни бутилки от кетчуп. Леглото му, до него, е оправено, но на бюрото цари пълен хаос. Насред хаоса има обрамчена сватбена снимка. Нора се приближава до нея.

Баща ми веднага започва да щрака с пръсти — средния пръст и палеца. Щрак, щрак, щрак.

— Тя е жена ми. Фили. Филис, Филис — повтаря, а Нора вдига снимката и я разглежда. Баща ми е с официален костюм, майка ми е с булчинска рокля. Той изглежда млад, а тя — възпълна.

— Много е хубава — казва Нора.

— Красива е. И аз съм хубав — казва той. Щрак, щрак, щрак. — А това е Майкъл с президента. Истинският.

Подава на Нора моя снимка с баща й.

— Ау! — възкликва тя. — Майкъл ли ви я даде?

— Нали ти казах? Той е моето момче.

Наблюдавам двамата и очаквам всеки момент да захлопа и другата дъска. Работата е, че не захлопва. Трудно е да се обясни, но... Нора го разбира идеално. Той стои плътно до нея — изцяло в личното ѝ пространство, — но Нора не отстъпва.

— Прочети какво пише — казва баща ми и сочи долния край на снимката с президента.

— „Скъпи Франк, благодаря ти за ценните мнения относно кетчупа“ — прочита Нора, а баща ми закрива уста и се кикоти. Нора повдига вежди. — Не разбирам...

— Нора, недей...

— ... Какво е това за кетчупа?

Твърде късно е. Шлюзът е отворен.

— Търсеше си го — заявявам със смях.

Баща ми отваря черния шкаф, който е пълен с всевъзможни опаковки от кетчуп, надписани с черен маркер. Грабва няколко с двете си ръце и ги стоварва върху бюрото.

— Имам отвсякъде! — вика той и възбудата в гласа му расте с всеки миг. — 1971-а, 1972-а, 1973-а, 1974-а, 1975-а, 1976-а...

— Татко, мисля, че тя разбра.

— Майкъл има един от кралицата. — Баща ми бърка в пластмасовата купчина и вади английската добавка към комплекта на „Хайнц“, с одобрението на Нейно кралско величество, със златна корона и кралския герб. Когато донесох кетчупа след една обиколка с раница на гърба из Европа, баща ми искаше да го сложи в рамка.

— Този е от Мичиган. И от Охайо. А този е от Четвърти юли, когато леля Тери каза, че ще има и знаменца, но нямаше, защото се загубих и не взеха. — Нора едва успява да следи събитията. Баща ми, без да забелязва каквото и да било, отново се втурва към шкафа и грабва нов наръч празни опаковки от кетчуп. — Имам от всичките — казва той, когато ги стоварва върху бюрото. Стъклена, пластмасова, ниска стъклена, дебела пластмасова, гигантска пластмасова, пластмасова за пикник, дори от двойните. — *По-трудно се намират* — шепне доверително.

— Татко, защо не ги прибереш в шкафа? Нора няма да може да ги разгледа така.

— Точно така! На рафта! — Също толкова бързо, той грабва опаковките от Нора и ги подрежда в шкафа една по една.

— Мисля, че е влюбен — отбелязвам аз. — Обикновено не е толкова доверчив със съкровището си.

Нора се усмихва.

— При този ентузиазъм — казва тя, — май трябва да му намерим някаква работа при нас.

— Не се шегувай. Помниш ли, когато Роналд Рейгън каза, че кетчупът е зеленчук? Това е напълно достатъчно, за да станеш министър на земеделието.

След кратка игра на точки, отиваме в задния двор, за да обядваме. Сядаме на стара дървена кухненска маса и изядваме сандвичите си с пуйка и кетчуп.

— Искате ли една изненада за десерт? — пита баща ми, след като свършваме с яденето.

— Аз искам — отговаря Нора веднага.

— Майкъл, а ти...

— И аз искам изненада — добавям.

— Готово! Чакайте тук! — Скача от стола и едва не събаря чинията си.

— Къде отиваш? — питам го, защото виждам, че не тръгва към къщата.

— У съседите. Ще видиш — обяснява той и продължава.

Не го изпускам от поглед, докато прескача дървената ограда, която разделя двата имота. Чорапите му все още са изпънати нагоре.

— Внимавай! — викам му.

— Тревожиш се за него, нали? — пита Нора.

Късам парче хляб и започвам да го троша. Превръща се в трохи за секунда.

— Не мога да не се тревожа. Откакто онзи фотограф...

— Мислех, че днес няма да говорим за това.

— Значи просто да се правя, че не забелязвам, така ли? Нора, той ме снимаше. След като проявяват такъв интерес, няма начин да не дойдат тук.

— И какво от това?

Мисли си, че се срамувам от баща си. Ще ми се да беше толкова просто.

— Не ми казвай, че няма защо да се безпокоя.

— Може да е било само ход на Саймън. Искал е да ти подсказе, че трябва да мълчиш.

— Ами, ако не е? Ако пресата вече е научила за онзи тип, Вон?

— Казах ти. Недей да си играеш на „ако“. В понеделник ще се срещнеш с Вон и ще разбереш за какво става дума достатъчно скоро. Дотогава ще кажем на Марлон да внимава.

— Ами, ако... — Усещам се навреме. — Може би трябва да го взема с мен в града. Може да остане при мен.

— Това е тъпа идея и ти го знаеш.

— Имаш ли по-добра?

— Ще поискам от Сикрет Сървис да го наблюдават тук.

— И ще го направят?

— Това е Сикрет Сървис. Ще ядат и куршуми за автомат, ако сметнат, че това ще осигури безопасността ни.

— Искаш да кажеш *твоята* безопасност.

— Чашата на привилегиите прелива — казва тя и повдига вежди. — Ако нещо подозрително се случи с мой приятел, аз съм длъжна да им съобщя. Те отварят досие и проверяват всичко. Това ще е повече от достатъчно, за да бъде той в безопасност.

Събирам трохите пред себе си на малка спретната купчинка — време е да се въведе малко ред.

— Благодаря ти, Нора. Би било чудесно. — Вдигам поглед и забелязвам, че още не е сложила бейзболната си шапка. — Сигурен съм, че това ще означава много за него.

Тя само кимва. Не е нужно да казва нищо повече. Става от мястото си и започва да разтребва масата.

— Остави — казвам ѝ. — Марлон предпочита да го върши баща ми. Това е целта на този дом — да ги направи самостоятелни.

— Но той не е ли... — Нора млъква.

— Какво?

— Не... нищо. Просто не разбирам защо... — И пак не довършва. Цял живот е получавала. Запленена е от баща ми. Умира да любопитства.

— Той е със забавено умствено развитие — казвам й. — И... не се безпокой. Нямам нищо против да питаш.

Тя извърща лице, но скулите й се наливат с кръв. Изчервява се. Значи това е достатъчно, за да я извадиш от равновесие. Така или иначе, всичко е открито.

— Откога страда така? — пита ме.

— Той не страда — обяснявам. — Просто е роден с намалена способност да се учи... Което означава, че му е нужно малко повече време, когато става дума за логика или други сложни размишления. Добрата му страна е, че никога няма да те излъже за чувствата си. Той е очарователно прям и открит. Говори точно това, което мисли.

— Означава ли това, че гърдите ми наистина са малки?

Смея се.

— Съжалявам. Понякога страдат и светските му обноски.

— Значи майка ти...

Това е то — първият въпрос, който задават всички.

— Не, майка ми беше напълно нормална. Поне така се смяташе.

— Не разбирам.

— Погледни пак сватбената им снимка. Майка ми е била възпълна медицинска сестра с дебели очила. От жените, които не можеш да видиш по улиците, защото никога не излизат. Седеше у дома и четеше книги. Много книги. И само фантазии. Баща ми попаднал в болницата с инфекция на пикочния мехур и тя се грижела за него. Ако оставим настрана вицовете за пениса, той я обожавал, не можел да й се насити. Непрекъснато натискал копчето до леглото, за да дойде да го види. Наричал я „ангел мой“. Повече не й било нужно. За първи път някой й казал, че е красива и при това съвсем искрено.

— Това не означава, че не са били влюбени.

— Така е. Не означава. Майка ми го обичала такъв, какъвто е, той й отвръщал със същото. Нещата никога не са еднозначни. Той учи бавно, но не е без душа. Бил е любящ, грижовен човек и е избрал нея. В продължение на известно време недостатъкът му не й е пречел да го възприема какъвто е в действителност. А фактът, че е можела да се грижи за него... а той също се е грижел за нея... Е, всеки желае да бъде желан. Дори медицинските сестри.

— Значи тя те е отгледала?

Нора задава този въпрос много внимателно. Всъщност, интересува я следното: как съм станал толкова нормален.

— Когато бях малък, ни помагаша някои чичовци и лели, които бяха доста богати хора, от Охайо. Лошото беше, че всички те бяха смахнати, включително и тези, които сега живеят съвсем близо дотук. Верни на себе си, най-напред опитаха да накарат майка ми да се разведе, но тя им каза да си гледат работата. Те й казаха същото. Това е едно от нещата, заради които я уважавам. Родена с всичко, тя предпочете нищото.

— А ти как си? Роден с нищо, искаш всичко?

— Все е по-добре от нищо.

— Не разбираш ли? — пита Нора и клати глава. — Майка ти е имала всичко. По дефиниция.

Могла само да свия рамене.

Тя ме гледа продължително, сякаш изучава лицето ми. Късите й нокти чоплят ръба на картонената чиния. Нямам представа какво мисли, но упорито продължавам да мълча. Винаги съм бил убеден, че хората се свързват в тишината. Някои го наричат „умствено храносмилане“. Това, което се случва между думите.

Най-накрая Нора престава да чопли чинията. Нещо прищраква.

— Добре ли си? — питам я.

Тя ми хвърля поглед, какъвто досега не съм виждал.

— Случвало ли ти се е да не искаш да се грижиш за баща си? Искам да кажа... Чувстваш ли го понякога като бреме? Или че е... Не знам... Че не можеш да се справиш?

За първи път я чувам да казва, че нещо е трудно. Дори и мисълта не е лесна.

— Майка ми казваше, че винаги някой е по-зле от теб.

— Била е права, предполагам — въздъхва Нора. — Просто понякога... Дори и самото идване дотук... Това място сигурно ти струва половината заплата.

— Всъщност, малко повече от четвърт. Останалото плаща „Медикейд“. Не видя ли как крачеше, докато ни показваше кухнята? Изпъчени гърди, усмивка от ухо до ухо. Той се гордее с това място. И със себе си.

— И това е достатъчно за теб? Само да го виждаш да се смее?

Обръщам се към царевичните стъбла, които се поклащат в съседната нива.

— Нора, заради това Карълайн е извадила досието ми. — Казах го. Не изпитвам съжаление. Само облекчение.

— Моля?

— Досието ми. Чакаме ФБР да го прегледа, но Карълайн го е взела поради някаква причина.

— Мислех, че е заради „Медикейд“. След като те плащат за престоя на баща ти тук, ти не би трябвало да работиш по проблема.

— Не е само това — поклащам глава аз.

Тя не трепва. Трудно ще изненадаш някой, който е виждал всичко.

— Стига толкова. Слушам те.

Накланям се напред и вдигам ръкавите до лактите си.

— Стана почти веднага, щом започнах работа. Току-що се бях преместил във Вашингтон и все още не бях намерил място за баща ми. Трябва да ме разбереш. Не исках да го изпратя, където и да е. В Мичиган беше на много добро място. Беше ферма, като това тук, там се грижеха за него, даваха му работа...

— Разбирам.

— Не мисля така. Не е същото, като да осигуриш грижи през деня. А в щат като Вирджиния, където правителствените помощи са направо жалки...

— Какво направи?

— Ако не го бях довел тук, щяха да го изпратят в център за обучение. Психиатрична институция, Нора. Там нямаше да води нормален живот. Щеше да залинее и да умре.

— Каж ми какво направи. Майкъл.

Не се отказва. Исква да го чуе на всяка цена. Изгризаните ми нокти се забиват в дървения плот на масата. Време е да поискам своето.

— Когато започнах работа в екипа на съветника, използвах бланка на Белия дом, за да се свържа с шефа на социалната служба на Вирджиния. След още две писма и четири телефонни разговора му дадох да разбере, че ако уреди приемането на баща ми в частен дом за групова терапия, той и всички, които се занимават с умствено изостаналите, ще имат приятел в Белия дом.

Млъквам. Следва продължителна пауза. Знам, че Нора е разочарована и нямам сили да я погледна в очите. Отчаяно се вглеждам в царевичните стъбла.

— Това ли е всичко? — пита тя и се смее.

— Нора, става дума за злоупотреба със служебно положение. Използвах влиянието на...

— Да, бе. Ти си истинско чудовище. Прередил си се на опашката в кафенето, за да помогнеш на умствено изостаналия си баща. Ужас! Покажи ми един човек в Америка, който не би постъпил по същия начин.

— Карълайн — отговарям рязко.

— И тя е научила за това?

— Разбира се, че научи. Видя писмото на бюрото ми.

— Успокой се — казва Нора. — Не те издаде, нали?

Клатя нервно глава.

— Извика ме в кабинета си, зададе ми няколко въпроса за всичко това и ме отпрати. Каза ми, да си мълча. Затова досието ми беше при нея. Кълна се, това е единствената причина.

— Майкъл, всичко е наред. Не е нужно да се тревожиш за...

— Съжалявам, че излъгах. Просто... ако репортерите го надушат...

— Няма.

— Достатъчно е само Саймън да даде досието ми на Инес. Само толкова. — Светът пред очите ми се замъглява. — Нора, знаеш какво ще направят... Той не може да оживее в психиатрич...

— Майкъл...

— Не разбираш.

— Разбирам. — Тя се опира на лакти и ме гледа право в очите. — Ако бях на твое място, бих направила съвсем същото. Не бих се поколебала да направя всичко възможно, за да спася баща си.

— Да, но ако...

— Никой няма да разбере. Умея да пазя тайна. Ти също.

Обръщам се бавно към нея. Тя протяга ръка през масата. Разтваря пръстите ми един по един. Прави го за втори път днес. Ноктите ѝ започват да рисуват кръгчета в дланта ми и постепенно се успокоявам.

— Харесва ли ти? — пита тя.

Не съм чувал въпрос, зададен с по-голяма лекота. Слънцето, зад гърба ѝ, осветява контура на косата ѝ. Жълтите стъбла все още се поклащат в далечината. Човек може да чака цял живот и пак да не дочака такъв хубав момент. Не искам да отmine, накланям се напред и затварям очи.

— Мики, Майки, Му! — крещи баща ми с цяло гърло.

Стръскам се и се отдръпвам. Спокойно, много по-уравновесено, Нора също се отдръпва. Обляга се назад и поглежда над рамото ми. Мигът е изгубен. Появява се татко.

— Имам изненада! — вика той с цяло гърло.

— Откъде го изнамери? — усмихва се широко Нора. Скача от мястото си.

Обръщам се и виждам за какво говорят. От другата страна на дървената ограда баща ми държи кожената юзда на великолепен шоколадово кафяв кон. Води го към нас толкова щастлив, колкото в деня, в който завърших гимназия, когато синът му стигна до „самия връх“.

— Красива е — казва Нора и се промушва между хоризонталните пръти на оградата. — Как се казва?

— Щеше да го целунеш, нали? — пита баща ми и отваря очи още по-широко от обикновено.

— Кого да целуна? — пита Нора и ме сочи. — Него? — Баща ми кима енергично. — Никакъв шанс.

— Мисля, че сте приятел и приятелка — заявява той и се киска.

— Много си умен — похвалва го тя.

— Може би ще се ожените? В добро и лошо и нищо да не ви раздели?

— Не знам за това, но не бих изключила ни...

— Нора — прекъсвам я. — Той не...

— Не се безпокой. Чудесен е. — Обръща се пак към баща ми и добавя: — Отгледали сте добър син, господин Гарик. Ако не беше така, нямаше да съм с него. Той е първият истински приятел, който съм имала от... доста време.

Баща ми попива всяка нейна дума като хипнотизиран. Гледа я втренчено. Това го издава. Изведнъж устните му започват да треперят. Стиска палци в юмруците си. Знаех, че ще стане така. Преди Нора

изобщо да разбере, очите му се пълнят със сълзи, а челото му се сбръчква от гняв.

— Какво има? — пита Нора объркано.

Гласът му е като на ядосано малко момче:

— Няма да ме поканите на сватбата, нали? — крещи той. —
Нямаше дори да ми кажете!

Нора се стъписва от избухването му, но само след миг протяга ръка напред, към него.

— Разбира се, че...

— Не лъжи! — крещи той и удря протегнатата ѝ ръка с края на кожената юзда. Лицето му е мораво червено. Изпада в пълен бяс. —
Мразя лъжите! Мразя лъжите!

— Татко, не се разстройвай.

Нора прави крачка към него.

— Не е нужно да...

— Правя каквото искам! Правя каквото искам! — крещи той и по бузите му се стичат сълзи. Като укротител на лъвове, замахва към нея с юздата, за да я държи в подчинение.

— Татко! Не я удряй! — крещя аз и се втурвам към оградата. Нора няма да се справи с тази ситуация. Баща ми замахва пак, тя се отдръпва. По изражението на лицето ѝ виждам, че се е стреснала, но и че е решена да овладее положението. Той замахва с пълна сила и преди да успее да вдигне юздата отново, Нора се спуска напред. Прескачам оградата, а тя го прегръща. Баща ми се опитва да се измъкне, но тя го държи здраво.

— Шшшшт — шепне Нора и леко разтрива гърба му.

Постепенно баща ми престава да се съпротивлява, макар и тялото му все още да трепери.

— Как така ти... защо не мога да...

— Всичко е наред, всичко е наред — говори му тя тихо и продължава да го държи. — Разбира се, че си поканен.

— Н-н-наистина ли? — хълца той.

Тя вдига брадичката му и бърше сълзите.

— Ти си баща му, нали? Ти си го направил.

— Аз — казва той гордо и опитва да си поеме дъх. — Той е от мен.

Докосва върха на носа си със средния пръст, останалите са изправени. Става все по-уверен, след малко и той я прегръща. Все още хълца, но очите му се усмихват. Този път сълзите нямат нищо общо с гнева или срама. Това са сълзи на радост. Той просто е искал да участва. Да не бъде изолиран.

Когато съм при тях, всичко е приключило. Нора все още го държи в ръцете си, главата му е опряна на рамото ѝ, той се поклаща напред-назад. Напред-назад, напред-назад, напред-назад. Тя е овладяла положението и си давам сметка, за първи път, че това е нейна дарба. Да долавя какво липсва. И какво никога не е било налице. Пълно разбиране. Продължава да го успокоява цяла минута, пред шоколадово кафявия кон.

— Твоя ли е тази кобила? — пита го Нора, когато вижда, че юздата все още е в ръката му.

— Т-това е Комета — шепне той. — На съседите е... на госпожа Холт. Лора Холт. Тя е много мила.

— И ти позволява да се грижиш за Комета, нали?

— Чистя ѝ, реша я, давам ѝ да яде — отговаря баща ми с нарастваща възбуда в гласа. — Помагам за конете. Първо лопатата, после гребена, после зобта. Това е моята работа. Имам си работа.

— Ау! Имаш работа, имаш и син. Какво повече ти трябва?

Той свива рамене и поглежда встрани.

— Нищо, нали?

— Точно така — казва Нора. — Абсолютно нищо.

Подкарвам колата по черния път. С Нора сме показали по една ръка през прозорците и му махаме, той също ни маха.

— Довиждане, татко! — реве с цяло гърло.

— Довиждане, сине — отговарям аз. Беше видял тази смяна на обръщанията в един стар филм и моментално се бе влюбил в нея. Оттогава се сбoguвахме само по този начин. „Това маха сълзите“, ми бе казал веднъж.

Отново излизаме сред хълмовете на Вирджиния и поглеждам назад, в огледалото. Хари е на мястото си, с черния експлорър.

— Искаш ли пак да опитаме да се отървем от него? — пита Нора, след като проследява погледа ми.

— Много смешно — казвам и излизам на главния път. Слънцето най-накрая се е показало. Дори само гледката е достатъчна, за да се успокоя. Не остава нищо друго, освен да попитам. С ръце на волана, опитвам да се правя на безразличен. — Е, какво мислиш?

— Той е чудесен, Майкъл. Наистина.

Нора не си пада по комплиментите, така че ѝ вярвам.

— Значи всичко това не те притеснява?

— Не се безпокой. Няма за какво да се срамуваш.

— Не се срамувам. Просто... — Млъквам.

— Просто какво?

— Не се срамувам — повтарям.

— На кого друг си казал за него? Трей? Пам? На кого?

— Трей знае. Освен това му казах, че може да сподели с Пам, но самият аз не съм ѝ го казвал.

— О-о-о, сигурно е побесняла, когато е разбрала.

— Защо казваш това?

— Шегуваш ли се? Любовта на живота ѝ крие от нея подобен факт! Това сигурно е разбило малкото ѝ сърце.

— Любовта на живота ѝ?

— Хайде, красавце, не са нужни рентгенови очила, за да го разбереш. Видях как държеше ръката ти на погребението. Пам просто умира да те сграбчи в обятията си.

— Дори не я познаваш.

— Нека ти кажа нещо. Виждала съм стотици такива като нея. Предсказуеми провинциалистки. Ако влезеш в спалнята ѝ, ще видиш, че вече е извадила дрехите си за следващия ден.

— Първо, това съвсем не е така. Второ, няма никакво значение. Ние сме само приятели. При това добри приятели, така че не се заяждай.

— След като сте толкова добри приятели, защо не ѝ каза за баща си?

— Защото предпочитам да не говоря за това. Когато го спомена, хората изведнъж започват да се притесняват и да си мислят, че трябва да се покажат чувствителни. — Гледам електрическите стълбове край пътя и добавям: — Трудно мога да го обясня, но понякога ми се иска да ги сграбча за реверите и да изкрещя: „Чупката, това не ви е някакво

шибано шоу!“ Да, такъв е животът ми, но той не е за публична консумация. Не знам дали ме разбираш...

Поглеждам я бързо, с ъгълчето на окоето си. Понякога съм кошмарно тъп. Потънал в собствения си свят, забравям с кого разговарям. Тя е Нора Хартсън. Закърмена е с политика. Знаем, че на последния си рожден ден е изкачила планината Рейниър с агентите на Сикрет Сървис. Обръща се към мен и повдига едната си вежда — можеш да ми се довериш за това. Няма какво повече да каже. Нора разбира идеално.

— Здравсти, Ванс — подвиква тя на охраната на Югоизточния портал на Белия дом.

— Добър вечер, госпожице Хартсън.

— Нора — настоява тя. — Нора, Нора, Нора.

— Както желаете — казва той и ни махва да влизаме.

Голямата черна порта се отваря със силно изщракване. Не е нужно да му показвам пропуск или служебна карта. Достатъчно е, че съм с Нора.

— Благодаря, Ванс — подвиква тя и гласът ѝ звучи по-силно и по-открито откогато и да било.

Приближавам колоните на южния вход и едва се сдържам. Сега е много по-различно от последния път. Няма бързане, няма криене, няма преправяне. Няма страх. В продължение на няколко часа Саймън, Карълайн, парите — целият кошмар е снишил глас и от писък се е превърнал в моментен шепот. Останала е само Нора. И аз.

Влизаме под козирката и натискам спирачките.

— Какво правиш? — пита Нора.

— Няма ли да те оставя?

— Да — казва тя и изведнъж увереността в гласа ѝ изчезва. Кани се да слезе от колата, но се колебае. — Или... ако искаш, можеш да се качиш горе.

Поглеждам блестящата бяла фасада на най-известната сграда в света.

— Сериозно ли говориш?

— Винаги говоря сериозно — отвръща тя и увереността ѝ се възвръща. — Готов ли си?

Преди сгреших. *Това* е зададеният с най-голяма лекота въпрос.

— Къде да паркирам?

Тя посочва обширната южна морава на Белия дом.

— Където поискаш.

ГЛАВА 18

— Влизал ли си някога оттук? — пита Нора и се насочва към южния вход, под козирката. Тръгваме по червената пътека към овалната Стая за дипломатически приеми, където някога Франклин Делано Рузвелт е провеждал разговорите си „край камината“.

— Не съм сигурен. Ужасно ми напомня собствения ми апартамент и червеното килимче, което води към матрака ми.

— Хитро. За първи път чувам нещо такова.

— За първи път? Колко типове си водила на този тур?

— За кой тур говориш?

— Ами... *този*. Този откачено-секси-любовен тур.

Тя се смее.

— Това ли си мислиш, че преживяваш в момента?

— Казваш ми, че греша?

— Не. Казвам ти, че си изпаднал в пълна заблуда. Давам ти да изпиеш чаша кафе и те изритвам вън, по задник.

— Можеш да говориш каквото си искаш, но празните закани няма да прогонят любовта от мен.

— Ще видим.

— Несъмнено ще видим. — Правя всичко по силите си, за да кажа последната дума. Тя се поддава на възбудата само в един случай — когато резултатите не са под неин контрол.

Минавам през Дипломатическата стая с надута походка, която трябва да й каже, че няма никакъв шанс. (Лъжата е толкова слаба, че чак е жалка.) Излизам първи от стаята, свивам рязко вляво, по приземния коридор. В лявата страна на коридора, на бледочервената пътека, има охрана. Замръзвам. Нора се усмихва.

— А се чувстваше толкова добре. С такава походка... — Дразни ме.

— Не е смешно — шепна в отговор. — Последния път, когато бях тук, тези типове...

— Забрави последния път — шепне тя в ухото ми. — Щом си с мен, значи си гост.

Доближава се и ми лепва изкусителна целувка.

Способността ѝ да ме възбужда в най-неподходящите моменти е изумителна.

И, естествено, когато минаваме край униформения, той дори не ни поглежда. Просто прошепва три думи в радиостанцията си:

— Сянката, плюс един.

Минаваме през вратата. Имаме два варианта да се качим горе — по стълбите или с асансьора. Знам, че на следващата площадка също има охрана и се насочвам към асансьора. Нора тръгва към стълбите.

— Къде отиваш? — питам я.

— Хайде, мързеливецо. Да вървим.

Хуква нагоре. Оставам сам и нямам никакъв избор. Тръгвам след нея ядосано.

Стигаме горната площадка и, естествено, двамата са там. Миналия път, когато бях тук, ме спряха. Този път се отдръпват, за да ми направят повече място да мина. Ето това е да живееш тук — по пътя си нямаш никакви препятствия.

Продължавам нагоре през две стъпала и настигам Нора. Почти стигнахме, казвам си.

Вървя по петите ѝ. Тя свива в главния коридор на Резиденцията. Подобно на приземния коридор, този също е широк, от двете му страни също има множество врати. Разликата е в декора — боядисан е в топло бледожълто, от двете ми страни има библиотеки, окачени са картини. Има и множество антикварни предмети от 18-и и 19-и век. Това не е място за туристи. Това е дом.

Тръгвам по коридора и разглеждам картините. Първата е натюрморт — ябълки и круши. „Ала Сезан“, едва не изтърсвам и виждам подписа: Сезан.

— Хубава е, нали? — подхвърля Нора.

Кимвам. Срещу Сезан виждам абстракция на Кунинг. Време да намаля темпото. Поемам дълбоко въздух и се връщам в своята сфера.

— Искаш ли един бърз тур? — пита ме тя.

Мълча и се правя, че обмислям.

— Ако ти искаш... — отговарям и свивам рамене.

Знае, че блъфирам, но усмивката ѝ ме уверява, че оценява усилието ми. В средата на коридора спираме пред яркожълта овална стая.

— Жълтата овална стая — отбелязвам.

— Как позна?

— След толкова време в съседната сграда... — Соча вътре и питам: — Какво правите в стая като тази? Или е само за показване?

— Целият етаж е предимно за гости. Официални вечери, коктейли, подмазване на разни сенатори и други глупости. Винаги приключват в тази стая, защото хората обичат балкона на Труман. Когато застават вън и пипат колоните, се чувстват важни.

— Можем ли да излезем там?

— Ако искаш да си като туристите...

Предизвикателството увисва във въздуха. Знае как да натиска бутоните ми. Въпреки всичко, отказвам да ѝ доставя това удоволствие.

— Това е старата спалня на Челси — казва тя и сочи вратата срещу Жълтата овална стая. — Ние я превърнахме в салон за фитнес.

— А къде е твоята стая?

— Защо? Да не би да искаш да си поиграеш?

Пак. Няма да се поддам. Посочвам вратата в края на коридора и питам:

— Какво има там?

— Това е спалнята на родителите ми.

— Наистина?

— Да — отсича тя с раздражение. — Наистина.

По дяволите. За нея това е точка против мен. Трябваше да се досетя. Родителите ѝ винаги са извън границите.

Малко по-нататък по коридора Нора свива зад един ъгъл и спира край лявата стена. Минавам покрай нея и заставам пред спалнята на Линкълн.

— Е, кога ще прием кафето? — питам я.

— Веднага. — Пипа нещо по стената, но не мога да видя какво. — Кухнята е горе.

— Означаваш ли това, че ще трябва да се върнем на стълбите?

— Не.

Приближавам и виждам, че е мушнала пръст в малка цепнатина в стената. Дръпва рязко и стената се завърта към нас, за да открие

спираловидна стълба, която иначе не се вижда. Нора ме поглежда и се усмихва.

— Можем да се качим по стълбата в този край на сградата.

— Внимавай — казва Нора, — защото това е най-хубавата част. Тръгва нагоре по наклонен под, постлан с пътека и ме води в помещението точно над Жълтата овална стая. — Voilà — заявява тя с поклон. — Солариумът.

Солариумът прилича на малка оранжерия на покрива на сградата. Стените му са от зеленикаво стъкло. Вътре има плетени столове и маса със стъклен плот. Напомня свърталище от Палм Бийч. Вляво е малката кухня, вдясно има издуто канапе и голям телевизор. Из цялата стая виждам лични семейни снимки.

— Със сигурност това тук е по-хубаво от балкона на Труман — оглеждам се аз и опирам чело в стъклото. Оттук се вижда цялата южна моравана и монумента на Вашингтон.

— Почакай да видиш какво е без стъклото. — Отваря някаква врата в десния ъгъл и излиза вън. Балконът е малък, извит като „С“ покрай солариума, и го огражда само един нисък бял парапет. Когато излизам, Нора се надвесва над ръба. — Време е да се позабавляваме. Хайде да му отпуснем двата края и да полетим! — Опира корема си на парапета и се накланя напред, докато краката ѝ се повдигат във въздуха.

— Нора! — викам и я сграбчвам за глезените.

Тя се отпуска отново на земята и се смее.

— Май те е страх от високото, нали?

Преди да успея да кажа каквото и да било, тя се втурва по протежение на дъгообразния балкон. Опитвам се да я хвана, но Нора се изплъзва от ръцете ми и изчезва зад извивката. Хуквам след нея, като се мъча да не гледам надолу. Когато минавам извивката обаче, Нора не се вижда никъде. Продължавам напред въпреки всичко, защото предполагам, че е влязла отново вътре през друга врата. Има само един проблем — в тази част на балкона няма врата. Стигам до края и от Нора няма и следа.

— Нора? — викам я. Няма много възможности да се скрие. Балконът е съвсем тесен, залепен за гола фасада.

Започвам да опипвам стената — може би и тук има някакъв таен механизъм. След трийсет секунди се убеждавам, че няма подобно нещо. Поглеждам боязливо надолу. Тя не би посмяла да... Навеждам се надолу, оглеждам земята и викам:

— Нора! Къде, по дяволите...

— Шшшшшт. По-тихо.

Обръщам се назад.

— Малко по-високо, Шерлок.

Вдигам поглед и най-накрая я виждам. Седнала е на покрива, а краката ѝ се люлеят над ръба. Бих могъл да докосна стъпалата ѝ, но самият ръб е доста високо.

— Как се качи там?

— Означаваш ли това, че искаш да дойдеш при мен?

— Просто ми кажи как се качи там.

Тя сочи с крак.

— Стъпи на парапета, ей там, до стената, и се изтласкай нагоре.

Поглеждам ниския парапет, после нея.

— Полудя ли? Това е безумие!

— За някои е безумие, за други е забавление.

— Слез долу. Тук ще се забавляваш по-добре, гарантирам ти.

— Не, не, не — казва тя и размахва пръст. — Щом го искаш, ела да си го вземеш.

Пак поглеждам парапета. Разстоянието не е чак толкова голямо. Просто не мога да победя страха си.

— Делят те сантиметри от върха на планината — пее тя. — Помисли за наградата.

Това е то. Страхът е победен. Стъпвам на каменния парапет и се подпирам на стената. Не гледай надолу, не гледай надолу, не гледай надолу, повтарям си. Бавно, предпазливо се изправям. Първо едното коляно, после другото. Започва да ми се вие свят, бузата ми е опряна в стената, пръстите ми драскат мрамора като подплашени паяци. Толкова тъп начин да умреш...

— Просто се изправи — съветва ме тя. — Почти си стигнал.

Само няколко сантиметра. Закрепвам се на парапета и пускам паяците да търсят покрива. Намират го. Стискам мраморния ръб с всички сили. Най-накрая подскачам и всичко е готово. Нора вече не е извън обсега ми.

Сядам на ръба и чувам тихото ѝ ръкопляскане. Краката ѝ все още висят надолу, но тя е легнала назад в голяма мраморна хлътнатина, която прилича на улей. Всъщност си давам сметка, че се крие.

— Какво...

— Шшшшт — шепне тя и сочи към другия край на покрива. Кимва ми да седна до нея и разбирам какво я притеснява. В другия край на покрива стои мъж с черна бейзболна шапка и тъмносини дрехи. На лунната светлина виждам силуета на дългобойна карабина, окачена на рамото му. Снайперист. Административен вариант на Рамбо.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Не се безпокой — казва ми тя. — Тези са безобидни.

— Безобидни? Този тип може да ме убие, без да му мигне окото. Какво ще стане, ако реши, че сме някакви диверсанти?

— Ще ни хване и ще ни боядиса в яркожълто.

— Нора...

— Успокой се — пъшка тя, като имитира виенето ми. — Той знае кои сме. Веднага, щом се качих тук, отиде на другия ъгъл. Ако пазим тишина, даже няма да докладва.

Опитвам се да си придам спокоен вид, промъквам се до нея и сядам в мраморния улей.

— По-добре ли се чувстваш? — пита тя и потрива рамо в моето.

— Може би — отговарям и се наслаждавам на допира до тялото ѝ. — Въпреки всичко те предупреждавам. Ако ме застрелят, трябва да отмъстиш за мен.

— Мисля, че няма защо да се безпокоиш. Досега никой не е стрелял по мен, когато съм се качвала тук.

— Разбира се, че не. Ти си диамантът на короната. Аз ще бъда мишената.

— Не е вярно. Не биха те застреляли, ако няма добра причина.

— А коя причина е добра?

— Ами... знаеш — казва тя и се обръща към мен. — Нападение над комплекса, заплашване на родителите ми, нападение над някое от първите деца...

— Един момент. Каж ми какво значи „нападение“.

— О... това е трудно — усмихва се тя и ръката ѝ се плъзва по гърдите ми. — Струва ми се, че е едно от нещата, които разпознаваш,

когато ги видиш.

— Като порнографията.

— Всъщност, сравнението не е чак толкова лошо — съгласява се тя.

Протягам ръка и я слагам върху бедрото ѝ.

— Това влиза ли в дефиницията?

— Коя дефиниция? За порнография или за нападение?

Вглеждам се продължително в очите ѝ.

— И двете.

Не знам защо, но ми се струва, че това ѝ харесва.

— Е, влиза ли в дефиницията? — повтарям.

Тя улавя ръката ми и я плъзва по-нагоре, към блузата ѝ, която се е измъкнала от колана. Мушкам ръка под панталона ѝ и пръстите ми докосват горния край на бельото ѝ. Кожата ѝ е толкова гладка, че колежът започва да ми липсва. После плъзвам ръка нагоре, към корема ѝ.

— Не там — казва тя и хваща ръката ми.

— Съжалявам, не исках да...

— Без съжаления — прекъсва ме и се усмихва. Посочва устните си и добавя: — Просто започни малко по-високо.

Навеждам се към нея и виждам, че вади нещо от устата си.

— Всичко наред ли е? — питам.

— Само да си махна дъвката. — Бръква в джоба си и вади малко листче. Обръща се с гръб към мен, увива дъвката си в него и лапва нова.

— Искаш ли да махнеш и някоя пломба?

Нора се обръща към мен, смуче показалеца си. Изважда го и се чува звук като от целувка.

— Какво?

Не мога да реагирам достойно за нея. Просто оставам неподвижен за секунда и я изпивам с очи.

За Нора тази секунда е прекалено дълга. С едно ловко движение се претъркулва, възсяда краката ми, леко ме дръпва и мушка езика си между устните ми. В този момент всичко се връща. През последните две седмици съм мечтал за уханието ѝ. Горчиво-сладко — почти като наркотик. Веднага, след като започваме да се целуваме, тя мушка дъвката си в устата ми. Приятелката ми в пети клас правеше същото.

Започвам да я дъвча, но имам чувството, че все още е с опаковката. Изненадата ме кара да се закашлям. Прекалено твърда е. Опитвам се да я отлепя от зъбите си с език, но не успявам, така че мушкам два пръста в гърлото си. Не успявам да я извадя и, без да искам, я глътвам.

— Добре ли си? — пита Нора.

— Да, струва ми се. Просто... не го очаквах.

— Не се безпокой — казва тя и се смее чаровно. — Нямам нищо против да започнем отначало.

Отново се навежда и мушка езика си между устните ми. Пръстите ми минават през косата ѝ, целувките ѝ стават по-силни. След малко откриваме ритъма си. После са ми нужни няколко минути целуване, за да включа на изследователски режим. След още малко опипвам гърба ѝ, за да проверя за сутиен. Няма. Изгубвам се в целувките ѝ и забравям за времето. Може да са минали петнайсет минути или петдесет — и двамата вече горим.

Все още върху мен, овладели началните моменти, ръцете ѝ се мушкат под ризата ми. За разлика от нея, аз не се съпротивлявам — просто лежа по гръб със затворени очи. Късо изрязаните ѝ нокти се забиват в хълбоците ми, после нагоре, в плешките. Чувствам топлината ѝ върху краката си. Първо е бавно, едва доловимо, после темпото се засилва. В един момент обаче всичко това рухва.

Чувствам се с олекнала глава. Изведнъж започва да ми се гади нетърпимо. Опитвам се да не кашлям и да не дишам дълбоко, но светът наоколо като че ли започва да мига. Поглеждам нагоре и всичко се плъзва вдясно. Самолетът на жълтеникавото небе се разчетворява. Монументът на Вашингтон се превръща в лебедова шия.

— Какво става? — питам, макар че не чувам никакъв звук. Всичко е силен шум.

За да остана в съзнание, ставам и заставам до самия ръб. Олюлявам се. Вече не е толкова високо. Една малка крачка и ще сляза долу. Готов съм да я направя, но нещо ме дръпва назад. Пак в улея. Боли ме, но не ме боли. Потъвам на мястото си и ми е трудно да държа главата си изправена. Вратът ми се огъва, сякаш е от желе. Желе от грозде. В гърлото си все още чувствам гъделичкането на глътнатата дъвка. Преди колко време стана това? Двайсет минути? Трийсет? Шумът се усилва. Вече не мога да държа главата си изправена и я

отпускам върху твърдата повърхност. Поглеждам Нора, но тя се смее. Устата ѝ е отворена. Смее се. Зъби. Вълчи зъби.

— По дяволите — промърморвам и всичко става черно. Дрогирала ме е.

ГЛАВА 19

— Как си? — пита ме Нора, когато отварям очи. — Добре ли си? — Не отговарям и тя повтаря въпроса. — Добре ли си? Как се чувстваш?

С всяко повтаряне все по-малко прилича на въпрос и все повече на заповед.

Премигвам, за да се съвзема окончателно и опитвам да разбера как съм попаднал в това легло. Махам мократа кърпа от челото си и се оглеждам. Библиотеките и старинните рицарски доспехи ми казват, че не съм в болница. Дипломата от Принстън на едната стена ми казва останалото — намирам се в стаята на Нора.

— Как се чувстваш? — пита тя.

— Гадно — отвръщам и се надигам. — Какво, по дяволите, стана?

Преди да успее да ми отговори, от основата на черепа ми нагоре се надига световъртеж. Затварям очи и стискам зъби. Всичко пред очите ми става сиво, после пак се възстановява.

— Майкъл, да не би...

— Добре съм — казвам. Усещам, че отминава. Бавно, юмруците ми се свиват. — Какво, по дяволите, напъха в устата ми?

— Не съм...

— Не ме лъжи, Нора.

— Казвам ти, не съм...

— По дяволите, не ме лъжи! Почувствах хартията в дъвката!

Изненадана от избухването ми, тя се отдръпва назад, по-близо до долния край на леглото.

— Кълна се, не исках да припадаш — оправдава се тя почти шепнешком. — Не исках да стане така.

— Просто ми кажи какво ми даде.

Тя гледа втренчено снежнобялото одеяло и мълчи. Не може да ме погледне в очите.

— Нора, това не е шега.

Продължава да мълчи.

— По дяволите, Нора, кажи ми какво...

— Ел Ес Ди — признава тя най-накрая. — Само малка таблетка Ел Ес Ди.

— Само малка... Напълно ли си превъртяла? Защо го направи? При това на покрива!

— Не знам... Реших, че... Знаеш, навън... докато... мислех, че ще е забавно.

— Забавно? Това ли е представата ти за забавление? Да ме дрогираш против волята ми?

— Повярвай ми, ако не ти беше приляло, щеше да си ми благодарен. Това не е като нормален секс... Може да промени живота ти.

— Точно така, да промени живота ми! Правя крачка от покрива и толкова. Можеше да ме убиеш, по дяволите!

— Но не те убих. Когато се приближи до ръба, те дръпнах назад. А когато ти стана зле, извиках снайпериста, за да те свали тук.

— Нора, какво ще стане, ако ме повикат и ми направят тест за наркотици? Мина ли ти изобщо през ум, че това може да стане? Какво ще правя тогава?

— Стига, Майкъл, няма да ти правят никакъв тест за наркотици.

Отмятам завивките настрани, затварям очи заради световъртежа, измъквам се от леглото и грабвам панталоните си от облегалката на старинен стол.

— Къде отиваш? — пита ме тя, докато се обувам.

Продължавам с обувките, без да отговоря. Нора се препречва пред мен, предполага, че ще спра. Греша. Накланям се напред и съм готов да я прегазя. Тя не мърда от мястото си. Държи позицията. Казвам си, че трябва да я изблъскам. Да ѝ дам урок, че не трябва да ми пука. Но не е така. Малко преди сблъсъка, спирам.

— Пази се от пътя ми — ръмжа.

— Стига, Майкъл! Какво друго искаш да ти кажа? Че съжалявам? Съжалявам, че се случи. За да стане толкова бързо, значи ти се е паднало лошо хапче или нещо такова.

— Очевидно е било лошо. Не в това е шибаният въпрос!

— Защо се ядосваш толкова?

— Искаш да знаеш защо? — крещя. — Защото още не си разбрала! Не заради хапчето! Защото си първокласно куку! Колкото и да опитваш да разсъждаваш, това, което направи, те изпраща в съвсем друга категория!

— Не си позволявай да ме съдиш.

— Защо? Ти ме дрогира. Аз те съдя. Това е най-малкото, с което мога да ти се отблагодаря за услугата.

Започва да кипи.

— Не знаеш какво може да бъде, задник такъв! За разлика от мен, винаги ти е било лесно!

— Значи сега стана специалистка по детството ми.

— Запознах се с баща ти. Разбрах за какво става дума — казва ми тя. — Той е умствено изостанал. Това те комплексира. Точка.

Иска ми се да я фрасна по лицето.

— Наистина ли мислиш, че е толкова просто?

— Не исках да...

— Не, не. Недей да даваш на заден — прекъсвам я. — Гледала си Рейнман. Знаеш какво е аутизъм. Ще ми се да беше прекарала повече часове с баща ми, за да видиш наистина за какво става дума. Когато например му объркат лекарствата и трябва да го пазиш да не си глътне езика. Или пък, когато бях в четвърти клас и той избяга, защото разбра, че съм по-умен от него. Или когато вършеше всичко в гащите в продължение на цял месец, защото се страхуваше, че ако замина да уча в колеж, ще остане сам. Или пък когато един дребен мошеник на име Чарли Скупак го научи, че няма нищо лошо в това, да вземаш чуждите коли, стига да обещаеш да ги върнеш. Или пък да установиш на свой гръб колко струва съдебната ни система, като мен, когато му назначиха служебен защитник, който си нямаше и понятие за какво става дума. Да, днес видя абсолютно всичко.

— Слушай, съжалявам, че баща ти е умствено изостанал. Съжалявам и че майка ти е избягала.

— Тя не избяга просто така. Тя умря. Само шест месеца, след като си отиде. Искаше да ни спести болката да я гледаме как умира. А сега опитай да обясниш всичко това на човек с коефициент на интелигентност шейсет и шест.

— Майкъл, знам, че ти е било трудно...

— Не, не знаеш. Нямах представа какво е това. И двамата ти родители са живи. И здрави. Освен за изборите, няма за какво друго да се безпокоите.

— Не е истина.

— О, да, забравих тайните ти страхове. Официалните вечери, срещите с големи клечки, ученето в колеж по твой избор...

— Престани, Майкъл.

— ... Да не забравяме и лизането на задници — на служители, репортери, дори на булевардните драскачи. Всички трябва да обичат Първата дъщеря...

— Казах да престанеш.

— О-хо! Тя се ядосва. Уведомете Сикрет Сървис. Изпратете меморандум на баща ѝ. Ако изпадне в криза пред външни хора, ще получи лошо отражение в пресата...

— Слушай, глупако...

— О-о-о, обиждаме значи. Това вече е от национален мащаб. Полошо не може да бъде, нали? Нора? Лошите отзиви в пресата излизат на национално ниво, а?

— Изобщо не ме познаваш, по дяволите!

— Спомняш ли си въобще какво е да преживееш лош ден? Вече не говоря за лоши отзиви в пресата, а за лош ден. Има голяма разлика... — Чувствам, че ще се прекърши и натискам още повече. — Вече нямаш лоши дни, нали? Какъв разкош! Първата дъщеря! Каж ми, как се чувства човек, когато някой друг прави всичко вместо него? Можеш ли да готвиш? Можеш ли да чистиш? Можеш ли да си изпереш дрехите?

Очите ѝ се пълнят със сълзи. Все ми е едно. Сама си го търсеше.

— Хайде, Нора, не се стеснявай. Каж ми. Сама ли подписваш чековете си? Сама ли плащаш сметките си? Сама ли...

— ИСКАШ ДА ТИ ПОКАЖА ЛОШ ДЕН!? — избухва най-накрая тя. — ЕТО ТИ ГО ШИБАНИЯ ЛОШ ДЕН!

Вдига блузата си и ми показва петнайсетсантиметров белег, надолу, към пъпа, все още зачервен, където са били шевовете.

Стъписан, не мога да кажа и дума. Значи затова не ми бе позволила да докосна корема ѝ.

Пуска блузата си и най-накрая рухва. Лицето ѝ се изкривява, сълзите бликват. За първи път виждам Нора да плаче.

— Ти... н-нямаш представа... — ридае и пристъпва към мен. Кръстосвам ръце на гърдите си и си придавам най-безсърдечния възможен вид.

— Майкъл...

Дотук с безсърдечието. Не мога да се преструвам. Няма да съм аз.

— Съжалявам — започвам да шепна и разтварям ръце. Притеглям я към себе си.

— К-кълна се, не исках да ти причиня болка — казва тя и продължава да плаче.

— Шшшт. Знам. — Отпуска се на гърдите ми и малкото момиченце отново се връща. — Всичко е наред — утешавам я. — Успокой се.

Минава цяла минута. Двамата мълчим. Тя се мъчи да поеме дъх, чувствам, че иска да се освободи. Бърше бързо сълзите си.

— Искаш ли да ми разкажеш? — питам я.

Продължава да мълчи. Инстинктивно.

— Миналата Нова година — казва най-накрая и сяда на леглото. — Бях прочела, че да си разпориш корема е страхотен начин да се самоубиеш, така че реших да изпробвам теорията на себе си. Несъмнено, не е като да срежеш сънната си артерия.

Замръзвам, не знам какво да кажа.

— Н-не разбирам — започвам да пелтеча накрая. — Не те ли закараха в болница?

— Имам привилегии, Майкъл, нали? В Белия дом има лекари денонощно. Спят тук. И правят визитации. — Потупва леглото до себе си. — Дори не се наложи да изляза от стаята.

— Но, за да не разбере никой...

— О, моля те. Криха рака на баща ми цели десет месеца. Мислиш, че не биха се справили с опита за самоубийство на дъщеря му, наркоманката?

Не ми харесва начина, по който го казва.

— Не си наркоманка, Нора.

— Казва този, когото току-що дрогирах.

— Знаеш какво имам предвид.

— Оценявам думите ти, но работиш само с половината информация. — Започва да чопли дантелата на възглавницата и пита:

— Имаш ли представа защо съм у дома?

— Моля?

— Не е кой знае колко сложен въпрос. Завърших колежа през юни. Сега е началото на септември. Какво правя тук досега?

— Мислех, че чакаш уведомително писмо от някой университет.

Мълчаливо, отива до бюрото и вади купчина листове. Връща се и ги хвърля на леглото. Сядам до нея и ги прехвърлям. От Пенсилвания, Вашингтонския университет, Колумбия, Мичиган. Общо четиринайсет писма. Всички я уведомяват, че е приета.

— Не разбирам — поклащам глава накрая.

— Зависи на кого искаш да вярваш. Има две възможности. Или чакам писмо от университета на мечтите си, или родителите ми се опасяват, че пак мога да направя някоя глупост със себе си. Кое, според теб, е по-вероятно?

Като я слушам, никак не е трудно да преценя. Единственият въпрос е, какво да правя сега? Нора очаква реакцията ми, свита в единия край на леглото. Опитва се да не ме гледа, но не може да се сдържи. Страхува се, че ще си отида. И като гледам как потрива едната страна на стъпалото си в килима, пак и пак, си давам сметка, че и друг път са я изоставяли. Сама. Напълно сама.

Вземам писмата и ги хвърлям на пода.

— Все ми е едно — казвам ѝ.

— Какво?

— Чу ме. Все ми е едно. Твоя работа е какво си правила преди шест месеца. За мен това е остарял вестник.

Тя ме гледа стъписано.

— Сигурен ли си, че няма да си отидеш?

— Поне не заради това. Не сега. — Докато изчаквам да асимилира думите ми, предполагам, че ще се усмихне. Вместо това лицето ѝ се изкривява отчаяно.

— Какво има? — питам.

Поглежда ме. Челюстта ѝ е увиснала, очите ѝ изразяват недоумение.

— Не разбирам. Защо се държиш толкова мило с мен?

Премествам се по-близо до нея.

— Още ли не си наясно, Нора? Не се „държа“.

Тя вдига глава. Не може да се сдържи. Очите ѝ пак се пълнят със
сълзи и идва усмивката. Истинската усмивка.

Приближавам се и я целувам по челото.

— Казвам ти само едно... Ако пак направиш някаква подобна
глупост...

— Няма. Обещавам.

— Говоря сериозно, Нора. Край на наркотиците.

ГЛАВА 20

Понякога в сънищата си съм много малък. Само десет сантиметра. Саймън се навежда и ме взема в ръката си. Вдига ме до устните си и шепне:

— Всичко ще бъде наред, Майкъл. Обещавам ти. — Постепенно гласът му става по-силен, набира скорост. — Не плачи, Майкъл. Само бебетата плачат! — Изведнъж започва да крещи, гърмящият му глас и горещият му дъх ме блъскат в гърба: — ПО ДЯВОЛИТЕ. МАЙКЪЛ. ЗАЩО НЕ МЕ ПОСЛУША? ТРЯБВАШЕ САМО ДА МЕ ПОСЛУШАШ!

Скачам в леглото, стреснат от тишината. Тялото ми е покрито с пласт студена пот. Толкова студена, че треперя. Будилникът казва, че е едва четири и половина сутринта, така че пак се отпускам назад и се мъча да се изгубя в Нора. Миналата вечер... И през деня... Боже мой, дори само приключението на покрива ще ми е достатъчно за цял живот. Бях там. Тя ми се довери. Само на мен. Парашутистите, каскадьорите, дори *пиратите* не преживяват такива силни вълнения. Или толкова страх.

Усещам, че стискам завивките и решавам да се успокоя. Прибягвам до най-добрия си трик за заспиване — моля се. Каквото и да е станало, аз все още съм здрав. Както и баща ми. И Нора, и Трей, и Пам... Все още не мога да разбера Саймън, Аденауер и Вон. Част от мен все още се безпокои, че Вон иска да ме накисне, но ако в началото е бил със Саймън... а сега се крие от ФБР... враг на моя враг и така нататък... Ако Саймън го е изоставил, може би Вон наистина има какво да ми каже. Може би Саймън го е подмамил да използва истинското си име. Така или иначе, ще имам отговор само след няколко часа. Днес би трябвало да се срещнем. Някъде е Музея на Холокоста.

След двацет минути гледане на белия таван разбирам, че молитвите няма да помогнат. Ритвам завивките и се устремявам към машината за кафе. Докато ароматът на кофеин изпълва малката ми

кухничка, вады картата на музея от чантата си. Музеят е огромен — пет етажа изложбена площ, изследователска библиотека, две зали, учебен център... Как ще открия този тип?

Започвам да се разхождам напред-назад, мъча се да запомня картата и продължавам да си задавам същия въпрос. Изведнъж чувам някакъв шум пред вратата. Съвсем слаб е и много лесно бих могъл и да не му обърна внимание — някакво топуркане. Или тропане.

— Кой е? — викам. Шумът престава. Отвън, на площадката, се чуват стъпки. Захвърлям картата, втурвам се към вратата, отключвам и рязко я отварям. Чувам още едно тупване, още едно, още едно. Изскачам вън, за да видя кой ме напада. Виждам само младото вестникарче, което подхвърля сутрешните ми вестници. То отскача стреснато назад и едва не изпуска вестниците си.

— Соño! — ругае на испански.

— Извинявай — шепна. — Днес ми е лошият ден.

Вземам вестниците, прибирам се вътре и затръшвам вратата. Тишината на стаята би трябвало да ме успокои, но не мога да се отърся. Няма да успея, докато не разбере какво всъщност става.

Отварям объркано първия вестник и очаквам да се видя в текущите събития. Когато обаче разгръщам първата страница, на пода пада малък бял плик. Вътре има написана на ръка бележка: „Регистър на оцелелите. Втори етаж“. Веднага вземам картата, която е паднала на пода в кухнята. Най-накрая точно място.

Не е глупав, решавам. Това е малка стаичка, сбутана в един ъгъл на музея. Ще може да вижда кой влиза и кой излиза оттам. Срещата е в един часа, но въпреки това поглеждам часовника си — остават цели седем часа.

Заклучвам вратата на кабинета си и хуквам към Западното крило. Някога се гордеех с факта, че се явях първи на заседанията на Саймън, но напоследък все не успявам да пристигна навреме. Макар че е лесно да обвиня разсеяността си, няма как да не си дам сметка, че това се дължи преди всичко на подсъзнателно нежелание.

Влизам в Западното крило и виждам Фил, който както обикновено е на мястото си и пропуска хората. Обръщам пропуска си

към него и навеждам глава. Все ми е едно дали ще повика асансьора или не — просто ме е яд, когато се прави, че не ме познава.

— Здравсти, Майкъл — казва ми той, когато минавам край него.

— З-здравсти — отговарям. — Здравей.

— На съвещание ли?

Преди да отговоря, мушка ръката си под бюрото и възстановява най-любимата ми привилегия. Вратата на асансьора вляво от мен се отваря и влизам в кабината. Не знам какво е предизвикало промяната, но я приемам с радост.

Влизам в кабинета на Саймън и очаквам заседанието вече да е започнало. Вместо това заварвам повечето колеги да разменят клюки и да си разказват истории. Празният стол в края на масата обяснява защо.

Оглеждам бързо обстановката и съзирам Пам, на вече обичайното си място, на канапето. Не ми е приятно, но е факт, че откакто се издигна, практически изчезна.

— Сега си истински бос, нали?

— Какво искаш да кажеш? — пита тя и се преструва, че не разбира. Това е класически ход в Белия дом — никога не признавай преимуществата си.

Клатя глава и заставам на своето обичайно място, отзад.

— Ясна си ми, жено. Не можеш да заблудиш никого.

— Заблуждавам теб — подвиква тя. Край на самоподценяването.

Тъкмо се каня да извикам нещо в отговор, когато вратата на стаята се отваря. За миг всички притихват, после шумът отново се възобновява. Не е Саймън, а друг колега — тип от Йейл, с костюм на съвсем тънки райета, който дойде наскоро, след стаж във Върховния съд. Частно училище, скъпи обувки, игла за вратовръзка от Йейл. Мразя го. Пам каза, че бил симпатяга.

Когато влиза, кабинетът е претъпкан. Единственото свободно място е до мен. Предполагам, че е време да разбере кой от двама ни е бил прав. Той преценява обстановката бързо, гледа право мен. Премествам стола си, за да му направя място. Той обаче ме подминава, продължава към ъгъла и се обляга на една библиотека. Поглеждам стола край мен, за да се уверя, че все още е свободен. Предпочита да

стои прав. Поглеждам към Пам, но тя разговаря с новите си приятелчета. По дяволите лоялността. Никой не обича потъващите кораби.

Няма с кого да разговарям, така че седя мълчаливо и изчаквам следващото отваряне на вратата. Саймън влиза и всички притихват. Когато погледът му среща моя, извърщам лице. Той продължава да ме гледа. Запътва се право към мен. Не... само не тук! Каквото и да иска, не може да...

Удря дебела папка в гърдите ми.

— Добре дошъл отново — ръмжи.

Поглеждам папката, после останалите в стаята. Нещо не е наред. Твърде умен е, за да изпусне нервите си пред всички. Или... Боже! Да не би да е разбрал за Вон?

— Отвори я — прекъсва мислите ми той.

— Какво...

— Не се прави на глупав. Скимтеше за това, получи го.

— Дори не знам за какво...

Обръща ми гръб и се отдалечава.

— Ще го гласуват в сряда. Приятна работа.

Прочитам объркано етикета на папката. „Права за подслушване“. Вътре виждам собствените си проучвания. Не вярвам на очите си — връщат ми проблема.

Вдигам очи, за да зърна приятелско лице, с което да споделя новината, но само един човек гледа към мен — този, който влезе веднага след Саймън. Лорънс Лам. Усмивва ми се приветливо и кимва. Няма нужда да говори повече.

— Сигурен ли сте, че всичко е наред?

— Най-напред, не е трябвало да ти отнема случая — казва Лам спокойно, докато крачим към кабинета му. Движи се като човек, от когото винаги има нужда, но въпреки това успява да не изглежда припрян. Подобно на двойния възел на вратовръзката си и ризата с френски копчета за ръкавели, той винаги е блестящ — човек, който никога не мъкне голяма чанта, когато отива на летището и който изглежда все така свеж, дори и след три часа полет.

Вървя след него като развалина.

— Ами, ако Саймън...

— Престани да се безпокоиш за това, Майкъл. Ти си на ход. Празнувай.

Минавам покрай бюрото на секретарката му и си давам сметка, че е прав. Работата е там, че старите привычки умират трудно. Влизаме в кабинета му и сядам пред бюрото. Мълча, докато затвори вратата.

— Значи Нора ви помоли за помощ?

— Не знам какво си направил, но, каквото и да е, тя е щастлива. Това е достатъчно, за да получиш право на три желаниа.

— Това първото ли беше?

— Ако е било, значи остават още две. — Отваря папката пред себе си и ми подава два документа. Първият е меморандум от ФБР. — В петък приключиха с разследването на още двама души — обяснява той. — Нови назначения. Очевидно невинни. С това проверените стават десет. Остават още петима.

— Значи още не са стигнали до мен?

— Най-хубавото за най-накрая — отвръща той и започва да бърше очилата си с носна кърпа, с монограм. — Не би трябвало да отнеме много време.

— А дали ще е възможно да погледнем предварително останалите пет имена? Има ли как?

— Защо ти е това? О... разбирам — прекъсва сам себе си. — Искаш да знаеш кой друг би могъл да е замесен.

— Щом като Карълайн е държала досиетата им, значи е знаела тайните им.

— Добра мисъл — отбелязва Лам. — Ще се обадя тук-там и ще видя какво може да се направи.

Прелиствам втория документ и виждам, че е компютърна разпечатка от петдесет страници.

— Това третото желание ли е?

— Зависи как ще дефинираш „желание“. В ръцете си държиш списъка на хората, допуснати до сградата в деня, когато е била убита Карълайн. Според него Патрик Вон е влязъл точно в девет и две минути.

— И съм го пуснал аз.

— Да. И е излязъл в десет и пет. Знаеш какво е положението. След като веднъж сложат на врата му пропуска, спокойно може да се

разхожда из коридорите час и повече. Според Сикрет Сървис искането да бъде допуснат е дошло от вътрешен телефон веднага след пристигането ти в осем и четири минути същата сутрин.

— Но аз изобщо не съм...

— Не съм казал, че ти си пуснал искането. Само ти казвам какво личи от документите.

Раздвижвам се неловко на стола и връщам фактите в паметта си.

— Значи веднага, щом съм влязъл онази сутрин, Саймън е позвънил по телефона.

— Вероятно са те видели, когато влизаш. Помниш ли да е имало някой в коридора?

Замислям се.

— Видях само Пам, която ми каза, че заседанието ще започне рано.

— Пам, а? Е, предполагам, че Саймън е имал нужда от помощници.

— Един момент... Пам никога не би...

— Не казвам, че е замесена. Само казвам, че трябва да внимаваш. Стъпваш в опасна територия.

— Какво означава това?

Той не отговаря веднага. Усещам, че не ми казва всичко.

— Всичко наред ли е? — питам.

— Ти ми кажи. Чувал ли си някога за репортерка на име Инес Котилиано?

— Онази, която е поискала служебна информация?

Лам ме стрелва с поглед.

— Откъде знаеш за това?

Моментът не ми харесва.

— Пам имаше копие — обяснявам.

Той се накланя напред и бързо записва нещо.

— Нещо не е наред ли?

Не обръща внимание на въпроса ми.

— Майкъл, бяха ни нужни четири дни, за да проверим регистрираните посетители и да установим, че ти си пуснал Вон в комплекса. Според Сикрет Сървис журналистката Инес Котилиано е поискала да види документацията в деня след смъртта на Карълайн. Само ден по-късно. Като че ли е знаела... Или някой ѝ е казал.

— Значи според вас Пам...

— Казвам само, че трябва да обръщаме внимание на фактите. Ако Инес е амбициозна само наполовина на това, което изглежда, ще стигне до Вон съвсем скоро. И до теб.

Стомахът ми се свива. Не ми остава много време.

— С какво време разполагам?

— В това е проблемът. — Лам за първи път изглежда притеснен. — Забравяш, че не става дума само за теб. — Млъква и ме поглежда загрижено, както преди.

— Има ли още нещо, което трябва да ми кажете? — питам.

Той прокарва длан по наскоро обръснатото си лице.

— Обадиха ми се, Майкъл. Обадиха ми се два пъти.

— Кой? Журналистката ли?

— ФБР — отвърща Лам хладно.

Не казвам нищо. Трябваше да се досетя, че ще...

— Приятелят ти Аденауер искаше да знае дали тя взема наркотици.

Боже мой.

— Как, по дяволите...

— Много лесно. Виждат, че си пуснал Вон в комплекса. Излизаш с Нора... Остава да открият последната страна на триъгълника.

— Но тя не познава Вон.

— Въпросът не е в това! — казва той и повишава глас. След това, също толкова бързо, кашля, за да прочисти гърлото си и се успокоява. Човек винаги реагира емоционално, когато става дума за семейството му. — Кажете ми истината, Майкъл. Нора взема ли наркотици?

Сепвам се.

Той седи напълно неподвижно. Виждал съм го и друг път да използва тази тактика — стар адвокатски номер — да оставиш тишината да измъкне каквото трябва.

Облягам се на стола си и се мъча да изглеждам невъзмутим. Взема ли наркотици?

— Вече не — казвам, без да ми мигне окото.

Лам кимва, сякаш сам на себе си. Това не е отговор, с който може да се спори и, честно казано, не мисля, че в момента иска нещо повече. Има си причина вече никой в Белия дом да не си записва. Когато се стигне до призовки и ФБР, колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— В такъв случай какво ще кажеш на ФБР?

— Същото, което казах и миналия път, че колкото и да им се иска да хванат най-голямата риба в езерото, по-добре хубаво да си направят сметката, преди да започнат да обвиняват принципалите.

Принципалите. Единствените, които си струва да бъдат спасени.

— Мисля, че това решава нейната част от проблема.

— Нейната част от... Майкъл? Слушаш ли ме внимателно? Очакват ни президентски избори и нашият кандидат е само с девет пункта напред, като в същото време, колкото и глупаво да звучи, най-голям обществен отзвук получават приключенията на дъщеря му. Твоята приятелка. Наред с това ФБР стеснява кръга и се готви да улови голямата риба. Ако това разследване те засмуче и ти дадеш и най-малка индикация, че Нора е замесена... нека се изразя така... не би искал да дадеш на Бартлет това оръжие, нали?

— Не бих го направил — настоявам аз. — Няма да кажа нищо.

— Не твърдя, че ще кажеш. Просто искам да съм сигурен, че разбираш последствията. — Накланя се напред и ме гледа втренчено. После се обръща встрани, защото позата не е удобна. В гласа му няма само безпокойство. След две обаждания от ФБР, вече е страх.

Усещам огромната тежест, която току-що е стоварил върху плещите ми, и задавам пак основния въпрос:

— Е, с колко време разполагаме?

— Зависи от упоритостта на журналистката Инес. Ако разполага с вътрешен източник, бих казал до края на седмицата. Ако не... Ще направим всичко възможно, за да печелим време.

Краят на седмицата? По дяволите! Трябва да говоря с Трей.

— Добре ли си? — пита ме Лам.

Кимвам и ставам.

— Сигурен ли си? — Тонът му ме изненадва. Наистина се безпокои за мен.

— Ще се оправя — казвам му.

Не ми вярва, но няма какво повече да се каже. Разбира се, това не му пречи да опита:

— Ако това може да е някаква утеха, Майкъл, тя не е безразлична към теб. Ако беше, нямаше ти да представяш материалите за решението.

— За какво става дума?

— За подслушвателните устройства. Видя ли списъка?

Отварям папката, за да се уверя. Наистина, записано е — до думата „участници“, пише МДГ. Майкъл Дейвид Гарик. Широката усмивка, която се разлива по физиономията ми, ми припомня колко отдавна не съм се усмихвал. Не само ще подготвя материалите. За първи път в живота си ще докладвам лично на президента.

Връщам се в кабинета си плувнал в пот. Ако Лам е прав, всичко е въпрос на дни. Състезанието тече — ако не стигна до Вон и парите преди Инес... Саймън и ФБР искат да докажат единствено, че съм... Инстинктивно поглеждам часовника на стената. Не остава много. За щастие, имам с какво да се залисвам, за да минава времето.

Егото ми казва, че това е най-голямото нещо, което някога ми се е случвало, но разумът знае, че съм изцяло неподготвен. След два дни ще седна срещу бюрото на президента, а единственото, което ми идва наум да кажа, е: „Хубав офис“.

Включвам компютъра и грабвам папката с материалите, но преди да успея да я отворя, ме прекъсва звъненето на телефона.

— Ало? Майкъл — казвам, след като вдигам слушалката.

— А-а-а, господин Голяма клечка. Търсил си ме.

Веднага разпознавам снизходителния тон. Полицай Рейфорд от полицията.

— Докъде стигнаха нещата? — питам го, като се стремя да говоря спокойно.

— Не ме карай да бързам, момче. Не съм в настроение. Ако си искаш парите, ще ти дам друг телефонен номер.

Записвам го в тъгълчето на папката.

— Това отдела по имотите ли е?

— Ще ти се. Прехвърлих въпроса във „Финансови разследвания“. Поздравления, приятел. Сега ще си пъпка на *техния* задник.

— Не разбирам... Ако парите са се оказали чисти...

— Това, че номерата им не съвпадат с нашите, не означава, че са чисти. След като са подозрителни, имаме право да ги задържим. А доколкото знам, да шофираш посред нощ с десет хилядарки в брой наистина е подозрително.

— Какво тогава трябва да направя?

— Докажи, че са твои. Банкови сметки, осребрен чек, застрахователна полица... Покажи им откъде ги имаш.

— Ами ако...

— Не искам да слушам. Не искам да знам. Сега това е проблем на някой друг. — И затваря.

Слагам слушалката на мястото ѝ и пак се замислям за Инес. Ако Саймън иска, може да я насочи към парите. Това е козът му. Моят коз, ако позволи господ, ще бъде пласьорът на наркотици на име Патрик Вон. Идва ми наум, че вече е време.

Вземам сакото си от закачалката и тръгвам към вратата. Излизам в преддверието и виждам, че Пам пак седи на малкото бюро край кабинета ми.

— Пак ли не работи телефонът?

— Не питай — отговаря тя. — Накъде си тръгнал?

— До Трей.

— Всичко наред ли е?

— Да, да. Ще си взема кафе и ще открадна нещо газирано от автоматите.

— Приятно прекарване — казва тя, когато вратата се затръшва зад гърба ми.

— Може ли да поговорим? — питам, след като съм мушнал глава в кабинета на Трей.

— Добър момент — отговаря той и затваря телефона. — Влизай.

Оставам пред вратата и кимвам към останалите в офиса. Той схваща за какво става дума.

— Искаш да направим обиколка ли?

— Така е най-добре.

Без миг колебание Трей тръгва към вратата.

Изкачваме се по стълбите на втория етаж. Няма нужда да се казва специално — при нас никой не прави обиколки на собствен терен.

Тръгваме по коридора и не мога да отделя очи от мраморния под на черни и бели квадрати. В Старата административна сграда животът винаги е бил партия шах.

— Какво става? — питаме двамата едновременно.

— Първо ти — казва Трей. — Какъв е проблемът?

Поглеждам през рамо, като се стремя да си придавам спокоен вид.

— Искях само да се уверя, че всичко е готово за Вон.

— Не се тревожи, имам всичко необходимо: марли, бинт, люти чушки, приспивателно...

Опитва се да ме развесели, но не се получава.

— Нормално е да си напрегнат — добавя той и слага ръка на рамото ми. — Очевидно ти е хвърлил око.

— Мога да се справя с напрежението. Започвам обаче да се питам, дали изобщо има смисъл да се срещам с него.

— Значи вече не искаш да се срещнеш с него?

— Не, че не искам... Просто... След като снимката на Аденауер се появи във вестника и започнаха да притискат Лам... Мисля, че ФБР се готви да нанесе удар.

— Не беше ли това основната причина да искаш да говориш с Вон?

— Да... но... не знам вече. Може би ще стане така, както каза ти край онзи уличен телефон. Може би иска да се срещнем, за да ме накисне.

— Единственото, което казах край телефона, беше, че не трябва да се обаждаш от толкова лесно за проследяване място. Всичко останало би трябвало да е наред.

— Виждаш ли, не е толкова просто. В момента от ФБР ме питат за Вон, а аз мога да ги погледна в очите и да им кажа, че не съм го виждал никога. Дявол да го вземе, дори бих могъл да мина успешно на проверка с детектор на лъжата. След като се срещнем обаче... Трей, ако ФБР ме наблюдава толкова внимателно, колкото си мисля, и ме засекат да разговарям с Вон... губя всяка възможна защита.

Стигаме до края на коридора и млъкваме. Когато човек прави обиколки, не бива да разговаря, преди да е видял кой е зад ъгъла. Вземаме завоя и виждаме няколко души в другия край. Далече са.

— Очевидно ситуацията не е от най-добрите — отговаря Трей. — Само че, Майкъл, да си говорим направо, по какъв начин смяташ да получиш отговори на въпросите си? В момента познаваш една трета от цялата история. Ако научиш и останалите две трети, вероятно ще

успееш да намериш някакъв изход. Как можеш да ги научиш? От Саймън? Той е глътнал своята трета и тя е загубена безвъзвратно. Остава ти само Вон.

— Да, но ако той...

— Ако Вон искаше да те прецака, вече щеше да е отишъл в полицията. Казвам ти, след като иска да говори с теб, значи има какво да ти предложи.

— Да. Като например да се договори с тях и да ме накисне, за да отърве собствената си кожа.

— Няма да те накисне, Майкъл. Ако Вон и Саймън са действали заедно и искаха да те накиснат, Вон щеше ли да влезе в сградата, като използва твоето име, името на предполагаемия убиец?

Трей ме поглежда и чака да схвана въпроса му. Нямам отговор.

— Мислиш, че Саймън е прецакал и него ли?

— Вон очевидно не е светец, но от друга страна е ясно, че не знаем всичко.

Продължаваме да вървим, а аз влача пръсти по стената на коридора.

— Значи единственият начин да се спася е...

— ... Да скочиш заедно с лъвовете — кимва Трей. — Всяко нещо си има цена.

— Точно това ме безпокои.

— И мен — признава Трей. — И мен. Но докато държиш устата си затворена, не би трябвало да имаш проблеми.

Бавно минаваме още един ъгъл.

— Моля те, кажи ми, че си държал устата си затворена — добавя той.

— Така е — настоявам аз.

— Значи не си казал на Пам?

— Точно така.

— Не си казал на Лам?

— Точно така.

— Не си казал на Нора?

Бавя се милионна от секундата по-дълго.

— Не мога да повярвам! — възкликва той и се поглажда по косата. Бавно. — По дяволите! Къде ти е главата, момче!?

— Не се тревожи. Тя няма да каже на никого. Освен това я бива за тези неща. Потайна е.

— Да бе, страшна работа. Потайна! Там е цялата работа! Да си мълчиш, е хубаво. Да си потаен е лошо.

— Защо те мъчи тази параноя за нея?

— Защото, докато си в Резиденцията и се лигавиш над Първите цици, аз продължавам да съм в солидна връзка с реалността.

— Първите цици? — Смя се.

— Не е смешно, Майкъл. Колкото по-дълбоко копая, толкова по-малко ми харесва това, което виждам.

— Какво значи „дълбоко“?

— Знаеш ли с кого разговарях по телефона, когато дойде при мен? С Бени Стайгър.

— Кой е той?

— Онзи, който оглежда колата ти отдолу с огледалце, когато влизаш през югозападния портал. Миналата година за Четвърти юли вкарах сестра му на Южната морава и понеже ми дължеше за услугата, реших да го потърся. Както и да е, нали си спомняш първата нощ, когато с Нора сте проследили Саймън? Накарах Бени да провери документите. Според него онази нощ Нора се е прибрала сама. Пеша.

— Оставих я зад ъгъла. Голяма работа.

— Точно така, голяма работа! След като сте се отървали от Сикрет Сървис, вече нямаш никакво алиби.

— Какви ги дрънкаш?

— Дрънкам за най-лесния начин, по който Нора би могла да покрие задника си. Ако пожелае, нищо не може да ѝ попречи да каже, че след като сте се откачили от агентите, сте се разделили и всеки от вас е хванал по пътя си.

— Защо ѝ е да го прави?

— Помисли малко, Майкъл! Ако нещата опрат до твоята дума срещу думата на Саймън, кой според теб ще подкрепи версията ти? Нора, нали? Проблемът обаче е, че това ще е лоша вест за Татко. Толкова близо до изборите, като преднината ни е само на косъм извън статистическата грешка, тя няма да го изложи на подобен риск. Ако обаче не е била там, когато Саймън е оставил парите, край на проблемите. Със Саймън, ако искате, можете да си издерете очите един

на друг. Разбира се, ако се биете като котки, ще те схруска като сафрид. Без да успееш да реагираш.

— Ами ченгето, което ни спря?

— Стига, сам го каза. Направило се е, че не я познава. На твое място въобще не бих разчитал на него.

— Само че Нора да направи всичко това умишлено...

— Разгадай ми следното, Батман. Когато стигнахте до югозападния портал, защо не я вкара вътре с колата?

— Смяташе, че агентите й ще са бесни и каза, че...

— Дрън, дрън, дрън! Мисля, че вече имаме победител! Предложение на Нора. План на Нора. Още в момента, в който са те накиснали с парите, мозъкът й вече е жужал на бързи обороти, за да открие изход. — Докато свиваме зад още един ъгъл, Треј ме оставя да размишлявам върху аргументите му. — Не казвам, че нарочно иска да те накисне. Казвам само, че за нея е по-важен Номер едно. Не искам да обиждам любовния ти живот, но мисля, че е крайно време да го разбереш.

— Значи, макар и смъртта на Карълайн да не е класифицирана като убийство, аз трябва да прецакам нея и да се предам, така ли?

— Това не е чак толкова лоша идея. Когато замирише на криза, винаги е по-добре да си преди нещата.

Спирам на място и се замислям над думите му. След това за Нора. И за баща ми. И за деня, когато бяхме заедно. Отговорът е очевиден, дори повече отпреди.

— Не мога. Не е почтено. Тя не би постъпила така с мен... Не мога да го направя.

— Не мога да го направя! О, боже, Майкъл, само не ми казвай, че си вл...

— Не съм влюбен в нея, Треј — отричам енергично. — Просто е прекалено рано за такъв ход. Както сам каза, срещата е днес следобед. Твърде близо съм.

— Твърде близо до какво? — подвиква Треј, когато се отдалечавам към стълбите. — До Вон или до Нора?

Оставям въпроса да увисне във въздуха. Не е от тези, на които бих искал да отговоря.

Докато крача от Белия дом към Музея на Холокоста, слънцето грее, влагата си е отишла, небето е ярко и синьо. Навсякъде около мен

туристите се усмихват. Мразя затишията пред буря. Така или иначе, денят е чудесен за продължителен обед — точно това послание вплетох в разговора си със секретарката на Саймън.

Според Моли, Саймън обядва в Капитолия със сенатор Макнайджър. За да съм сигурен, се обадох, за да проверя лично. След това направих същото с Аденауер. След като разбрах, че секретарката му няма да ми каже къде е, заявих, че трябва да му съобща нещо много важно и ще го потърся пак в един и половина. След половин час. Не знам, дали ще се получи, но това е всичко, което мога да направя, за да го задържа. Край телефона. И далеч от мен.

Само че въпреки всичките ми планове, докато прехвърлям дребните монети в джоба си, не мога да заставя ръката си да не трепери. Всеки задържал се върху мен поглед е на репортер, всеки, с когото се разминавам, е от ФБР. Десетминутната разходка е пълен кошмар, най-накрая стигам до Музея на Холокоста.

— Имам резервация — казвам на жената зад гишетото за билети, непосредствено след входа. Има малки кафяви очи и огромни кафяви очила, които подсилват най-лошите ѝ физически черти.

— Името ви?

— Тони Манеро.

— Заповядайте — казва тя и ми подава плик. Наистина, вътре има билет. Време за влизане — един часа.

Оглеждам фоайето. Единствените хора, които не ми се струват подозрителни, са двете ядосани майки, които крещят на децата си. Тръгвам към асансьорите и поглеждам часовника си. Дванайсет и петдесет и осем. Добре. Открадвам любимия трик на Нора и нахлупвам бейзболната шапка над очите си.

Пред асансьорите има малка група туристи, които горят от нетърпение да започнат да разглеждат. Стоя зад тях и ги оглеждам. Докато чакаме, зад гърба ми идват и застават още хора. Всички с билети за един часа се струпват наоколо. Изправям се на пръсти, за да видя по-добре. Не би трябвало да отнеме много време. Нещо не е наред.

Тълпата наоколо започва да губи търпение. Хората се бутат, става все по-тясно. Някакъв едър мъж със синьо яке ме блъсва, аз отдръпвам ръката си назад, за да му направя място и неволно удрям съвсем младо момиче зад гърба ми.

— Извинете — казвам.

— Няма нищо — измърморва момичето тихо. Баща му кима смутено. Също и жената от другата страна. Има твърде много хора, за да мога да наблюдавам всичките. Вече почти не остава свободно място.

Най-лошото е, че продължават да пускат нови и нови посетители. Човешкият поток ни притиска все по-силно. Трескаво оглеждам тълпата, вирам се във всяко лице. Твърде много са. Имам чувството, че горя. Става все по-трудно да дишам. Грубите тухлени стени започват да се приближават. Опитвам се да се съсредоточа върху тъмните стоманени стени на асансьорите и голите им сиви болтове, като че ли ще ми дадат някакво облекчение.

Най-накрая се чува камбанка и асансьорът пристига. Той е масивен, колкото човек може да си представи, но операторът вътре го казва най-добре:

— Добре дошли в Музея на Холокоста.

ГЛАВА 21

— Можете ли да ми кажете как да стигна до Регистъра на оцелелите?

— Ето там, зад ъгъла — посочва ми мъж с табела с име на ревера. — Първата врата вдясно.

Тръгвам нататък и се озъртам, за да потърся Вон. Полицейската снимка, която видях, е отпреди няколко години, но въпреки това знам кого търся. Тънък мустак. Зализана назад коса. Ако наистина се страхува от ФБР, музеят не е място, където можеш да се скриеш лесно — от което пък се страхувам аз.

Убеждавам се, че не стои отпред, отварям стъклената врата и влизам в Регистъра на оцелелите. Първо оглеждам тавана. Не виждам охранителни камери. След това проверявам стените. Ето я — в далечния десен ъгъл. Причината, поради която е избрал това място — има аварийен изход, в случай на пожар. Ако всичко отиде по дяволите, разполага с резервен вариант. Значи или се страхува от мен, или е сключил сделка с властите. Прехапвам бузите си отвътре и се мъча да не мисля за това.

Помещението е скромно по размери и е разделено с прегради. Вътре има осем модерни компютъра, всеки от които има достъп до данните за 70'000 оцелели от Холокоста. Пред всички монитори има по двама-трима души, които търсят сведения. Никой не поглежда към мен, когато тръгвам към задната част на стаята. Нито трите мълчаливи момичета непосредствено вдясно от мен, нито просълзеният старец непосредствено вляво. Оглеждам останалите и се уверявам, че съм постъпил правилно, като не съм взел Трей със себе си. Молеше ме да дойде. „Скрий ме някъде. Ще ти бъда резерва“, настояваше той. Моментът обаче не е подходящ за детинщини. Бяха го видели с мен край уличния телефон и не си струваше риска. Продължавам да се нуждая от своите две трети.

Сядам пред един свободен компютърен терминал и чакам. Когато влизат и излизат хора, аз проточвам врат над преградата и ги оглеждам.

Може би той не иска да бия толкова на очи. Може би тъкмо това е била целта му, решавам най-накрая. Може би в това е цялата работа.

Променям тактиката и забивам поглед в екрана на монитора. Чувам, че стъклената врата вдясно от мен се отваря. Боря се с желанието си да погледна натам. Вместо това се ослушвам. Чувам гласовете на другите хора в стаята.

— Казах ти, че е живяла в Полша.

— Пише се с „К“, не с „СН“.

— Това е прабаба ти.

В музея, посветен на паметта на шест милиона загинали, тази стая е единственото място, отделено за малцината, имали късмета да оцелеят. Не е лошо.

— Мразя това място — мърморя си след петнайсет минути. Страхливият кучи син няма да се появи. Преодолявам яда си и се изправям, за да огледам набързо обстановката. Вече хората пред компютрите са се сменили пет пъти. От първоначалната група съм останал само аз. Обикалям масите и поглеждам часовника на стената. Вон закъснява вече половин час. Върза ми тенекия. Все пак, ако искам да чакам още, най-добре да продължа да играя ролята и да се държа като останалите посетители. Озъртам се и си давам сметка, че само аз съм прав. Всички останали правят едно и също — седят, забили погледи в мониторите, въвеждат имена, записват.

Боже мой!

Връщам се пред терминала, сядам на стола и набирам девет букви на клавиатурата: ПАТРИК ВОН.

На екрана се изписва: „Търси съвпадения“.

Това е то. Това е истинската причина да избере тази стая.

„Не са открити съвпадения.“

Какво? Не е възможно. „ВОН, П.“

„Не са открити съвпадения.“

„ВОН.“

Компютърът отново започва да търси и отново същият резултат: „Не са открити съвпадения“.

Не може да бъде. Убеден, че съм на прав път, започвам да търся всички имена, които ми идват наум:

ГАРИК, МАЙКЪЛ
ХАРСТЪН, НОРА
САЙМЪН, ЕДГАР

Приключвам и откривам десетки съвпадения. Виена, Австрия, Каунас. Литва, Будапеща, Унгария... Дори Хайланд Парк, Илинойс. Никое от тях обаче не ме приближава до Вон. Бутвам ядосано клавиатурата настрана и се облягам на стола. Каня се да си тръгвам, когато някой ме тупва по рамото.

Обръщам се толкова бързо, че едва не падам от стола. Виждам жена с маслиненокафява кожа и катраненочерна коса. Облечена е с черна фланелка, достатъчно прилепнала, за да предизвика втори поглед и избелели дънки, които обаче са й доста широки.

— Да се махаме оттук, Майкъл — казва тя. Гласът ѝ трепери. — Ставай и излизай.

— Откъде зна...

— Не питай очевидни неща. Няма полза.

Ставам, а тя се оглежда и нервно драска палците си с дългите нокти на двата си средни пръста. Не може да стои спокойно и на два пъти потрива носа си. Не знам защо се озърта така, но изглежда изпълнена с ужас.

— Той кога ще...

— Не днес — прекъсва ме тя и започва да ме избутва леко към вратата. — Хайде да те изведем оттук цял.

Тръгвам напред, без повече въпроси. Тя ме хваща за дрехата, за да ме забави.

— Само малоумните тичат — шепне.

Бутвам стъклената врата и изчаквам отново да се смесим с тълпата. Правим рязък завой вляво и се насочваме към широкото стълбище, което води към партера.

— Значи няма да дойде? — казвам.

Жената върти глава на всички посоки с невероятна бързина. Назад през рамо, зад гърба ми, над парапета на стълбището... не може да се сдържи.

— Дебнат сестра ми още от вторник — обяснява ми. — А той даже не я харесваше.

— Не разбирам.

— Няма смисъл — мънка тя. — Не тук.

— Кога тогава...

Жената слага запотена ръка на рамото ми и ме придърпва към себе си.

— Зоологическата градина. Сряда, два часа. — Пуска ме и продължава забързано надолу по стълбите.

— Толкова ли е лошо положението? — питам.

Тя заковава на място и се обръща към мен.

— Шегуваш ли се? — възкликва и маха черна къдрица от лицето си. — Знаеш ли какво е нужно да стане, за да се изплаши *той*?

Улавям се за парапета, за да се задържа прав. Не мисля, че искам да чуя отговора.

— Значи просто я остави да си тръгне? — пита Нора, с широко отворени от изненада очи.

— Какво трябваше да направя според теб? Да се сбия с нея и да я накарам да направи самопризнания?

— Трябваше поне да опиташ да направиш нещо, вместо сега да седиш тук и да ми хленчиш.

Ставам от стола, прекосявам спалнята на Нора и се подпирам на старинното бюро. Вляво виждам написана на ръка бележка, подписана от Каръл Лорънсън, администраторка на тръста, който управлява всичките пари на семейство Хартсън. „Седмична издръжка, втора седмица на септември“. До бележката има малка купчинка нови двайсетдоларови банкноти. Издръжката на Нора. Родителска помощ, изпратена от попечител.

— Не разбираш — казвам.

— Какво има да се разбира? Бил си с нея и си я оставил да си тръгне.

— Тя няма нищо общо — отсичам в отговор. — Беше поизплашена от самия мен. Имах чувството, че ще получи инфаркт.

— Стига, Майкъл. Тази жена познава този, когото търсиш. Когото никой не може да открие. Не се обиждай, но трябваше да вземеш Трей със себе си. Най-малкото, би могъл да я проследи незабелязано.

— Не схващаш ли, Нора? Във ФБР са полудели да те накиснат в тази история. Нея вече я следяха. Освен това не бих допуснал да

пострада, който и да било друг.

— *Който и да било?* Кого имаш предвид?

Не отговарям.

— Добре, така да бъде — казва тя и лицето ѝ светва. — Какво криеш от мен?

— Не искам повече да говорим за това.

— Какво направи тя? Заплаши мен? Затова ли се потиш толкова?

Отново не отговарям.

— Това е, нали? Казала е, че ще ми отсече главата и заради това ти изгуби ума и дума като...

— Тя няма представа, че съществуваш — прекъсвам я. — Доколкото мога да кажа, дори не знае, че излизаме заедно.

Нора повдига едната си вежда, почти объркана от подобна анонимност.

— Тогава кой...

— Не е заплашвала никого. Ако обаче бях взел със себе си Трей, щях само да го изложя на риск.

— Значи заради това се отказа от помощта му. За да защитиш колегата.

— Той не е колега. Той е приятел.

— Не се опитвах да... Имах предвид... — Млъква. — Ако я беше проследил, би могъл да... — Пак млъква. Опитва се да не съди. Извърща лице, после пак гледа мен, най-накрая пита: — Значи се отказа от срещата с Вон заради един приятел?

Въпросът е глупав.

— А как иначе?

Нора не казва нищо. Продължава да седи на мястото си, устните ѝ са леко раздалечени, челото ѝ е сбърчено. Постепенно лицето ѝ се променя. Усмивка. Широка. Смях.

— Какво? — питам я.

Тя скача на крака и тръгва към вратата.

— Къде отиваш?

Нора вдига показалец и ми прави знак: „Ела“. След секунда е отвън. Следвам я по петите. Свива вляво и стига до затворена врата, в дъното на коридора на третия етаж. Музикалната стая — в нея е свирил Клинтън.

Когато влизаме, през ума ми минава една-единствена мисъл: *тази стая е грозна*. С черния гетинаксов шкаф, върху който блести президентският печат, и завесите, покрити с музикални инструменти, които са твърде невзрачни, за да бъдат дори кич, стаята може да бъде описана единствено като абсолютна катастрофа.

На стените висят няколко снимки с автографи на известни музиканти, има и стъклена витрина с един от саксофоните на Клинтън. Поради някаква причина, покрай едната стена има и постлана с килим, широка един метър платформа. Оградена е с парапет и решавам, че би трябвало да служи за малка сцена.

Тъкмо се каня да попитам Нора защо сме тук, когато тя отваря черния гетинаксов шкаф с президентския печат. Вътре виждам съвсем нова, много лъскава цигулка и лък. Нора сядна на парапета на сцената така, че краката ѝ висят надолу. Опира цигулката на рамото си, настройва я бързо и ме поглежда.

Откога тя...

Плъзва лъка по струните с елегантно движение и в стаята се разнася съвършен тон. Нора затваря очи и започва да свири. Мелодията е бавна — помня, че съм я чувал на някаква сватба.

— Кога се научи да свириш? — питам я.

Както и преди, отговорът ѝ е в мелодията. Очите на Нора са плътно затворени, брадичката ѝ е притисната към инструмента. Искане от мен само да я гледам, което е по-трудно, отколкото изглежда. Въпреки спокойствието, което музиката навява, не мога да се отърва от усещането, че пропускам нещо. Когато Хартсън беше избран за първи път, аз, както и всички останали мои съграждани, бяхме залети с информация за живота на Първото семейство. За живота на Нора. Защо е учила в Принстън, името на първия ѝ приятел, слабостта ѝ към хокея на трева, името на котката ѝ, дори съставите, които обича да слуша. Знаем всичко за нея. Никой, никога обаче не е споменавал цигулката. Това е нещо като голяма тайна, която никой не...

Без да повдига брадичката си от инструмента, Нора вдига поглед към мен за първи пъти ми се усмихва. Боже. Това е цялата работа. Където и да отиде, каквото и да прави, това е единственото нещо, което все още контролира сама, единствената ѝ тайна. И в момента я споделя. С едва забележимо кимване ми казва останалото. Тя не просто свири. Свири за мен.

Изведнъж главата ми олеква и сядам на близкия стол.

— Откога свириш? — питам я, докато Нора продължава да свири.

— Откакто се помня — отговаря, без да пропусне и тон. — Когато баща ми стана губернатор, много се срамувах и той обеща да не казва, че свирия. По-късно вече... — Тя млъква за момент и добавя: — Човек трябва да запази нещо и за себе си.

Застанал толкова близо до нея, вибрациите сякаш отскачат в гърдите ми и ме притискат назад. Накланям се напред.

— Защо цигулка?

— Да не искаш да ми кажеш, че на теб не ти е минавало през ума, като си бил малък?

Усмиввам се и я гледам. Мелодията достига кресчендо, пръстите на Нора продължават да се движат по струните и да извличат музика от инструмента. Свири силно, но със същата лекота. Просто може да ти спре дъха.

С едно последно движение на лъка Нора приключва мелодията и ме поглежда, в очакване на реакция. Очите ѝ са широко отворени, неспокойни. Дори и това не е лесно за нея. Веднага обаче, щом вижда, че се усмихвам, просто не може да се сдържи. Повдига се на пръсти, после започва да се люлее на пети. Твърде възбудена е, за да стои на земята неподвижно. И въпреки че крие усмивката си с длан, блесналите ѝ очи осветяват цялата стая и дори невзрачните завеси приличат на ренесансово изкуство. Тези красиви, искрящи очи, толкова ясни, че буквално мога да видя себе си в тях. Преди съм грешил — едва сега за първи път я виждам истински щастлива.

Скачам на крака и започвам да ръкопляскам шумно. Лицето ѝ пламва и тя се покланя. Тогава аплодисментите стават още по-силни.

— Браво! — вика някой зад гърба ми. Вън, в коридора.

Обръщам се рязко по посоката на звука. Нора вдига очи и гледа над рамото ми. Когато ги виждам, аплодисментите стават четворни. Един, двама, трима... общо пет души. Петима мъже — всички до един с бюрократично сини костюми и непоносимо подходящи вратовръзки. Води ги Фридсъм, един от висшите помощници на президента. Останалите четирима са му подчинени. Вероятно са били при Хартсън за консултации, защото той обича да провежда следобедни срещи в

солариума. По доволните им физиономии се вижда, че смятат възможността да подслушват за поредната привилегия на службата.

— Беше страхотна — казва Фридсъм на Нора. — Не знаех, че свириш.

Обръщам се, за да видя реакцията ѝ. Тя се мъчи да се усмихне, но не е в състояние да заблуди никого. Челюстите ѝ са стиснати. В очите ѝ блестят сълзи. Стисва цигулката за грифа и профучава покрай мен към вратата. Фридсъм и белите момчета се разделят пред нея като Червено море. Хуквам подире ѝ, но минавам достатъчно близо до Фридсъм.

— Това все пак е нейният дом — промърморвам, когато съм до него. — Не го пускай на пресата.

— Какво? — пита той.

— Чу ме — подхвърлям през рамо. — Ако се разчуе, ще се постарая Хартсън да разбере, че е излязло от теб.

— За кого се мислиш...

— Не е заради мен, а заради нея.

Хуквам след Нора по коридора и се връщаме в спалнята ѝ. Минавам покрай солариума и си казвам да не гледам натам. Като някакъв Орфей от наше време обаче, не успявам да се сдържа. Поглеждам вляво и виждам президента — седи пред големите стъкла и преглежда някакви документи. С гръб към мен е и... дявол да го вземе! Какво ми става?

Преди да ме е видял, отварям вратата на стаята на Нора и влизам. Тя седи пред бюрото си и гледа в стената. В едната си ръка държи лъка на цигулката и равномерно, като метроном, потропва с него по предния ръб на плота.

— Как си? — питам я.

— Ти как мислиш? — отвърща тя троснато, без да ме погледне.

— Мелодията наистина ми хареса, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— И на тях им хареса. Не чу ли, когато ръкопляскаха?

— Хайде, Нора, знаеш какво имам...

— Не се опитвай да ми обясняваш. И животните разбират, че са в зоологическата градина, когато се появят посетителите и започнат да ги зяпат.

— Значи сега се оказа в зоологическа градина?

— Тази мелодия беше за *теб*, Майкъл. Не за тях. Когато дойдоха и видяха, беше, като че ли... — Тя млъква и стиска зъби. — По дяволите! — крещи и удря с лъка ръба на бюрото. — По дяволите! По дяволите! *По дяволите!* — При последния удар лъкът се чупи и едното парче, все още закрепено за конските косми, полита напред и събаря сребърна чаша за моливи, чието съдържание се разпилява по бюрото.

След това двамата дълго мълчим.

— А сега, какво ще изпълниш за бис? — питам най-накрая.

Нора не може да не се разсмее.

— Мислиш се за господин Смешник, нали?

— Когато си роден с дарба...

— Не ми говори за дарби...

Пристъпвам към нея, хвърлям настрана счупения лък и улавям дланите ѝ. Виждам единствено болката по лицето ѝ. Нора се приближава към мен и я прегръщам. Точно както тя направи с баща ми. Когато обаче я целувам по челото, осъзнавам, че не е както трябва. Не че тя се самоидентифицира с това, което не е както трябва. Нора Хартсън се самоидентифицира с това, което е унищожено. Заради това тя може да влезе в пълна с хора стая и да открие единственият изоставен човек. Може би поради това откри мен. Разпозна болката. Разпозна себе си.

— Моля те, Нора, не ги оставяй да постъпват така с теб. Казах на Фридсъм, че ако се раздрънка, ще го закова за палците.

Тя вдига очи.

— Наистина ли му го каза?

— Разбира се.

— Но...

— Нора, преди седмица и половина ме хванаха с десет хиляди долара в жабката на колата. На следващия ден жената, с която току-що се бях карал, беше намерена мъртва в кабинета си. В деня след погребението ѝ научих, че в деня на смъртта ѝ съм пуснал в сградата известен на полицията убиец. Днес направих опит да се срещна с предполагаемия убиец, но той не дойде. После, днес следобед, за първи път, откакто започна тази лайняна буря, ти засвири онази мелодия и в продължение на цели три минути... знам, че е клише, но... всичко това изчезна, Нора. Виждах само теб.

Тя ме наблюдава внимателно и не знае какво да каже. Избърсва шията си отстрани, като че ли се поти, най-накрая посочва счупения лък, паднал върху леглото.

— Ако искаш, имам още един в шкафа и бих могла да... Знам много мелодии.

Този път аз започвам да се поклащам на пети.

На следващата сутрин спя толкова леко, че чувам как хвърлят и четирите вестника. Между тупванията умът ми се връща към Вон. Когато пада и четвъртият, скачам от кревата и отивам да прибера сутрешното си четиво. Отварям вестниците един по един и ги тръскам, чудя се дали нещо няма да изпадне и този път. Каквото и да е. Когато свършвам, оставам само с почернели от печатарското мастило пръсти. Значи уговорката за зоологическата градина утре все още е в сила.

Докато чакам да позвъни Трей, забелязвам снимката на първа страница в „Хералд“, фотографирали са Хартсън, в гръб, докато произнася реч пред работници в Детройт. Нищо особено, ако не се брои факта, че в залата има пет-шест души. Останалите места са празни. „Опит за контакт“, тръби заглавието. Някой ще загуби работата си заради това нещо.

След минута вдигам телефона, на първото позвъняване. Трей.

— Нещо ново? — пита той и се чуди дали има нещо ново от Вон.

— Нищо — отговарям. — Какво става там?

— О... както обикновено. Предполагам, че вече си видял харакирито на първа страница.

Поглеждам снимката на Хартсън и празната зала.

— Как е могло това нещо изобщо да...

— Пълна шашма е. Вляво и вдясно от снимката имаше триста души, а местата в средата бяха оставени свободни заради духовия оркестър, който трябваше да участва. От „Хералд“ орязаха снимката за по-голям ефект. Утре ще искаме опровержение, защото, както знаеш, извинение от четири реда, заровено в края на вестника, е далеч по-ефективно от снимка в цвят на първа страница, голяма колкото задник.

— Да разбирам ли, че рейтингът върви зле?

— Седем пункта, Майкъл. Това е цялата ни преднина. Махни още два, а точно това ще стане, когато телевизионните мрежи

подхванат снимката, и влизаме в полето на допустимата статистическа грешка. Добре дошли в царството на посредствените. Приятно прекарване.

— Какво става с историята във „Венити Феър“? Някаква реакция?

— А... не чу ли? Вчера, в Калифорния... в Калифорния, помисли си само... Бартлет е пуснал репликата за „Първото семейство — първо семейството“ в предаване на някаква религиозна радиостанция. Слушателите са били във възторг.

— Мислех, че в Калифорния вече нямат религия.

Трей мълчи дълго. Вероятно са го притиснали заради тази история.

— Предполагам, че планираш нещо драстично? — добавям.

— Би трябвало да си чул. Снощи нещата изглеждаха толкова зле, че някой предложи да покажем цялото Първо семейство по телевизията. Интервю на живо, с всички едновременно, в праймтайма.

— И какво се реши?

— Ще има интервю. Ако Америка наистина се тревожи, че Нора е неуправляема или че президентът и жена му са лоши родители, единственият начин да разсеем опасенията е да докажем, че това не е истина. Ще ги покажем заедно, цялото семейство, ще подхвърлим едно-две „О, татко“ и ще се молим нещата да се оправят.

— Значи е толкова лесно, а? — питам и се смея. — Мога да смятам, предполагам, че няма да имаш нищо общо с този прозрачен опит за сводничество с обществото.

— Шегуваш ли се? Това е най-важното. Аз и Марша ще организираме всичко.

— *Какво?*

— Не знам кое ти се вижда толкова смешно, Майкъл. Няма нищо за смях. Опираме дъното във всички решаващи за битката щати. Калифорния, Тексас, Илинойс... Ако не започнем да привличаме колебаещите се, веднага, ще изхвърчим от работа.

Замръзвам.

— Наистина ли мислиш, че...

— Майкъл, никой действащ президент досега не е давал интервю със семейството си. Защо мислиш, че го правим първи? Поради същата причина, поради която Лам те накара да мълчиш. Ако

числата не се подобряват, Нора и компания ще трябва да се върнат в слънчева Флори...

— Само ми кажи в кое предаване ще се появите... „20/ 20“ или...

— „Дейтлайн“ — прекъсва ме той. — Предложих да е един час, но всички решиха, че твърде много ще напомня Клинтън. Освен това Първата дама обича Саманта Сталер от „Дейтлайн“. След встъпването в длъжност тя пусна за нея хубав материал.

— И кога ще стане всичко това?

— Осем вечерта този вторник, което, за наш късмет, съвпада с петдесетия рожден ден на Първата дама.

— Не си губиш времето.

— Не можем да си го позволим. По този начин най-малкото се изправяме срещу проблема очи в очи. Като тръснем пред камерите цялото семейство, казвам ти, цифрите ще скочат до небето.

— Дано да си прав — казвам. — Освен това, имам чувството, че съдбата на президента ще зависи от това.

— Интересно — отбелязва Трей. — Защото, както е тръгнало, щях да кажа абсолютно същото нещо, само че за теб.

Отварям вратата на стая 125 още в седем сутринта и тъмнината в преддверието ми подсказва, че съм първи. С чаша кафе в едната ръка и куфарчето си в другата, натискам ключа на лампата с лакът и започвам флуоресцентния ден. Преброявам трите просветвания, преди лампата да се запали окончателно — времето е достатъчно, за да деактивирам алармата, да си взема пощата и да стигна до вратата на кабинета си.

Тръгвам към бюрото и надниквам през прозореца. Белият дом блести на ранните слънчеви лъчи. Гледката е като току-що отпечатана цветна картичка — зелени дървета, червени цветя, ослепителен мрамор. Гледката успокоява. В продължение на един великолепен момент всичко в този свят е на мястото си.

После всичко рухва, защото някой чука на вратата ми.

— Влез — викам, като си мисля, че е Пам.

— Може ли да седна? — пита мъжки глас.

Обръщам се. Агент Аденауер.

Затваря вратата и ми протяга ръка.

— Не се безпокой — казва ми с топла усмивка. — Аз съм.

ГЛАВА 22

— Какво правиш тук?

— Току-що се връщам от риболов — отговаря Аденауер с приветливия си южняшки акцент. — Тридневно пътуване до Чесапийк. Невероятно хубаво. Някой път трябва да отидеш дотам.

С евтиния си костюм, като на учител по английски, и игривата вратовръзка, Аденауер наистина изглежда приятелски настроен. Като че ли иска да помогне.

— Седни — предлагам му.

Той кимва с благодарност.

— Обещавам, няма да ти загубя много време. — Отпуска се на стола и обяснява: — Докато се ровех из тинята, не можах да си обясня едно нещо. — Млъква за момент. — Какво става между теб и Саймън?

Вече съм чувал този тон. Не ме обвинява. Безпокои се за мен. Независимо от всичко, предпочитам да се правя на тъп.

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса.

— Последния път, когато разговаряхме, ти ми предложи да проверим банковите сметки на Саймън. Когато разговарях със Саймън, той предложи да проверим твоите.

Усещам го чак в слабините си и единственото, което мога да направя, е да се помъча да изглеждам спокоен. Бях смятал, че Саймън ще си мълчи. Сега обаче примирието започва да се пропуква. И колкото повече се противя, толкова повече ще ме сочи с пръст. Вече не се безпокоя за работата си. Той може да отнеме живота ми.

— Не се опитвай да го правиш сам, Майкъл. Можем да ти помогнем за това нещо.

— Какво открихте в банковите му сметки?

— Нищо особено. Напоследък е продал малко акции, но ни каза, че с парите преобзавел кухнята си.

— Може да лъже.

— Може и да не лъже. — Макар и да не го показвам, Аденауер знае, че не ми е лесно. С надеждата да ми помогне, добавя: — Ще ти

кажа едно. Ако искаш да видиш интересна банкова сметка, трябва да погледнеш сметката на Карълайн. За жена със сравнително скромни приходи, тя е притежавала сериозни пари. Повече от половин милион, ако трябва да бъде точен. Петдесет хиляди, от които, скрити в кутийка от тампони в апартамента ѝ.

Това вече е нещо.

— Значи Карълайн е изнудвала?

— Ти ми кажи.

— Какво може да означава това?

— Майкъл, проверихме и твоята сметка. Извинявай, че ти го казвам, но нещата при теб изглеждат доста тънки.

— Защото четвърт от всяка заплата отива директно за издръжката на баща ми. Можеш да провериш.

Прокарва длан надолу по вратовръзката си, добива почти обиден вид. Не обича да му нареждат какво да прави.

— Майкъл, моля те, опитвам се да помогна. Какво ще кажеш за семейството на майка ти? Те не са ли доста заможни? Какво притежават в момента? Четирийсет магазина из цялата страна?

— Не разговарям с роднините на майка ми. Никога.

Аденауер се накланя напред и пуска мрачна усмивка.

— Дори и при непредвидени ситуации?

Адвокатът в мен застава нащрек.

— Какви непредвидени ситуации?

— Не знам. Какво ще стане, ако баща ти загази? Ако Карълайн беше решила да се разприказва и да го изпрати в някое от заведенията, в които персоналът е с бели престилки? Ако беше поискала четирийсет хилядарки, за да си мълчи? Не би ли им се обадил в такъв случай?

— Не. — Давам си сметка накъде бие и стомахът ми се свива. Забрави Саймън — аз съм заподозреният. Опитвам да прикрия задника си и добавям: — Освен това, откъде взе тези четирийсет хиляди? Мислех, че сте намерили само трийсет.

Ръката му продължава да пригладва вратовръзката.

— Все едно — отвърща той.

Тонът му никак не ми харесва. Крие нещо.

— Накъде биеш? — питам го.

— Никъде. Това е само хипотеза. Виждаш ли, проверихме трийсетте хиляди от сейфа на Карълайн и видяхме, че номерата на

банкнотите са последователни. Проблемът е, че по средата има прекъсване в последователността, така че може да има още десет хиляди, за които още не знаем нищо. Ти случайно знаеш ли нещо за това?

Зад бюрото, кракът ми започва нервно да тупа по килима.

— Може би касиерът в банката не е взел последователни пачки.

— А може и с тези десет хиляди да е било платено на Вон. Лесна трансакция е — парите са взети от жертвата. Единственият проблем е, че един от вас е взел неподходяща пачка.

— Един от нас?

Аденауер прокара език по вътрешната страна на долната си устна. Вече предвкушава удоволствието.

— Е, как са работите между теб и Нора? Забавлявате ли се?

— По-добре от всякога — казвам троснато.

— Това е хубаво. Защото връзка с момиче с положение като нейното винаги е натоварена с допълнително напрежение. А какво ще стане, когато възникнат проблеми? Не можеш да потърсиш помощ никъде. Трябва да ги решаващ сам. Искам да кажа, това е единственият начин да не я разсърдиш, нали?

Това хипотеза ли е? Че съм убил Карълайн заради Нора?

— Не съм тук, за да отправям обвинения, Майкъл. Ако обаче Карълайн е открила, че някой от принципалите взема наркотици... и че той е свързан с човек като Вон... няма да е много трудно да поискат от теб да му уредиш пропуск, нали?

— Ако смяташ да продължаваш с този тормоз...

— Всъщност, аз се опитвам да те защита. И ако решиш да ни помогнеш, може да видиш как това става на практика.

Лам беше прав за едно — при сегашната ситуация за големите риби аз съм само хапка.

— На нея не й пука за теб — продължава Аденауер. — За подобните на нея всички ние сме като речник — полезен, когато ти е нужен, но можеш да го замениш с всеки друг.

Казва „ние“, за да се почувствам по-комфортно. Номерът не ми минава въобще.

— Очевидно не знаеш нищо за нея.

— Сигурен ли си?

Поглеждам го. Дори не мигва.

— С нея разговарях два пъти. Веднъж по телефона и веднъж в Резиденцията. Всъщност, тя вече ме насочи към теб.

Знам, че е лъжа.

— Нора никога не би направила подобно нещо.

— Не би спасила собствената си кожа? Хора сме, Майкъл. И ако се замислиш за обстоятелствата... ако тя хлътне, хлътваш и ти. Това е част от прочистването. Ако обаче *ти* хлътнеш, ако *ти* отнесеш вината, тя ще си остане на мястото. — Млъква за момент, колкото да смея думите му. — Знам, че не искаш да ѝ навредиш, но има само един начин да си помогнеш... Да ни дадеш Вон.

— Колко пъти трябва да го повторя? Не съм направил нищо и не познавам никакъв Вон.

Аденауер махва едно мъхче от коляното си. Приятният учител по английски отдавна го няма.

— Значи не си се свързвал с него?

— Точно така.

— Не ме ли лъжеш?

Мога или да му кажа за утрешната среща, или да изпробвам дали блъфира. Засега обаче не съм готов да се откажа.

— Никога не съм виждал този тип, никога не съм разговарял с него.

Той чува новината и клати глава.

— Майкъл, нека ти дам един съвет — казва и гласът му отново става угрижен. — Познавам задочно Вон до задниците на въшките му. Каквото и да има с Нора, двамата ще те продадат, без да се замислят.

Заставям крака си да не се тресе повече и въздъхвам мислено. Не му позволявай да се приближи до теб.

— Знам какво пише в разпечатката на Сикрет Сървис, но се кълна, че не аз съм пуснал Вон тук. — Променям темата, с надеждата аз да сграбча юздите. — Какво стана със смъртта на Карълайн? Готови ли са резултатите от анализите?

— Нали мислеше, че е инфаркт?

Не се отказва.

— Знаеш какво имам предвид. Дойде ли доклада от токсикологията?

Накланя глава достатъчно, за да видя повдигнатата му вежда.

— Не знам. От известно време не съм проверявал.

Това е нагла лъжа и иска да разбере, че е такава. Няма да ми каже. Освен ако не му помогна. Особено, когато е толкова близо до целта.

— Сигурен ли си, че не искаш да ми кажеш какво всъщност се случи? — пита той и пак се прави на учител.

Отказвам да отговоря.

— Майкъл, моля те. Каквото и да е станало, искаме да работим с теб.

Предложението е примамливо. Но не е гаранция. Освен това, ако Вон се появи... това ще бъде не само най-бързият начин да докажа, че Саймън е в дъното на всичко, но и най-добрият начин да предпазя Нора. И себе си. Продължавам да мълча. Извърщам лице.

— Изборът е твой — казва ми той. — Ще се видим в петък.

Сепвам се.

— Защо в петък?

— Стига, Майкъл. Да не мислиш, че смятам да стоя край теб и да не правя нищо? Ако до три дни не чуя каквото искам от теб, историята за теб и Вон ще излезе в пресата. Това ще е повече от достатъчно, за да извадя Нора на светло. Петък, Майкъл. Тогава Америка ще се запознае с теб.

Той тръгва към вратата, а аз се свличам на стола си. Хващам се за подлакътниците, за да спра падането, но цялото ми тяло е в шок — не мога да се съсредоточа върху нищо. Останали са ми само думите му, които все още отекват в кабинета.

— Сериозно ли го каза? — пита Трей по телефона.

Гледам втренчено неработещия телевизор в кабинета си и мълча. На екрана виждам само себе си.

— Майкъл, попитах те нещо. Аденауер сериозно ли каза това?

— Ммм?

— Сериозно ли...

— Д-да, така мисля — отговарям най-накрая. — Имам предвид... чувал ли си някога ФБР да отправя празни закани?

Трей отговаря след секунда. Знае какво преживявам, но това не означава, че ще премълчи.

— Майкъл, не става дума за снимка с лоша прическа — предупреждава ме той. — Хартсън има само седем пункта преднина, непрекъснато му нанасят удари като този днес на първа страница... Ако се чуе дори намек за това, което става...

— Знам, Трей. Повярвай ми, знам. Всяка сутрин ми четеш данните. Каж ми обаче аз какво мога да направя? Вчера ми каза да се раздрънкам, така че Нора да не може да ме закопае. Днес пициш, че ако нещо се разчуе, собственоръчно ще закопая президента. Единственото общо в двата случая е това, че аз оставам прецакан.

— Нямах предвид да...

— Единственото, което мога да направя, е да продължа да търся истината. Трябва да се срещна с Вон, за да видя дали няма да разбере какво всъщност е станало. Ако не се получи... — Млъквам, неспособен да довърша.

Трей ми дава няколко секунди, за да се успокоя.

— Ами декларациите за имотно състояние на Саймън? — пита след малко, решен да помогне. — Мислех, че ще ги прегледаме, за да проверим откъде е взел парите.

— Според Аденауер, в банковите му сметки няма нищо нередно.

— И ти си готов да му повярваш?

— А какво друго искаш да направя? Подадох искането преди повече от седмица. Трябва да получа декларациите всеки момент.

— Не ми харесва, че се налага да ти го кажа, но „всеки момент“ не те устройва. Остават ти само три дни. Ако бях на твое място, щях да си взема гласа на мило момче и да поговоря с Нора, което отдавна трябваше да направиш.

Отново се вирам в екрана на телевизора и обмислям варианта. Има право. Въпреки всичко, ако Вон ми каже каквото трябва... Ако заради това се крие от ФБР... защото Саймън е прецакал и него самия... Това ще е врата към една съвсем нова реалност. Може би в бара Саймън се е срещнал именно с Вон. Саймън може да е взел парите назаем. Може би затова в банковите му сметки няма нищо подозрително.

— Е, какво ще кажеш? — подканя ме Трей.

Клатя глава, въпреки че не може да ме види.

— Утре е срещата с Вон — отговарям. — След това винаги ще мога да поговоря с Нора.

По дългата пауза съдя, че Трей не е съгласен.

— Какво? — подканям го. — Нали искаше да се срещна с Вон.

— Още искам.

— Тогава какъв е проблемът?

Нова пауза.

— Знам, че ти е трудно да го приемеш, Майкъл, но понякога трябва да си спомняш, че е нужно да се пазиш сам.

Затварям очи. Все още чувам мелодията, която изсвири Нора в музикалната стая. И думите на Лам за предстоящите избори. И как познатата на Вон тичаше надолу по стълбите на музея.

— Да — шепна в отговор. — Така е.

Нужен ми е цял половин час, за да се върна отново към работата си, но след това тя ме поглъща изцяло. Папката е отворена пред мен на бюрото, потънал съм в юридически статии, справки, научни изследвания и резултатите от текущите проучвания на общественото мнение. През последните два месеца съм проучил всичко възможно по въпроса. Сега трябва да измисля как най-успешно да го преподавам. Не, не просто да го преподавам. Да го преподам на лидера на свободния свят. Разбира се, той ще поиска мнението на всички висши служители, но аз съм този, който ще го инструктира. Аз съм авторитетът по въпроса. Аз. Само аз.

Два часа по-късно все още работя по въведението. Това не е училищен дебат с преподавателя. Това е Овалният кабинет с Тед Хартсън. Президентът Хартсън. С речник подръка, пренаписвам първото изречение седемнайсет пъти. Всяка дума трябва да е на мястото си. Все още не е.

Начално изречение, дубъл осемнайсети.

Продължавам да работя и през обедната почивка.

Вече съм в сърцевината на проблема. Наистина, учили са ни да правим безпристрастни изложения, но... хайде да сме честни. Това е Белият дом. Всеки има мнение.

В резултат не ми е никак трудно да изготвя списък с причини, поради които президентът не бива да приема искането за подслушване,

без предварително заявено място. Обхватът става прекалено голям. Дори и да улеснява борбата с престъпността, подобно нещо би дало на ФБР прекалено големи правомощия и възможност за погазване на гражданските свободи. Това е лесната част. Трудното е да убедя президента, че съм прав. Особено в годината на изборите.

В пет часа правя първата си почивка — десетминутна разходка, отиване и връщане, до Западното крило, за да си взема от първата партида ястия, които дават в столовата. През следващите няколко часа преглеждам стотици криминални дела, за да намеря тези, които най-пълно подкрепят тезата ми. Ще работя до късно тази нощ, но ако всичко е спокойно, би трябвало да се справя.

— Сладки! Кой иска сладки! — вика Трей и нахълтва през вратата. — Познай какво продават вече автоматите долу! „Люси“! Сладките от моето детство! Можеш да им се насладиш срещу седемдесет и пет цента!

— Трей, моментът наистина не е подходящ за...

— Разбирам, затънал си до колене. Тогава поне ми позволи да ти кажа за...

— Не мога.

— Няма не мога! Такова нещо не съществува. Освен това, става дума за нещо важ...

— По дяволите, Трей, коя дума не разбира?

Това не му се нрави. Без да каже нищо повече, Трей се обръща и тръгва към вратата.

— Трей...

Отваря.

— Трей, моля те...

В последния миг спира.

— Слушай, момче, нямам нужда от извиненията ти. Единствената причина да дойда тук е фактът, че любимата ти репортерка от „Поуст“ ни се обади за списъка на допуснатите в комплекса. Аденауер може и да чака до петък, но Инес е запретила ръкави и иска да ѝ върнат всички услуги в пресата, които някога е правила. Това е. Независимо колко усилено се опитваш да се харесаш

на президента, трябва да знаеш, че часовникът тиктака и бомбата може да избухне по-скоро, отколкото си мислиш.

Обръща се пак и този път затръшва вратата.

Знам, че е прав. По сметката на Аденауер ми остават малко повече от два дни. Въпреки това, ако Саймън се е срещнал с Вон в онзи бар... и ако той му е дал парите... би трябвало да съм глупак, за да не опитам да се сдобия с допълнителната трета. Дори само заради това, всичко ще трябва да почака до утре. След президента. След Вон.

Към осем часа виещият ми стомах ми казва, че съм гладен, тъпата болка в кръста ми казва, че съм седял на стола прекалено дълго, а вибрирането на пейджъра ми казва: *Погледни надолу, глупако, някой те търси.*

Откачам го от колана си и прочитам съобщението. „*Спешно е. Ела в кинозалата. Нора*“.

Още докато чета думите, лицето ми пребледнява. Каквото и да е, не може да е хубаво. Тръгвам, без даже да се замисля. През вратата и по коридора.

След три минути летя по коридора на приземния етаж. В далечния му край минавам през последните врати и прекосявам малкото помещение, в което продават брошури за туристическите обиколки в Белия дом и възголемия бюст на Ейбрахам Линкълн. През деня тук винаги е пълно с посетители, които разглеждат схемите и известните фотографии от Белия дом, окачени по продължение на едната стена. Общо взето туристите смятат всичко това за доста интересно. Питам се как ли биха реагирали, ако знаеха, че от другата страна на стената е частният киносалон на президента.

Прокарвам длан по челото си, с надеждата да скрия потта. Наближавам униформения служител и посочвам към киносалона.

— Трябва да се срещна с...

— Тя е вътре — прекъсва ме той.

Отварям рязко вратата, долавям лека миризма на пуканки и влизам в салона с петдесет и едно места. Нора седи на първия ред. Краката ѝ са върху подлакътниците на стола, а между тях има голям плик с пуканки.

— Готов ли си да бъдеш изненадан? — пита ме. — Ела, седни.

Не знам дали изпитвам гняв или облекчение.

— Престани да изглеждаш толкова потиснат за разнообразие. Седни — казва тя и тупа стола до себе си.

Тръгвам към първия ред, онемял от изумление. Има девет реда обикновени столове, но най-отпред са поставени четири кожени кресла, чиито облегалки могат да променят ъгъла си. Най-хубавите места в салона. Сядам вляво от Нора.

— Защо ме повика?

— Давай, Франки! — вика тя в момента, в който сядам.

Осветлението изгасва постепенно и се разнася жуженето на прожекторния апарат. Стените на салона са покрити със завеси в мръснооранжево, обсипани с птици от отминала ера. Както и онези в Музикалната зала, Елвис Пресли би ги харесал.

Започват началните надписи и установявам, че е новият филм на Терънс Ландау, който ще се появи по кината след месец. Асоциацията на кинематографистите обаче се грижи всеки четвъртък Белият дом да получава копия от най-новите филми. Величествено лобирание.

— Има ли някаква причина да...

— Шшшшт! — прекъсва ме тя със закачлива усмивка.

Докато текат надписите, се мъча да схвана за какво става дума. Нора мушка в устата си пуканки. След това, когато се появява първият кадър, тя протяга ръка и гъделичка космите на ръката ми.

Поглеждам я. Гледа екрана като хипнотизирана — истинско кино зомби.

— Нора, имаш ли някаква представа върху какво работя в момента?

— Шшшшт!

— Не ми шъткай! Каза, че било спешно.

— Разбира се — отвърща тя и пак ме гъделичка по ръката. — Щеше ли да дойдеш, ако не бях?

Клатя глава и се надигам, за да стана. Тя обаче се вкопчва с двете си ръце в бицепса ми и ме дърпа надолу, като малко момиченце.

— Хайде. Майкъл, само половин час. След това ще спрем и ще го догледаме утре. Почини си малко.

Изкушавам се да ѝ кажа, че не може да спира цяла прожекция просто така, но си спомням с кого си имам работа.

— Ще е забавно — обещава тя. — Само десет минутки.

Трудно мога да възразя срещу десет минути. Освен това наистина имам нужда от почивка.

— Десет — казвам заплашително.

— Най-много петнайсет. А сега мълчи. Не искам да пропусна началото.

Гледам екрана, но продължавам да мисля за конкретната си работа. В продължение на две години съм изготвял юридически анализи на политиката и предложенията на президента. Правото на аборт, религиозните свободи, промени в законите, правото на личен живот — нищо от това не ме вълнува толкова, колкото десет минути, прекарани с Нора Хартсън в тъмното. Намествам се удобно на стола и сплитам пръсти с нейните. Точно от това имам нужда в сегашната ситуация. Един тих момент насаме, когато бихме могли да...

— Нора? — шепне някой. Острие от светлина разрязва тъмнината зад нас.

Двамата се обръщаме и с изненада виждаме Уесли Додз, шефа на екипа на президента. Най-напред се промушва тънкия му като молив врат, после следва цялото му тяло.

— Махай се! — крещи Нора.

Както повечето големи клечки, Уесли не чува. Веднага се устремява към първия ред.

— Извинявам се, че трябва да го направя, но във фойето чакат шефът на Ай Би Ем и няколко президенти на корпорации. Трябва да използваме залата.

Нора дори не го поглежда.

— Съжалявам.

Той повдига вежда.

— *Съжалявам* — повтаря тя. — Тоест: „*Съжалявам, но ще трябва да ви разочаровам*“. Или, още по-добре: „*Съжалявам, че ме прекъсвате*“.

Той е твърде супер умен, за да влезе в пряк конфликт с дъщерята на боса си, така че използва ранга си.

— Франки, запали осветлението!

Прожекционният апарат спира и лампите светват. Аз и Нора закриваме очи, за да свикнем със светлината. Тя първа скача от мястото си и пликът с пуканки полита.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Казах вече, вѐн ме чакат важни хора. Знаеш кое време на годината е. Трябва да ги впечатлим.

— Заведи ги в спалнята на Линкъл...

— Вече го направих — крещи в отговор той моментално. — И ако ще се почувстваш по-добре, заявил съм залата преди месец. — Дава си сметка, че става твърде горещо. — Не искам от теб да напуснеш, Нора. Всъщност, ако останеш, би било още по-добре. Тогава ще могат да кажат, че са гледали филм с Първата дъще...

— Махай се! Това е моят дом!

— Несъмнено е така. Ако обаче искаш да живееш в него още четири години, по-добре е да направиш малко място. Разбираш ли какво ти казвам?

Нора не отговаря. За първи път.

— Остави това — намесвам се аз и я потупвам по рамото. — Не е кой знае колко...

— Млък! — крещи тя и се отдръпва.

— Пренавий филма, Франки — вика Уесли.

— Не смей да...

— Край — предупреждава той. — Не ме карай да се обаждам на баща ти.

О, мамка му!

Очите ѝ се присвиват. Уесли не помръдва. Нора протяга ръка и мога да се закълна, че ще го цапардоса. Тогава, най-неочаквано, на лицето ѝ се разлива дяволска усмивка. Тя се киска гърлено, тихо. Определено ще си имаме неприятности. Преди да кажа каквото и да било, Нора грабва чантата си и се устремява към вратата.

В коридора отвън се въртят десетина петдесет-шейсет годишни мъже и зяпат черно-белите фотографии по стените. Шефът на Ай Би Ем, финансовият секретар.

Нора профучава покрай тях, преди да могат да реагират. Те обаче знаят кого са видели. Опитват се да изглеждат спокойни, но очите им са широко отворени от възбуда, докато се споглеждат — *Видя ли? Това беше знаеш коя...*

Изумително. Дори и най-силните... Тук са като група ученици в училищен двор. И доколкото мога да съдя, тук първото правило на училищния двор важи с пълна сила — винаги има някой по-голям.

Тръгвам по коридора на приземния етаж само на няколко крачки след Нора.

— Нора... — викам я. Тя не отговаря. Точно както онази първа нощ със Сикрет Сървис. Не спира заради когото и да било.

Продължава напред по червената пътека на коридора, ръцете ѝ се люлеят властно покрай тялото. Мисля си, че ще тръгне към Резиденцията, но не свива към стълбите. Продължава напред. Преминава през Стаята на палмите, после навън, през Западната колонада. Малко преди да стигне вратата, която води в Западното крило, свива вляво и се устремява към агент с тъмен костюм.

— О. не... — мърморя, докато тя крачи по терасата пред Западното крило. Оттук може да отиде само на едно място — задния вход на Овалния кабинет. Право на върха.

Знам, че никой не минава оттук и набивам спирачки. За да няма никакво съмнение, агентът ме поглежда утвърдително — тази вечер единственото изключение ще бъде Нора. Облягам се на една от огромните бели колони и продължавам да наблюдавам оттам.

На петдесетина крачки от мен Нора спира пред големите френски прозорци, залепва лице на стъклото и наднича в Овалния кабинет. Ако беше някой друг, досега щяха да я застрелят.

Светлината отвътре ѝ придава вид на гневна светулка. Чука силно по стъклото, за да ѝ обърнат внимание, после улавя дръжката. Сега вече ще стане скоро.

Веднага, щом отваря вратата, цялото ѝ поведение се променя. Като че ли е натиснала някакво копче. Раменете ѝ вече не са наежени, юмруците ѝ се отварят. Тогава, вместо да влезе, тя прави знак на президента да излезе. Вероятно не е видяла през прозореца. При баща ѝ има посетител.

Все пак, когато дъщеря му го повика...

Президентът излиза вън, на терасата и затваря вратата зад себе си. Той е цяла глава по-висок от Нора, което му позволява да се наведе над нея като истински покровител. Личи си, че не му е приятно да го прекъсват. Трябва да управлява страната, Бартлет го настига, свободното време е не просто малко — то не съществува.

Нора разбира това и бързо излага проблема си. Ръцете ѝ помагат в обясненията. Не е ядосана, дори не е възбудена. Движенията ѝ са

сдържани. Все едно гледам друга жена. Почти не го гледа, докато му говори. Всичко е под пълен контрол.

Той я слуша, уловил брадичката си с една ръка. Другата подпира лакътя му. На преден план е розовата градина и двамата много напомнят черно-белите снимки на Джон и Робърт Кенеди, които са разговаряли точно на това място.

След малко Хартсън клати глава и слага нежно ръка на рамото на Нора. Докато съм жив, няма да го забравя. Връзката помежду им, начинът, по който я успокоява, като гали рамото ѝ. Властта я няма — това са баща и дъщеря. *Съжалявам*, сякаш казват жестовете му, *този път няма как иначе*.

Преди Нора да успее да възрази, Хартсън отваря вратата на кабинета си и кимва на някого да излезе. Не виждам кой е. Президентът ги запознава набързо. *Това е дъщеря ми, Нора*. Тя се изпъва почтително — цял живот е обучавана да спазва етикета на предизборните кампании. Президентът знае какво прави — пред госта Нора не може да каже нищо.

Тя се обръща да си тръгне и Хартсън поглежда към мен. Скривам се зад колоната. Няма нужда да се показвам преди сутринта, утре.

— Мамка му! — крещи Нора, когато вече не я чуват, докато крачим забързано по коридора на приземния етаж.

— Забрави за това — казвам ѝ аз още веднъж, като подтичвам след нея. — Остави ги да се радват.

— Ти изобщо не разбираш, нали? — ядосва се тя, когато минаваме покрай големия бюст на Линкълн пред киносалона. — Аз наистина се забавлявах! Един-единствен път се чувствах добре!

— Утре ще поправим нещата. И бездруго щяхме да гледаме само още десет минути.

— Това не е същественото! Това бяха *нашите* десет минути! Не техните! Нашите! Избрах филма, направих пуканки, изпратих ти съобщението по пейджъра и тогава... — Гласът ѝ започва да трепери. — Майкъл, това би трябвало да е моят дом. Истински шибан дом! Само че винаги става както в стаята за музика. — Бърше очи. — Винаги е като представление. — Прехапва устни и опитва да сдържи

сълзите си. Зачервените ѝ очи показват, че няма да се получи. — Не трябва да е така. Когато дойдохме тук в началото, всички говореха за привилегиите. *О... чакай да видиш какви привилегии ще има.* Е, още чакам! Къде са, Майкъл? Къде? — Поглежда назад, през рамо, сякаш наистина ги търси. Единственото, което вижда, е униформеният, застанал недалеч от киносалона. Той ни гледа втренчено.

— Какво!? — крещи му тя. — Не мога ли да плача у дома си?

Гласът ѝ става още по-неравен. Не е нужно да си психиатър, за да разбереш, че сривът приближава.

Кимвам на униформения да ни остави за момент сами. Той решава, че е време да се разтъпче и изчезва зад ъгъла. Поне един човек на това място проявява разум.

Докато го чака да си отиде, Нора е пред нервна криза. Залита, едва стои на краката си. Не съм я виждал така от вечерта, когато ми показва белега. Гърдите ѝ се повдигат и спускат, устните ѝ треперят. Просто умира да излее яда си, да ми разкаже какво е действителното положение. Не *нейното*. Положението *тук*. Продължава да диша тежко и да подсмърча. Някои неща са твърде дълбоко вкоренени.

Бърше носа си с ръка, обляга се на стената и опира глава на бялата метална кутия, в която, както си мисля, може би е монтиран телефон за спешни случаи на Сикрет Сървис.

— Искаш ли да поговорим за това? — питам я.

Тя клати глава, не иска да ме погледне. Продължава. Не, не, не, не, не! Дишането ѝ е мокро — слюнка между стиснатите зъби — и движението на главата ѝ става все по-бързо, по-непреклонно. След миг става твърде много. Все още облежната на стената. Нора вдига ръка напред и забива юмрук в стената.

— По дяволите! — крещи тя. Думите отекуват в коридора и като финал на първоначалната ѝ реакция, гневът се превръща в отчаяние, после пак в гняв.

— Нора...

Твърде късно е. Тя се оттласква от стената и кутията, но се чува рязък звук, като от скъсан плат. Острият ръб на кутията е закачил блузата ѝ.

— Мамка му! — Нора освобождава рамото си с рязко движение, ядосана. Пак се чува същия звук и двамата поглеждаме към източника

му — блузата ѝ се е разпрала, отдолу се вижда рамото и презрамката на сутиена ѝ.

— Нора, успокой се.

— Гадно копеле! — Тя се обръща и удря кутията отстрани. И пак. И пак. Втурвам се към нея и я улавям отзад.

— Нора, моля те, охраната ще дойде всеки момент...

Тя се опитва да се отскубне от мен, извърта се и забива левия си лакът в челюстта ми. Пускам я и Нора се отскубва. В бесен пристъп на гняв започва да налага кутията. След миг ламаринения капак се изкривява и увисва отворен. Вътре няма телефон. Само един пистолет. Черен и блестящ.

Двамата с Нора замръзваме, еднакво изненадани.

— Защо, по дя...

— Резерва за непредвидени ситуации — казва тя.

Правя няколко крачки и поглеждам зад ъгъла, към другия коридор. Униформеният не се вижда никъде.

На Нора ѝ е абсолютно все едно. Без даже да погледне, протяга ръка със светнал поглед.

— Нора, недей да...

Тя сграбчва пистолета и го вади от скривалището му.

ГЛАВА 23

— Какво, по дяволите, правиш?

— Искам само да го видя — отговаря тя и се любува на пистолета в ръката си.

Някъде откъм коридора зад ъгъла се чува затръшвано на врата. Обувките на униформения тракат по мраморния под.

— Върни го на място, Нора! Веднага!

Тя кимва към киносалона и пуска злокобна усмивка.

— Ако ги държиш да не бягат, ще натисна спусъка. Можем да ги избием всичките.

— Не е смешно. Остави го на място.

— Хайде, ще бъдем Бони и Клайд. Ти и аз. Искаш ли?

Това ѝ доставя прекалено голямо удоволствие.

— Нора...

Преди да довърши изречението, тя хвърля пистолета във въздуха. Към мен. Разбирам какво става и ръцете ми висят като тежести край тялото. Вдигам ги с усилие и хващам пистолета с върха на пръстите си, като че ли подхвърлям горещ картоф. Държа го не повече от три секунди. По дяволите. Отпечатъците от пръстите ми. Чувам, че униформеният приближава и хвърлям оръжието отново на Нора...

Ами ако тя...

Улавя го със смях. Едва дишам. Поглеждам зад ъгъла и виждам униформения, на по-малко от десет метра по-нататък по коридора. Подметките му тракат по мрамора толкова силно, че имам чувството, че ще оглушея.

— Нора, престани с психарските игри! — просъсквам, като полагам усилия да не изкрещя. — Имаш три секунди да го оставиш на място.

— Какво каза?

Не обръщам внимание на въпроса ѝ.

— Едно...

Тя отпуска ръце.

— Заплашваш ли ме?

Униформеният е на три метра.

— Не. Не бих те заплашвал... Хайде, Нора, не сега... Моля те, върни го...

Обръщам се в момента, в който униформеният се появява зад ъгъла. Чувам как Нора кашля зад гърба ми, за да заглуши тракането на металния капак.

— Всичко наред ли е? — пита мъжът.

Обръщам се и поглеждам Нора. Тя стои точно пред кутията и я скрива с тялото си. Униформеният е твърде погълнат от презрамката на сutiена ѝ, която все така се показва през скъсаната блуза.

— Извинете — казва тя и придърпва ръкава, за да прикрие рамото си. Прави крачка напред и срамежливо ме прегръща през кръста.

— Ето какво става, когато те изгонят от киното по време на любовната игра. — Преди да успея да възразя, добавя: — Ще продължим горе.

— Добра идея — отбелязва униформеният сухо и без да каже и дума повече, застава на мястото си, зад бюрото.

Тръгваме по коридора на приземния етаж. Нора все още ме държи през кръста и мушка пръст в гайката на колана ми.

— Е, кое е по-вълнуващо? Това или да пишеш доклад?

Убеждавам се, че униформеният не може да ни чуе и се отдръпвам.

— Защо трябваше да направиш това?

— Кое? — дразни ме тя.

— Знаеш... — Не, не влизай в подробности с нея. — Само ми кажи, че го остави на мястото му.

Тя вдига очи и се смее. Правя инстинктивно крачка назад. След като години наред се е хранила с крале и кралски особи, единственото, което все още я вълнува, е рискът — вземи нещо, което обичаш, и рискувай да го загубиш изцяло. Светлина и мрак в един и същи момент. Сега обаче... крайностите в настроенията ѝ започват да се редуват прекалено бързо.

— Стига, Майкъл — цупи се тя. — Защо мислиш, че бих...

— Нора, играта свърши. Отговори на въпроса ми. Остави го на мястото му, нали?

Стигаме до вратата, която ще я заведе в Резиденцията, и Нора ме отпраща с движение на китката.

— Защо не отидеш да порботиш малко? Очевидно стресът ти дойде много.

— Нора...

— Спокойно — пропява тя. Обръща се и тръгва към стълбата. — Къде ще го скрия? В гащите си?

— Ти ми кажи — викам след нея.

Тя спира, където е и ме поглежда през рамо. Смехът, усмивката вече ги няма.

— Мислех, че това вече е минало, Майкъл. — Погледите ни се срещат. — Никога не бих скрила нищо от теб.

Кимвам, доволен, че отново се владее.

— Благодаря ти. Исках да чуя само това.

Когато най-накрая приключвам, в четири без петнайсет сутринта, съм се превърнал в развалина с размътен поглед. Ако не се броят двайсетте минути почивка, за да вечерям и десетте минути молби да оставят телефона ми включен през нощта, съм седял на стола си почти осем часа без прекъсване. Нов личен рекорд. Въпреки всичко, докато лазерният принтер произвежда плодовете на моя труд, се чувствам побуден от всякога. Не знам какво да правя, не ми се прибира у дома, така че започвам да преглеждам все още неотворената поща. Повечето от нещата са стандартни — изрезки от вестници, обяви за срещи, покани за празненства. Най-долу в купчината обаче виждам служебен плик, надписан с познат заоблен почерк. Бих познал тези букви навсякъде.

Отварям плика и виждам бележка, за която с лепенка е прикрепен ключ. „Когато свършиш — стая 11. Поздравления“. Отдолу е нарисувано сърце и буквата Н. Отлепвам ключа и не мога да не се усмихна. Стая 11. Това е по-добре дори от паркирането на вътрешния паркинг.

На табелата на стая 11 пише „Спортен салон“, но всички знаят, че това е нещо доста повече. Оборудваният по времето на Никсън

салон е достъпен само за най-големите от големите клечки и може да се каже, че е един от най-трудно достъпните частни салони от този тип в страната. Ключове имат по-малко от петдесет души. При нормални обстоятелства щяха да ми отрежат главата, ако ме заварят вътре. В четири сутринта обаче, след тежка нощ, когато отчаяно се нуждая от душ, малко преди най-важния в кариерата ми досега момент, съм готов да рискувам.

Оглеждам пустия коридор още веднъж и мушвам ключа в ключалката. Вратата се отваря без никакво запъване.

— Чистач! — крещя за всеки случай. — Има ли някой?

Никой не отговаря. Влизам и разглеждам. Не ми отнема много време. Има разнебитена пътека, стар велоергометър, купчина ръждясали тежести за щанги. Мястото е пълна помия. Нищо общо с очакванията.

След кратка тренировка на велоергометъра и петнайсетминутен престой в сауната, заставам под душа и пускам гореща вода. Веднага, щом свикна с температурата, вдигам градусите с още малко. Опирам се на стената, потъвам в парата и се отпускам напълно. Всеки ден би трябвало да започва така.

Връщам се в кабинета си и лягам на канапето, но няма да заспя. Остава ми по-малко от час, а нервите ми са изпънати до пръсване — мога да мисля единствено за уводните си думи.

Господин президент, как сте?

Сър, как сте?

Президент Хартсън, как сте?

Татко, какво ще кажеш за един заем?

В шест и половина, когато оранжевото слънце започва да озарява сутрешното небе, по електронната поща пристига актуализираната програма на президента. Разглеждам я и откривам каквото търся. На втората страница.

9:30 до 9:45, брифинг, Овален кабинет. Докладва: Майкъл Гарик.

Моите петнайсет минути слава.

Навън градинарите започват да фризируют моравата, репортерите от сутрешните предавания започват да пълнят пресцентъра. От другата страна на оградата четиричленно семейство позира за снимка. Светкавицата на фотоапарата ме заслепява като мълния. Днес ще е голям ден.

ГЛАВА 24

— Притесняваш ли се? — пита Лам и ме гледа. Седя съвършено неподвижно на стола пред бюрото му и съм опрял длани на коленете си.

— Не, никак — отговарям. *Да, как ли пък не, страхливец такъв!* Той се подсмивва на лъжата, но не ме изобличава.

— Оценявам, че ме приехте така — добавям веднага. Това е най-голямата неискреност на века — в администрацията има хора, които са готови да убият за един частен урок при най-добре облечения стар професионалист в Белия дом.

— Първия път винаги е най-труден. След това се свиква.

Знам, че би трябвало да го слушам, но в ума ми се върти само първото изречение: *Добро утро, господин президент. Добро утро, господин президент. Добро утро...*

— Само помни едно — продължава Лам. — Когато отидеш там, не поздравявай президента. Влизаш, той те поглежда и веднага започваш. Всичко друго е губене на време, а ние знаем, че той няма такава.

Кимвам, сякаш съм го знаел от край време.

— Освен това, не се подвеждай по реакциите му. Първият отговор, който дава, винаги е провокиращ... Може да крещи, да вика, да беснее. „Защо го правим така, а не иначе?“

— Не разбирам.

— Така се освобождава — обяснява ми Лам. — Знае, че решението винаги ще бъде компромисно, но има нужда да покаже на всички, включително и на себе си, че все още напипва пулса на морала.

Гледам втренчено Лам и ми иде да го разцелувам. Ако Хартсън избухне, поне ще съм подготвен.

— Нещо друго?

Лам кимва.

— Не забравяй за какво си там.

Пак не схващам.

— Майкъл, има три типа съвети. Юридически съвет, морален съвет, политически съвет. Какво можеш да направиш, какво искаш да направиш и какво трябва да направиш. Ти си обучен да даваш от първия тип, но той ще иска от теб и трите. С други думи, не можеш просто да влезеш там и да кажеш „махнете подслушвателните устройства — това е правилната постъпка“.

Продължавам да държа длани върху коленете си.

— Ами ако *наистина* е правилната постъпка?

— Зависи от теб. Аз ти казвам само, че не бива да се смяташ оженен за победата. Според мен този въпрос потенциално може да донесе гласове.

Чутото не ми харесва. След като Лам го казва, сигурно е истина.

— Значи смятате, че обича подслушвателните устройства?

— Не е важно какво смятам аз. Знам само, че този въпрос е важен за него.

— Защо?

— Иначе защо ще те вика в девет и половина, веднага след заседанието на Националния съвет за сигурност? Това не е дреболия, която може да остане за края на деня. Ти ще свириш соловата партия.

За първи път чувам Лам да признава йерархията на властта. Въпреки това, не ѝ отделя кой знае какво внимание. Това е красотата на високото положение — случва му се всеки ден.

— Има ли някакъв шанс да променя мнението му? — питам.

— Времето ще покаже — отговаря Лам. — Но не бих се обзаложил, че ще успееш.

Няма какво повече да кажа и ставам, за да си вървя.

— Между другото — добавя Лам, — размених няколко телефонни разговора с помощника на Аденауер, по-късно днес ще се срещна с него, така че следобед се надявам да имам пълния списък на заподозрените, най-късно утре сутринта.

— Това е чудесно — отбелязвам, но се опитвам да се концентрирам върху предстоящия брифинг. Каня се да се върна към Овалния кабинет, когато се сещам, че трябва да му кажа още нещо.

— Имах още една среща с ФБР.

— Знам — казва Лам уморено и опира лакти на бюрото. — Благодаря ти, че ме държиш в течение.

В подобни моменти, когато торбичките под очите му са по-силно изразени от обикновено, възрастта на Лорънс Лам започва да личи.

— Нещата не изглеждат добре, нали? — подхвърлям.

— Започват да разработват версии. Личи си по начина, по който задават въпросите си.

— Дадоха ми краен срок в петък.

Лам вдига поглед. Това не му беше известно.

— Убеден съм, че ще имаме списъка до утре. — Преди да успея да му благодаря, ме пита: — Майкъл, сигурен ли си, че тя не познава Вон?

— Мисля, че да — отговарям, като си давам сметка, че ще разбере отговора само след няколко часа. Това е панически въпрос на човек, който никога не се поддава на паника. Дори и Лорънс Лам обаче не може да предугади Нора.

Влизам в Западното крило петнайсет минути по-рано и макар и да знам, че се смята за лош вкус да се явяваш рано, в действителност ми е все едно. Обичам да отивам по-рано. Обичам лошия вкус. Така съм по-честен.

Стискам дебелия два пръста папка в запотената си ръка и пристъпвам в малката чакалня, от която се влиза в Овалния.

— Аз съм Майкъл Гарик — обявявам гордо, след като заставам пред бюрото на Барбара Сандбърг. — Имам уговорена среща с президента.

Ентусиазмът ми я кара да погледне към тавана. Като лична секретарка на Хартсън, чува това всеки ден.

— За първи път ли? — пита ме.

Евтин изстрел, но пък ми показва кой е босът. Ниска, сериозна нюйоркчанка, която обича да дъвче дръжката на очилата си за четене, Барбара е с президента още от дните му като сенатор от Флорида.

— Да — отговарям с насилена усмивка. — В графика ли е засега?

— Спокойно — казва ми тя малко по-топло. — Ще оцелееш. Седни. Итън ще те повика, когато е готов. Ако искаш, хапни малко фъч. Ще те успокои.

Не съм гладен, но въпреки това вземам клечка за зъби и забождам парченце фъч от стъклената купа на бюрото на Барбара. Слушам за това нещо от две години. *Оооо, трябва да опиташ фъча на Барбара! Невероятен е!* За големите клечки това е кодова фраза, означаваща посещение при президента. За нас, останалите, това е тема на безброй шеги и подмятания. Така или иначе, сядам на един от столовете и най-накрая научавам отговора за себе си — фъчът на Барбара е... просто страхотен!

След пет минути започвам да се боря с предизвиканото от фъча пресъхване на устната кухина и полагам всички възможни усилия да не гледам часовника си. Не ми е останала и капка слюнка и единственото облекчение е да гледам огромната снимка зад гърба на Барбара — фотос на президента, в нощта на избирането му. Стои на подиума в „Коукоунът Гроув“, във Флорида, вдясно от него е Първата дама, вляво са синът му и Нора. Секундите продължават да минават, а аз се съсредоточавам върху нея — Нора, Замръзнала е както пици, безумно усмихната, едната ѝ ръка е вдигната за поздрав, другата е около врата на брат ѝ. Това победно ликуване — няма болка, няма тъга, само чиста еуфория, с широко отворени очи. Не е имала представа какво я очаква. Нито пък аз.

— Искаш ли още малко фъч? — пита Барбара. Нямам какво друго да правя, така че ставам и отивам до бюрото. Преди да стигна обаче, тя поглежда зад гърба ми и се усмихва. Някой е влязъл.

Обръщам се и го виждам пред себе си. Гледа в другата посока, но позата му е същата — Саймън.

— Здравсти, бонбонче — поздравява той и грабва парче фъч. — Навреме ли сме?

— Почти — отговаря Барбара. — Ще ви извикат всеки момент.

— Здравей, Майкъл — казва Саймън и сядна на стола, на който бях аз.

Чувствам се като човек, когото са ударили в корема. Октоподът на гнева вече пълзи по раменете ми.

— Какво правиш тук?

— Стига — отвръща Саймън. — Наистина ли си мислеше, че ще се явиш сам?

Преди да успея да отговоря, той пъхва в ръцете ми голям плик. Вътре е това, което вече съм изпратил на президента — меморандума

ми, плюс резюмето на секретаря на екипа. Под меморандума забелязвам още нещо. Нещо познато. Писмо, адресирано до Бюрото по управленска етика. Отнася се за Саймън. Подписано е от мен. Не мога да повярвам! Затова не съм получил декларациите за имотно състояние на Саймън! Виждам, че подписът ми е оригинален — значи писмото изобщо не е напускало сградата.

— Има грешка във втория абзац — казва ми Саймън и ме наблюдава внимателно. — Реших, че ще искаш да я поправиш.

Как, по дяволите, е...

Чувам, че вратата на Овалния кабинет зад гърба ми се отваря.

— Той ви очаква — обявява Барбара. — Влизайте.

Саймън минава покрай мен и се насочва към вратата. Тръгвам след него с чувството, че всеки момент ще повърна.

— Как мина? — пита ме Пам, когато заставам пред бюрото ѝ.

— Не знам. Беше нещо като...

Звъненето на телефона ѝ прекъсва мисълта ми.

— Почакай секунда — казва тя и вдига слушалката. — Ало? Пам. Не, не. Знам. Ще го имаш до следващата седмица. Много добре. Благодаря. — Затваря и вдига очи към мен. — Извинявай, какво каза?

— Трудно е да се прецени. Когато Саймън се появи там...

Телефонът ни прекъсва отново.

— Не се безпокой — подхвърля Пам. — Нека си звъни.

Тъкмо се каня да продължа, когато виждам погледа ѝ, насочен към дисплея на апарата. Разговорът очевидно е важен.

— Не се притеснявай. Обади се — подканям я.

— Само минутка — казва тя и вдига слушалката. — Ало? Да, аз... Какво? Не, няма. Казвам ти, че няма. — Следва дълга пауза, през която слуша. Разговорът няма да е минутка.

— Ще дойда по-късно — шепна аз.

— Съжалявам — движи устни Пам, след като закрива микрофона.

— Не се тревожи. Не е кой знае какво. — Излизам от кабинета на Пам и опитвам да убедя себе си, че това е истината. Не би трябвало да е кой знае какво. Така или иначе обаче, напоследък е.

Прекосявам преддверието и решавам да се обадя на Трей, въпреки че вероятно още ми е сърдит, задето избухнах така.

Тръгвам към вратата на кабинета си и виждам чифт бели мъжки гащи, окачени на дръжката. Над тях има отпечатана на лазерен принтер бележка:

Добре дошъл у дома, майсторе на късите форми.
Целувки и пеперуди.

От обожаващите те фенове

Свалям бельото от дръжката и отварям вратата. Вътре е още по-лошо. Навсякъде — по столовете, лампите, на канапето — има мъжко бельо. Боксерки, пликчета, дори един бандаж. За капак, с помощта на десетина бели ластични чорапа, на плота на бюрото ми е изписано „МАЙК“.

— САЛЮТ ЗА МАЙСТОРА НА КЪСИТЕ ФОРМИ! — реве Трей и изскача от скривалището си зад вратата. Пада на колене и се покланя до земята. — Какво ще кажеш, о, майсторе на късите...

— Невероятно — прекъсвам го аз и се възхищавам на усилието му. — Откъде взе тези неща?

— Мои са.

— Смрад — казвам аз и хвърлям чифт гащи в другия край на стаята.

— Ей, да не мислиш, че ще си купувам ново бельо заради една шега? Хуморът си има цена, момче. — Подушва въздуха два пъти. — И вече я плащаш.

Трябва да призная, че имам нужда точно от нещо такова.

— Благодаря ти, Трей. Оценявам го.

— Да, да. А сега ми кажи как мина. Успя ли да се наместиш в добра позиция за снимката?

— Каква снимка?

— Стига, Майкъл, говориш с мен. Видял си фотографа. Това е първият ти брифинг. Знаеш, че са те снимали. Няма значение колко изплашен си бил. Тук всеки, винаги, гледа с едното око към обектива. Винаги.

Усмиввам се леко.

— Знаех си! — Трей се смее. — Ти си по-предсказуем от банков график. Какво направи? Стиснати зъби? Примижали очи?

— Шегуваш ли се? Извадих тежката артилерия. Стиснати зъби, присвити устни и освен това посочих доклада си, за да подчертая динамиката на отношенията между учител и ученик.

— Хубаво — кимва Трей. — Това убеди ли го за подслушвателните устройства?

— Ето какво. Нали знаеш онова чувство, което изпитваш, преди да се подстрижеш? Един ден се събуждаш и си даваш сметка, че косата ти прилича на изтривалка за баня. С всеки следващ ден става още по-зле. Тогава обаче, в деня, когато наистина трябва да отидеш в бръснарницата, се събуждаш и изведнъж, незнайно как, косата ти изглежда страхотно. Нали знаеш какво имам предвид? Чувството, че всичките ти страхове са били напразни. — Трей кимва, а аз правя пауза за по-голям ефект. — ДНЕС НЕ БЕШЕ ТАКА! — крещя с цяло гърло. — Косата ми изглеждаше гадно цял ден!

— Едва ли е било чак толкова зле — смее се Трей.

— Беше. Беше по-лошо от лошо. Беше ужасно. Трагично. Толкова трагично, че напомняше поетично.

— Поетичното е хубаво. Всички обичат добрите римувани куплети.

— Теб те нямаше там, Трей. Не видя. Бях достатъчно притеснен и бездруго. Не исках да идва Саймън. А когато той извади искането ми за информация и го натика в гърлото ми... Кучият му син избра този момент единствено, за да ме извади от релси. Заради това не съм получил документите. Знаел е, не знам откъде, какво правя. След това загубих равновесие окончателно. Всеки път, когато президентът ми задаваше въпрос, имах чувството, че мога само да мигам насреща му.

— Повярвай ми, всеки има това чувство, когато е при президента.

— Това не е...

— Вярно е. В момента, в който влезе в стаята... подмокряш гащите моментално.

Все още не съм убеден, но се усмихвам.

— Щом ти го казваш...

— Знаеш, че е така. При президента няма нищо незначително. И когато ти зададе въпрос, иска да получи отговор. Кажи ми какво още

стана. Дадоха ли ти нещо готино? Химикалка? Молив? Фланелка с надпис: „Във вените ми тече президентска власт“?

— Не — отвърщам и сядам. — Само тези...

Бръквам в джоба си и вадя чифт копчета за ръкавели с президентския печат.

— Не ми казвай, че...

— Свали ги направо от ризата си. По този начин, струва ми се, искаше да ме успокои.

— Да те успокои!? Глупак! Получил си великите копчета на президента! Сигурно е харесал това, което си му казал.

— Ще видим, когато вземе решението. Би трябвало да го гласуват всеки мо...

Прекъсва ме звъненето на телефона. На дисплея пише, че е външен разговор. Може би е това.

— Няма ли да се обадиш? — пита Треј.

— Ало?

— Е, каза ли му за нас? — пита Нора и се смее.

— На кого да съм...

— На баща ми. Каза ли му, че си пипал сладостите ми?

— Реших да не го споменавам — отговарям и продължавам да се чудя как Саймън е разбрал за искането ми. — Защо да му давам още един повод да ме мрази?

— Сигурна съм, че си се справил добре. Даде ти копчета за ръкавели, нали?

— Откъде знаеш, че...

— Дава на всички, при първия брифинг, освен на абсолютните задници. В бюрото му има десетки чифтове. Никсън е правел същото. За да има какво да разказваш на децата си.

Грабвам копчетата и ги прибирам в джоба си. Не знам какво повече да кажа и с облекчение виждам, че малката червена лампа на телефона ми свети — търси ме някой друг.

— Почакай малко — казвам на Нора и превключвам на другата линия, без дори да погледна кой се обажда. Грешка.

— Ало?

— Добре се представи днес — заявява доволен глас. Саймън.

— Б-благодаря.

— Говоря сериозно, Майкъл. В началото малко запъна, но мисля, че вече си научил урока си. Прав ли съм?

Пита ме дали смятам да си мълча. След като съм чул, че е насочил Аденауер към мен, алтернативата е очевидна. Все пак има нещо, което пропуска. Ако знаеше, че ще се срещам с Вон, би казал нещо по този повод. Не каза, а това може да означава едното от две неща — или Вон наистина има какво да ми предложи, или ми залага дяволски добър капан.

— Да — мърморя. — Научих урока си.

— Добре. Тогава да поговорим за резултата от брифинга ти.

— Един момент. — Превключвам отново на Нора. — Слушай, трябва да затворя. Обажда се Саймън.

— Какво иска?

Твърде късно. Прекъсвам линията.

— Там ли си? — питам, когато отново се свързвам със Саймън.

— Разбира се, че съм тук — дразни ме той. — Къде да съм?

Нямам време за ребуси.

— Та, какво каза за резултата?

— Беше много интересно. Когато си тръгна, отидох в Стаята на Рузвелт, за да присъствам на предварителното гласуване. Проблемът беше, че всички — ФБР, правосъдието, дори момчетата от полицията — бяха против нас.

Не ми харесва начина, по който казва *нас*.

— Е, какво стана?

— Каквото ти казах. — След това обяснява: — Когато Уесли — това е шефът на екипа — броеше гласовете, вдигна глава и каза: „Седем на два. Губиш“. Отиде при Хартсън с доволна физиономия. След десет минути се върна и каза: „Гласовете сега са седем на три. Печелиш“.

Минава известно време, преди да разбере за какво става дума. Тогава изведнъж ме осенява.

— Спечелил съм?

— *Ние* спечелихме — поправа ме Саймън. — Хартсън каза, че не било правилно да се приема предложението. Смятай го за подарък. — След това чувам силно щракване. Затворил е.

— Спечелил си? — пита Трей.

Все още не мога да си поема дъх.

— Стига, Майкъл, давам ти трийсет секунди, за да...
По дяволите! Времето! Поглеждам часовника си и хуквам към вратата. Обръщам се и подвиквам на Трей през рамо:
— Спечелихме! Хартсън го е прокарал.
— Къде си хукнал тогава? Да празнуваш победата?
— Закъснявам за Вон.
Трей скача от мястото си и тръгва след мен.
— Сигурен ли си, че не искаш да...
— Сигурен съм. Не и когато ФБР ме следи.
— Значи ще отидеш сам?
— Ако заедно са убили Карълайн, Вон разполага с нещо против Саймън. След това, което се случи в музея, просто нямам избор, ако искам да науча за какво става дума.
Очите на Трей се присвиват.
— Какво? — питам го аз. — Да не би вече да смяташ, че не трябва да ходя?
— Не. Просто смятам, че не бива да си сам.
— Оценявам предложението ти, но... не, няма начин. — Няма да го изложя на риск. Лицето му придобива ядосан, почти обиден вид. Познавам го достатъчно дълго, за да знам какво си мисли. — Смяташ, че няма да се справя, нали?
— Искаш ли да знаеш какво смятам? — залепва дланта си върху бюрото, после я вдига и удря със свит юмрук. После пак залепва дланта си. Юмрук, длан, юмрук, длан. — Ето това ще стане, ако отидеш сам, Майкъл. Риба на сухо.
— Благодаря за чудесната илюстрация, но ще се справя.
— Ами ако е някаква засада? И си съвсем сам?
— Не е — упорствам аз и тръгвам към вратата. — Усещането ми е добро.

Спускам се по стъпалата пред входа на Старата административна сграда и плувам срещу потока на връщащите се от обяд колеги. Излизам на Седемнайсета улица. Няма време да чакам метрото.

— Такси! — викам и вдигам ръка във въздуха. Първите две таксита ме отминават. Продължавам да махам и слизам на платното.

Едно изумрудено зелено такси на отсрещната страна прави непозволен обратен завой и спира пред мен. Секунда, преди да се кача, чувам името си.

— Майкъл!

Обръщам се и виждам жена с гарвановочерна коса, която приближава към мен. Пластмасовата чаша кафе в ръката ѝ показва, че се връща от обяд, но много повече ме интересува табелата на врата ѝ. Това е първият инстинкт на всеки при нас — виж значката. Това, което виждам, не ми харесва. Кафяв фон. Журналистка.

— Майкъл Гарик, нали?

— А вие сте...?

— Инес Котилиано — отговаря тя и протяга ръка. — Изпратих ви...

— Получих съобщението. Имейлът също.

— Но още не сте ми отговорили — заяжда се тя. — Ще нараните чувствата ми.

— Не го приемайте лично. Имах много работа.

— Разбрах. Според програмата, днес сте имали брифинг. Как мина?

Типична репортерка — нищо, освен въпроси. Решавам да ѝ отвърна с типичното за Белия дом — нищо, освен нищо.

— Не искам да проявявам грубост, но знаете правилата. Обърнете се към пресслужбата.

Затръшвам вратата на таксито и Инес се навежда към стъклото. В ръката си държи папка, на която пише „Списък на допуснатите“. Боже, дали е взела разпечатката или иска да се добере до нея? Тя поглежда надолу, за да види в какво съм се вторачил. И се усмихва.

— Говоря сериозно, Майкъл. Все още проявяваме интерес. Така имате шанс да представите *вашата* версия за събитията.

Не съм толкова глупав.

— Ако ви трябва някой, когото да цитирате, сбъркали сте адреса.

— Ще стане ли по-лесно, ако предложи финансов стимул?

— Откога „Поуст“ плаща за новините?

— Не плаща — отговаря тя. — Това е между нас. Смятайте, че по този начин казвам „благодаря“.

— Май наистина не разбирате. — Клатя глава. — Някои неща не са за продан.

Тя се усмихва иронично.

— Както желаете. — Таксито потегля. — Макар че на ваше място не бих била толкова сигурна.

Десет минути след това съм заобиколен от деца. Малки, дебели, тихи, ревящи, даже едно с масленозелен анцуг, което яростно човърка нещо по чатала си. Националният зоопарк, на Кънектикът авеню, дом на Син-Син, последната оцеляла панда на Никсън, е може би най-добрата семейна атракция в града. И най-лошото място за дискретни срещи. Крача по бетонната алея, която служи за вход към зоопарка, с костюм на тънки райета, сред видеокамери и вързани на опашки коси. Нямах да бия повече на очи, дори ако бях обхванат от пламъци.

Забравям, засега, разговора с Инес и се моля наистина да разполагам с времето до петък. Първите няколко минути оглеждам ситуацията. За разлика от Музея на Холокоста, навсякъде тук виждам усмивки. Може би на това се е надявал Вон — ако агентите на ФБР са тук, за тях ще е също толкова трудно да се скрият. Прегръщам тази хипотеза и започвам да търся хора без деца. Край количката за сладолед има двама младежи. Някаква жена слиза от такси сама. Би могла да е...

— Пуууканкиии! — реве някой зад мен. Обръщам се сепнато. Виждам хлапе на около осемнайсет, което държи по една кутия на червени и бели райета във всяка ръка. — Пуууканкиии! — проточва последната сричка.

— Не, благодаря — казвам аз.

Невъзмутимо, хлапето преминава на следващия посетител. От другата страна на алеята виждам още едно хлапе, застанало пред яркочервена количка за пуканки. То причаква излизащите семейства и реагира на всяко: „Татко, може ли малко пуканки?“.

За да се отдалеча от шумотевицата и за да разгледам по-добре наоколо, тръгвам към дървените пейки. Малко преди да седна, виждам надпис: „Този район се наблюдава с видеокамери“. Оглеждам се инстинктивно, за да видя камерите. Дървета, сергии, будки за информация — не се виждат никакви камери. Няма значение. Те са някъде тук. Наблюдават ме. Наблюдават нас. Моля се Вон да е наясно какво прави.

Половин час по-късно продължавам да седя на същата дървена пейка и да наблюдавам тълпата. Скоро забелязвам закономерността — семейство влиза, семейство излиза. Не е чудно, че откакто живея във Вашингтон, никога не съм идвал в зоопарка. Едно нещо обаче остава неизменно — „Пуууканкиии! Пуууканкиии!“ Започва да ми лази по нервите. И всеки път, когато хлапето изкрещи, имам чувството, че удължава последната сричка с една идея.

— Ще взема една — казва гърлен глас. Вдигам поглед, но мъжът гледа в другата посока — висок, с черни джинси и червено поло. Дава един долар на хлапето и взема една кутия пуканки. После намества тъмните си очила и тръгва към една пейка на отсрещната страна на алеята. Не знам защо — може би защото е сам или поради собствената ми параноя — решавам, че трябва да го наблюдавам. Когато обаче се настанява на пейката и имам възможност да го разгледам по-добре, някой се изпречва пред очите ми.

— Пуууканкиии! — реве хлапето и държи кутията пред носа ми.

— Махай се! — крещя.

Не ми обръща никакво внимание.

— Пуууканкиии! П. Вон.

Сепвам се.

— Какво каза?

— Пуууканкиии! Пуууканкиии!

Когато се отдръпва, поглеждам пейката отсреща. Мъжът с червеното поло го няма. Обръщам се пак към хлапето и го питам:

— Какво каза преди...

То вдига последната кутия и вика:

— Пуууканкиии!

— Дай ми я.

Хлапето взема долара ми и се отдалечава, а аз оставам сам на пейката. Изкушавам се да погледна назад, но в момента е много важно да изглеждам спокоен. Отварям кутията колкото е възможно по-спокойно. Вътре няма никакви пуканки. Отстрани е залепена написана на ръка бележка. За да я прочета, трябва да наклоня кутията. „Бирария «Четири П». Три пресечки на север, до «Ъптаун»“.

Затварям кутията. Повече не мога да се боря с инстинктите си. Озъртам се, за да видя кой ме гледа. Никой, доколкото мога да преценя. Всичко изглежда нормално. Семейство влиза, семейство излиза.

Парадът от усмивки продължава, а аз ставам и тръгвам към Кънектикът авеню. Минавам покрай количката за пуканки.

— Пуууканкиии! Пуууканкиии! — Хлапето е подновило запасите си и без да ме погледне, отново тръгва сред тълпата. Аз тръгвам в северна посока.

Вървя по сенчестата страна на улицата и се стремя да крача колкото мога по-бързо. Така, ако след мен има някой, би трябвало да го забележа лесно. Разбира се, в никакъв случай не се чувствам по-спокоен. Оглеждам всяка спряла кола, всяка минаваща кола, витрините, дърветата. Всичко ми се струва подозрително. Пред себе си виждам жена, която тича с кучето си. Веднага слизам на платното и се обръщам на другата страна. Не мога да рискувам. Докато държа главата си наведена, не може да ме разпознае. Когато отминава, отново се качвам на тротоара.

В далечината се появява неоновата реклама на „Ъптаун“ — последното старомодно кино в града. Естествено, огромната конструкция е най-популярната сграда в района. Вляво от нея за внимание се борят десетина ресторантчета и барове. В сравнение с киното изглеждат невзрачни. За мен обаче едно от тях бие много силно на очи. Бирария „Четири П“.

Заставам под очуканата фирма и се оглеждам. Всичко изглежда нормално — не се виждат подозрителни физиономии, наблизо няма коли с правителствени номера. Поглеждам дори към покрива на „Ъптаун“. Никой не снима, доколкото мога да преценя. Тръгвам към вратата. Това е то. Време е да се запозная с Вон.

Отварям и ме лъхва миризма на кръчма, която ми напомня за нощта с Нора. Заведението вътре е обзаведено като ирландски пъб. Двайсетина маси, стъклописи, масивен дъбов бар. За моя изненада, заведението е пълно с хора. Виждам един мъж с униформа на пощенската служба. Друг е от „Федерал Експрес“. Мястото ми харесва. Никакви туристи. Местни хора.

— Седни на бара — подмята ми келнерка, която профучава покрай мен. — Ще имам маса след минутка.

Изпълнявам заръката ѝ, сядам на бара и оглеждам още веднъж клиентите. Нищо подозрително.

— Как си? — пита ме барманът, докато налива две чаши сода.

— Добре — отвърщам. — А ти?

Преди да отговори, чувам, че вдясно от мен, в дъното, се отваря скърцаща врата. Поглеждам натам и виждам мускулист мъж, с вехта черна фланелка, да излиза от мъжката тоалетна. Има страховито неандерталско чело, което подлага теорията на Дарвин на съмнение. Чете резултатите от боксовите мачове от сгънат вестник и ми се струва, че се сепва, когато ме забелязва.

След миг изненадата се превръща в гняв.

— Какво ме зяпаш, а, хуй сплескан!? — ръмжи с тежък бруклински акцент.

— Н-нищо — отговарям. — Нищо.

Онзи свива рамене и се връща на масата си в ъгъла.

— Къде ми е сан'вича, а? — пита той келнерката.

— Не ми крещи на мен — отговаря тя. — В кухнята са затрупани.

Убеден, че келнерката ще се изплюе в обяда му, го оставям да си чете резултатите от бокса. Преди обаче да се обърна в друга посока, виждам как оставя сгънатия вестник на масата. Чувам странно тупване. И виждам. Във вестника е скрито нещо. Краят му стърчи навън. Прилича на дебел черен маркер. Или антена на портативна станция... По гърба ми пробягват тръпки. Кучи син. Този тип е от ФБР.

Моментално се обръщам на другата страна и се правя, че не съм видял нищо. Тогава се отваря вратата към улицата и в заведението нахлува лъч слънчева светлина. На прага застава сам мъж. Онзи, с червеното поло, който купи пуканките. Тъмните очила го издават. ФБР. Вон би трябвало да влезе през същата тази врата всеки момент. След това тези типове ще наскочат. Това е, което чакат. Доказателства.

Умът ми работи трескаво. Типът с червеното поло тръгва към мен. Независимо дали ми харесва, или не, ще трябва да се откажа от срещата. Скачам от стола си и тръгвам към вратата. Агентът с радиостанцията става едновременно с мен. Масата му скърца по изпоплескания с бира под. Един пред мен, друг вдясно от мен. И двамата са нащрек, готови да реагират, ако реша да избягам. Колкото и да съм бърз, няма да успея да се отърва от тях, ако не им отвлека вниманието. Соча агента с радиостанцията и крещя с цяло гърло:

— ТОЙ ИМА ПИСТОЛЕТ! ИМА ПИСТОЛЕТ!

Няма нужда от повече. Настъпва мигновен хаос. Посетителите скачат от местата си и се втурват към вратата, повличат агентите със себе си. Каня се да ги последвам, когато усещам, че някой ме сграбчва за яката отзад и ме влачи към кухнята. Влигаме през двойната врата и падам на пода, пред голям хладилник. Изправям се и вдигам очи към нападателя. Барманът.

— Какво, по дяволите...

Той сграбчва възела на вратовръзката ми и ме влачи към задната част на кухнята. Опитвам да се съпротивлявам, но не мога да запазя равновесие. Размахвам ръце и събарям тенджери и тигани от рафтовете.

— Извинявай, синко — казва барманът и с едно бързо движение ме изхвърля навън, през задната врата.

От другата страна на малката задна уличка има врата. Отваря се почти в същия момент.

— Ела тук — вика някой с бостънски акцент.

Закуцуквам натам. Все още се мъча да си поема дъх. Влизам и попадам в някакъв мрачен коридор, който притежава целия чар на недовършено мазе. На тавана мига една-единствена флуоресцентна лампа. Някъде навътре се чуват гласовете на двама души, които разговарят. Като на кино. В другия край на коридора има метална врата. Ако се съди по местоположението, намирам се в аварийния изход на киното.

Облягам се на стената и бавно клякам на пода.

— Забавляваш ли се? — пита ме домакинът ми.

Поглеждам го и веднага разпознавам физиономията от полицейската снимка. Най-накрая. Вон.

Той вади пистолет и притиска цевта в средата на челото ми.

— Имаш точно три секунди да ми кажеш защо уби Карълайн Пенцлър.

ГЛАВА 25

— Какво става, по дяволите? — питам.

— ЕДНО...

— Смахна ли се?

— ДВЕ...

— Не съм я убил аз! — крещя, когато дърпа ударника на пистолета.

— ТРИ! — вика той. — Съжалявам, Майкъл.

Пръстът му се свива и затварям очи.

— НЕ СЪМ АЗ! НЕ СЪМ АЗ! НЕ СЪМ АЗ! — крещя.

Той дръпва спусъка, но не следва изстрел, не чувам трясък. Само щракване. Не съм умрял. Отварям очи. Пистолетът не е бил зареден. Вон стои над мен и изучава реакцията ми.

— Полудя ли? — питам го. Дишам тежко, по лицето ми се стича пот.

— Трябваше да се убедя лично — обяснява Вон и мушка пистолета в колана си.

— Какво да се убедиш?

Не отговаря, но разбирам, че съм издържал изпитанието. Така си мисля.

За разлика от полицейската снимка, Вон вече няма тънки мустаци и косата му не е пригладена назад. Днес е стилиен — късо подстриган, обувки „Гучи“, леко намачкана, но иначе елегантна копринена риза. Панталоните му също изглеждат скъпи, но и те плачат за ютия. Като че ли ги е носил твърде дълго. Или е спал с тях.

— Извинявай за бъркотията — казва ми той, сякаш нищо не се е случило. Сочи дрехите си и пуска зъбата усмивка. — Нещата са малко натегнати откакто... съм в движение.

— Или откакто бягаш?

— Не си ли неблагодарен?

— Това е по-добре, отколкото безмилостен. Колко хлапета отрови днес?

Прави крачка напред и забива пръст в ребрата ми.

— Не продавам на деца — отсича. — Никога.

— Аха, разбирам. Ти си от грижовните пласьори.

— Слушай, умнико, ако някое колежанско момиченце иска да пъха мангизите на тате в носа си, не давам пет пари. След като толкова много години тикат лулата на мира в моята муцуна, с това би трябвало да сме квит.

— Истински хуманист.

— Дяволите да те вземат, ти работиш в Белия дом, нали? Според теб кой излива повече отрова наоколо, ти или аз?

Не отговарям.

— Не е хубаво да те съдят, нали? — казва Вон. — Освен това, ако ще броим кой кого, ти трябва да благодариш на мен.

— Да ти благодаря? — избухвам. — Защо трябва да ти благодаря? Задето се промъкна вътре с моето име ли? Или задето уби Карълайн Пенцлър и нагласи нещата така, че все едно аз съм го направил...

— Млъкни моментално, момче. Не обвинявай мен за тези лайна.

— Да не искаш да кажеш, че не си влизал в сградата?

— Бях в сградата и обикалях по коридорите цял час, но въобще не съм се доближавал до онази жена.

— Моля?

— Оглуша ли? Слушай малко. Не знам нищо за онази дама. Не съм я виждал никога през живота си.

— Ами Саймън? И него ли не си виждал?

— Какъв Саймън?

— Не ме разигравай, Вон.

— Остави този тон. Не ми харесва. Не съм ти куче и не те разигравам. Опитвам се да поговоря с теб.

— Значи първо ми натика пистолет във физиономията, а сега ще се правиш на душеприказчик?

— Ако не зарежеш този тон...

— Това не е тон. Знам само, че ме разиграваш от две седмици. Музей на Холокоста, вестникарчета, скитници... Писна ми от конспирации. Казвам ти да престанеш да се правиш на много печен за първи път, откакто носиш обувки „Гучи“ и да ми кажеш какво, по дяволите, став...

Сграбчва ме за ризата и ме блъска в бетонната стена.

— Казак ли ти да не повишаваш тон, а? Казах ли ти?

— Каза, че не ти харесва.

— Точно така! Не ми харесва! — крещи в лицето ми. — Да не мислиш, че само ти си пострадал от тази история? Мамка му, хлапе, ти поне си спиш у дома! Аз обикалям приютите.

— Каквото си надробил.

— Не съм надробил нищо! Те ме натикаха в тази каша! — Пуска ризата ми и прави крачка назад. — Точно както натикаха и теб.

Поглеждам го в очите, за да видя лъжата. Той знае, че не я виждам.

— Сериозно ли говориш?

— Щях ли да се крия така, ако не беше истина? Копелетата от ФБР скапаха живота ми, развалиха бизнеса ми... Никога не съм виждал този Саймън.

Не знам как да отговоря и поглеждам встрани.

— Какво? — подканя ме той. — Мислиш, че лъжа ли?

Колебая се.

— Честно казано, не знам какво да мисля.

— Е, в такъв случай, ставаме двама.

Поглеждам изпомачканите му дрехи още веднъж. Някои неща не могат да се скрият.

— Значи не си се опитвал да ме накиснеш?

Клати глава и слага ръце на кръста си.

— Да ти приличам на откачалка? Единствената причина да отида на онова място беше, че приятелят ми, Морти, беше зает. Готвеше нещо на югоизток и ме помоли да му направя услуга.

— За теб ли работи този Морти?

— Не-е-е. Той е... как да го кажа... независим колега.

— Пласьор на наркотици.

— Фармацевт. Все едно, поиска да доставя нещо вместо него, аз нямах друга работа и се съгласих. Естествено, като разбрах къде отивам, за малко да получа инфаркт... Стори ми се страшна глупост! До Белия дом!

— Въпреки това обаче го направи.

— Морти сложи на масата три стотачки. За толкова пари, ще сритам по задника самия Хартсън. Освен това ми каза, че е един от

най-добрите му клиенти.

— Не познавам никакъв Морти...

— Казвам ти само какво ми обясни той, че си бил някакво хлапе чудо на президента, което обича белия прах и че обезумяваш, ако не те посетял веднъж седмично. Според Морти, трябваше да отида на входа и да кажа твоето име. Когато ме пуснат, трябвало да се кача на втория етаж и да обикалям коридорите, докато ме намериш. Толкова си бил зает, че не можело да кажеш точен час. Президентски ангажименти и други подобни. Трябваше още тогава да се сетя, че си търся белята.

— А кой ти издейства да те пуснат вътре? Кой?

— Мислех, че си ти.

— Не съм аз. Използвали са само името ми и...

— Успокой се. Обяснявам ти как стана всичко. Казах на охраната, че имаме уговорена среща. Пропускът ме чакаше. Като се замисля, явно моментът не е бил подходящ.

Кимвам и изведнъж си спомням баща ми.

— Значи един час си обикалял коридорите?

— Платиха ми, за да го направя. След като ти не се появи, си тръгнах. После онази, Карълайн, се оказа мъртва, а ФБР започна да души около апартамента ми и да тормози съседите ми. Братовчедка ми, която живее на моя етаж, каза, че споменали пред нея две имена... На жената, която умряла, и някой си Майкъл Гарик. Като чух това, разбрах за какво става дума. Надушвам капаните от километър разстояние.

Закривам очите си с ръка и масажирам слепоочията си, докато смеля чутото. Ако в бара със Саймън не е бил Вон, значи трябва да е бил другият, Морти. Саймън се е уговорил с него.

— Наистина си мислеше, че съм я убил аз, нали? — пита Вон.

Мълча.

— Няма нищо — продължава. — Не се обиждам. И аз мислех същото за теб.

— Какво?

— Чу ме. Защо, според теб, извадих патлака? Мислех, че ти и Морти сте ме накиснали. Аз влизам, ти пречукваш Карълайн, аз опирам пешкира.

Едва не се разсмивам.

— Казах ти вече. Не съм убивал никого. Грешил си.

— Тогава защо не ми разкажеш цялата история?

Замислям се за секунда и решавам да си мълча.

— А... предпочиташ да ме държиш за верижката, нали? Това ли е играта ти? Аз да ти кажа всичко, а ти да мълчиш?

Отново не казвам нищо.

— Слушай, Гарик, моите момчета се изложиха на голям риск, за да се доберат до теб. Най-малкото можеш да ми кажеш как се забърка в тази история.

— Защо? За да го използваш срещу мен ли? Не се обиждай, но през последната седмица видях достатъчно глупост.

— Така ли си мислиш? Защото, според мен, глупостта ти едва сега започва.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, че трябва да се замислиш. Имаш голям мозък, използвай го. Ако аз бях гадния, долен тип, защо ще губя толкова време, за да те намеря?

— Шегуваш ли се? За да ме накиснеш, разбира се.

Вон оглежда пустия коридор, в който сме.

— Да виждаш някой да те накисва?

— Това не доказва нищо.

— Добре. Значи искаш доказателство. Какво ще кажеш за следното... Ако съм отишъл в сградата, за да убия някого, защо ми е да използвам истинското си име? Толкова ли съм тъп?

— Използвал си го, за да направиш сделка с наркотици, нали?

Поглежда отчаяно към тавана.

— Това е друго и ти го знаеш.

— Не. За мен е...

— Остави тези юридически глупости! — прекъсва ме той с раздражение. — Ако искам да убия някого, убивам го и толкова. Това е част от бизнеса. Казвам ти обаче, не съм пречукал тази жена.

— И това, според теб, ще ме убеди?

— Какво друго искаш да... — Млъква и стиска челюсти. Не проговаря цяла минута. Нещо в него ври. Разсъждава. Търси убедително обяснение. Най-накрая вдига поглед: — Обясни ми следното тогава... Ако съм я убил и се мъча да накисна теб, защо ще свързвам името си с този, който ще бъде обвинен за убийството?

В това е въпросът, заради който дойдох тук. След като изслушах Вон обаче, си давам сметка, че вероятно има и много други причини.

— Чакам... да... Стоя тук и те чакам...

Много причини. Проблемът е в това, че за пореден път не мога да посоча единствената.

— Знаеш, че ме гонят. Знаеш го.

Пак мълча.

— Каж ми какво се случи и може би ще намерим изход — предлага той, изведнъж омекнал. — Да не би да има нещо общо с онзи тип, Саймън? Не знам друго, но който го е направил, е изпитал нещата много внимателно и е знаел как да накисне друг. Нас двамата.

Поглеждам го, Вон е умен. И макар и да не ми се иска да го призная, може би е прав.

— Ако ти кажа това...

— Няма да се разприказвам, не се бой. На кого ще кажа? На полицията ли!? Никой няма да научи тайната ти.

— Да... може би си прав...

След като мога да загубя всичко, в продължение на десет минути му разказвам какво се случи. Бара, парите, крайният срок на Аденауер, в петък. Не споменавам само Нора. Когато приключвам, Вон се разсмива гръмогласно.

— Мамка му, момче — казва, след като е скрил блестящите си зъби. — А аз си мислех, че аз съм прецаканият!

— Не е смешно. Задникът ми виси на косъм.

— И моят — кимва той. — И моят.

Последното сякаш ме удря по главата. През последната седмица смятах, че Вон е липсващата брънка от веригата. Докато най-накрая се срещнах с него, всичко изглеждаше обяснимо. Сега обаче, след като изслушах разказа му... не мога да не мисля, че съм се върнал там, откъдето започнах.

— Е, какво ще правим сега? — пита ме той.

Давам си сметка, че остават още четирийсет и осем часа, преди всичко да излезе наяве и се облягам на стената. Отново чувствам, че се свличам на пода.

— Нямам представа.

— Не... не така — казва той, след като се вглежда във физиономията ми и разгадава изражението ми. — Сега не е време за униние.

Прав е. Съсредоточи се. Оттласквам се от стената и започвам да търся нещо, за което да се уловя. Не може да няма.

— Къде е приятелят ти Морти? Той ни е накиснал.

— Напоследък Морти не е много разговорлив.

— Какво искаш да кажеш?

— Съседите му усетили миризмата в края на миналата седмица. Извикали портиера и влезли. Заварили го проснат върху белия килим, с прерязано гърло. Със струна от пиано.

Поглеждам Вон нервно.

— Да не би да си...

— На такъв глупак ли ти приличам?

— Не исках да кажа, че...

— Искаше и още как. Първо това си помисли. *Несъмнено тоя е толкова тъп, че да използва струната от пиано два пъти.* Като че ли съм уличен боклук, без капка мозък, за разлика от вас, от частните колежи.

— Учил съм в държавно училище.

— Не ме интересува къде си учил — ръмжи той. — Вас може и да ви интересува кой къде е учил, но не и мен.

— Какво ис...

— Разгледах те добре, Майкъл. Не забравяй къде си. Не е нужно всеки разговор да започва с биографията ти. Дори и да ти се иска да избягаш, не можеш.

— Не те разбирам.

— Повярвах ти от самото начало.

— Беше опрял пистолет до главата ми!

— Дори и така да е. Не съм те притискал за Саймън и не съм те разпитвал за Карълайн. Погледнах само веднъж скептичните ти малки очички и реших, че казваш истината. Може и да си прав... не съм от супер умните ти приятели, но щом съм достатъчно луд, за да приемам за чиста монета това, което ми пробутваш, очаквам от теб също да ми вярваш, поне докато не си доказал, че те лъжа.

— Аз не съм съд, Вон... само че по начина, по който ти... — Млъквам. Трябва да съм внимателен. — Защо просто не потърсим изход?

— Да, разбира се. — Той поглежда встрани и бръква в джобовете си. В този момент, най-накрая, си давам сметка какво си мисли. Не го

виждам в очите му. Виждам го в отпуснатите му рамене и стиснатите челюсти. Никога не би го признал — трябва да мисли за репутацията си на безмилостен тип. Напоследък обаче съм преживял доста страх. Знаем как изглежда. Вон знае, че ако го хванат, ще го смажат. Без въпроси и обяснения. Никой адвокат няма да го защити. Не разполага с никакви ресурси, освен изпомачканата риза на гърба си.

— Е, къде сме, при това положение? — питам.

— В момента, в който хвана боклука, който ни погоди този номер, ще забия тъпа спринцовка в окоето му.

— И с това гарантирано ще докажеш, че си убиецът, за който те вземат. Не се обиждай, но не се бъркай. Трябват ни истински доказателства.

— Саймън има ли алиби за времето, когато Карълайн е била убита? Някакви пукнатини?

Въпросът ме изненадва.

— Н-не знам.

— Как така „не знам“?

— И през ум не ми е минавало да се интересувам. Досега смятах, че ти си убиецът, че Саймън е нагласил нещата и те е използвал, за да свършиш мръсната работа.

— Само че, след като аз не съм убиецът...

— Идеята е добра — казвам и гласът ми набира сила. — Трябва да разберем къде е бил.

— И с кого е бил.

— Смяташ ли, че някой му е помагал?

— Не знам. Как иначе господин президентския адвокат ще познава местните пласъори на наркотици?

Отговорът не е труден, но не ми се иска да го вярвам. Така или иначе, не мога просто да се преструвам, че тя не съществува. Чувам, че музиката в далечината се усилва, филмът е към края си, нямам много време. Обръщам се към Вон, преди да разубедея сам себе си:

— Мога ли да ти задам един страничен въпрос?

— Давай.

— Продавал ли си някога наркотици на някого от Първото семейство?

Той повдига едната си вежда достатъчно, за да ме накара да се обезпокоя.

— Защо?

Вече знам, че съм сгрешил.

— Отговори на въпроса ми.

— Лично никога не съм се срещал с Нора, но съм чувал да се шушука. Говори се, че била бясна малка кучка.

Под металната врата се вижда, че лампите в салона са запалени.

— Това е знакът ни — казва Вон. — Излизаме с тълпата. — Тръгваме към вратата и той добавя: — Мислиш, че и тя е забъркана в това?

— Не, не. Нищо подобно.

Кимва. Поради някаква причина не задълбава повече в темата. Докато крачи, забелязвам наперената му походка — за първи път.

— Мислиш ли, че имаме някакъв шанс? — питам го.

— Повярвай ми, големите момчета не си играят на шикалки. Твърде много се тревожат за реномето си.

— А ние не?

— Вече не. Те имат какво да губят. — Набира скорост и добавя: — Така е и при бандите. Ако искаш да победиш, трябва да предизвикаш сражение.

Изправям рамене и излъчвам гърди. Доста време сме се крили отзад.

— Лижещите задници бюрократи мислят, че ще им се размине, ако ме прецакат — добавя Вон, когато влизаме в салона. — Дядо ми едно време казваше, че ако ще стреляш по краля, по-добре да го убиеш.

— Какво значи доказателство? — питам във вторник, в късния следобед.

— Точно това, което казах — обяснява детективът в другия край на линията. — Покажи ми разписка, банкова сметка, сертификат за акции... всичко, което може да докаже, че парите са твои.

— Вече говорих за това с полицаия, който ми ги взе. Това са личните ми спестявания. Нямам никаква разписка.

— По-добре намери. Иначе цялата история ще отиде в отдел „Измами“.

Тонът му ми подсказва, че започва да се нервира. И след скорошния си разговор с помощника, който вдигна телефона, мога да разбера защо. Като един от петимата от отдел „Финансови разследвания“, той трябва да се занимава с около четиристотин случая на месец. Това означава, че ако успея да го убедя, че може да почака още няколко дни, ще спечеля, гарантирано, поне седмица. Човек трябва да знае как функционира бюрокрацията.

— А... — казвам след миг. — Мисля, че има начин да докажа, че са мои.

— Защо не се изненадвам?

— Ще трябва обаче да прегледам документите си. Може ли да ми се обадите следващата седмица?

— Не, Гарик. Ти ще ме търсиш.

— Добре — отговарям веднага.

— Искаш ли да запишем час?

Преди да отговоря, в стаята влиза Трей. Слагам пръст на устните си.

— Ами... да кажем втор... не, нека да е сряда, става ли? Най-късно сряда — казвам. — Да, да, сряда, обещавам. Ще говорим пак в сряда.

— Как върви протакането? — пита Трей, след като затварям.

— Това не е печелене на време. Има разлика.

— Обясни го на Никсън.

— Какво искаш да направя, Трей? Инес е започнала да плаща, за да получи факти. ФБР заплашва да направи публично изявление утре... Ако ме хванат с тези пари, склещен между пласьор на наркотици и Нора... Ще приемат версията на Саймън и ще ме погребат.

— И версията на Нора. Не забравяй, че сте се разделили, след като сте се измъкнали от Сикрет Сървис. Затова се е прибрала сама онази нощ.

Забивам в челото му най-злия си поглед. Знам, че се опитва да ми помогне, но сега не му е времето.

— Каж ми какво каза секретарката на Саймън.

— Отново лоши новини. Според графика ѝ, Саймън е излязъл от сутрешното съвещание и е прекарал остатъка от сутринта в Овалния

кабинет. — Вижда реакцията ми и добавя: — И да искаш, не можеш да измислиш по-добро алиби.

— Не е възможно! Няма ли начин да се провери?

— Не съм сигурен, че разбирам какво искаш да кажеш.

— Това, че според Моли е бил в Овалния кабинет, не означава, че наистина е бил там. Когато аз ходих, например, чаках цели дваайсет минути в приемната, преди да ме повикат.

— Мога да се обадя на пазача на портите — казва Трей. — Като секретарка на президента, Барбара записва точно в колко часа влизат посетителите.

— Когато аз влязох, тя също си записа нещо.

— Значи това е начинът. Ще го проверя. — Трей не губи повече време и посяга към телефона.

— Почакай малко... — спирам го. — Когато беше в кабинета на Саймън, видя ли Лам някъде наоколо?

— Не. Защо?

— Просто питам.

Трей оставя слушалката и се вглежда в мен. Познава ме твърде добре.

— Искаш ли да опитаме пак с последното?

— Няма причина — продължавам да упорствам. — Просто очаквам да ми даде нещо.

— Нещо хубаво ли?

В този момент телефонът звъни. Проверявам дисплея. Външно повикване. Решавам, че е Лам.

— Трябва да се обадя — казвам на Трей.

— Има ли друг телефон, по който да позвъня на Барбара? — пита той.

— В преддверието, на малкото бюро — показвам му мястото, където седеше Пам. Вдигам слушалката. — Ало?

— Майкъл, обажда се Лорънс.

Отварям уста и шепна на Трей: „ЛАМ“. Той кимва и излиза в преддверието.

— Нещо ново? — питам Лам.

— Говорих с ФБР — отвърща той бавно, с мелодичен глас. Имам чувството, че чувам шумоленето на колосаната му риза. — Все още не освобождават последните пет досиета.

О, не, казвам си мислено.

— *Обаче* — продължава Лам, — аз им казах, че имаме някои безпокойства за сигурността, във връзка с поверяването на нови разработки и поради това ще сме благодарни, ако най-малкото ни дадат списък с имената на хората от нашата служба, чиито досиета са били у Карълайн. Както вече стана дума, това е най-добрият начин да разберем кои хора е шантажирала. И кой би имал интерес от смъртта ѝ.

— И те какво казаха?

— Дадоха ми списъка.

— Това е много добре — отбелязвам и гласът ми потреперва.

— Така е — съгласява се Лам. Въпреки пробива, той е твърде аристократичен, за да се вълнува. — Първите две имена са точно тези, които очаквахме. Държала е твоето досие и досието на Саймън.

— Знаех си. Както ви казах...

— Най-много обаче ме изненада третото име.

— Третото? Чие?

Той се кани да отговори, когато чувам звук, сякаш някой набира номер по линията. Вдигам очи и виждам Трей, който държи слушалката на телефона край бюрото до вратата.

— О-о-о, извинявай — казва той и гласът му долита до ухото ми през слушалката. Гледам го стъписан. Телефонът в преддверието би трябвало да е на отделна линия.

— Майкъл, всичко ли е наред? — пита ме Лам.

— Д-да... натиснах копчетата, без да искам. — Продължавам да слушам Лам, но си мисля, че някой може да е подслушвал всичките ми разговори.

— Та, говорехме за досиетата при Карълайн — продължава Лам. — Третото име от списъка...

Само един човек използва онзи апарат. Нещо остро ме пронизва в тила. Затварям очи, опитвам да не му обръщам внимание. Краката ми вече са изтръпнали. Дано не е тя.

Лам го казва максимално сбито:

— Третото досие е на Пам Купър.

ГЛАВА 26

— Какво ти каза? — пита Трей, когато затварям.

— Аз... не мога да повярвам!

— Какво? Каж ми!

— Чу го какво каза, нали? Бяхме на една и съща линия.

— Имах предвид, какво ти каза, след като затворих.

— Няма що... Карълайн е проучвала досието на Пам.

— Не мога да повярвам.

— Мислиш ли, че си го е измислил?

— Не... Може би... Каза ли ти какво има в досието?

Мога само да поклатя глава.

— От ФБР не са му го дали.

— Мислиш ли, че Карълайн е шантажирала Пам?

— Сещаш ли се друга причина, за да вземе досието ѝ?

— Ами ако Пам е имала проблем с етиката? Карълайн не се ли занимаваше и с това?

— Няма значение какво е правила Пам... Видя телефона. Тя е подслушвала разговорите ми.

— Това, че телефонът е на същата линия, не означава...

— Трей, през цялото време, откакто сме в тези стаи, Пам нито веднъж не е използвала телефона в преддверието. После, когато започнах да се ослушвам за убиеца на Карълайн, седеше непрекъснато край него.

— Не мислиш ли, че ако те е подслушвала, щеше да чуеш?

— Не е задължително... Ако е натиснала бутона прекъсване на звука... Тогава може да вдигне слушалката, без да чуя нищо. — Скачам от стола си и тръгвам към вратата. — Обзалагам се, че дори е изключила звънеца, така че, ако някой позвъни...

— Изключен е — казва Трей тихо и извъръща лице.

— Какво?

— Проверих го, когато затворих. Звънецът е изключен.

Връщам се зад бюрото си, без да кажа дума.

— Казах ти вече — говори Нора и сяда на ъгъла на бюрото ми.
— Казах ти го в самото начало. Тук е така. Всичко е конкуренция.

— Това няма нищо общо с конкуренцията.

— Значи си готов да пренебрегнеш факта, че след смъртта на Карълайн, Пам получи невероятно повишение?

— Това е само временно. След изборите ще назначат друг човек.

— Ами досието на Вон във ФБР? Пам не ти ли обеща, че ще го изиска заради теб? Все още не си го получил.

— Не ми е нужно. Лам ми каза по-важните неща. Вон ми разказа останалото.

— Това не променя фактите. Пам ти е обещала, но не е изпълнила обещанието си.

— Остави тази тема, моля те.

Нора кръстосва крака и клати глава.

— Значи, когато ти я обвиняваш, всичко е наред. Когато обаче аз отворя уста... Така ли мислиш, че...

— Не искам да говоря за това — прекъсвам я, с повишен тон. В продължение на няколко секунди двамата седим в неловко мълчание. Поглеждам плика, който е в скута ѝ. Най-накрая питам:

— Взе ли информацията?

— Ти как си мислиш? — подхвърля тя и започва да люлее плика между пръстите си.

Грабвам го и го отварям. Вътре има ксерокопия на четири страници от дневника за срещите на президента. Когато Трей опита да вземе същото, удари на камък. Без да се отчайваме, извадихме тежката артилерия. Десет минути след това. Барбара с удоволствие изпълни молбата на Нора.

— Какво ѝ каза? — питам я и прелиствам страниците.

— Казах ѝ, че смятаме Саймън за убиец и искаме да проверим дали наистина е бил в Овалния кабинет, когато е умряла Карълайн.

— Хитро.

— Не се наложи да ѝ казвам каквото и да било. Казах ѝ, че въпросът е личен. Преди да отворя уста по-нататък, копията бяха в ръката ми.

Четири страници се отнасят за времето от 8:00 до обяд в деня, когато умря Карълайн. По една страница за всеки час. Истински маратон.

8:06 — влиза Терил. 8:09 — влиза Прат. 8:10 — влиза Макнайджър. 8:16 — Терил излиза. 8:19 — излизат Прат и Макнайджър. 8:20 до 8:28 — телефонни разговори. 8:29 — влиза Алан С. 8:41 — излиза Алан С. Срещите продължават цяла сутрин. Хартсън не ходи никъде. Всички идват при него.

Разгръщам следващата страница и веднага виждам това, което търся.

9:27 — влиза Саймън.

Плъзвам пръст надолу, за да видя кога е излязъл. Виждам го. 10:32 — Саймън излиза. По дяволите! Открих трупа в десет и половина. Това значи, че го има. Перфектното алиби.

Нора гледа тъжно.

— Съжалявам — казва тя. Не отговарям и гласът ѝ набира скорост. — Макар че това доста ясно сочи към Пам, не мислиш ли?

— Не можеш ли поне веднъж в живота си да замълчиш?

Думите ми не ѝ харесват.

— Слушай, умнико, ако Бети ти е била дузпата, няма защо да се държиш като задник с Вероника! — Преди да успея да отговоря, тя тръгва към вратата.

— Нора, съжалявам, че избухнах така.

Все ѝ е едно.

— Моля те, Вероника, не си отивай. Не мога да се справя без теб. Тя заковава на място.

— Наистина ли? — пита ме изненадващо сериозно.

Кимвам.

— Помощта ти наистина ми е нужна.

Тя се връща до бюрото ми колебливо. Пръстите ѝ се плъзват по фотокопираните листове. Вглежда се в тях и пита:

— Имаш ли някаква представа за какво са се срещали?

Усмиввам се с благодарност.

— Проверих програмата. Първите двацет минути са били за брифинг с някакви хора от Националната сигурност. Останалите четирийсет са записани като церемония за някакви големи клечки от адвокатската колегия. Предполагам, че е било подмазване на някакви

едри донори. Приемане в Овалния кабинет, снимка с автограф седмица след това, молба за помощ малко по-късно...

— Каквото и да е било, Саймън е бил там близо час.

— Не знам. От Овалния кабинет може да се излезе и през други врати. Може Саймън да се е измъкнал и Барбара да не е забелязала.

— А може би Пам... — Нора млъква, поучена от предишната си грешка. Въпреки всичко, знае какво мисля.

— Попита ли я вече?

— Кого? Пам ли?

— Не. Лайза Минели. Разбира се, че Пам.

— Още не. Проверих в кабинета ѝ, но я няма.

— Тогава си размърдай задника и я намери. По пейджъра, пусни ѝ имейл. Трябва да разбереш какво става.

— Опитях. Не отговаря.

— Обзалагам се, че е на партито.

— Какво парти?

— Шест часа, в Розовата градина. За майка ми. Трей организира нещата.

Бях забравил. Днес е петдесетият рожден ден на Първата дама. И интервюто на живо за „Дейтлайн“.

— Мислиш ли, че Пам е там?

— Шегуваш ли се? Всяка лепка от сградата е отишла. Триста души и всичките смятат, че са важни. Пам ще се чувства у дома си. — Нора поглежда часовника си и добавя: — Като стана дума за това, вече е време да тръгвам.

В гласа ѝ се прокрадва колебание.

— Има ли проблем? — питам я.

— Не, всичко е наред.

Познавам този тон.

— Каж ми какво мислиш, Нора.

Тя мълчи.

Протягам ръка и улавям нейната. Много внимателно разтварям нейния юмрук. Не може да е заради партито — Нора е професионалист в нагласените мероприятия.

— Интервюто ли те притеснява?

— Не, Майкъл. Обичам да ме съди цялата проклета държава. Обичам да получавам хиляди писма, в които ми се казва, че не съм си

сложила достатъчно грим или че червилото ми не струва. А това, че ще е на живо? Това не е ли черешката на тортата? Да си на косъм от неправилния отговор и галерията на позора... Работата е в това, че родителите ми са искали всичко това. Аз съм се родила по-късно.

Млъква, за да поеме дъх. Аз мълча.

— Трябва да ме разбереш — продължава след малко. — Искам да кажа... мога да преживея другите лайна... просто не обичам да съм централният проблем.

— Кой казва, че си...

— Майкъл, аз също получавам цифрите от социологическите проучвания. Искат да сме цялото семейство и това не е случайно. Иначе не биха рискували.

— Нора, това не означава, че ти...

— Каквото и да кажеш, има сто милиона избиратели, които не са съгласни с теб. И всеки от гласовете им е важен.

— Може да е важен, но не е от значение. Има разлика.

Нора вдига очи и ме гледа мълчаливо.

— Наистина смяташ така, нали?

Не знам как да отговоря.

— Аз...

Тя се ухилва на запъването ми и, просто така, тъмният облак се разсейва.

— Не се бой, Ромео, това е част от работата. — Поглежда часовника си още веднъж, скача от бюрото и тръгва към вратата. — Мъчително или не, трябва да съм там. От пресслужбата ме помолиха да сложа рокля. Имат късмет, че не съм и без бельо.

Ураганът Нора излита през вратата за миг и ме оставя сам в тишината. Покров от принудително спокойствие. Въпреки всичко знам къде се намирам. Бил съм там много пъти. Ревът на абсолютната тишина. Затишието пред буря.

— Има ли някой? — викам силно и излизам в преддверието. Никой не отговаря. Чукам на вратата на Джулиан. — Джулиан, тук ли си? — Тишина. На вратата на Пам чукам още по-силно. — Пам, тук ли си? — Никой не отговаря.

Убеждавам се, че съм сам и тръгвам към външната врата, която води към коридора. С едно движение на китката щраквам ключалката. И тримата имаме ключове, но така ще спечеля поне няколко секунди.

Докато приближавам кабинета на Пам, си казвам, че това не е злоупотреба с доверието ѝ. Това е необходима предпазна мярка. Оправданието не е кой знае какво, но не разполагам с друго.

— Пам, тук ли си? — викам още веднъж. Пак няма отговор. Улавям дръжката на вратата със запотена длан и бавно отварям.

— Пам? Тук ли си?

Вратата се блъсва в стената с тъпо издумкване. Ароматът на кайсиевия ѝ шампоан все още се долавя във въздуха.

Остава само да вляза. Въпросът е, че... не мога. Не е почтено. Пам не заслужава това. Тя никога не би направила нещо, с което да ми навреди. Разбира се... ако вече го е направила... ако вече го е направила, ще си имам проблеми. Проблеми, съизмерими с края на живота. Всъщност, това е най-доброто оправдание за решението ми да вляза. Не смятам да взема каквото и да било. Просто искам да огледам. Оставям колебанията си пред вратата и прекрачвам прага. Погледът ми веднага се насочва към голямото знаме зад бюрото ѝ. Спасявам собствения си задник. Така се прави в Америка.

Приближавам бюрото ѝ и поглеждам назад, през рамо, към преддверието. За всеки случай. Все още съм сам.

Тръгвам към бюрото и усещам как сърцето ми бие до пръсване. Дори само тишината е смазваща. Чувам приливите и отливите на собственото си дишане. Като океан. Навън, навътре. Точно като онази първа нощ, когато наблюдавах Саймън. Под вода. Моят телефон, от другата страна на стената, започва да звъни. Обръщам се рязко, изплашено. Струва ми се, че някой е влязъл. Всичко е наред, казвам си. Продължавай. Телефонът продължава да звъни.

Опитвам се да действам систематично и пренебрегвам купчината папки върху бюрото ѝ. Тя е твърде умна, за да остави нещо на показ. За щастие, някои неща не могат да се скрият. Тръгвам право към телефона и натискам бутона за паметта. На дисплея, само след миг, се изписват имената и телефонните номера на последните двама души, които са я търсили.

Преглеждам списъка. Първото, което бие на очи, е големият брой неидентифицирани обаждания. Или са я търсили много пъти от улични

автомати, или са ѝ се обаждали големите клечки. И двата варианта не са добри. След като приключвам, не мога да установя чии са поне пет от записаните номера. Озъртам се, за да намеря нещо да ги запиша. Преди обаче да посегна към чашката с химикалки, чувам, че ключът на външната врата се превърта. Някой идва.

Изскачам от кабинета на Пам колкото мога по-бързо. Оказвам се в преддверието в момента, в който вратата се отваря.

— Какво правиш, по дяволите? — пита Джулиан. — Защо си заключил?

— А... нищо — отговарям, останал без дъх. — Искях да пооправя преддверието.

— Аха — казва той със смях. — Да си пооправиш преддверието.

Правя се, че не разбирам може би най-старата му шега. Добавя „си“, за да се получат евфемизми за мастурбация. Да си оправиш преддверието. Да си изгладиш документа. Понякога се получаваше, но отказвам да му направя удоволствието да го знае.

— Виждал ли си Пам? — питам го. Не съм в настроение за шеги.

— Да, беше се запътила към партито на Първата дама.

Тръгвам към вратата, без повече приказки.

— Накъде? — интересува се Джулиан.

— Ще проверя в Розовата градина — отговарям. — Трябва да поговоря с нея.

— Сигурен съм, Гарик — казва той и намигва. — Винаги правиш това, което трябва.

— Моля?

— Да си провериш розовата градина.

До Розовата градина се стига за пет минути. Или за две минути, ако тичаш. Минавам през Западното крило и поглеждам часовника си — закъснял съм вече с двайсет минути. Като вземем предвид регламентираното закъснение на Първото семейство, значи съм точно навреме. Отварям вратата на Западната колонада и очаквам да видя група. Виждам невероятна тълпа.

Има поне двеста души и всички се промъкват към подиума в далечния край на Розовата градина. Инстинктивно започвам да гледам картите. Повечето са с оранжев фон — право на достъп само в Старата

административна сграда. Тук-там има и някоя синя. Тези, които са скрили картите си, са стажантите. Затова градината е така претърпкана. Всички са поканени. Странното е, че дори и новоназначените рядко се вълнуват толкова за някое мероприятие.

Зад себе си чувам глас:

— Цял живот съм се редил на подобни опашки.

Изправям се на пръсти и проточвам врат, за да видя подиума. Тогава си давам сметка, че „мероприятието“ не е обикновено. При главоломното срутване на рейтинга на президента, следващите няколко часа са му нужни, за да покаже сплотено семейство. Първо семейното тържество, после интервюто на живо. Пред Америка ще покажат най-красивото си лице и няма да пожалят средства за целта.

Край подиума е обектът, който привлича вниманието на всички — огромна плоска торта, с нещо като портрет на Първата дама, изрисуван с разноцветни кремове. Екипът на „Дейтлайн“ чака вдясно от тортата, зад дълго плюшено въже, и снима кадри, за да запълни програмата си довечера. Най-отпред има двама мъже с фотоапарати. Фотографи от Белия дом. Дявол да го вземе, Трей е безмилостен. Вземи си парченце торта. Снимай се с Мини. В последните месеци, преди изборите, всички трябва да приличаме на едно голямо семейство. Първо семейството.

Навлизам по-навътре в тълпата. Трябва да открия Пам. Пробивам си път с лакти през морето от колеги и се оглеждам да зърна русата ѝ коса.

Изведнъж тълпата започва да шуми. Виковете започват отпред и постепенно се пренасят назад. Внезапно всички се люшват към подиума. Ръкопляскаат. Викат. Подсвиркват. Дошло е Първото семейство.

Президентът отляво, Нора и Кристофър отдясно, Сюзън Хартсън поздравява тълпата, сякаш е изненадана, че сварва двеста души на моравата пред дома си. Както обикновено, хората са отделени зад червено въже, но президентът стиска всяка ръка, протегната над него. Под тъмносиния костюм е с тънка вратовръзка и светлосиня риза. Изглежда по-спокоен откогато и да било. Първата дама, зад него, се усмихва с необходимата жизнерадост, след нея е Кристофър, чиято риза е като на баща му. Няма вратовръзка. Гордият син. Добър щрих. Най-накрая е Нора, облечена със стилна черна рокля. Носи подарък,

опакован в червена, бяла и синя хартия. Три телевизионни екипа, включително и този на „Дейтлайн“, улавят приближаването им към подиума. Бляскаво събитие. Всички — семейство Хартсън, служителите, всички ние — сме едно голямо щастливо семейство. Стига да стоим от нашата страна на въжетото.

Истинската дефиниция за „настъпен по ухото“ е стадо служители на Белия дом, които пеят „Честит рожден ден“ с цяло гърло. Към края на песента съм стигнал до средата на тълпата. Все още няма следа от Пам.

— Време е за подаръци — обявява президентът. Нора и Кристофър, като по даден знак, се качват на подиума. Спирам, за да видя по-добре.

Тя стои пред нас с убедителна усмивка. Само преди месец бих се хванал. Днес въобще не си правя илюзии. Чувства се кошмарно там горе.

Кристофър маха черните кичури от очите си, приближава микрофона с юношеска гордост и го снижава според ръста си.

— Майко, ела при нас, ако обичаш... — казва той. Докато Първата дама отива към микрофона, Нора се навежда към него неловко.

— Това е подарък от мен, Крис и татко — обявява тя. — И тъй като не искаме да го върнеш, решихме да го избира аз. — Тълпата се смее, като статисти в евтин комедиен сериал. — Както и да е, това е подарък от нас за теб.

Нора взема пакета, за който знам, че не е опакован от нея и го връчва. Когато Първата дама започва да маха цветната хартия, нещо се случва. На лицето на Нора се появява ново изражение. В погледа ѝ започва да танцува нервна възбуда. Това не е в сценария. Това не са Нора и Първата дама. Чисто и просто една дъщеря прави подарък на майка си за рождения ден. Нора се поклаща на пети — ужасно иска майка ѝ да го хареса.

В момента, в който Първата дама отваря пакета, тълпата започва да ахка и да охка. Телевизионните екипи снимат в едър план. В пакета има ръчно направена златна гривна, инкрустирана с малко сапфири. Първата реакция на госпожа Хартсън — първото нещо, което прави в

този момент — е инстинктивна. С бавно движение тя се обръща към камерата на „Дейтлайн“ и със сияещо лице казва:

— Благодаря ти, Нора, благодаря ти, Крис. Обичам ви.

Почти час и половина след това отново съм в кабинета си и правя опити да сортирам купчината новополучена поща. Изпратих още две съобщения на Пам по пейджъра. Все още не ми е отговорила. За да потуша мигрената, която бушува в черепа ми, отварям най-горното чекмедже и разглеждам колекцията си от хапчета, която винаги е на разположение. Грабвам пластмасов флакон „Тайленол“ и започвам да се боря с капачката, която е защитена от деца. Нямам настроение да отида да взема вода, така че накланям глава силно назад и глътвам две хапчета на сухо. Не е лесно.

— Хайде, лагерници, време за е за марш с песен — реве Треј, след като отваря вратата на кабинета ми с трясък. — Кажй го, Мики Маус, кой е лидерът на клуба, създаден за теб и мен? ТРР-Е-И-И-И-Й!

— Не можеш да не споменаваш Уолт Дисни, нали?

— Не и когато са толкова добри. Момче, това царство просто става вълшебно! Видя ли колко добре мина събитието? Вече го въртят по Си Ен Ен! Довечера ще мине по вечерните програми. Нанси предрече първа страница в раздел „Мода“. И то след по-малко от час на живо в „Дейтлайн“! Може ли да бъде по-добре? Не, не, сър, не може!

— Треј, радвам се, че ти и твоите фокусници сте успели да омагьосате половината население, но, моля те... — Вглеждам се в чашката с моливи и губя мисълта си. Не е важно.

— Не се цупи — кара ми се Треј и сяда пред бюрото ми. — Какво не е наред?

— Ами... Не знам. Цялото събитие остави лош вкус в устата ми.

— Така и трябва. По този начин разбираш, че е било хубаво. Колкото повече сироп, толкова по-добре. Америка яде това нещо за закуска!

— Нямам предвид само сиропираните части. Не видя ли какво стана, когато взе подаръка си? Нора беше избрала красива гривна. Специално за майка си. И какво направи Сюзън Хартсън? Благодарй на телевизионната камера, а не на дъщеря си.

— Кълна се, този момент ме просълзи.

— Не е смешно, Трей. Жалко е.

— Не можеш ли да слезеш от високия кон? И двамата знаем коя е истинската причина да се чувстваш зле.

— Престани да ми казваш как трябва да се чувствам! Ти не си господар на мисловния ми процес!

Трей се отпуска мълчаливо на стола и ми дава секунда, за да се успокоя.

— Не си го изкарвай на мен, Майкъл. Не съм виновен аз, че не си намерил Пам.

— Значи не ти събра на едно място двеста души, на които им се иска да са нещо, зад тортата с шоколадова глазура?

— Не беше глазура, а украса. Има разлика.

— Няма никаква разлика.

— Може и да има, но да не я знаем...

— Престани да се занаяш, Трей! Започвам да се ядосвам!

Вместо да ми изкрещи, той потрива главата си. Темпото е умерено, по-скоро го прави, за да се сдържи. Друг човек би станал и би излязъл. Трей стои на мястото си. Той е истински приятел.

Най-накрая вдигам поглед към него.

— Не исках да...

Той поглежда надолу и вади нещо от колана си. Пейджърът му звъни.

— Важно ли е? — питам го.

— Един час до интервюто. Искат да отида там, за да преговорим урока.

Кимвам и той тръгва към преддверието.

— Когато се върна, можем да седнем и да измислим нещо — казва ми.

— Не се тревожи. Ще се справя.

Трей спира рязко на прага и заявява:

— Никога не съм твърдял, че няма.

Пускам още две съобщения на Пам и ѝ давам половин час да се обади. В този момент би трябвало да си тръгна, но вместо това пускам Си Ен Ен, за да видя новините. Целият ден се говори за интервюто на

„Дейтлайн“, но когато се появява картината, се оказва клип от митинг на Бартлет. Не знам къде е, но изглежда безумно — хората скачат, викат, пищят възбудено и държат написани у дома лозунги. Камерата се премества върху надпис, който гласи „Маями, Флорида“, и изтръпвам — това е щатът на Хартсън. Доста рискован ход от страна на Бартлет, но по всичко личи, че си е струвало да го предприеме. Не само че медиите говорят повече за него, заради конфронтацията, но и в сравнение с миналата седмица промяната е видима. Докато крачи по сцената, музиката свири по-силно, тълпата е по-голяма, а след това репортерката казва: „Когато всичко свърши, той остана сред хората и стиска ръцете им в продължение на близо час“. Знам, че сме загазили. Кандидатите остават така, само ако има защо.

Изключвам телевизора и решавам да отида в Дипломатическата стая, където екипът на „Дейтлайн“ се готви за интервюто. Каквото и да е направил Бартлет, интервюто на Хартсън си остава най-голямото събитие в града. Защо да го гледам по телевизията, когато мога да го видя на живо? А и, предвид това, което каза Нора преди малко, подкрепата ми може да ѝ е от полза.

В западния край на коридора на приземния етаж виждам, че, както обикновено, не съм единственият, на когото е хрумнала подобна мисъл — вече се е събрала малка тълпа служители. Предаванията на живо от Белия дом не са проста работа, а суетенето на присъстващите някак си напомня цирк. Проточвам врат над рамото на човека пред мен и виждам декора за първи път.

Тапетите на стаята — пейзажи от Северна Америка, от 19-и век — служат за топъл, нефокусиран фон на две канапета и старинен стол, които ще са в центъра на събитията. Вместо обаче строгите и студени канапета от Дипломатическата стая, са донесли две плюшени, комфортни, с топъл цвят от втория етаж на Резиденцията, ако не ме лъже паметта. Трябва да изглеждат като истинско семейство, така че никой, нито родителите, нито децата, няма да седи сам.

Около импровизирана всекидневна в полукръг са подредени пет отделни камери — взвод за разстрел от двама и първи век. Зад камерите, от другата страна на криволичещите по пода черни кабели, президентът и госпожа Хартсън любезничат със Саманта Сталер и една жена облечена с вкус, изцяло в черно, малко под четирийсет, със слушалки на главата. Продуцентката. Хартсън се смее сърцато — това

е последно подканяне интервюто да мине меко. Поглеждам часовника си и виждам, че остават цел и десет минути. Всичко това е много важно за Хартсън. Иначе никога не би слязъл толкова рано.

В дъното, сред тоноператорите, асистентите и гримьорите, виждам Трей. Говори по телефона. Видът му е притеснен, почти изплашен. Отива при брата на Нора, Кристофър, който е облечен с момчешки, но не прекалено снобски син блейзър и вече седи на канапето. Когато Трей се навежда, за да му каже нещо на ухото, разбирам. Хартсън, Първата дама, Кристофър, екипът им, телевизионните оператори, специалистите по сателитни връзки... всички са налице. Всички, освен Нора.

След като приключва с Кристофър, Трей пристъпва на пръсти зад Първата дама и дискретно я потупва по рамото. Дръпва я настрана, така че не чувам какво си говорят, но на лицето ѝ се изписва всичко. В продължение само на една наносекунда, госпожа Хартсън изпада в пристъп на бяс, но след това, също толкова бързо усмивката ѝ се връща. Знае, че обективите са насочени към нея. Има един тип с ръчна камера, който прави запис за местните новини. Без съмнение, трябва да се държи на ниво. Въпреки всичко, успявам да отгатна ръмженето, изтръгващо се от устните ѝ.

— Намери я.

Трей вдига глава и излиза спокойно от стаята. Минава покрай нас. Никой не му обръща внимание — всички гледат президента. Трей ме забелязва и ме поглежда особено. „Толкова съм изплашен, че ще получа сексуална дисфункция“, говорят очите му. Отделям се от тълпата и тръгвам след него. Колкото повече се отдалечава, толкова по-бързо крачи.

— Моля ти се, кажи ми, че знаеш къде е! — шепне той, без да намалява темпото.

— Кога за последен път я...

— Каза, че отива до тоалетната. Никой не я е виждал след това.

— Значи е отишла до...

— Това беше преди половин час.

Гледам го мълчаливо. Излизаме през вратата на Западната колонада и той преминава в бяг.

— Провери ли в стаята ѝ? — питам го.

— Обадох се по телефона. Охраната край асансьора каза, че не се е качвала горе.

— А събщи ли на Сикрет Сървис?

— Майкъл, опитвам се да убедя петнайсетчленен телевизионен екип и сто милиона зрители, че Хартсън и семейството му са супер. Ако се обадя на Сикрет Сървис, ще започне ловна хайка. Освен това се обадох на приятеля ми на портала. Според него, не е излизала извън оградата.

— Което означава, че или е в Старата административна сграда, или на първите два етажа тук.

— Направи ми една услуга — казва Трей. — Провери в кабинета си.

— Оттам идвам. Не е...

— Провери! — вика той. Челото му е покрито с капчици пот. Толкова е притеснен, че не му идва наум да поглади главата си.

Влизаме в Западното крило и Трей се втурва към Овалния кабинет. Аз продължавам към Старата административна сграда. Поглеждам часовника си. Остават осем минути. Обръщам се, готов да хукна назад и викам:

— Колко време остава до...

— Има заставка от една минута, трийсет секунди надписи и две минути кадри от партито за рождения ден. — Гласът му трепери. — Майкъл, знаеш какви са данните. Ако това се превърне в криза...

— Ще я намерим — казвам и хуквам. — Сигурен съм.

ГЛАВА 27

Отварям вратата на преддверието толкова силно, че се блъска в стената.

— Нора? Тук ли си?

Никакъв отговор.

Продължавам навътре и влизам в кабинета си.

— Нора?

Пак няма отговор. Проверявам, за да се уверя — канапетото, камината, креслата. Няма я. Остават седем минути. Изскачам вън и проверявам кабинетите на Пам и Джулиан.

— Нора?

И в двата кабинета няма никой. Това означава, че Нора е в... Ако не е тук и не е в Резиденцията, къде може да бъде... Да. Може би.

Излизам в коридора и хуквам с пълна скорост към изхода, изскачам навън, спускам се по стъпалата на два скока. Минавам покрай колата на Саймън, на паркинга, но не влизам в Западното крило. Вместо това обикалям сградата от северната ѝ страна, по продължение на Западното крило, покрай кухнята и влизам в сервизния вход. Синята ми служебна карта ми дава възможност да премина през охраната, след което свивам вляво и продължавам към единственото място, където никога не са ни прекъсвали.

Улавям дръжката на тежката метална врата. Знам, че би трябвало да е заключено. Натискам я и... щраква. Задвижва се. Отварям. Влизам.

Оглеждам пистата за боулинг — кегли, топки, места за сядане.

— Нора? Тук ли си?

Сърцето ми прескача и правя крачка назад. Вратата се затваря сама и ме удря по гърба. Там. На пода. Скрита зад масичката на рефера. Виждат се краката ѝ и подгъва на роклята ѝ. Тялото ѝ не се движи. Нищо не се движи. Боже!

— *Нора!*

Спускам се към нея, заставам на колене и я вдигам на ръце. От ноздрите ѝ се спускат две тънки ивички кръв, която се съсирва върху горната ѝ устна. Лицето ѝ е бяло. Чакай! Гърдите ѝ помръдват.

— Нора!

Повдигам главата ѝ и я разтърсвам. Тя стене едва чуто. Не съм уверен в способността си да правя изкуствено дишане, така че започвам с шамари. Един, още един, още един.

— Нора! Аз съм!

Абсолютно неочаквано тя започва да се смее — мрачен кикот, от който по гърба ми полазват тръпки. Рязко замята дясната ръка над лицето си и китката ѝ се удря в полирания под. След това смехът ѝ се превръща в кашляне. Мокра, режеща кашлица, направо от дробовете.

— Хайде, Нора, съвземи се! — Сграбчвам я за раменете като обезумял и я изправям в седнало положение. Тялото ѝ се накланя леко напред и от устата ѝ блъбва бистра течност, която олива ризата ми. Сепвам се и съм готов да я пусна, но Нора вече може да седи и сама.

Избърсвам повърнатото от вратовръзката си. Нора ме поглежда с полуотворени очи, главата ѝ се люлее във всички посоки. Тялото ѝ се клати.

Започва да говори, но не мога да разбера нищо. Заваля думите, фъфли. Постепенно започвам да долавям отделни срички...

— Тогава... ти трябва да си... кетамин... мъничко кетам...

Кетамин. Браво на „Ролинг Стоун“. Помня статията, сякаш съм я чел вчера. Ако го смъркаш като кокаин, можеш да се отнесеш за десет до трийсет минути, в зависимост от количеството.

— Колко взе, Нора?

Не отговаря.

— Нора, колко!? Кажи ми!

Нищо.

— *Нора!*

Поглежда ме и най-после в очите ѝ се появява следа от съзнание.

— Измамахме ли ги?

— Колко взе?

Тя затваря очи.

— Недостатъчно.

Добре. Това все пак е отговор. Идва в съзнание. Поглеждам часовника си — остават пет минути. Пет минути до началото, после

още четири за въведенията. Спускам се към телефона, искам телефонната централа и поръчвам на телефонистката да изпрати съобщение на Треј. Връщам се при Нора и ѝ помагам да стане на крака.

— Остави ме на мира! — ръмжи тя и се отскубва.

Сграбчвам я за раменете.

— Не се карай с мен за това! Не сега!

Виждам, че залита и всеки момент може да падне, така че я улавям за раменете и я слагам насила да седне на стола за рефера. Пак я удрям по лицето — съвсем леко, не искам да я заболи. Само колкото да...

— Моля те, не ме мрази заради това, Майкъл! Моля те.

— Не искам да говоря — стрелям в отговор.

На масичката пред нея виждам чантата ѝ. Отварям я и изсипвам съдържанието. Ключове, салфетки. Малък флакон за червило се търкаля към мен по наклона на масата. Улавям го, преди да е паднал. Прилича на червило, но... Отварям капака и виждам белия прашец. Как може да е едновременно толкова умна и толкова глупава? Не мога да си го обясня. Затварям флакона и го оставям в малката хлътнатина за моливи. В момента има по-важни неща от това.

Грабвам пакетчето салфетки, разкъсвам опаковката и избърсвам лицето на Нора, както всяка майка чисти физиономията на детето си. Кръвта от носа ѝ все още не е съсирена. Махам я лесно. Оглеждам я. Не е чак толкова зле. Приведена е напред, опряла е лакти на коленете си. Положение на човек, преживял катастрофа. Повръщаното ѝ е по ризата ми. Тя е чиста. И екипът на „Дейтлайн“ чака.

Изтичвам пак до телефона и пак звъня на телефонистката. Тя ми казва, че е изпратила съобщението на Треј, но той все още не е отговорил. По дяволите! Сигурно вече започват.

— Нора, стани! — крещя и пак се връщам при нея. Улавям я за китките и опитвам да я изправа на крака. Тя не прави никакво усилие — просто седи. — Хайде! — викам и я тегля по-силно. — Ставай!

Не помръдва.

Отивам зад нея, отмятам вратовръзката си назад, улавям я подмишниците и я дърпам нагоре с всичка сила. Тя е като труп. Нещо пуква в гърба ми, но не обръщам внимание. Изкушавам се да я зарежа и да пратя всичко по дяволите, но... Работата е, че ако не я накарам да

се появи в това предаване... Мамка му! Понякога се мразя, заради работата си. Това е телевизионно шоу. Всички тези глупости заради едно телевизионно шоу.

— Нора! По дяволите, стани!

Дръпвам я още веднъж и тя се изправя. Казвам си, че все още има шанс да успеем. Краката ѝ обаче се огъват под собствената ѝ тежест. Залитаме напред, губим равновесие. Сгромоляваме се на пода, и двамата.

Гледам я. И двамата дишаме тежко. Независимо от причината, гърдите ни се повдигат и спускат в един и същ ритъм. Нарочно забавям собственото си дишане, за да се различавам. През следващите трийсет секунди я поддържам да не падне, наблюдавам как цветът се връща на лицето ѝ. Нямам избор — ако искам да излезе оттук, трябва да ѝ дам време да се съвземе. Тя вдига бавно глава.

— Сериозно, Майкъл... Не исках да наруша обещанието си към теб.

— Значи това се случи от само себе си?

— Ти не разбираш.

— Аз не разбирам? Ти си тази, която...

Преди да довърша, вратата се отваря и връхлита Треј с пудриера и четка за руж в ръка. Изкушавам се да изпитам облекчение, докато не виждам кой идва след него. Сюзън Хартсън. Въпреки страхотния лак за коса, кичурите ѝ гневно се тресат над раменете и в полуздрача гримът вече не скрива острите черти на лицето ѝ. Без да докосва каквото и да било, тя влиза в стаята така, както майка влиза в студентско общежитие.

— Ще се оправи ли? — пролайва.

— Току-що започна заставката — отвърща Треј. — Имаме три минути.

Изправям Нора на крака, но тя все още се олюлява. Улавям я и ѝ давам секунда. Подпряна е на рамото ми, ръката ѝ виси около врата ми. След миг, макар и все още да се обляга на мен, започва да печели сражението.

В същото време Първата дама минава покрай Треј и застава лице в лице срещу дъщеря си. И мен. Без да каже дума, госпожа Хартсън плюнчи гневно палеца си и избърсва остатъците от кръв по носа на Нора.

— Съжалявам, мамо — казва Нора. — Не исках да...

— Мълчи. Не сега.

Усещам как тялото ѝ се напруга. Поема дъх и вече стои на краката си без моя помощ. Вдига глава и гледа майка си в очите.

— Готова съм, мамо.

Първата дама долавя киселата миризма и гневният ѝ поглед се плъзва към изцапаната ми риза. После, без главата ѝ да помръдне, ме поглежда право в очите. Не знам дали ме обвинява, или просто ме разглежда, най-накрая изсумтява:

— Мислиш ли, че ще се справи?

— Прави това от години — отговарям троснато.

— Госпожо Хартсън — намесва се Трей. — Все още можем да...

— Кажим им, че сме на път за там — прекъсва го Първата дама, без изобщо да отдели очите си от мен.

Трей хуква към вратата. Госпожа Хартсън най-после поглежда дъщеря си, улавя я за ръка и започва да я тегли към изхода. Няма време за сбогуване. Нора излиза първа, след това майка ѝ. Аз оставам.

Когато излизат, се озъртам и виждам, че чантата на Нора все още е на масичката. Такава проклета глупост! Мушкам ключовете и салфетките отново вътре и забелязвам сребристия метален флакон за червило. Ако го оставя тук, някой ще го намери. Добре, може би това е най-добрият начин да ѝ помогна. Не помръдвам цяла минута, докато умът ми преценява последствията. Това не е слух за задна седалка в Принстън. Това са наркотици в Белия дом. Фокусирам блестящия метален флакон — лъскав, съвършен. Върху извивката виждам собственото си изкривено отражение. Аз. Всичко зависи от мен. Просто трябва да направя така, че да пострада.

Как ли пък не.

Като дете, което прибира играчка, грабвам флакона на Нора и го пускам в джоба на панталона си. Моля се да не съжалявам за това за вечни времена.

Спирам за момент в мъжката тоалетна, изсипвам съдържанието на флакона в мивката и най-после мога спокойно да се прибера в кабинета си. През следващия час очите ми са залепени за екрана на малкия ми телевизор. Тактиката на Хартсън изглежда е успяла —

въведението на Сталер продължава цели две минути, което дава възможност на Нора да облече нова рокля и да сложи малко руж на лицето си.

Както може да се очаква, повечето въпроси са към президента, но Сталер не е глупава. Америка обича семейството и затова шестият въпрос е за Нора. И седмия. И десетия. И единайсетия. И дванайсетия. При всеки въпрос стаявам дъх. Каквото и да я питат, независимо дали за нерешителността ѝ за по-нататъшното ѝ образование или за живота в Белия дом, тя приема нещата и отговаря искрено. Понякога леко запъва или подръпва кичура коса зад ухото си, но иначе е усмихната и се владее — не влиза в спор. Дори пуска шега за това, че я наричат Първата гратисчийка — елегантен момент на унижение, който ще накара водещите на неделните предавания да се задушат в собствената си гордост.

В девет всичко приключва и аз съм искрено удивен. Някак си, както винаги, Нора се справя — което означава, че сега всеки момент някой ще...

— Какъв медал заслужавам? — пита Треј още от вратата. — За храброст? За гражданска доблест? „Алено сърце“?

— Какъв дават, когато те изкормят?

— Дават „Алено сърце“, когато те ранят.

— Тогава той е за теб.

— Добре. Благодаря ти. Ти също го заслужаваш. — Треј отива до канапето и — буквално — рухва върху него. Мълчим мъртвешки. Нямаме какво да кажем.

Най-накрая се решавам.

— Сюзън каза ли ти нещо?

Треј клати глава.

— Като че ли въобще не се е случило.

— Ами Нора?

— Изломоти „благодаря“, когато излизаше. — Треј се надига и добавя: — Нека ти кажа нещо, приятелю... Това момиче е кралица на откачалките, ако разбираш какво имам предвид.

— Не искам да навлизам в подробности.

— Защо? Нали точно с това трябва да се оправяш?

На вратата се чука силно. Поглеждам Треј.

— Кой е? — викам.

Вратата се отваря и влиза позната фигура. Устата ми пресъхва.

Трей вижда изражението ми и поглежда през рамо.

— Здравсти, Пам — казва спокойно.

— Браво за интервюто — отвръща тя. — В момента празнуват в Дипломатическата стая. Дори Хартсън изглежда спокоен.

Трей се усмихва доволно — не може да се сдържи. Моите очи са приковани в Пам. Виждам го в усмивката ѝ. Тя няма представа какво сме видели. Или какво сме научили за нея самата.

— Какво става? — питам я.

— Нищо — отговаря тя. — Между другото, гледахте ли изследването на Ен Би Си и „Уошингтън Хералд“? След интервюто попитаха сто петокласници дали искат да са Нора Хартсън. Деветнайсет отговарят „да“, защото така ще могат да получат всичко, което искат. Осемдесет и един отговарят „не“, защото не си струвало главоболията. А после твърдят, че образователната ни политика не била ефективна? Боже мой! Осемдесет и един от сто се оказват Айнщайнчета!

Не отговарям. Запазвам спокойствие.

— Трей, не трябваше ли да водиш госпожа Хартсън на някакъв благотворителен прием?

— Не. — Надява се да остане, за да гледа представлението.

Поглеждам го.

— Нямах ли хоби или нещо друго, за което да се погрижиш?

— Хоби? — пита той и се смее. — Та аз работя тук!

Поглеждам го по-строго.

— Добре, добре, ще се махна. — Тръгва към вратата и добавя: — Радвам се, че те виждам, Пам.

Котката е извадена от торбата. Тя знае, че нещо не е наред.

— Защо беше това? — пита ме.

Аз изчаквам Трей да затвори. Вратата се затръшва. Започва се.

ГЛАВА 28

— Какво има? — пита Пам и застава пред бюрото ми.

Не знам откъде да започна.

— Ти някога... изобщо...

— Изплюй камъчето, Майкъл.

— Подслушвала ли си телефона ми?

Тя пуска куфарчето си и то пада на пода.

— Моля?

— Кажи ми истината, Пам. Подслушвала ли си ме?

За разлика от Нора, Пам не се взривява. Вместо това добива объркан вид.

— Как бих могла да те подслушвам?

— Чух телефона ти. Видях как работи.

— За какво... какъв телефон?

— Телефонът в преддверието!

— За какво говориш, по дяволите?

Излизам иззад бюрото, профучавам през преддверието и влизам в кабинета на Пам. Набирам моя вътрешен номер и зазвъняват два телефона — единият в моя кабинет, другият в преддверието.

— Закачени са на една линия! — крещя. — Може би мислеше, че няма да забележа? И че няма да видя, че си изключила звънеца?

— Майкъл, кълна се в живота си! Не знаех, че двата телефона са свързани на една линия! Видя ме, когато седях там. Говоря непрекъснато по телефона.

— Това имах предвид.

— Чакай малко — казва тя и започва да се ядосва. — Да не мислиш, че съм се *преструвала*, че говоря? Че това е някакъв таен сценарий, за да те излъжа?

— Ти ми кажи. Ти си била на линията.

— На ли... Не мога да повярвам, Майкъл! След всичко, което... Кой ти пробута тази гадост? Нора ли?

— Не намесвай нея.

— Не ме учи какво да правя. Независимо какъв номер иска да ти погоди Саймън, не целият свят е против теб. Знаеш как действа системата тук. Все пак това е федерално правителство. Линиите може да са се преплели при ремонта.

— А може да са били така открай време.

— Престани.

— Тогава ми кажи истината.

— Вече го направих, по дяволите!

— Значи така. Линиите са били отделни, а при последния ремонт са ги свързали заедно?

— Не знам какво друго очакваш да ти кажа! Не знаех!

— И никога не си ме подслушвала?

— Никога! Нито веднъж!

Гледам как се ядосва, но не ми става по-лесно.

— Мога ли да ти вярвам?

Тя прави няколко крачки към мен.

— Майкъл, това съм аз.

— Отговори на въпроса ми.

Тя все още не вярва на ушите си.

— Не бих те излъгала — казва ми. — Никога.

— Сигурна ли си?

— Кълна се.

Търсеше си го. Поглеждам я право в очите и нанасям удара:

— Тогава защо не ми каза, че досието ти е било у Карълайн?

Пам замръзва. Твърде умна е, за да се доближи повече.

— Хайде, Пам, сега си шеф. Къде е шефският ти отговор?

Тя стиска челюсти и мълчи.

— Зададох ти въпрос.

Продължава да мълчи.

— Чу ли какво те попитах, Пам? Попитах те защо...

— Как разбра, че е било у нея?

Боже!

— Значи си знаела?

Гласът ѝ е едва доловим шепот.

— Кажи ми кой ти каза.

— Няма значение кой ми е казал. Аз...

— Искам да знам! — настоява тя. — Нора, нали? Тя винаги си пъха но...

— Нора няма нищо общо. Дори и да имаше, това не би променило фактите. Сега ми кажи защо досието ти е било у Карълайн.

Пам прекосява стаята и застава пред малката масичка, върху която е факсът. Улавя се с две ръце отстрани за плота и се присвива, сякаш я боли стомах. Вертикална ембрионална поза.

— Знаех си, че е била тя. Знаех си.

— Знаела си, че е била коя?

— Карълайн. Тя имаше достъп. Просто не исках да го повярвам.

— Не разбирам. Какво има в досието?

— В досието нямаше нищо. Карълайн не действаше така.

— Пам, престани с тази тайнственост и ми кажи какво, по дяволите, е направила тя.

— Предполагам, че е успяла да го прочете между редовете. Биваше я за това. В досието ти не пише черно на бяло: „Използвал е служебното си положение, за да уреди баща си“. Вероятно е забелязала, че баща ти живее в специален дом. После е проверила тук-там и е открила това, което ѝ е трябвало.

— Тогава какво има между твоите редове?

— Трябва да разбереш, че когато започнах, това изглеждаше правилно. Все още бях...

— Кажи ми какво си направила.

Пам вдига юмрук и удря скулата си леко, три пъти.

— Обещаваш ли да не казваш на ни...

— Пам...

Наистина ме познава достатъчно, за да не задава този въпрос. Най-накрая пита:

— Помниш ли върху какво работеше Карълайн, когато дойдох тук?

Замислям се за момент и клатя глава.

— Ще ти подсказа... Когато Блейк обяви оставката си...

— ... Беше номиниран Катлър. Карълайн трябваше да попълни мястото на Блейк във Върховния съд.

— Точно така — кимва Пам. — Знаеш какво става, когато съдия от Върховния съд подаде оставка. Всеки адвокат, който заслужава костюма си, решава, че става за тази работа. Когато изготвиха списъка

с кандидатите, ние трябваше да ги проверим. Горедолу по същото време получих сметката за първата вноска по студентския ми заем. Имах дълг към 90'000 долара и всеки трийсет дни трябваше да отделям по 1'071,37. Като прибавим наема за апартамента, в който току-що се бях настанила, плюс социалната осигуровка, плюс изплащането на колата, плюс застраховката, плюс дълга от кредитната карта, плюс факта, че трябва да мине месец, преди да получиш първата си заплата, а аз бях на работа само от девет дни и вече затъвах сериозно... И в този момент, най-неочаквано ми се обади една репортерка от „Уошингтън Поуст“, на име Инес Котилиано.

— Това е жената, която...

— Знам коя е тя, Майкъл. Последната година в колежа живеехме врата до врата.

— Значи ти си тази, която...

— Не съм ѝ казвала за теб. Кълна се в майка си. Имала съм един танц с нея и толкова. Повярвай ми, беше повече от достатъчно.

Скръствам ръце на гърдите си.

— Слушам.

— Както и да е. Докато проверявах кандидатите за Върховния съд, Инес, като всеки журналист, искаше да разбере кои са одобрените кандидати.

— Пам, не ми казвай, че си...

— Предложи ми пет хиляди долара, за да потвърдя, че Катлър води пред останалите. Нямах начин да откажа. Всичко щеше да е наред, когато започнех да получавам заплата, но до първия чек оставах три седмици.

Не ме гледа, докато разказва.

— Значи „Поуст“ е дал парите?

— „Поуст“? Те никога не правят така. Инес ги извади от собствения си джоб. Ужасно искаше да се издигне. Баща ѝ има някакъв тръст в Кънектикът. Семейството ѝ притежава патента за аспирин или нещо подобно от този род.

— Информацията е била поверителна.

— Майкъл, тя се появи в най-лошия ден от живота ми. Ако ще се почувстваш по-добре, съвестта ме загриза така жестоко, че в края на краищата върнах парите. Цяла година мина, докато го направя.

— Но тя е получила инфо... — Млъквам. Лесно е да съдиш от страни. Просто грабваш съдийското чукче. Работата е там, че знам какво означава да те ударят през пръстите. — Било е голям ден за Инес.

— Първата ѝ статия на първа страница. Веднага под заглавието. Така или иначе, оказа се, че е без значение, защото в „Хералд“ също излезе подобен материал, в същия ден, което означава, че и някой друг е пуснал информацията, заедно с мен.

— Това е калпаво оправдание и го знаеш.

— Не съм ѝ дала нищо конкретно. Само казах кой е фаворитът.

— Добре, а какво стана после? Карълайн научи?

— След по-малко от седмица — отговаря Пам. — Преглеждала е досието ми и вероятно е видяла връзката. Инес Котилиано. Учила в моя колеж. Новоназначен репортер. След като разбра, можеше веднага да ме уволни, но тя не действаше така. Държеше около себе си хора с проблеми и осребряваше тайните им. От онзи момент нататък ме оплете в паяжината си.

— Какво направи?

Пам ме поглежда за първи път, откакто разговаряме. Очите ѝ са уголемени от страх, че ще я осъдя.

— Какво направи? — повтарям въпроса си.

— Четири дни след като излезе статията, получих анонимна бележка, с която от мен се искаше да дам десет хиляди долара. На две вноски, през шест месеца. — Пам се олюлява и сяда. — Не спях дни наред. И досега ми е пред очите, казвам ти. Животът ми, грешките, които съм допуснала, всичко се оказа увиснало на косъм. Накрая положението стана толкова лошо, че започнах да кашлям кръв. В края на краищата... нямаше как да го избегна. Не можех да си позволя да започна от нула. От нищо. — Пам улавя челото си с ръка и леко масажира слепоочията си. — Оставих парите в един сейф за багаж на гара „Юниън“.

— А откъде ги взе?

— Продадох колата, престанах да плащам заемите си, увеличих до максимум кредита по всички кредитни карти, които успях да си уредя. По-добре да нямаш възможност да теглиш нови заеми, отколкото да нямаш кариера.

Казва още нещо, но не я слушам. В черепа ми се надига вълна гняв. Дори пръстите на краката ми се свиват.

— Какво? — пита Пам, когато вижда изражението ми.

— Знаела си! — ръмжа. — През цялото време си знаела, че тя е изнудвала!

— Това не е...

— И ме изпрати право при нея! Когато дойдох първия ден и те попитах, дали може да се вярва на Карълайн, ти каза „да“! Какво си мислеше, по дяволите?

— Майкъл, успокой се.

— Защо? За да можеш да говориш със стиснати зъби още малко? Или да ме изпратиш в ръцете на Инес? Ти ме излъга, Пам! Излъга ме за телефона, излъга ме за досието, излъга ме и за Карълайн. Помисли за секунда! Ако не бях отишъл при нея онзи ден, нищо от това нямаше да се слу... — Пак млъквам и се вглеждам внимателно в нея. Накланям глава и виждам как призмата се премества. Тя разбира какво става в главата ми.

— Чакай малко — сепва се. — Да не би да мислиш, че...

— Твърдиш, че греша?

— Майкъл, полудя ли? Не съм я убила аз!

— Ти го каза, не аз.

— Никога не бих ѝ навредила! Никога! — настоява Пам. — Кълна се! Мислех я за приятел.

— Така ли? Всичките ли твои приятели те изнудват с големи суми в брой? Защото, в такъв случай, аз също бих се възползвал от няколко хилядарки. В малки банкноти, разбира се.

— Задник.

— Наричай ме както искаш. Поне не измъквам от теб пари, за да си мълча. Ако приятелите ти са такива, не бих искал да виждам враговете ти.

— Не съм имала никакви врагове. Поне досега.

— А какво ще кажеш за...

— Не разбираш ли. Майкъл? Не ме ли чу? Получих само писмо, в което беше посочено място. Нямах представа кой го е изпратил.

— Но си знаела, че Карълайн има достъп до досиетата.

— Това беше без значение. Тя беше моя... — Млъква. — Беше като част от семейството ми.

Нужна ми е секунда, за да обработя тази информация.

— Значи никога не си я подозирала?

— Преди да подозирам нея, подозирах теб.

Не съм сигурен как трябва да реагирам.

— Освен това — продължава Пам, — не са нужни досиетата на ФБР, за да разбереш, че с Инес сме учили заедно. Предположих, че някой друг е направил връзката и е проучил нещата.

— А не ти ли се стори подозрително, когато Карълайн умря в кабинета си, а в сейфа ѝ откриха трийсет хиляди? А досиетата на бюрото ѝ? Ако тръгнеш да търсиш кой е изнудвачът...

— Кълна ти се, досега не бях си го и помисляла. Не съм се съмнявала нито за миг.

— Нито за миг? Та всичко е било повече от ясно! Само не е имала кръв по ръцете и надпис на челото „Изнудвачка“.

— Не се шегувай с това.

— Тогава не се прави на глупава. Разбрала си, че Карълайн те е изнудвала в момента, в който е била убита. Аз гоня опашката си седмица и половина, а ти дори не ми подсказа! Изобщо!

— Вече знаеше, Майкъл.

— Не съм.

— Знаеше! — крещи тя в нов пристъп на яд. — Каза го вечерта, когато ядохме тайландска храна. Тогава обясни, че се чудиш дали Саймън не е бил шантажиран.

— А ти можеше да ми кажеш отговора. *Да, вероятно е бил. Като мен.* Вместо това ме заряза да си блъскам главата.

— Как смееш да го кажеш!? С теб съм от момента, в който започна тази история.

— Тогава защо не ми каза за случката с Инес?

— **ЗАЩОТО НЕ ИСКАШЕ ДА ЗНАЕШ!** — крещи тя и гласът ѝ кънти в кабинета ми. — Ето! Това ли искаш? Когато онова се случи, умирах от ужас! Разболях се! След това, сякаш самият акт не беше достатъчен, Карълайн ме унижи с най-лошия ми момент. Ти, по-добре от всички би трябвало да разбираш, че е по-добре да държиш мръсното си белъо в шкафа.

— Това все още не...

— Това е единственото, което скрих от теб, Майкъл. Собственото ми насинено око. Всичко друго съм споделила с теб. И ако не се бе

досетил за шантажирането сам, аз щях да те насоча натам.

— Но ми изпрати Инес.

— И сам не го вярваш.

Права е. Блъфирах, за да видя реакцията ѝ. Доколкото мога да преценя, премина теста.

— Значи не си разговаряла с Инес за всичко това?

— Обади ми се в деня, когато това се случи. Казах ѝ даже по-малко, отколкото казах на ФБР. Повярвай ми, ако исках да те прецакам, щях да направя най-лесното.

— И то е?

Тя ме гледа в очите.

— Щях да те предам. Също и Нора.

Ето това е. Болезнена честност. Ако не беше толкова стряскащо, вероятно щях да се разсмея.

— Значи никога не ти е хрумвало, че Карълайн е изисквала парите? — питам поне за трети път.

— Не смятам, че на когото и да било е хрумвало подобно нещо. Помисли. Защо Саймън е оставил онези пари в гората? Ако е знаел, че го е изнудвала Карълайн, щеше да ѝ плати направо.

Добра теория.

— Може би затова я е убил? Отишъл е да ѝ разкаже версията си за случилото се, тя е изпуснала някакъв коментар и той се е досетил, че тя е изнудвачката.

— Да я убие заради това? Извинявай, но защо? Тя знае, че е обратен. На кого му пука?

— Със сигурност не на Саймън. Ако му пукаше, нямаше да се появи не дегизиран в бар за обратни. Поради това ми се струва, че има нещо повече от хомосексуализма. Саймън има жена и три деца. Каквото и да си мислиш, подобно нещо все още може да разруши живота ти.

Двамата кимаме в съгласие и седим мълчаливо. След малко Пам казва:

— Все още си мисля, че Карълайн е знаела нещо за Нора.

— Не искам да говоря за това.

Тя прави пауза.

— И ако не беше умряла, мога да се обзаложа, че щеше да шантажира и теб. Затова досието ти е било при нея.

— Никога няма да разберем — заявявам аз, доволен, че променяме темата. — Това е нейната тайна.

— Като говорим за тайни, какво ще кажеш за моята? — казва Пам, доволна, че има същата възможност. — Ще ме издадеш ли?

— Ти си новата кралица на етиката. Ще се раздрънкаш ли за баща ми?

Двамата се гледаме продължително, после отпусваме глави с облекчение.

— Мога ли да ти задам един последен въпрос? — добавям, когато Пам се кани да си тръгне. — Какво стана с досието на Вон от ФБР? Каза, че ще го вземеш.

— Реших, че си го взел от Лам.

— Взех го. Просто исках да разбера защо не го получих от теб.

Усмивката ѝ изчезва моментално. Веждите ѝ се изпъват, долната ѝ устна увисва. Болка. Не, не е болка. Тъга. Разочарование.

— Все още ли мислиш, че... След всичко, което... — Отново млъква.

— Какво? Какво казах?

Повече няма да ми отговаря. Тръгва към външната врата и закрива устата си с длан, бори се със сълзите.

— Направих всичко възможно, Майкъл.

Надигам се, за да я последвам, но ме спира звъненето на телефона. Както и преди, звъни и апаратът в преддверието. Поглеждам дисплея. Външен разговор. На няколко крачки, Пам отваря рязко вратата и изчезва. Изборът е труден, но го правя.

— Ало? Майкъл.

Вратата след Пам се затръшва с трясък. Затварям очи, за да се отърва от шума.

— Готов ли си да слушаш? — пита възбуден глас от другата страна на линията.

Познавам го моментално, Вон.

— Полудя ли? — крещя. — Може да...

— Телефонен разговор се засича за осемдесет секунди. Няма да разберат нищо.

— Дано да си прав.

— Щях ли да се обаждам, ако не бях?

Не му обръщам внимание.

— Двайсет секунди.

Той продължава по същество:

— Та, поразпитах тук-там за малката ти приятелка... сещаш се, онази с могъщия татко.

— Разбрах — тросвам се.

— Открих няколко души, които я познават. Изглежда все още има ушно-носно-гърлени проблеми. Ударението е на носа. А що се отнася до препаратата кетамин, купува го, като че ли сме в купонни времена. Един приятел на приятеля ми, Прайс, казва, че това е любимото им вещество.

— Им? За кого говориш?

— Виждаш ли? Ето тук точно стиска обувката — отговаря той със сериозен тон. — Тя е твърде умна, за да си купува бонбонките сама, така че изпраща приятеля си.

— Приятел?

— Затова ти се обаждам. Мисля, че онази вечер, в бара, малко са те изпързали. Според най-добрия ми източник... И той се кълне в живота на братовчед си, че това е истина...

— Каж ми кой е той — настоявам.

Удря ме право в стомаха.

— Не е лесно да ти го кажа, Майкъл. Тя спи със стареца. Любимият ти шеф.

Саймън. Не мога да... Той не би могъл... Дъхът ми секва толкова бързо, че едва не изпускам телефона. Ръката ми изтръпва и се отпуска към гърдите. Не може да бъде.

— Знам — продължава Вон. — Ще ти се да посегнеш към патлака, нали? — Преди да отговоря, добавя: — Моят човек каза, че когато го видял за първи път, му се сторил потаен... като че ли не гледаме Си Ен Ен! Все едно, проследили го, защото се опасявали, че може да са го проследили и момчето, което го издебнало, се кълне, че видяло Нора да се крие в колата му. Сочна целувка по устата, когато татенцето се връща, после двамата, на задната седалка... Оправил я още там, опряна на вратата. Моят човек още каза, че и тя била доста буйна. Обичала да го поема в...

— Не искам да слушам.

— Сигурен съм, че е така, но ако дърпа и твоята играчка, по-добре да знаеш в какво я навираш, най-добре да се срещнем някъде и

да...

— Ами Сай...

— Десет секунди — прекъсва ме Вон. — Запиши си го някъде. Седмица след този петък. Седем вечерта. Зала „Уорън“, хотел „Мариот“, Удли Парк.

— Да, аз...

— Пет секунди. Предостатъчно.

— Но ние...

— До по следващия петък, Майки. Няма да съжеляваш. — Линията заглъхва.

Оставам сам в преддверието и тишината ме смазва. Умът ми не го побира. Ако тя... Не, невъзможно. Няма начин. Свивам юмрук и започвам да чукам по бюрото. Не може. Започвам да удрям по-силно. Още по-силно. Още по-силно. Удрям, докато болката не ме принуждава да спра. Единият ми пръст е разкъравен. Като носа на Нора. Какво, по дяволите, ми става? Как съм допуснал това да се случи?

Препрочитам часа и мястото на срещата, които записах на листче. Седем вечерта. Зала „Уорън“, хотел „Мариот“, Удли Парк. Още не мога да си поема дъх, но добре си спомням какво се уговорихме в киното. Винаги изваждаш седем. Седем дни, седем часа. Седем вечерта моментално става дванайсет на обяд. Седмица след петък става този петък. Утре. Утре на обяд, в „Мариот“, Удли Парк.

Идеята за изваждането на седем беше на Вон. След като агентите на ФБР бяха надушили срещата ни в зоопарка, за да си осигурим малко спокойствие, трябваше да разполагаме с нещо повече от хлапе, което продава пуканки. Убеден, че е прав, записвам истинското време за срещата. Мушвам листчето в джоба си и се връщам в кабинета. Трябва да се обадя на единствения човек, който може да отговори на въпросите ми.

Според „гостъра“, Нора е в Резиденцията, но позвъняването в стаята ѝ показва друго. Преглеждам програмата на президента и разбирам защо. След петнайсет минути цялото семейство заминава, защото на следващата сутрин ще участва в мероприятия за набиране на средства. В Ню Йорк и Ню Джърси. Общо пет спирки, заедно с преспиването. Поглеждам часовника си, после пак програмата. Ако побързам, може и да я хвана. Без повече да мисля, изскачам от

кабинета си. Трябва да знам. Когато отворям външната врата, обаче, виждам силует, който препречва пътя ми.

— Как си? — пита Аденауер. — Може ли да вляза?

ГЛАВА 29

— Закъде си се забързал така? — пита Аденауер, докато ме принуждава да отстъпя назад, в преддверието. — Някакви проблеми?

— Не — отговарям и си придавам храбър вид. — Всичко е чудесно.

— Защо си тук толкова късно?

— Тъкмо щях да те попитам същото.

Аденауер продължава да пристъпва напред, към кабинета ми. Аз решавам да отстоявам позицията си в преддверието.

— Е, накъде беше хукнал? — пита ме той.

— Искях да видя заминаването. Излитат след десет минути.

Замисля се над отговора ми, ядосан, че го давам толкова бързо.

— Майкъл, може ли да поседнем за секунда?

— Да, но тъкмо щях да...

— Искам да поговорим за утре.

Дори не мигвам.

— Добре — казвам и влизам в кабинета си. Тръгвам към бюрото, той към канапето. Още отсега не ми харесва — чувства се твърде комфортно. — Е, какво става с теб? — питам го.

— Нищо — отговаря той хладно. — Преглеждах онези досиета.

— Нещо интересно?

— Не знаех, че известно време си учил медицина — казва той. — Занимавал си се с много неща.

Готов съм да млъкна, но си давам сметка, че това няма да ме доведе доникъде. Ако смятам да го убедя, че трябва да ме изчака и утре, ще се наложи в замяна да му предложи известна откровеност.

— Това е мечтата на всяко хлапе с болни родители — обяснявам. — Да стане лекар и да ги спаси. Проблемът беше, че просто не можах да го понеса. Не обичам тестовите, в които има конкретни отговори. Предпочитам да пиша есета.

— Въпреки това си изкарал цяла година. Взел си даже изпит по философия.

— Накъде биеш?

— Наникъде. Просто се питах дали някога са те учили за моноамин-оксидазните инхибитори.

— Какво е това?

— Нещо удивително. Наистина — отвърща Аденауер. — Имаме две лекарства, които поотделно са безвредни. Ако обаче ги смесиш... Става лошо, меко казано. — Наблюдава ме прекалено внимателно. Нещо ще се случи. — Ще ти дам пример — продължава. — Да кажем, трябва да ти се предпише антидепресанта нардил. Казваш на психиатъра си, че се чувстваш зле. Той ти предписва медикамента и започваш да се чувстваш по-добре. Проблемът е решен. Разбира се, когато пиеш лекарства, винаги трябва да четеш предупрежденията. Ако прочетеш предупрежденията за лекарството нардил, ще видиш, че трябва да се въздържаш от много неща, докато го пиеш. Кисело мляко, бира или вино, маринована херинга... И нещо, което се нарича псевдоефедрин.

— Псевдо какво?

— Странно. Бях сигурен, че ще кажеш точно това. — Усмивката му изчезва. — Судафед. Майкъл. Едно от най-продаваните в света лекарства против настинки. Ако го смесиш с нардил, ще заминеш по-бързо от експресния влак. Моментален удар. Странното е, че на пръв поглед всичко прилича на обикновен инфаркт.

— От това ли е умряла Карълайн? Комбинация от нардил и судафед?

— Това е само хипотеза — отговаря той неубедително.

Поглеждам го.

— Судафедът е бил разтворен в кафето й — обяснява Аденауер. — Десетина таблетки, ако се съди по концентрацията в пробите, които взехме. Не е имала време даже да разбере какво става.

— А нардилът?

— Пие го от години. Откакто е започнала работа тук. — Кратка пауза. — Майкъл, който го е направил, е научил урока си добре. Знаел е, че тя пие нардил. И познанията му по физиология не са били елементарни.

— Тогава, каква е голямата теория? Смяташ, че са ме научили на тези неща в Мичиган? Отрова номер 101: „Как да убием приятелите си с подръчни средства“.

— Ти го каза, не аз.

И двамата знаем, че е прекалено, но след като е стигнал до тези подробности за образованието ми, значи са започнали да различават живота ми. Лошо.

— На грешна писта сте — казвам му. — Не си падам по лекарствата и дрогата. Никога не съм и никога няма да си падам.

— Тогава какво правеше вчера в зоопарка? — Той чакаше точно това. Насочих го право натам.

— Гледах маймуните — отговарям. — Удивително! Напоследък всички имат радиостанции.

Аденауер клати глава с бащинско неодобрение.

— Нямах представа с кого си се захванал. Вон не е просто местният хулиган. Той е убиец.

— Знам какво правя.

— Сигурен съм в това. Той е в състояние да ти разпори корема, за да се забавлява. Чу ли какво е направил с приятелчето си, Морти? Взел е една струна от пиано и...

— Тъкмо затова смятам, че трябва да изчакате. Не вярвам да го е направил той.

— Вон ли ти го каза?

— Това е само хипотеза — отвърщам.

Става от канапето и тръгва към бюрото ми.

— Майкъл, искам да ти нарисувам една картинка. Ти и Вон стоите на ръба на пропаст. Единственият път към безопасността е паянтово бамбуково мостче, което води на отсрещния бряг. Проблемът е, че по мостчето може да мине само още един човек. След това ще се откъсне и ще полети в бездната. Знаеш ли какво ще стане при това положение?

— Чакай да позная. Вон ще претича първи.

— Не. Ще забие нож в гърба ти, ще вземе манерката ти с вода, портфейла ти и чак тогава ще претича. И през цялото време ще се смее.

— Доста сложна илюстрация.

— Опитвам се да ти помогна, Майкъл. Наистина. Според очевидци, ти си последният, който я е видял. Според доклада от токсикологията, убиецът е човек, който разбира от лекарства. Документирано е, че ти си пуснал Вон да влезе. Все ми е едно дали

уговорката ти е била с Нора. И в двата случая той е свързан с теб. Стоиш на ръба на пропастта. Какво искаш да направиш?

Не отговарям.

— Каквото и да ти казват, това са дивотии. На никого не му пука за теб, Майкъл.

— А на теб ти пука, така ли?

— Въпреки че не ти се вярва, не ми се ще да загубиш всичко постигнато заради това. Уважавам начина, по който си попаднал тук. Улесни ни и ти обещавам, че ще облекча положението ти.

— Какво означава „ще облекча положението ти“?

— Знаеш какво целим. Дай ми връзката между Нора и Вон. Наркоман, пласьор на наркотици и свързана с наркотици смърт. Дай ми това и всичко е наред.

— Но те не се...

— Само не ми казвай, че не се познават. Писна ми от тези глупости. Ако не ни дадеш връзката между Нора и Вон, ще използваме връзката между Вон и теб.

— Дори и като знаеш, че не е истина?

— Не е истина? Майкъл, единствената причина да чакам толкова дълго е фактът, че тя е дъщеря на президента. Доказателствата трябва да са непоклатими. И потвърдени. Ако обаче не успея да накисна нея, с радост ще започна от теб. Сецаш ли се? След като разтръбя в пресата, след като разберат всички, че излизате заедно, само глупак няма да се сети какво всъщност става. Това ще е един ход в повече, но Нора няма да избяга никъде. — Слага длан върху плота на бюрото ми и добавя: — И ако не ми дадеш каквото искам, ти също.

Отдръпва се, а аз оставам безмълвен.

— Все още мога да ти помогна, Майкъл. Имаш думата ми.

— Ами, ако...

— Защо не го премислиш през нощта? — предлага ми. Не променя крайния срок. Трябва да спечеля малко време — поне до обяд, когато е срещата ми с Вон.

— Нужен ми е целия ден утре. Трябва да проверя още нещо. Ако съм прав, ще разбереш. Ако греша, ако не се получи, ще ме опаковаш с голяма червена панделка и аз ще се предам на пресата лично.

Замисля се за момент. Обещание с реални резултати.

— Пет часа утре следобед — казва най-накрая. — Помни обаче какво ти казах. Вон търси някой левак. Веднага, щом те накисне, ще се измъкне невредим.

Кимвам. Аденауер тръгва към вратата.

— Ще се видим в пет.

— В пет. — Преди да излезе се обръща, все още с ръка на дръжката на вратата. — Как ти се стори Нора в „Дейтлайн“?

Продължава да стяга примката. Стомахът ми се свива.

— Защо питаш?

— Просто така. Биваше си я, нали? Никога няма да ти мине през ум, че рейтингът им е толкова нисък. Като че ли тя сплотяваше цялото семейство.

Вглеждам се в очите му. Опитвам се да отгатна. Няма причина да говори за рейтинга.

— Когато се налага, тя е силна.

— Значи не ѝ е нужна защита. Разбира се — продължава, преди да отвори уста — може и да не съм схванал правилно. В тези медийни изяви нещата винаги изглеждат по-големи, отколкото са в действителност. Не мислиш ли?

Аденауер клати глава с разбиране, обръща се, гаси лампата и излиза. Вратата се затръшва.

Оставам сам, в тъмнината. Макар и да му липсват някои елементи от мозайката, разполага с достатъчно, за да нарисува картина. Затова е взел и решението — каквото и да направя, за мен всичко е приключило. Единственият въпрос сега е кого ще повлека със себе си.

Изчаквам цели пет минути, след като си е отишъл, за да изляза и аз. Независимо от записаното в програмата, когато трябва да се пътува, нещата почти никога не стават навреме. Ако са закъснели, все още имам шанс да поговоря с нея. Тръгвам към Западното крило по обикновения маршрут. Веднага щом излизам навън обаче, разбирам, че нямам почти никакво време. Пред западното фоайе, в светлината, не се вижда почетната стража. Президентът не е в Овалния кабинет. Хуквам през Западната колонада и след това по коридора на приземния етаж. Докато тичам, чувам ехо от ръкопляскане и викове. В далечината

започва да бумти парен локомотив. Първо бавно, после бързо. Набира скорост и се чува пулсиране. Ръмжене, рев. Хеликоптерът.

По средата на коридора влизам в Дипломатическата стая и се сблъсквам с последния човек, когото очаквам да видя.

— Накъде си тръгнал? — пита ме Саймън, без изненада.

Челюстта ми се свива. Не мога да не си го представям с Нора на задната седалка, но се владеея.

— Да видя заминаването.

— Откога си станал такъв турист?

Не отговарям. Искам да го чуя от нея. Обръщам се и понечвам да мина покрай него. Той ме улавя за ръката. Стиска силно.

— Закъсна, Майкъл. Не можеш да го спреш.

Отскубвам се.

— Ще видим.

Преди да каже каквото и да било, минавам покрай него и излизам през вратата на Южната веранда. На алеята отпред има група от двайсетина души, които ръкопляскаат. Останките от празненството след „Дейтлайн“. Съвсем наблизо е хеликоптерът, който вече се отлепя от земята. За да го видя, трябва да примижа, за да се предпазя от силната въздушна струя. Вратовръзката и пропускът ми политат назад, въздухът от голямото витло ме блъска в гърдите като ураган. Зад бронираното стъкло на илюминатора виждам световния лидер, който маха с ръка. Две места зад него е Нора, увлечена в разговор с брат си. Проследявам с очи издигането им. Саймън е прав. Няма начин да го спра. Това е извън моя контрол. След миг светлините на машината изчезват и Първото семейство потъва в черното небе. Вече няма за какво да се ръкопляска и тълпата постепенно се разотива. Оставам, където съм. Сам. Отново в своя свят, за един човек.

— Това е глупаво — казвам аз, когато келнерката донася кана бира на масата ни.

— Да, да. Същото старо червено вино. — Трей вдига гласа си с октава и пее: — *Вече не съм на осемнайсет, няма защо да давя кафявите си очи в бира.* — Налива чаша и я плъзва към мен. — Пийни малко бира.

— Май дори не ме чу...

— Чух те. Просто решавам да не те слушам. Това е чудесно качество — осигури на родителите ми цели осем месеца семейно щастие.

— Зарежи семейното щастие. Повече ме безпокои...

— Знам какво те безпокои, Майкъл. Днес бях там. Там съм от самото начало.

Докато говори, погледът ми е прикован в келнерката, която разчиства съседната маса. Подобно на кран, тя протяга ръка и вдига всичко съществено — прибори, чаши, чинии. Другото е боклук. След това избутва всичко останало — празни бутилки и смачкани салфетки — в найлоновия чувал, закрепен за специалната количка. С едно бързо движение, всичко изчезва. Точно това направи и *тя* — след забавлението, изхвърли боклука. Въпреки всичко, все още отказвам да го приема.

— Може би Вон е сгрешил. Може би Нора...

— Не започвай да тънеш в догадки отново. Първият път беше прав.

— Не са догадки. Просто... докато не се върне...

— Чакай малко. Да не искаш да кажеш, че ще й дадеш възможност за обяснение? След това, което направи тази вечер? С всичкия си ли си?

— Всеки заслужава да получи възможност. Освен това, не мисля, че имам избор.

— Имаш огромен избор. Пълна количка от супермаркет. Можеш да я мразиш, да я презираш, да я псуваш, да я ненавиждаш, да се преструваш на Природата и да я отбягваш, като че ли е вакуум...

— Стига! — прекъсвам го. Все още наблюдавам келнерката. — Знам как изглеждат нещата на повърхността. Все още обаче не знам всичките факти.

— Какво още искаш да чуеш, Майкъл? Тя спи със Саймън!

Гърдите ми се свиват. Само при мисълта... По дяволите!

— Говоря сериозно — шепне Трей и оглежда околните маси подозрително. — Заради това умря Карълайн. Открила е, че двамата са хоризонтални съседи, решила е да ги изнудва и те са реагирали. Работата е там, че им е бил нужен някой, когото да обвинят.

— Мен — мърморя. Звучи много убедително.

— Помисли само какво стана. Не попадна в онзи бар поради някаква случайност. Било е капан. Завела те е там нарочно. Всичко, измъкването от Сикрет Сървис, преструвките, че не знае къде сте, дори вземането на парите е част от плана им.

— Не — шепна аз и се отгласквам от масата. — Не е така.

— Какво имаш пред...

— Не са могли да знаят, че полицията ще ни спре за превишена скорост.

— Така е, тук си прав. Това вече е случайност. Ако обаче не ви бяха спрели, тя щеше да остави парите в колата ти. Помисли малко. Накисват Вон и правят да изглежда така, че все едно ти си го вкарал в сградата. На следващата сутрин намират Карълайн мъртва и ти, между Вон и парите, оставаш с димящия пистолет в ръка.

— Не знам. Ако това е била идеята, защо още не са ме накиснали? Димящият пистолет все още е в ръцете ми. Само дето е задържан в полицията.

— Не мога да си го обясня. Може би се опасяват, че полицаят ще разпознае Нора. Може би чакат да минат изборите. Или пък чакат ФБР да свърши работата. Утре, в пет часа.

Седим мълчаливо. Аз гледам бирата в чашата си, наблюдавам издигащите се мехурчета. Най-накрая се обръщам към Треј.

— При всички случаи трябва да поговоря с нея. — Преди да успее да каже нещо, добавям: — Не ме питай защо, Треј. Просто трябва. Знам, че я смяташ за калпава и, повярвай ми, аз знам, че е калпава. Но е истинска, Треј. Чувствам го толкова дълбоко, че чак костите ми треперят. Нора е истинска.

— Сега говориш като Миратрад.

— Кой?

— Онзи, който оцелял при опита да го убият, като поглъщал по малко от отровата всеки ден. Когато най-накрая му я сложили във виното, организмът му бил привикнал и той не умрял.

— И кое е лошото в случая?

— Обръщай внимание на подробностите, Майкъл. Оцелял е, но всеки ден е ял отрова.

Не мога да не поклатя глава.

— Просто искам да чуя какво ще ми каже. Хипотезата ти е една възможност. Има много други. Доколкото знам, Пам е тази, която...

— Какво, по дяволите, ти става? Да не би да си перманентно на автопилот?

— Не те разбирам.

— Аз пък разбирам. И знам какви са чувствата ти към нея. Наистина. Дори и да забравим Нора, аз също имам въпроси към Пам. Само че, направи крачка назад и помисли рационално. Ти се доверяваш на Нора и Вон, двама напълно непознати, с които си се запознал преди по-малко от месец, а се съмняваш в Пам, добър приятел, който е с теб вече две години. Майкъл, моля те, погледни фактите. Не виждаш ли? Дори само днес! Какво мислиш?

Очите ми отново се насочват към бирата. Нямам отговор.

Рано в петък сутринта преглеждам четирите вестника, за да се уверя, че Аденауер е удържал на думата си. В „Хералд“ има кратка бележка, посветена на някои от слуховете около смъртта на Карълайн, които вече циркулират, но това не е неочаквано. По-важно е, че рейтингът на Хартсън се е покачил с шест пункта — гигантски скок, с който излиза от полето на допустимата грешка. Не е трудно да се види защо. На първа страница в „Поуст“ има снимка на цялото семейство, от интервюто в „Дейтлайн“, вдясно, Нора се смее на шега, подхвърлена от майка ѝ. Най-обикновен ден от живота ѝ.

Всичко останало, доколкото мога да преценя, е нормално. Нищо от Инес. Нищо от някой друг. Сега ми остава да свърша само трудната работа. Според програмата, трябва да се приземят всяка минута. Слагам вратовръзката си и я притягам повече от обикновено. Време е да се видя с Нора.

След като охраната ме пуска, тръгвам право към спалнята ѝ на третия етаж. Спирам пред вратата и вдигам ръка, за да почукам, но чувам, че тя говори с някого. Приближавам се. В този момент вратата се отваря и се появява Нора — сияеща, с тясна черна фланелка и дънки, залепила за ухото си мобилен телефон. Усмивва ми се за част от секундата и ми махва да вляза.

— Не ме интересува, ако ще да даде и два милиона — крещи тя по телефона. — Няма да вечерям със сина му! — Влизам, Нора вдига

ръка и ми прави знак да почакам.

Предвид програмата, вероятно е заради приемите на дарителите предишния ден. Когато се запознахме, тя ми бе казала, че винаги е така след подобни събития. Всеки глупак с чекова книжка започва да иска едно или друго. От президента обикновено се иска съдействие в бизнеса. От Нора се искат лични услуги.

— Какво, по дяволите, им става на тези хора? — пита тя по телефона и продължава да крачи напред-назад. Сочи ми канапето да седна. — Защо не си купят мебели, както всички останали? — Махва с ръка и добавя: — Кажи им истината. Кажи им, че смятам този спонсор на баща ми за хлебарка и че... — Млъква, за да чуе какво й говорят. — Не ме интересува дали е учил в Харвард! Какво значение има това, по... — Млъква рязко. — Знаеш ли какво? Това всъщност има значение. Голямо значение. Имаш ли молив, защото току-що реших какво ще кажеш. Пишеш ли? Когато отново се свържеш с родителите му, им кажи, че макар и да съм дълбоко развълнувана от перспективата синът им да се разчувства, докато мушка език в ухото ми, за съжаление няма да мога да го направя. Докато учех в Принстън положих вагинална клетва, която ми забранява да излизам с два типа мъже. Първо, които са учили в Харвард. И второ — тук започва да крещи, — синове на надуты, претенциозни, лицемерни родители, които си мислят, че като знаят как да си осигурят места в най-модния за момента ресторант, целият останал свят трябва да има етикетче с цена. За нещастие, скъпият им син, Джейк, попада и в двете категории. Искрено ваша. Нора. Послепис. Вие не сте интересни, приятелите ви, Хамптън, се надценяват, а келнерът, каквото и да ви говори, ви мрази не по-малко. — Нора вперва бесен поглед в апарата и прекъсва линията.

— Извинявай за това — казва ми тя, все още задъхана. Аз също съм задъхан и едва ли чувам нещо повече от биенето на сърцето си.

— Нора, трябва да ти кажа нещо важ...

Телефонът звъни отново.

— По дяволите! — крещи тя и го грабва. — Да?

Докато Нора неохотно се съгласява да участва в още един тур за набиране на средства, погледът ми се спира върху две сложени в рамки писма на нощното й шкафче. Първото е написано с яркочервен пастел и гласи: „Скъпа Нора, ти си страхотна. С любов, Мат, осемгодишен“.

Другото: „Скъпа Нора, всички да вървят на майната си. Твоите приятели Джоел и Крис“. И двете са от първите месеци на президентството на Хартсън. Когато всичко беше майтап.

— Шегуваш се — казва тя по телефона. — Кога? Вчера? Докато слуша, прекосява стаята до старинното бюро и започва да тършува в купчина вестници. Вади един и виждам, че е „Хералд“.

— На коя страница? — пита. — Не, имам го тук, при мен. Ще ти се обадя по-късно.

Оставя телефона, разгръща вестника и намира това, което търси. На лицето ѝ заиграва широка усмивка.

— Видя ли това? — пита ме и пъха вестника в лицето ми. — Попитали сто петокласници, дали искат да са аз. Познай колко какво са казали.

Клатя глава.

— Ще поговорим за това по-късно.

— Само познай!

— Защо?

— Страхуваш се да не сгрешиш ли? Страхуваш се да се състезаваш? Страхуваш се да...

— Деветнайсет — прекъсвам я. — Деветнайсет са казали да. Осемдесет и един са предпочели да запазят душите си.

Тя захвърля вестника.

— Слушай, съжалявам за вчера...

— Зарежи вчера. Не ме интересува вчера!

— Така ли? Тогава защо се държиш, като че ли съм потопила флота ти?

— Нора! — улавям я за китката. — Трябва да...

Телефонът звъни пак. Тя замръзва. Не я пускам. Гледаме се в очите.

— Спиш ли с Едгар Саймън? — изтърсвам.

— *Какво?* — Телефонът зад гърба ѝ продължава да звъни.

— Говоря сериозно, Нора. Не ме лъжи.

Тя слага ръце на гърдите си и ме гледа с недоумение. Телефонът престава. След това, като гръм от ясно небе, започва да се смее. Смее се гърлено, от сърце — като честен и свободен човек.

— Не се шегувам, Нора.

Тя продължава да се смее и да хълца. Поглежда ме.

— Майкъл, стига! Не може да го кажеш серио...

— Искам отговор. Спиш ли със Саймън?

Устните ѝ се присвиват.

— Наистина ли говориш сериозно?

— Какъв е отговорът ти?

— Майкъл, кълна ти се, никога не бих... *Никога* не бих постъпила така с теб. По-скоро бих умряла, отколкото да съм с такъв, като него.

— Значи това е „не“?

— Разбира се, че е „не“. Защо ми е да... — изведнъж млъква. — Мислиш, че действам против теб? Мислиш, че съм способна да постъпя така?

Не си правя труд да отговоря.

— Никога не бих ти навредила, Майкъл. Не и след всичко това.

— *А преди* всичко това?

— Какво имаш предвид? Че съм имала причина да убия Карълайн? Че нарочно съм нагласила цялата работа?

— Ти го каза, не аз.

— Майкъл! — Улавя двете ми ръце. — Как можа да... Никога не бих... — Този път тя не ме пуска. — Кълна ти се! Не съм се докосвала до него! И през ум не ми е минавало... — Гласът ѝ секва. — ... през живота ми...

Пуска ръцете ми и се обръща на една страна.

— Боже! — казва. — Да си го помислиш...

— Нора!

— Съжалявам, че дори... — Млъква решително и застава пред мен. — Наистина ли ме смяташ за такава курва?

Слагам ръка на рамото ѝ и тя ме прегръща, сгущва глава в рамото ми и се свива ужасено. За разлика от Пам, не мога да възразя. Нора е различна.

— Съжалявам — хълца тя. — Съжалявам, че въобще ти е минало през ума.

Ако кажа на Трей как се развиват нещата, ще ме обяви за глупак. Само че... болката в гласа ѝ, обещаващите очи... Дори начина, по който пръстите ѝ докосват тила ми. Това е... не, не. Не още. Не и преди да разговарям с Вон.

Макар че крайната ми цел е Удли Парк, слизам от метрото на Дюпон Съркъл. Вземам петнайсетте минути разстояние между двете по малки странични улички, по възможност едноразходни и срещу движението. Ако ме следят с кола, ще ме изпуснат. Ако са пеша... Е, поне имам някакъв шанс. Ще направя всичко възможно, за да не стане като в зоопарка.

Тръгвам покрай ресторантите и кафенетата на Удли Парк и най-накрая започвам да се чувствам у дома си. Виждам ливанския ресторант, в който с Трей празнувахме третото му повишение. И китайския, в който дойдохме с Пам, когато ѝ гостуваше сестра ѝ. Това е моя територия — поради което и забелязвам необичайно чистия камион за боклук, спрял малко по-нагоре по улицата.

Дори не го поглеждам втори път. Наистина шофьорът и работникът, който изпразва контейнера, приличат на издялани от камък, но пък и работата не е за слаботелесни. След това забелязвам фирмата, изписана отстрани на камиона: „Д & Б, Почистване“. Отдолу е телефонният номер на компанията, а той започва със 703. Кодът на Вирджиния. Какво прави кола от Вирджиния в предградията на Вашингтон? Може би са наети от тукашната община. Познавам тукашните местни управи и знам, че това е напълно възможно. Когато обаче се обръщам, за да продължа, чувам шума на боклука, който се изсипва във вътрешността на камиона — счупени стъкла, падащи бутилки, шумолене на пластмаса. Звука на града. Звук, който чувам всяка нощ, когато... Краката ми се подкосяват. През нощта. Чувам го тогава. Правят го нощем. Никога през деня.

Оглеждам се нагоре и надолу по улицата. Малко по-назад има контейнер, който прелива от боклук. Камионът би трябвало да е минал оттам. Пълен контейнер. Зад камиона. Преструвам се, че не съм забелязал и влизам в една видеотека.

— Мога ли да ви услужа? — пита момиче, облечено в черно от главата до петите.

— Не.

Свивам дланите си като бинокъл, за да засенча блясъка на слънцето и се залепвам за витрината. Двамата от камиона не правят опит да ме последват. Стоят, където бяха. Товарещият се занимава с

нещо отзад, на камиона, а шофьорът е извадил термос, сякаш изведнъж е решил, че е време за почивка.

Момичето в черно започва да нервничи.

— Сър, сигурен ли сте, че не мога да...

Преди да довърши, изскачам от магазина и влизам в химическото чистене до него. Зад тезгяха няма никой и не натискам звънеца, за да ме обслужат. Отново се залепвам за прозореца и гледам какво става вън. Още са там. Този път изчаквам пълна минута, преди да вляза в съседното кафене.

Момче, на чиято фланелка пише „Яжте богатите“, пита:

— Желаете ли нещо?

— Не, благодаря.

Стоя до прозореца две минути и изчаквам третото: „Мога ли да ви помогна“, след което излизам и влизам в следващия магазин. Повтарям операцията още два пъти — влизам, изчаквам, излизам и влизам в следващия. Така се придвижвам нататък по улицата. Във всеки следващ магазин чакам малко по-дълго. За да си помислят, че е закономерност. Остава още един магазин, за козметика, преди пресечката.

Влизам вътре. Тук, според изчисленията, трябва да остана пет минути. Само че след като влизам, не заставам пред витрината. Продължавам навътре. Отпред е козметиката. Вляво има шампоани и кремове за бръснене. Във въздуха се носи аромат на аптека. В дъното на магазина влизам в малък коридор и бързо приближавам целта си. Само местните хора могат да знаят подобно нещо, а на онези с камиона за боклук не би им минало и през ум — магазинът има два входа. Усмиввам се доволно и излитам на задната улица като снаряд. Никой не ме гони.

Прекосявам 24-а улица, изпълнен с адреналин. Тялото ми е така напомпано с енергия и съм толкова възбуден, че продължавам да се усмиввам на победата си. Зад ъгъла е страничният вход на „Мариот“. Нищо няма да се изпречи на пътя ми.

Разбира се, след като влизам през стъклената врата на хотела, не мога да не се поколебая — какво правя тук? Този тип е пласъор на наркотици, за бога! И, за капак на всичко, не знам къде точно да го търся.

Във фойето започвам да бъркам в джобовете си, за да намеря бележката. Няма я. В панталоните, в сакото... да не би! По дяволите! Започвам да тършувам в задните си джобове. Не е в портфейла ми или в... Затварям очи и се опитвам да си спомня какво съм правил. Тази сутрин беше у мен. При Нора. Когато обаче станах... По дяволите! Ако е изпаднала от джоба ми, може все още да е на леглото ѝ.

Полагам усилия да изглеждам спокоен и си припомням какво ми каза телефонистката, когато се обадох тази сутрин. Някъде на етажа, където е балната зала. Приближавам към рецепцията поглеждам подозрително тримата пикола, застанали до вратата. Облечени са в изрядни черни униформи, изглеждат съвсем на място във фойето на хотела, но нещо ми се струва не както трябва, най-високият се обръща към мен и в този момент зървам затварящата се врата на асансьора вдясно. Правя две светкавични крачки и успявам да се кача. Последното нещо, което забелязвам в кабината, е високият пиколо, застанал в единия ъгъл. Дори не ме поглежда. Все още нямам проблеми.

— Имате ли любим етаж? — пита ме някакъв мъж с каубойска шапка и връвчица, вместо вратовръзка.

— Балната зала — отговарям веднага и го гледам внимателно. Той натиска нужния бутон. Вече е натиснал „8“ за себе си.

— Добре ли си, синко? — пита ме веднага след това.

— Да. Разбира се.

— Сигурен ли си? Защото имаш вид на човек, който се нуждае от малко единение с духа... ако разбираш какво искам да кажа. — Вдига глава назад и излива в гърлото си въображаема чаша алкохол.

Кимвам.

— Напрегнат ден. На всеки се случва.

— Да, така е. Така е.

Асансьорът спира на етажа, където е балната зала и вратите се отварят.

— Приятен ден — пожелава ми мъжът с каубойската шапка.

— Благодаря, подобно — мърморя в отговор и излизам. Вратите на асансьора се затварят зад гърба ми. В края на дълъг коридор, точно насреща, е централната кула на хотела, където има ескалатор със стрелка: „Към балната зала“. Качвам се. Във фойето горе има най-малко триста души, повечето жени. На реверите на всички има табели

с имената им, в ръцете си държат рекламни платнени чантички. Някакъв конгрес. И е време за обяд. Започвам да си пробивам път през тълпата от усмихващи се, ръкомахащи и говорещи високо жени и шумът във фоайето ме удивлява. Тогава виждам плаката: „34-а годишна среща на Американската федерация на учителите“. Под него е указателят на хотела.

— Извинете... Ако обичате... моля... — не преставам да повтарям, докато си пробивам път към него. Присвивам очи и виждам „Зала Уорън“. Малка стрела сочи вдясно.

Зала „Уорън“. Това беше.

Тръгвам надясно толкова бързо, че се блъсвам в някаква жена, за чиято дреха е закачена миниатюрна черна дъска.

— Извинете — изсумтявам и продължавам нататък.

Пред фоайето виждам тълпа учители, събрани пред голяма коркова дъска за съобщения, поставена на дървен триножник. На нея са закрепени с кабарчета поне сто сгънати бележки. На всяка от тях има име. Мириам, Марк, Али, Скот. Докато ги оглеждам, се появяват десетки нови бележки, десетки изчезват. Анонимно и невъзможно да се проследи. Табло за съобщения. Зала „Уорън“. Не се съмнявам — това е мястото.

Докато си пробивам път към таблото, пред мен застава дама с боядисана в червено коса, която мирише сякаш е избухнала бомба от спрей за коса. Проточвам врат зад гърба ѝ и започвам да чета максимално систематично. Погледът ми се плъзва по имената. Ето го: Майкъл. Протягам ръка, улавям кабарчето с нокти и го изваждам. Вътре чета: „Тази вечер не става с вечерята. Утре?“ Подпис: Ленор.

Продължавам да чета имената и пак виждам своето. Закрепвам първата бележка и вземам новата. „Ще се видим на закуска. Идеално. Осем. Мери Елън“.

Връщам бележката ядосано и продължавам да търся.

През следващите няколко минути откривам още три бележки, адресирани до „Майкъл“. Единствената по-интересна е „Избръснах се за теб“, подписана от жена на име Карли.

Може би я е адресирал до някой друг, мисля си, докато продължавам да оглеждам таблото. Започвам отначало и този път търся нещо друго: Нора, Вон, Пам, Треј... нещо такова. Няма.

Дръпвам една, на която няма нищо, освен усмихнато кръгло лице. Вътре пише: „Накарах те да погледнеш“.

Смачквам я в запотената си длан. Учители. Прехапвам долната си устна и започвам пак. Навсякъде около мен слагат и махат бележки. Моментът не е подходящ да се отказвам... Сигурен съм, че ако съм повнимателен... Значи ще открия нещо, което...

Не вярвам на очите си.

Ето я, точно в средата на таблото. Името е написано с химикалка, която всеки момент ще престане да пише. Тънки букви, само главни. Л. Х. Осуалд. Лий Харви Осуалд — най-заблуденият човек под слънцето. Това съм аз.

Свалям бележката и се отдалечавам от таблото колкото е възможно по-бързо. Тръгвам към ескалаторите и в движение разгъвам бележката, гънка по гънка, най-отгоре е написано: „Колко време мина, докато се сетиш да вземеш тази?“ Винаги нахитрял. Точно отдолу виждам: „1027“. Както и очаквах. Номер на стая. Изваждам седем и се получава 1020.

Качвам се на асансьора и натискам копчето за десетия етаж няколко пъти, нервно.

Стискам хоризонталната метална рейка с юмруци и едва се съдържам. Още девет етажа. Очите ми са залепени за светещия дисплей и в момента, в който чувам камбанката, се втурвам навън. Вратите още не са отворени изцяло, така че се налага да се промуша между тях. Десети етаж. Почти съм стигнал целта. Тръгвам натам, където логично би трябвало да е стая 1020 и изведнъж ми се струва, че коридорът се стеснява. Започва с остра болка в тила, която се спуска надолу, към раменете. За добро или лошо, Вон ще ми каже истината за Нора. И, най-накрая, ще получи отговора, който търся. Разбира се, не знам със сигурност какво може да ми каже, но той заяви, че си струвало. По-добре да е прав, защото смятам да го разкажа на Аденауер веднага. Колкото и болезнена да е раната. Или дълбока. Стомахът ми започва да издава звуци, които обикновено се появяват при тежко заболяване. Ледени тръпки пробягват по гърдите ми и почвам да ругая климатичната инсталация на хотела. Ужасно студено е.

Най-накрая заставам пред стая 1020. Хващам дръжката на вратата, но преди да я натисна, застивам. В продължение на два дни главата ми беше залята от въпроси, които нямах търпение да задам.

Сега ми се струва, че не искам да знам отговорите. Всъщност с какво ще ми помогнат те? Ще му повярвам ли? Може би Аденауер беше прав и не мога да се доверя на Вон?

Припомням си срещата в аварийния изход на киното. Изпомачканите му дрехи. Страхът, изписан на лицето му. И не мога да се отърва от въпроса: „Ако е искал да ме натопи, защо ще свързва името си с моето?“ В такъв случай би трябвало да знае, че ще бъда обвинен! Все още не мога да отговоря. Е. готов ли съм да направя следващата крачка? Нямам голям избор, както често взе да се случва напоследък. Избърсвам ръка в панталоните си и чукам на вратата.

За моя изненада, тя се открява. Чукам пак и я отварям още малко.

— Вон, тук ли си? — Чувам далечни разговори, но никой не отговаря.

В този момент чувам камбанката на асансьора зад гърба си. Някой идва. Няма време за деликатност. Бутвам вратата и влизам в малко, полутъмно коридорче. През прозорците на стаята струи ослепителна слънчева светлина. Веднага, щом затварям вратата, чувам, че телевизорът гърми. Нищо чудно, че не ме е чул.

— Какво правиш? Гледаш сапунени сериали? — Тръгвам напред и влизам в стаята, но кракът ми се закача за нещо, губя равновесие и политам. Едва успявам да протегна ръце, за да не се ударя. Гадост, Краката ми са подпрени върху нещо, изкривени.

— Какво, по дя... — Мокетът е подгизнал. Лепкав. И... сега, когато очите ми свикват със светлината... червен. Ръцете ми също са червени. Обръщам се, за да видя какво ме спъна. Не... не е „какво“. „Кой“. Вон.

— Боже мой! — шепна ужасен. Устата му е леко отворена. Между долната устна и зъбите са се събрали кървави мехурчета. Действай! Веднага! Мъча се да се изправя трескаво, отгласквам се от трупа. Ръцете ми се подхлъзват, отново политам към пода. В последния миг успявам да се опра на лакът, вратовръзката ми остава зацепана под него. Сега и тя става като ръцете ми. Пак кръв.

Затварям очи и оставям краката си да действат самостоятелно. Намирам опора в тялото на Вон, коляното ми се забива в ребрата му. Не мисля за това. Просто трябва да изляза. Най-накрая се изправям и се обръщам, за да го огледам по-добре. Лежи пред самото коридорче.

Лявата му ръка е притисната към гърдите, китката е полуотворена. Куршумът е минал през челото му, малко встрани от центъра, над дясното око. Малка рана — тъмна, с коричка. Там, където тилът му се опира в светлосивия мокет, има локва кръв, черната му коса е подгизнала. Едното око гледа право напред, другото е изкривено встрани. Като при Карълайн. Точно като при Карълайн. И единственото, за което мога да мисля, е онзи пистолет, в кутията край киносалона. Пистолетът, за който тя се закле, че е оставила на място. Пистолетът и проклетата бележка, която е на леглото на Нора.

ГЛАВА 30

Опитвам се да не изпадам в паника. Влизам в банята и свалям бялата кърпа от металната рейка. Трябва да се отърва от кръвта. След две минути миене и бърсане, ръцете ми са чисти. Омотавам кърпата около ръката си и излизам от банята. Не поглеждам към Вон.

Пред вратата съм. Няма отпечатыци, няма физически следи. Просто трябва да изляза. Да натисна дръжката и... Не, не така. Още не.

Боря се с всички страхове, които върлуват в червата ми, и правя крачка назад, към трупа. Каквото и да е направил, Вон умря заради това. Заради мен. Защото се опита да ми помогне. Заслужава нещо повече от коляно в ребрата.

Клякам до него. С увитата в кърпата ръка разтварям юмрука му и слагам ръката върху гърдите му. След това му затварям очите. Патрик Вон. Човекът, който трябваше да ми даде всички отговори.

— Благодаря за доверието — шепна. — Спи спокойно.

Не е най-добрата надгробна реч, но е по-добре от нищо.

Отвън, в коридора, се чуват гласове. Този, който е убил Вон, е знаел, че ще го завари тук. А това означава, че знае и за мен — че аз също ще дойда. Боже мой! Време е да тръгвам. Отварям вратата и излизам. Отвън ме чакат двама души. Сепвам се и отстъпвам назад.

— Извинявай, драги — казва единият. — Не исках да те стресна.

Жената до него се изкисква. Облечена е с памучна фланелка, на която е изрисувана дъга. Просто двама младежи. Не са от ФБР.

— Н-няма нищо — промърморвам и се мъча да скрия кърпата, която все още е омотана около ръката ми. — Грешката е моя.

Минавам край тях и тръгвам към асансьорите. И четирите кабинички чакат на партера. Цели трийсет секунди не помръдва нито една. Натискам бутона за повикване още веднъж. Защо се бавят толкова? Момчето и момичето идват към мен. Не се бавиха никак — вероятно са се върнали само да вземат нещо забравено. Така или иначе, вече не се смеят. Струва ми се, че сега крачат някак по-

целенасочено. Нямам намерение да чакам, за да разбера какво е предизвикало промяната.

Оглеждам коридора и виждам червения надпис на аварийния изход към стълбите. До вратата има табела: „ВНИМАНИЕ! ПРИ ОТВАРЯНЕ НА АВАРИЙНИЯ ИЗХОД, ЩЕ СЕ АКТИВИРА АЛАРМЕНАТА СИСТЕМА“.

Точно така. Отварям рязко и минавам. Не съм направил и две крачки, когато се разнася пронизителен писък, който отеква между бетонните стени. Повечето хора не са по стаите си, но вече чувам резултата от действието си надолу, по етажите. Триста учители изоставят годишната си среща и изпълват аварийното стълбище. Разчитам тъкмо на това — числено превъзходство. След малко се вливам в тичащия надолу потоп от образователни дейци. Няма паника или писъци — тези хора са майстори на противопожарните учения. Стигам до фойето, прикрит по най-добрия начин. Измъквам се през предната врата, сред табели с имена и платнени чанти, продължавам да крача. Не мога да допусна да ме видят. В най-добрия случай, сега ще ме обвинят за смъртта на Вон. В най-лошия... Все още виждам тъмната рана, с коричка, над дясното му око.

Намалявам темпото чак на четвъртата пресечка от мястото. Виждам малка уличка, с телефонна кабина. Поемам дъх и пребърквам джобовете си, за да намеря монети. Нужна ми е помощ. Трей. Пам. Който и да е. Вземам слушалката, но веднага я оставям на мястото ѝ. Какво ще стане, ако някой подслушва в другия край? Ами, ако чакат да направя точно това? Не мога да рискувам. Трябва да стане лице в лице. Продължавай да ходиш. Бягай.

Надничам иззад ъгъла и се оглеждам. Не виждам нищо. Лош знак за район, който обикновено е оживен. Може би ме дебнат? Виждам такси, спряло на червения светофар. Изчаквам да светне жълто и се втурвам към него. Обувките ми чаткат оглушително по настилката. Успявам да отворя вратата, когато колата вече потегля.

— Съжалявам — извинява се шофьорът. — Не видях, че...

— Към Белия дом. Колкото може по-бързо.

— Спрете колата! — викам няколко пресечки преди целта си. Таксито моментално намалява.

— Тук ли? — пита шофьорът.

— Малко по-нататък — отговарям, докато оглеждам закусвалнята „Макдоналдс“ на Седемнайсета улица. — Идеално. Тук.

Някой е оставил на задната седалка вестник. Увивам в едната част от него окървавената кърпа от хотела и вратовръзката си, изскачам от таксито и хвърлям десет долара през прозореца на предната седалка. Колата потегля, аз поемам дъх и тръгвам спокойно към „Макдоналдс“. След малко откривам кошчетата за боклук и хвърлям вътре смачкания вестник. Всички червени петна тук са от кетчуп.

След още три минути се изкачвам по стъпалата на Старата административна сграда. Остават ми четири часа, преди Аденауер да пусне информацията на репортерите и това време ще ми е необходимо. Докато не измисля нещо по-добро, единственият ми шанс е историята да остане скрита колкото може по-дълго. А когато нещата опрат до скриване на информация, Трей е ненадминат. Ако този, който е убил Вон, иска да обвини мен, може вече да е уведомил Сикрет Сървис. Отвън всичко изглежда нормално. Отварям голямата стъклена врата и виждам малката опашка, която чака, за да мине проверката на пропуска — служителите се връщат от обяд. Заставам отзад и оглеждам четиримата униформени, които проверяват. Знаят ли? Съобщено ли им е вече? Трудно е да се прецени. Двама седят зад бюрото и приказват, други двама са край рамката на детектора за метали.

Напредвам бавно. Надявам се да скрия физиономията си от погледите им и забивам очи в остатъка от вестника. Остава още малко. Само си мълчи.

— Вечно работиш, а? — чувам мъжки глас и някой слага ръка на рамото ми.

Обръщам се рязко.

— Не исках да те стресна. — Вдигам глава и виждам руса коса и приветлива усмивка. Хауи Робинсън, млад адвокат. Симпатията, който работи в кабинета на вицепрезидента.

— А-а-а, няма нищо — отвърщам и пак поглеждам към униформените. И четиримата са се обърнали към нас — твърде много движение.

— Беше ли на партито вчера? — пита Робинсън.

— Да — отговарям и пак поглеждам към служителите. Двамата зад бюрото започват да шушукат.

— Аз пък вкарах сестра си и племенника си. Това хлапе, трябваше да го видиш, направо полудя! Мисля, че е влюбено в Нора.

— А-ха — мърморя. Единият от двамата зад бюрото става и отива до детектора за метали. Нещо не е наред.

— Добре ли си? — пита Хауи. Аз съм следващият на опашката.

— Да — кимвам. Би трябвало да се махна оттук веднага. Да си отида у дома и...

— Следващият — подканя униформеният. Всички погледи са приковани в мен.

Без да вдигам глава, вадя картата си, набирам личния си код и прекрачвам през рамката. Минавам толкова бързо, че дори не чувам предупредителния сигнал на алармата. Униформеният ме сграбчва за ръкава.

— Къде толкова бързо?

Не мога да повярвам.

— Не разбирате. Нямах намерение да...

— Изпразнете си джобовете.

Овладявам се, преди да съм казал още нещо. Това не е алармената система, а детекторът за метали.

— Коланът. Това е коланът ми.

Ръчният детектор потвърждава думите ми.

— По-спокойно, човече — казва Хауи и ме тупа по рамото. — От време на време трябва да се махаш оттук. Ела да играеш с нас баскетбол или нещо подобно. Ще ти се отрази добре.

— Да, прав си — отговарям и се заставам да се усмихна.

Той тръгва вдясно, а аз — вляво. Макар че наоколо е пълно с колеги, коридорът никога не е бил толкова пуст. Преди да взема завоя, поглеждам назад. Униформеният до детектора все още гледа след мен. Останалите следят опашката. Преструвам се, че не съм забелязал и свивам зад ъгъла. Скривам се от очите им и веднага хуквам. Към Трей.

Отварям вратата и търся Трей с поглед. Не го виждам никъде.

— Мога ли да ти помогна? — пита колегата му, Стив.

— Виждал ли си Трей? — казвам аз, като се мъча да не изглеждам задъхан.

— Не, но...

— Аз го видях — намесва се друг колега. — Мисля, че... главата му беше мушната под полата на Първата дама.

— А, да — кимва Стив и се смее. — Страхотен фотосеанс. Доведохме и деца. В домашна обстановка. Пухкави възглавнички, мек фокус. Страхотно.

Прессекретари. Вечните комедианти.

Грабвам едно залепващо се листче, надрасквам набързо „Намери ме, 911^[1]“ и го залепвам на екрана на компютъра на Трей.

— Страхотен шифър — отбелязва Стив. — Къде по-добър от морзовата азбука.

Изскачам отново в коридора и затръшвам вратата. Пак потъвам в тишината. Трябва да поговоря с някого — дори и само за да определя следващия си ход. Докато крача по мраморния коридор, единствено ми идва наум Пам. Бих могъл да отида при нея и... Къде ми е главата? Не мога да го направя. Не и след това, което се случи. Още не. Освен това, след смъртта на Вон, всичко може да се струпа върху моята глава. Което означава, че най-малко бих искал да съм зад волана на колата на Нора. Все ми е едно дали сме в годината на изборите — бях избягвал въпроса досега, откакто излязох от хотела. Трябва да се кача горе.

Хуквам по меката пътека в коридора на приземния етаж и виждам цяла армия ВИП посетители, водена от един от разпоредителите. Минавам покрай тях и двама души ме снимат. Смятат, че съм известен. Ако нещата продължават да се развиват в същия дух, ще се окажат прави. Спирам чак пред униформения, който пази край киносалона.

— Може ли да ви помоля нещо? — питам с неуверен глас.

Не отговаря. Гледа ме и преценява.

— Знам, че сигурно звучи безумно — продължавам, — но докато използвах тоалетната в Старата административна сграда...

— Коя?

— ... На първия етаж, до отдел „Правителствени въпроси“... Както и да е, вътре имаше двама стажанти, които се хвалеха нещо за

пистолета, който държите тук... — Посочвам към кутията на стената и униформеният застава нащрек. — Може и да не съм чул добре, защото шушукаха през цялото време, но казаха или че имало пистолет, или че някой го бил взел. Може да са били празни приказки, но...

Той скача на крака и столът му полита назад. Предупреждава ме да остана на място, отива до кутията на стената и започва да тършува из ключовете си. Гледам мълчаливо как се бори с ключалката — поради някаква причина заяжда. Цялото ми тяло гори. Имам чувството, че нещо бумти в черепа ми. Чувам единствено дрънченето на ключовете. Униформеният стои пред мен и закрива всичко с тялото си. След малко дръпва вратичката. Силно. Още по-силно. След това чувам стържене на ръждясал метал. Вратичката се отваря и униформеният ме поглежда. Отдръпва се, за да ми даде възможност да видя сам. Пистолетът е на мястото си.

— Съжалявам — казвам. — Явно не съм чул добре.

— Така изглежда.

Свивам рамене и се връщам назад, покрай статуята на Линкълн. Веднага след като се скривам зад ъгъла, хуквам отново. Пистолетът е тук и това е добър знак, макар че е имала достатъчно време, за да го върне.

Малко преди стълбището към Резиденцията забавям крачка. Както обикновено, служебната ми карта и едно решително кимване ми дават възможност да мина покрай охраната долу.

— Един човек се качва — шепне той в радиостанцията си.

Вземам по две стъпала нагоре, макар и да знам, че ще ме спрат. Бих могъл да й се обадя, за да ме пуснат, но не искам никой да знае, че идвам. Сега мога да разчитам единствено на изненадата. И въпреки пистолета, искам да видя реакцията й с очите си. Естествено, когато стигам на горния етаж, двама униформени служители на Сикрет Сървис препречват пътя ми.

— Мога ли да ви помогна? — пита единият, който е с черна коса.

— Трябва да видя Нора. Спешно е.

— Вие сте...?

— Кажете й, че я търси Майкъл. Тя знае.

Той ме оглежда и отговаря:

— Съжалявам. Тя помоли никой да не я безпокои.

Опитвам се да запазя спокойствие.

— Вижте, не искам да досаждам. Просто ѝ се обадете. Важно е.
— Вече чухте отговора — намесва се другият. — Кое не ви е ясно?

— Всичко ми е ясно. Опитвам се да спестя някои главоболия.

— Слушайте, сър...

— Не, вие слушайте — прекъсвам го. — Дойдох при вас съвсем цивилизовано. Вие започвате да се карате. Казвам ви, че положението е много сериозно, така че можете да избирате между две неща. Можете да се обадите и да обясните, че случаят не търпи отлагане, можете и да ме отпратите и след това да се сблъскате с гнева на Нора, когато разбере, че вие сте предизвикали кашата. Лично аз предпочитам второто. Падам си по кървавите петна.

— Такава заповед съм получил, сър — изръмжава онзи и се приближава до мен. — Не бива да я безпокоим.

Упорито отказвам да си тръгна. Поглеждам малката камера, скрита в отвора на климатичната инсталация.

— Хари, знам, че ме виждаш...

— Моля ви да напуснете — казва агентът.

— Обади ѝ се! — моля се към тавана. — Само трябва да...

Преди да довърша, трима цивилни агенти дотичват по стълбата. Най-отпред е Хари.

— Казах му, че не иска да я безпокоят.

— Трябва да я видя, Хари! Аз...

Агентът ме сграбчва за тила и млъквам.

— Пусни го — предупреждава го Хари.

— Но той...

— Искам да чуя какво има да каже, Парнс. — Парнс схваща. Униформените не спорят с цивилните агенти.

Подчинява се и се отдръпва съвсем малко.

— Така. Какъв е пожарът?

— Наистина трябва да говоря с нея.

— Защо?

— Знаеш защо. Знам, че знаеш. Ти беше там онази нощ.

Той кимва едва забележимо.

— Важно е, Хари. Не бих дошъл така, ако не беше. Моля те.

Униформените го гледат от упор. Всички знаят какво е казала Нора. Не иска да я безпокоят. Топката е в полето на Хари. Най-накрая

той решава:

— Добре, ще ѝ се обадим.

Усмиввам се леко.

Хари влиза в стаята на разпоредителя и вдига телефона. Не чувам какво говори, а за да е сигурен, че няма да разбере по движението на устните му, ми обръща гръб.

Хари приключва и се връща при нас. Гледа ме изпитателно.

— Е. какво каза тя? — питам го.

— Днес е щастливият ти ден.

Въздъхвам дълбоко и хуквам нагоре по стълбите. С ъгълчето на окото си виждам как чернокосият посяга към дневника, за да запише, че съм влязъл. Хари клати глава и го спира.

— Този не.

---

[1] Номерът за спешни случаи — полиция, пожарна, бърза помощ в САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Влизам в стаята на Нора и я виждам как бързо затваря едно чекмедже. Обръща се към мен и се усмихва широко. Голямата ѝ усмивка помръква почти веднага.

— Какво е станало?

— Къде беше през последните два часа?

— Т-тук — отговаря тя. — Подписах писма. Кажете ми за какво...

— Не ме лъжи. Нора.

— Не те лъжа! Попитай охраната! Изобщо не съм излизала!

Трудно е да се спори с това, но все пак...

— Видя ли едно малко листче? — питам я и оглеждам леглото.

— За какво става дума...

— За едно листче — повтарям аз по-силно и оглеждам килима.
— Мисля, че съм го изпуснал тук тази сутрин. На него пишеше: „Хотел «Мариот», Удли Парк“.

— Майкъл, успокой се. Не знам за какво говориш.

— Преставам да играя, Нора. Дотук съм. Край. Съжалявам, ако това ще ти навлече неприятности, но ти си единствената, която може да ме подкрепи. Просто трябва да кажеш, че парите са били у Саймън и аз ще мога да...

Тя ме хваща за раменете и ме кара да млъкна.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Нора, те го убиха. Пробиха дупка в челото му.

— Кой? Чие чело?

— На Вон. Убиха Вон. — Докато говоря, изведнъж насъбралите се емоции изригват: — Очите му... Защо трябваше да... Той ми помагаше... На мен!

Устните ѝ потреперват и тя се отдръпва от мен.

— За какво... — Преди да довърши. Нора отстъпва назад и сяда на леглото. Слага длан на устата си, очите и се изпълват със сълзи. — О, боже!

— Казвам ти, за това ще обвинят мен.

— Добре, почакай секунда — казва тя с разтреперан глас. — Кога... Боже! Къде е станало?

— В хотела... трябваше да се срещнем в „Мариот“. Когато влязох в стаята обаче... Намерих го мъртъв. Няма кого друг да обвинят.

— Как са го...

— Куршум. В главата. Вероятно е отворил вратата и... само един изстрел. Достатъчно. Паднал е... мозъкът му беше пръснат навсякъде...

— А ти?

— Спънах се в него... Ще намерят отпечатъците ми. На дръжката на вратата, колана му. Един косъм им е достатъчен. Лежеше пред вратата, на устните му имаше кървава пяна. Кръвта беше навсякъде, Нора... по пода, по ръцете ми... вратовръзката ми... навсякъде!

Тя бързо вдига очи.

— Някой видя ли те?

— Мислех, че ФБР ще ме следи, но вероятно нямаше да стигна чак дотам, ако...

Телефонът ѝ звъни, напомня ми писък. И двамата се сепваме.

— Нека си звъни — махва с ръка Нора.

— Ами, ако...

Споглеждаме се. Безопасност срещу съжалявам.

Естествено, тя реагира първа.

— Аз... трябва да...

— ... Да се обадиш — съгласявам се.

Нора отива бавно до бюрото си. Телефонът продължава да звъни настойчиво.

Тя вдига слушалката.

— Ало? — казва колебливо. Поглежда ме за момент. Не е добре.

— Да. Да, тук е — добавя и протяга слушалката към мен. — За теб е.

Поемам я колебливо.

— Ало? — промърморвам, докато се боря със световъртежа.

— Знаех си, че ще си там. *Знаех си!* Какво, по дяволите, ти става?

— крещи някой. Гласът ми е познат.

— Трей?

— Мислех, че щеше да стоиш настрана от нея.
— Аз... само...
— Няма значение. Махай се оттам.
— Не разбираш.
— Повярвай ми, Майкъл. Ти си този, който не разбира. Току-що ми се обади от...
— Застреляха Вон — прекъсвам го. — Мъртъв е.
Трей дори не трепва. След като четири години работи с Първото семейство, отдавна е свикнал да чува лоши новини.
— Къде е станало това? Кога?
— Днес. В хотела. Влязох в стаята и намерих трупа. Не знаех какво да правя, така че избягах.
— По-добре продължавай да бягаш. Веднага изчезни оттам.
— Какво имаш предвид?
— Току-що ми се обади един приятел от „Поуст“. Пускат историята на Интернет страницата си. Смъртта на Карълайн, докладите, всичко.
— Посочили ли са заподозрян?
Трей мълчи доста дълго.
— Моят човек ми каза, че ще те ударят. Съжалявам. Майкъл.
Затварям очи.
— Сигурен ли си? Може само да е опипвал почвата.
— Попита ме точно как са имената ти.
Краката ми се подкосяват и се облягам на бюрото. Това е. Аз съм свършен.
— Добре ли си? — пита Трей.
— Какво казва? — пита ме Нора.
— Майкъл? Още ли ме слушаш? — пращи гласът в слушалката.
— Майкъл, всичко наред ли е?
Светът пред очите ми започва да плува. Като онази нощ, на покрива. Този път обаче е реално. Моят свят. Моят живот.
— Слушай ме — казва Трей. — Махни се от Резиденцията. Махни се от Нора. Ела тук, при мен и ще... — Изведнъж млъква.
— Какво? — подканям го.
— О, не! — пъшка той. — Не мога да повярвам!
— Какво? За какво говориш?
— Как са успели да...

— ТРЕЙ, КАЖИ МИ ЗА КАКВО СТАВА ДУМА!

— Гледам съобщенията на АП. Майкъл, тръгва и по агенциите. Вероятно са го взели от страницата на „Поуст“.

По дяволите. Сега вече няма спиране.

— Трябва да се махна отгук.

— Къде ще отидеш? — пита Нора.

— НЕ Й КАЗВАЙ! — крещи Трей. — Просто се махай! Веднага!

Изплашен до смърт, затварям телефона и тръгвам към вратата.

Нора ме следва.

— Какво ти каза Трей? — пита ме тя.

— Тръгва. Историята е в медиите. Карълайн. Аз. Всичко останало. Каза, че вече върви по агенциите.

— Споменават ли за мен?

Гледам я втренчено.

— За бога!

— Знаеш какво имам предвид.

— Всъщност, Нора, не знам. — Обръщам й гръб и тръгвам към главното стълбище.

— Майкъл, съжалявам! — вика тя.

Не спирам.

— Моля те, Майкъл!

Продължавам.

Малко преди да изляза в главното фоайе, Нора прави последен опит:

— Това не е най-добрият начин да излезеш!

Принуждавам се да спра.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако тръгнеш по тези стълби, ще налетиш на Сикрет Сървис.

— Някаква по-добра идея?

Тя ме улавя за ръка и ме завежда по-навътре по коридора. Съпротивлявам се достатъчно, за да разбере, че не съм марионетка.

— Спести ми фасоните, Майкъл. Опитвам се да те измъкна отгук.

— Сигурна ли си?

Не обича да я обвиняват.

— Мислиш, че аз съм направила това, така ли?

Не знам какво да мисля и сега не е време да навлизам в подробности.

— Води.

В далечния ъгъл на коридора тя отваря една двойна врата и влизаме в нещо, което прилича на малък килер. Малък хладилник, мивка, няколко шкафа, пълни с пакети овесени ядки и закуски. Достатъчно, за да ти спести слизането три етажа надолу, до кухнята. В ъгъла на стаичката, над плота, виждам две метални плоскости, с изрязани в горния край отвори, колкото компактдискове. Нора улавя дръжката в долния край на едната плоскост и я вдига нагоре с усилие. Вътре се вижда свободно пространство, колкото да пропълзят двама души.

— Какво? Досега не си ли виждал кухненски асансьор?

Представям си разпределението на стаите. Трапезарията на президента е точно под нас, още по-надолу е кухнята. Нора вижда, че се досещам и казва:

— Дори президентите трябва да се хранят. — Кимва към кухнята.

— Чакай, да не би да мислиш, че...

— Искаш ли да се измъкнеш оттук? — пита ме.

Кимвам.

— Тогава влизай.

ГЛАВА 32

Спускаме се до кухнята мълчаливо, в пълна тъмнина. Когато стигаме до приземния етаж, през прозорчетата прониква светлина. Нора надниква навън, вдига вратата и се оглежда в двете посоки.

— Хайде — подканя ме.

Докато се измъква от тясната клетка, коляното ѝ се забива в ребрата ми. Отново си спомням за Вон.

Изпълзвам навън и виждам, че сме в задния край на кухнята — малко ъгълче, между редиците професионални фризери. Пред служебния вход виждам униформен пазач. Малко по-близо до нас, готвач и помощника му приготвят нещо върху плот от неръждаема стомана. Улисани в работата си, дори не ни забелязват.

— Насам — казва Нора и ме дърпа за ръката.

Отваря някаква врата вдясно от нас и излизаме от кухнята. Отново сме в коридора.

— Ето! — вика някой.

Петдесетина светкавици проблясват в очите ни. Нора застава пред мен, прикрива ме от... Момент. Това не са журналисти. Просто поредната група посетители.

— Нора Хартсън — обявява разпоредителят на група дипломати, както изглежда. — Нашата Първа дъщеря.

Тълпата започва да аплодира, а разпоредителят безуспешно опитва да им напомни, че не е позволено да се правят снимки.

— Благодаря — казва Нора и се извинява, че трябва да си върви. През цялото време стои пред мен и ме прикрива. Знам какво си мисли — ако снимката ми ще се появи утре във вестника, последното нещо, от което би имала нужда, ще бъде групова снимка с мен. Посетителите продължават по пътя си, а Нора ме улавя за китката.

— Хайде — шепне и продължава да стои пред мен. — Бързай!

Аз навеждам глава и тръгвам след нея. Минаваме забързано покрай любимия ми униформен. Не помръдва. Не докосва радиостанцията си. След като не минаваме по стълбището към

Резиденцията, явно не дава пет пари. Заради това и не излязохме през сервизния вход на кухнята.

Пред Дипломатическата стая свиваме наляво. Нора отваря врата, между бронзови бюстове на Чърчил и Айзенхауер, която ни извежда в дълъг коридор, пълен със сложени един върху друг столове — резерва за големи банкети. Продължаваме нататък и подът става наклонен. Минаваме покрай купчини продукти в кашони, след това покрай стаята за боулинг, която се пада вляво. Нора продължава напред в лабиринта. Започвам да се чувствам далеч от дневната светлина.

— Накъде ме водиш?

— Ще видиш.

След малко подът отново става равен и излизаме в друг, перпендикулярен коридор, който е доста мръсен. Нисък таван. Мъждукащо осветление. Стените са влажни и миришат на мухъл.

Не разбирам — в сутерена сме. Нора няма повече място. Аз нямам повече време. Въпреки всичко, тя не намалява темпото. Завиваме надясно и продължаваме.

Клепачът ми започва да трепери. Имам чувството, че сърцето ми ще се пръсне.

— Спри! — изкрещявам.

Тя спира и се вглежда в мен за първи път.

— Кажи ми къде отиваме, по дяволите!

— Казах ти, ще видиш.

Тъмнината не ми харесва.

— Искам да знам — настоявам подозрително.

Тя отново спира.

— Не се тревожи, Майкъл — успокоява ме Нора тихо. — Ще се погрижа за теб.

Не съм чувал този тон от деня, когато бяхме при баща ми. Сега обаче не е време за това.

— Нора...

Без да каже дума, тя се обръща и продължава напред по мрачния коридор. Виждам стоманена врата с електронна ключалка. Ако слуховете са верни, това е противобомбено скривалище. Нора набира някакъв код и чувам как ключалката изщраква. Нора дръпва рязко вратата и я отваря. Очите ми се разширяват. Не може да бъде. Все пак, пред мен е. Най-големият мит на Белия дом. Таен тунел.

Нора ме поглежда в очите.

— След като е бил добър за Мерилин Монро, добър е и за теб.

ГЛАВА 33

Гледам тунела под Белия дом с увиснала до пъпа долна челюст.

— Кога... къде...

Нора идва до мен и ме улавя за ръката.

— Аз съм тук. Майкъл. Ето ме. — Вижда обърканото ми изражение и добавя: — По филмите може и да не го показват както е, но това не значи, че не съществува.

— Все лак...

— Хайде, да вървим. — Докато мигна, тя тръгва. Моментално.

Самият тунел има бетонни стени и е осветен по-добре, отколкото човек може да очаква. Струва ми се, че е прав и минава под Западното крило.

— Къде излиза?

Не ме чува. Или не иска да ми каже.

В края на тунела има друга стоманена врата. Нора набира трескаво кода. Ръцете ѝ видимо треперят. Гледаме втрещено електронната ключалка и чакаме да щракне. Не става.

— Опитай пак — казвам.

— Опитвам! — Набира кода още веднъж, но пак не става.

— Какъв е проблемът? — питам. Стискам юмруци толкова силно, че ръцете започват да ме болят.

— Пуснете ни! — крещи Нора и вдига глава.

— Кой... — проследявам погледа ѝ към тавана. Малката камера е насочена право към нас.

— Знам, че ни гледате! — продължава тя. — Пуснете ни да минем!

— Нора — казвам аз и я улавям за лакътя, — може би не бива да...

Тя измъква ръката си. Гледа камерата така, както гледаше агентите на Сикрет Сървис през онази първа нощ.

— Не се шегувам, задник такъв! Това е приятелят ми. Обади се на Хари. Той го пусна да влезе.

Това е хазарт. Хари може да ме е пуснал, но със сигурност не е наясно, че искаме да избягаме.

— Ужасена съм — признава ми тя и се усмихва смутено. — Ще трябва да ми простиш.

Схващам за какво става дума, но е нужно свръхчовешко усилие, за да успокоя ръцете и дишането си.

— А... не се безпокой — казвам и се опирам небрежно на стената с ръка. — Същото се случи и последния път, като бях в ГУЛАГ.

Моментът е страхотен. Освен това е и фалшив. Вероятно винаги е било така.

Нора ме поглежда с лека усмивка и пак вдига глава към камерата.

— Е? Обади ли му се?

Тишина. Желанието да се обърна и да хукна, е почти непреодолимо. Тогава, неочаквано, ключалката щраква. Камерата вече не ни вижда.

— Това е сутерена на Хазната — шепне тя.

Кимвам. Сградата, в съседство с Белия дом.

— Можеш да излезеш на паркинга пред Източното крило или, по стълбите, на улицата през главния вход на Хазната. И в двата случая ще си навън.

Тръгвам към стълбите. Нора ме следва. След малко се обръщам и я спирам с ръка в края на тунела.

— Какво? — пита тя.

— Къде отиваш?

Поглежда ме така, както погледна баща ми, когато изпадна в ярост.

— Онова, което казах, беше сериозно. Няма да те оставя, Майкъл. Не и след това, което се случи.

Клепачът ми престава да подскача за първи път, откакто започна бягството ни.

— Нора, не е нужно да...

— Нужно е.

Клатя глава.

— Не е, Нора. Оценявам жеста ти, но и двамата знаем какво ще се случи. Ако те хванат да обикаляш наоколо с главния заподозрян...

— Все ми е едно. Струва си — тросва се тя. — За първи път си струва.

Пристъпвам към нея и се опитвам да я избутам към вратата. Тя не помръдва.

— Моля те, Нора. Не прави това. Сега не е време да вършим глупости.

— Не чу ли какво казах. Майкъл? *Струва си.*

— За теб може би, но не и за мен. В момента, в който журналистите ни открият заедно, ще скочат към гърлото ти. На всички първи страници. В цялата страна. „Първата дъщеря свързана със заподозрян в убийство“. Статията в „Ролинг Стоун“ ще е безобидна закачка в сравнение с това.

— Да, но...

— Моля те, поне веднъж недей да спориш. В момента единственото, което мога да направя, е да се покрия. Ако си с мен... ще е невъзможно, Нора. Така поне и двамата ще сме в безопасност.

— Наистина ли смяташ, че си в безопасност?

Не отговарям.

— Моля те, бъди внимателен, Майкъл.

Усмиввам ѝ се и тръгвам към стълбите. След такива думи е трудно да си тръгнеш.

— Къде ще отидеш? — вика тя след мен.

Замръзвам. Присвивам очи, обръщам се бавно. Подсилената стоманена врата зад гърба ѝ е направена така, че да прилича на обикновен изход. Всичко е илюзия.

— Ще ти кажа, когато стигна — казвам ѝ. Обръщам се и тръгвам. После подтичвам.

— Майкъл, ами...

След това хуквам. Не спирай. Не се обръщай. Чувам как ме вика. Не обръщам внимание.

Вземам стъпалата нагоре през едно. Попадам на вътрешното стълбище на Хазната. Вече не чувам гласа на Нора. Единственото, което привлича вниманието ми, е малката черно-бяла табела, на която пише „ИЗХОД. ПАРТЕР“. Приближавам вратата. Искане ми се да я отворя рязко и да продължа да тичам. Не мога. Отварям съвсем малко и надниквам — колкото да видя къде съм. Във фойето отпред виждам пропуск, с детектор за метали и двама униформени, с гръб към мен. По

дяволите! Как ще мина? Момент — не се налага да минавам през каквото и да било. Вече съм вътре. Просто трябва да изляза.

Излизам във фоайето. Изпъвам рамене, изпълвам се със самоувереност и тръгвам решително към изхода. Двамата униформени проверяват влизащите. Засега дори не са ме забелязали.

Наближавам още повече. Трябва ли да покажа пропускателна си, за да изляза? Една жена пред мен не прави такова нещо. Не. Стигам металната преграда и единият от униформените се обръща към мен. Насилвам се да се усмихна и му махвам с ръка.

— Приятен ден — казвам.

Кимва ми мълчаливо. Но не престава да ме гледа. Минавам преградата и чувствам погледа му, фиксиран в гърба ми. *Не му обръщай внимание. Не се страхувай. След няколко крачки е стъклената врата, която води навън. Почти стигна. Още малко.* На отсрещната страна на улицата виждам бяло-златистия вход на „Олд Ибит Трил“. Това е то. Ако ще ме спре, ще е през следващите пет секунди. Четири. Три. Облягам се на вратата и я натискам, за да отворя. Две. Това е последната му възможност. Едно. Вратата се залюлява зад гърба ми, аз съм на Петнайсетата улица. Вън.

Забелязвам първия точно пред сградата — едър, с черен костюм, тъмни очила. Малко по-нататък по улицата има още един. И двама униформени на ъгъла. Всички са от Сикрет Сървис. И, доколкото мога да съдя, блокирали са целия район.

Страхът ме сковáva. Едва стоя на краката си. Мобилизирали са се толкова бързо... Разбира се. Това им е работата. Тръгвам по улицата с наведена глава. *Гледай надолу, не им позволявай да те видят.*

— Спрете на място! — крещи агентът.

Правя се, че не съм чул и продължавам. На двайсет метра по-нататък има още един агент.

— Сър, моля ви да спрете — казва той.

Дланите ми се изпотяват. Дишането ми е толкова затруднено, че не го чувам. Агентът прошепва нещо в яката на ризата си. В далечината чувам пронизителен вой на полицейски сирени. Приближава все повече. Оглеждам се трескаво, за да открия изход. Заобиколен съм. От югоизточния портал излизат два полицейски мотоциклета и се насочват право към мен. Инстинктивно вдигам ръце, за да се предам.

За моя изненада обаче ме отминават. Следва ги лимузина, после още една, джип, черен микробус, линейка и още двама полицаи на мотоциклети. Изчезват в края на улицата, миг след тях изчезват и агентите. Отново се възцарява синьото спокойствие на деня. Замръзнал на мястото си, се усмихвам нервно. Това не е хайка — това е кортеж. Просто кортеж.

Нямам време да чакам метрото, така че скачам в едно такси и се отправям към апартамента си. Листчето, на което бях записал мястото на срещата с Вон, не беше при Нора, което означава, че или е било взето оттам, или е вкъщи. Трябва да разбере кое от двете. Преди да сляза, карам шофьора на таксито да обиколи карето — за да огледам номерата на колите. Няма правителствени номера, нито журналистически пропуски. Дотук добре.

— Ето тук — казвам, когато приближаваме сервизния вход отзад. Хвърлям му десет долара, затръшвам вратата и се изкачвам по няколкото стъпала. Оглеждам се набързо, но не мога да си позволя да губя никакво време, нито да рискувам да ме хванат. След като в „Поуст“ са писали, че съм главен заподозрян, Аденауер няма смисъл да чака до пет часа, за да ме прибере. Ще опита да го направи веднага. Естествено, единствената причина да се съглася да ме обвинят, беше очакваната среща с Вон. След това, което се случи... Е, вече не е така.

Минавам предпазливо задната част на фойето и се оглеждам — търся необичайни неща. Пощенските кутии, преградата на портиера — всичко изглежда нормално. Надниквам иззад ъгъла и поглеждам през входната врата, към улицата. По това време утре там ще има тълпа журналисти. Освен ако не открия непоклатим начин да докажа, че е бил Саймън.

Убеждавам се, че съм сам и се втурвам към асансьора. Натискам бутона за повикване, вратите се отварят и правя крачка напред.

— Къде така? — чувам гърлен глас.

Обръщам се рязко и се блъскам във вече затварящите се врати.

— Извинявай, Майкъл — смее се. — Не исках да те стресна.

Въздъхвам. Това е Фидел, портиерът. Гледа телевизия зад преградата си и понеже е намалил звука, просто не съм го видял.

— По дяволите, Фидел, това си беше чист инфаркт!

Той се усмихва широко.

— „Ориолите“ ще бият „Янките“ всеки момент.

— Пожелавам им успех.

Обръщам се към асансьора, натискам бутона отново и вратите се отварят.

Влизам, а Фидел се провиква:

— Между другото, отби се брат ти.

Мушкам ръка между вратите, преди да се затворят.

— Какъв брат?

Фидел добива обезпокоен вид.

— С кестенява коса Беше тук, преди десет минути. Каза, че трябвало да вземе нещо от апартамента ти.

— Даде ли му ключ?

— Н-не — заеква Фидел. — Каза, че имал. — Вдига телефона и пита: — Искаш ли да се обадя на...

— Не! Не се обаждай на никого.

Скачам в асансьора и оставям вратите да се затворят. Но вместо на седмия етаж, слизам на шестия — за всеки случай.

Излизам на стълбите и изтичвам до седмия. Ако агентите на ФБР искат да ме изненадат, няма да очакват да се появя оттук. Ако обаче е бил Саймън — ако е убил Вон, за да се прикрие, вероятно е искал да остави нещо в... Заставям се да не мисля за това. Скоро ще разбере.

Поглеждам през малкото прозорче на вратата на седмия етаж. Проблемът е, че апартаментът ми е в дъното на площадката и не мога да го видя оттук. Няма как — ще трябва да отворя, за да разбере дали има някой. Слагам ръка на дръжката и поемам въздух. Няма нищо, казвам си. Просто отвори. Полека. Не много бързо.

Бавно дръпвам към себе си тежката метална врата. Всяко проскърцване ми звучи като писък. Чувам мърморещи гласове. Или спорещи. Подпирам вратата с крак и внимателно надниквам. Постепенно площадката се появява пред очите ми — асансьорът, шахтата за боклук, вратата на съседа ми, моята врата и... и двамата мъже с черни костюми, които човъркат ключалките ми. Кучите синове искат да влязат. Почти цялата горна половина на тялото ми се вижда през вратата, когато камбанката оповестява пристигането на асансьора. Той се отваря и двамата мъже пред вратата ми поглеждат право към мен.

— Ето го! — вика единият. — ФБР! Стой на място!

От асансьора слиза Фидел, който още не е разбрал какво става.

— Майкъл, исках да проверя дали...

— Хвани го! — вика вторият агент. Гледа към мен.

„Хвани го“? На кого говори? Главата ми рязко полита назад, защото нещо ме блъсва откъм гърба. Усещам как някаква ръка се плъзва около гърлото ми, а друга — под мишницата ми. Обзема ме страх. Свивам лакът и го забивам с всички сили в червата на нападателя. Той отпуска за миг хватката си и успявам да се измъкна.

— Какво, по дяволите... — вика Фидел. Двамата пред вратата вече тичат към нас.

— Влизай в асансьора! — крещя на Фидел. Вратите ще се затворят всеки момент. Успявам да се втурна напред, да грабна портiera и да влятя с него в кабината на асансьора, миг преди вратите да се затворят. Протягам ръка и натискам бутона за партера. Чувам как агентите блъскат по вратата. Твърде късно.

Докато помагам на Фидел да стане от пода, ръцете ми треперят.

— Т-този каза, че ти е брат.

Все още разтреперан, едва чувам какво ми говори.

— Наистина ли са от ФБР?

— Така мисля... Не съм сигурен.

— Какво си на...

— Не съм направил нищо, Фидел. Който и да те попита, казвай му това. Невинен съм. Ще го докажа.

Поглеждам индикатора — почти сме стигнали.

— Тогава защо те...

— Ще слязат по стълбите — прекъсвам го. — Когато дойдат, кажи им, че съм излязъл отзад. Става ли? Излязъл съм отзад.

Фидел кимва.

В момента, в който се отварят вратите на асансьора, се втурвам към предната част на фоайето. Кънектикът авеню, отпред, е побиещият на очи начин да се измъкна, но само там бих могъл да хвана такси. Естествено, когато изхвърчам навън от входа, наоколо няма нито едно. Разкош. Хуквам по тротоара. Просто трябва да се измъкна, по какъвто и да е начин. Ако искам да се отърва, трябва да намеря малко спокойствие и да обмисля положението.

Малко след като хуквам, поглеждам назад и виждам двамата агенти да изскачат от входа. Не са повярвали на Фидел. Изпратили са през задния вход само един. Виждам някакво такси да се задава в отсрещното платно.

— ТАКСИ! — викам с всички сили.

Най-накрая нещо в моя полза. Шофьорът прави голям, неразрешен на това място обратен завои и спира точно пред мен.

— Накъде? — пита и ме поглежда. Виждам космата ръка, опряна на облегалката на предната седалка.

— Където и да е. Направо. Трябва да се махна оттук — отговарям.

Той настъпва педала и ме залепва за седалката. Агентите крещат нещо, но не ги чувам. Няма значение — те отговориха на въпроса ми. Вече съм известен. И всички погледи са обърнати към мен.

Десет минути след това се качваме в един многоетажен паркинг на Уисконсин авеню. Шофьорът се кълне, че това е най-близкият телефонен автомат, който не се вижда от улицата. Вярвам му.

— Имаш ли нещо против да почакаш? — питам го.

— Щом плащаш, ще стоя. Така е в Америка.

Вдигам слушалката и намирам номера на Треи. Вдига след второто позвъняване.

— Ало?

— Как сме до този момент? — питам го.

— Май... — Млъква. В кабинета му има някой. — Къде си, по дяволите? Добре ли си? — шепне.

— Добре съм — отговарям неубедително. Чувам другите телефони около него да звънят. — Какво става там?

Зазвъняват още два телефона.

— Като шибана зоологическа градина. Не си виждал такова нещо. Всички репортери в държавата се обадиха. По два пъти.

— Зле ли ще ме ударят?

Кратка пауза.

— Ти си Дан Куейл.

— Направиха ли...

— Все още няма изявления от никого. Саймън, пресслужбата, дори не и от Хартсън. Говори се, че ще излязат на живо в пет и половина. За да са сигурни, че ще се появят във вечерните емисии. Казвам ти, човече, никога не съм виждал нещо такова. Пред парализа сме.

— А приятелят ти от „Поуст“?

— Знам само, че имат твоя снимка, пред сградата. Може би я е направил онзи фотограф. Освен ако не изникне нещо по-добро, историята утре ще се появи под името на вестника.

— А той не може ли да...

— Полагам всички усилия — казва Трей. — Просто няма начин да се избегне. Инес се е добрала до всичко, че си бил в кабинета на Карълайн, списъка с външните хора, допуснати в сградата онзи ден, докладите от токсикологията, парите...

— Разбрала е за парите?

— Моят човек каза, че познавала някого в полицията. Пуснали са името ти в компютъра и се е появило в отдел „Финансови разследвания“. Десет хиляди, прибрани от Майкъл Гари... — Гласът му секва. — Какво? — пита той, но не мен, а някой друг. Сложил е длан върху микрофона. — Кой каза?

— Трей! — викам аз. — Какво става?

Чувам, че някой говори около него, но той не ми отговаря.

— Трей!

Продължава да мълчи.

— ТРЕЙ!

— Там ли си още? — пита ме най-накрая.

Гади ми се, имам чувството, че ще повърна.

— Какво става, по дяволите?

— Стив току-що се върна от пресслужбата — обяснява той колебливо.

— Зле ли е?

Не го чувам, но знам, че потрива главата си. Рекордът е счупен.

— Не бих се паникьосвал, преди да потвърдят...

— Кажи ми за какво става дума.

— Каза, че в колата ти били намерили пистолет.

— Какво?

— Увит в стара географска карта. В жабката.

Имам чувството, че някой ме е ритнал по главата. Коленете ми се подкосяват. За да остана прав, се облягам на телефонната кабина.

— Аз нямам никакъв... как са го... Боже... Ще открият Вон.

— Това е само слух, Майкъл. Доколкото знаем, това е... — Пак млъква. Млъкват и всички около него. Кабинетът утихва. Чувам само телефоните. Вероятно някой е влязъл.

— Какво казаха? — пита женски глас. Разпознавам го моментално.

— Ето го бюлетина, госпожо Хартсън — отвърща друг глас.

— Трябва да затворям — шепне Треј в слушалката.

— Чакай! Още н... — Късно. Затворил е.

Оставям слушалката на място и се оглеждам безпомощно. Виждам единствено шофьора на таксито, който вече е забил поглед във вестника си. Колата му кашля и киха заради годините лошо поддържане. Иначе паркингът е тих. Тих и пуст. Слагам ръка на стомаха си, защото имам чувството, че ме пробощда нож. Трябва да намеря помощ. Трябва. Вдигам слушалката отново и пускам още няколко монети в апарата. Без да се замисля, набирам нейния номер. Това е първата мисъл, която ми идва наум. Остава случилото се — обади ѝ се. Нужни са ми първите позиции. Трябва да разбере какво става. И, повече от всичко останало, имам нужда от малко честност. Абсолютна честност.

— Ало? Пам — казва тя, когато вдига слушалката.

— Ей! — казвам аз и се мъча да звуча бодро, макар че след последния ни разговор вероятно е готова да ме разкъса.

Мълчи достатъчно дълго, за да разбере, че е познала гласа ми. Затворям очи и се готвя за ударите.

— Как си, Пит? — пита с напрегнат глас. Нещо не е наред.

— Да затво...

— Не, не — прекъсва ме тя. — Не са се обаждали от ФБР. Не биха проследили обаждането...

Няма нужда да слушам повече. Стоварвам слушалката на мястото ѝ. Трябва да ѝ го призная — колкото и да е ядосана, направи опит да ме предупреди. И ще си има сериозни неприятности за това. Само че... ако вече душат около най-добрите ми приятели... По дяволите! Може би Треј още не е разбрал! Може би вече са... изскачам от телефонната кабина и скачам в таксито.

— Да се махаме оттук! — викам на шофьора.

— Къде? — пита той, докато гумите свирят надолу към Уисконсин авеню.

Имам само един вариант.

— Потомак, Мериленд.

ГЛАВА 34

— Почти стигнахме — обявява шофьорът на таксито дваайсет минути по-късно.

Вдигам глава достатъчно, за да погледна през левия прозорец. Цветни лехи, фризирани морави, голям брой алеи без изход. Оглеждам новопостроените къщи, накацали по твърде спретнатия, за да е истински, пейзаж, отпуснат ниско на седалката, за да не ме виждат.

— Хубав район — отбелязва шофьорът и подсвирва. — Тук няма да видиш жаби.

Не си правя труда да погледна. Твърде зает съм да мисля къде другаде бих могъл да отида. Оказва се по-трудно, отколкото съм допускал. Благодарение на първоначалната проверка, направена от ФБР, в досието ми е записано абсолютно всичко — семейство, приятели. Такива са проверките им — просто описват света, в който живееш. А това означава, че ако искам да получа помощ, трябва да изляза от лабиринта. От друга страна, ако някой е извън лабиринта си, значи има сериозна причина за това.

— Ето там е — казвам и соча хубава, не мога да не го призная, масивна къща в колониален стил малко по-нататък.

— Тук ли да свия?

— Не, не, продължавай направо. — Подминаваме къщата, а аз се обръщам, за да я огледам през задния прозорец. На около двеста метра по-нататък соча към празната алея, водеща към паянтова малка къщурка. Белеща се боя, неподдържана морави. Точно като нашата някогашна къща. Насиненото око на квартала.

— Спри тук — казвам и оглеждам мръсните малки прозорчета. Няма никой. Тези хора ходят на работа.

Колата влиза в алеята, която е перпендикулярна на улицата. Таксито застава така, че всичко, освен задното стъкло и багажника да се скрият зад съседната къща. Скривалището е чудесно. Стая с изглед, както се казва.

Виждам къщата в колониален стил по диагонал, малко по-нататък по улицата. Има голям гараж за две коли. Алеята отпред е празна.

— След колко време ще си дойде? — пита шофьорът. — Сметката ти стана доста голяма.

— Ще платя, казах ти. Освен това — добавям и поглеждам часовника си, — ще се появи скоро. Вече не работи до късно вечер.

Шофьорът се подготвя за чакането и посяга към радиото.

— Да пусна ли новините, за да чуем...

— Не! — прекъсвам го.

Той повдига вежди.

— Както искаш — казва изненадано. — Както искаш.

След по-малко от петнайсет минути по улицата се задава Хенри Майеровиц, седнал в кризата на собствената си средна възраст — катраненочерно порше, модел 1963 година, с гюрук. Клатя глава при вида на специалния номер на колата: ХЕНРИ. Мразя роднините на майка си.

В интерес на истината, той е единственият, който е проявявал симпатии към мен. На погребението ми каза, че трябва да му се обадя, че би се радвал да излезем заедно, за да хапнем някъде. Две години по-късно, когато научи, че съм започнал работа в Белия дом, повтори поканата си. С надеждата, че така възобновените семейни отношения ще означават нещо, реших да се отзова. Спомням си, че дойдох дотук седмица, след като започнах работа — дори използвах карта, за да се оправя с улиците, — но едва когато стигнах в квартала, си дадох сметка, че са поканили само мен, а не баща ми. Само мен. Белия дом.

Жалко, но за тях всичко, винаги е вървяло в пакет. Няма значение, че сме роднини — отнесоха се така и с майка ми. След като не искаха да видят родителите ми, нямаше как да виждат мен. Стоях в колата близо час, после намерих една бензиностанция, обадох му се и му казах, че нещо се е случило. Повече не съм го търсил. До този момент.

Хенри свива вляво към къщата си и улавям дръжката на вратата, за да я отворя, но в този момент забелязвам черната кола, която влиза след поршето в алеята. От нея слизат двама мъже. С черни костюми.

Нямат телосложения като на онези от Сикрет Сървис. По-скоро приличат на типовете, които ме чакаха на стълбите пред къщи. Приближават братовчед ми, отварят папка и му показват снимка. Доста далеч съм, но мога да разчета езика на жестовете.

Не съм го виждал, казва братовчед ми, с поклащане на глава.

Може ли все пак да влезем, казва единият агент.

Хенри няма голям избор и свива рамене. Кимва им.

Вратата на хубавата къща в колониален стил всеки момент ще се затръшне в лицето ми.

— Да се махаме оттук — обръщам се към шофьора.

— Мм?

— Да се махаме. Моля те.

Агентите на ФБР се канят да последват братовчед ми вътре. Шофьорът на таксито пали двигателя и машината изревава.

— Чакай малко! — викам аз, но вече е късно. Колата кашля известно време и се съживява. Агентът, който е по-близо до пътната врата, спира. Аз не помръдвам. Агентът се обръща и поглежда към нас. Присвива очи, но не вижда нищо. Всичко е наред, казвам си. От този ъгъл не би могъл...

— ЕТО ГО! — крещи онзи. — ЕТО ТАМ!

— ФБР! — лае първият агент и вади служебната си значка.

— Карай! — викам на шофьора.

Той не реагира.

— Какво чакаш!?

Тъжният му поглед ми казва всичко. Няма намерение да рискува работното си място заради един курс.

— Съжалявам, хлапе.

Поглеждам през задния прозорец. Агентите приближават. Решението е лесно. Няма да ме арестуват. Тук, вън, все още имам някакъв шанс. А ако се предам, никога няма да разбера истината.

Отварям рязко вратата и изскачам. Знам, че в портфейла ми са останали само още няколко долара, така че свалям президентските копчета за ръкавели и ги хвърлям през прозореца на таксито. Не знам накъде да бягам, така че хуквам по алеята и заобикалям паянтовата къща. Шофьорът на таксито отзад прави маневра и застава под ъгъл от четирийсет и пет градуса, за да обърне — и за да препречи пътя на агентите.

— Разкарай този боклук отгук! — крещи му единият. Аз изчезвам в задния двор. Улавям се за коловете на оградата и се прехвърлям в двора на съседната къща. Агентите прескачат колата — чувам тропането на обувките им по ламарината.

— В другия двор е! — вика единият.

Хуквам покрай къщата и излизам на съседната пряка. Пресичам я и хуквам покрай следващата къща. Оградата в задната част на двора е твърде висока, за да я прескоча, но отстрани е по-ниска. Прескачам в двора отдясно, после отзад и изскачам на следващата пряка. Доколкото успях да ги огледам, докато тичаха към таксито, агентите са на около четирийсет. Аз съм на двайсет и девет. Би трябвало да е достатъчно.

— Откажи се, Гарик! — крещи единият, от съседния двор.

По дяволите! Кого заблуждавам? Аз съм адвокат.

Постепенно ме настигат. Усещам го с всяка следваща ограда. Гласовете им стават по-силни. В началото бяха поне на минута зад мен. Сега са на по-малко от трийсет секунди. Кацам в двора на следващата къща и виждам своя най-добър шанс — голям бяло-син автобус минава покрай алеята отпред и оставя облак синкав дим. След секунда спирачките просвирват. Спира! Хуквам по алеята. Наистина, когато излизам на улицата, автобусът чака на ъгъла.

— Стой! — викам колкото ми държат силите.

Някаква старица, с огромна чанта, пълна с продукти, се опитва да слезе по стъпалата.

Бягам с пълна скорост. Още малко и ще се кача. Старицата слиза и махва за довиждане на шофьора. Ръката ми докосва задницата на автобуса, устремявам се към вратата.

— ФБР! — крещят агентите. — Не го пускайте да се качи!

Протягам ръка... още малко... Ако успея, всичко...

Вратата се затръшва пред носа ми. Това е краят. Не успях. Не мога да повярвам! Автобусът потегля и изригва облак дим в лицето ми. Обръщам се назад и виждам агентите — на по-малко от трийсет метра са. Нямам избор. Обзема ме паника. Пресичам улицата и се втурвам в двора на близката къща. След миг съм зад нея. За разлика от другите обаче, оградата от метални пръти с шипове отгоре е висока два метра и няма да мога да я прескоча. Търся друг изход. Агентите вече са отпред. Няма накъде, освен нагоре.

Грабвам една градинска масичка, слагам я до оградата и се качвам върху нея. Тази височина е достатъчна. Улавям два от шиповете и се вдигам на мускули. Агентите приближават. Продължавам внимателно да прехвърлям краката и тялото си над шиповете, едно острие опира в бедрото ми. Бавно. Внимателно.

— Пипнах те! — вика единият агент. Сграбчва единия ми глезен и възсядам оградата.

Свивам крака си и го изритвам право в лицето. Агентът се олюлява назад, а аз успявам да се прехвърля от другата страна. Падам обаче от голяма височина и глезенът ми се подгъва под тежестта ми. Болката е страхотна. Агентът вече се е качил на масата.

Глезенът ми ме боли, но ставам и отново хуквам. Трябва да бягам.

Агентът се оттласква и вдига крак над оградата, само че губи равновесие, просто трябва да...

— А-а-а-а-а! — реве той.

Обръщам се. Един шип е пронизал бедрото му. Кръвта вече напява крачола на панталона. Стомахът ми се обръща, само като го погледна.

— Добре ли си? — подвиквам.

Агентът не отговаря. Лицето му е изкривено от болка. В това време чувам гласа на втория агент:

— Лу? Там ли си? Ей, Лу?

Ще намери партньора си достатъчно бързо. За мен е време да се махам.

Продължавам напред, с куцане, колкото мога по-бързо. След още пет пресечки виждам друг автобус. Този път успявам да се кача. Вратата се затваря и чувам сирена на линейка. Доста бързо. През предното стъкло виждам проблясващите светлини, които приближават към нас.

— Ще си купиш ли билет или нямаш такова намерение? — пита ме шофьорът и ме връща към реалността.

— Д-да — мърморя в отговор. Линейката минава покрай автобуса, а аз вадя портфейла си и пускам долар в апарата за таксуване. Тръгвам назад и чувам, че пейджърът звъни в джоба ми. Вадя го. Познавам номера веднага — моят собствен. Който и да се обажда, звъни от кабинета ми.

След двацет минути автобусът спира на паркинга зад станцията на метрото „Бетезда“. Оттам мога да се добера до всяка част на града и извън него. Най-напред обаче трябва да открия телефон.

Влизам в сградата на метростанцията и вместо към абсурдно дългите ескалатори и тълпата около тях, се насочвам към редицата телефони вдясно. В джобовете ми все още има няколко монети, но след разговора си с Пам нямам намерение да рискувам. Вместо да набера номера в кабинета си директно, вземам слушалката и избирам номера, започващ с 800, чрез който мога да се свържа със „Сигнал“ — телефонната система на Белия дом. През централата ще е много по-трудно да засекаат откъде се обаждам.

— Централа „Сигнал“ — обявява механичен женски глас. — За да наберете вътрешен номер, моля натиснете едно.

Натискам 0.

— Оператор 34 — отговаря някой почти веднага.

— Току-що по пейджъра ме потърси Майкъл Гарик. Можете ли да ме свържете?

— Повторете второто име, ако обичате.

Не й прави впечатление. Добре. Значи не се е разчуло навсякъде.

— Гарик — казвам. — Кабинетът на Съветника.

След миг телефонът в кабинета ми започва да звъни. Който е вътре, ще види само „Оператор от «Сигнал»“, изписано на дисплея.

— Доста умно — казва Аденауер. — Да се свържеш през централата...

Ръката ми се свива около слушалката. Знаех, че ще попадна на него. Всъщност, дори съм изненадан, че се забави толкова.

— Не съм го направил аз — заявявам веднага.

— Защо не ми каза за парите. Майкъл?

— Щеше ли да ми повярваш?

— Трябваше да опиташ. Откъде ги взе?

Писнало ми е да ме разиграва.

— Няма да кажа нищо, преди да получа гаранции.

— Гаранции ще ти дам лесно... А как ще разбере дали ми казваш истината?

— Имам свидетел. Онази нощ не бях сам.

Следва кратка пауза. Спомням си какво ми беше казал Вон за засичането на разговорите и поглеждам часовника си. Най-много осемдесет секунди.

— Лъжеш ме, Майкъл!

— Не лъжа...

Аденауер ме прекъсва с нещо, което шуми като телевизор... или магнетофон.

Снощи беше четвъртък, трети, казва женски глас.

О, не, мисля си. Преди Карълайн да спре записа...

Точно така, казва записаният ми глас. Както и да е. Карах по Шестнайсата улица, когато...

Преди да стигнем дотам, имаше ли някой с теб?

Това не е същественото...

Нищо. Просто отговори на въпроса, казва Карълайн.

Не. Бях сам.

— Забрави ли за записа? — пита Аденауер, със самодоволен тон.

Стрелката отмерва секундите бясно. Остават още трийсет.

— К-кълна се! Т-това не е...

— Намерихме Вон — прекъсва ме той. — И пистолета. Стига лъжи, Майкъл. Ти ли го направи, или Нора?

— Казвам ти, че...

— Престани да ме разиграваш! — избухва Аденауер. — Всеки път чувам съвсем нова проклета измишльотина!

Двайсет секунди.

— Това не е измишльотина! Става дума за живота ми!

— Просто трябва да ни се довериш. — Опасява се, че мога да побягна и опитва да бъде мил. — Ако ни помогнеш... ако ни дадеш Нора... обещавам ти, че целият процес ще е много по-лек.

— Не е вярно.

— *Вярно е.* Не бъди глупав, Майкъл. Колкото по-дълго се криеш, толкова по-зле ще изглежда всичко.

Десет секунди.

— Трябва да затварям — казвам с треперещ глас. — Трябва... Трябва да помисля.

— Само ми кажи, че ще ни се довериш. Дай ми дума и ще ти помогнем. Е. какво ще кажеш?

— Трябва да затварям.

Търпението му се изчерпва, а аз наистина трябва да затварям.

— Искам да ти кажа нещо, Майкъл... Помниш ли, когато Вон ти каза, че са нужни осемдесет секунди, за да се засече телефонен разговор?

— Откъде з...

— Беше се заблудил — продължава Аденауер — Скоро ще се видим.

Затварям телефона и бавно се обръщам. Зад мен е тълпата пътници, напирани към ескалаторите. Поне трима души ме гледат — една жена със старомодни слънчеви очила и трима мъже, вдигнали глави над вестниците си. Преди да успея да реагирам, и тримата изчезват с ескалаторите. Половината от тълпата слиза надолу. Другата половина се качва и излиза на улицата. Вглеждам се в хората, за да видя подозрителни погледи и решителни походки. Това е Вашингтон в час пик — всички се класират. Тялото ми се изопва. Изкушавам се да побягна, но се сдържам. Няма смисъл. Не могат да засекат разговор през централата. Не е възможно — просто иска да ме изплаши, да допусна грешка. Решавам да проверя дали блъфира и тръгвам бавно към тълпата. Няма значение колко ги бива — никой не може да е толкова бърз, мисля си, докато се спускам с ескалатора, потънал сред тълпата.

Стискам зъби и се мъча да забравя глезена си. Нищо не бива да бие на очи. Когато стигам до горния край се оглеждам, но всичко изглежда нормално. Профучават коли, хората се разотиват. Тръгвам след двама души към близката стоянка за таксита и се нареждам на опашката. Нормален работен ден.

— Накъде? — пита шофьорът, когато се качвам.

Не отговарям на въпроса му, а се оглеждам неспокойно вляво и вдясно. Не знам какво да правя с ръцете си и посягам към вратовръзката. Едва тогава си спомням, че вече я няма. Бях почти забравил. Беше просмукана с кръв.

— Е, трябва да знам накъде да карам — подканя шофьорът.

— Не знам — промърморвам в отговор.

Той ме поглежда в огледалото.

— Добре ли си?

Пак не му обръщам внимание. Не ми се мисли, че касетата е у Аденауер. Знам, че въобще не биваше да позволявам на Карълайн да записва, но... макар и да я спрях рано, на лентата има достатъчно, за да... Не, не ми се мисли. Накланям се напред върху мазните седалки, обхващам подутия си глезен с две ръце и имам чувството, че ще припадна. Успях да се измъкна от предградието, но сега трябва да намеря изход. Все още няма къде да отида, а се налага. За да помисля.

У дома не става. Нито у Трей или Пам. Имам няколко приятели от колежа и юридическия факултет, но след като ФБР ме дебнеше при братовчед ми, значи наблюдават всичко в досието ми и дори повече. Освен това нямам намерение да излагам още приятели или роднини на риск. Клепачът ми отново започва да играе. Не мога да се измъкна. Всичко пада върху мен.

Остава вариантът да отида в някой мотел. Идеята не е лоша, но трябва да го направя сигурно — без кредитни карти и документи, за да не могат да ме проследят. Отварям портфейла си и виждам, че съм на последни резерви — имам дванайсет долара, двата долара, които са ми талисман и картата за метрото. Всяко нещо по реда си.

— Може ли да отидем до някой банкомат?

— Е, това вече е разговор — кима шофьорът.

Мушвам кредитната си карта в процепа и набирам четирицифрения код. Банката налага ограничение за теглене до 600 долара на ден, но дори и това ще е предостатъчно, за да прекарам нощта. След това ще мисля.

Набирам сумата и чакам, докато машината задейства. Вместо обаче да чуя шумолене на банкноти, на дисплея виждам надпис: „Операцията не може да бъде извършена в момента“.

Ха? Може би съм опитал да изтегля прекалено много? Натискам бутона за прекъсване, за да започна отначало. Този път се появява ново съобщение: „За да получите картата си, моля, свържете се с управителя на клона, който я е издал“.

— Какво? — удрям бутона пак, но не става нищо. Машината анулира предишните действия и на дисплея се появяват думите: „Моля, сложете карта“. Не разбирам. Как са могли... Вглеждам се в

дисплея и си спомням, че при проверката ФБР изискваше разкриване на всички банкови сметки.

— По дяволите! — крещя и стоварвам юмрук върху нечупливото стъкло. Анулирали са картата ми. Не искам да се откажа и вадя другата си кредитна карта. Слагам я в процепа. Трябват ми малко пари — нищо повече. На дисплея отново се появяват жестоките думи: „Операцията не може да бъде извършена в момента“.

Слънцето едва е започнало да залязва, така че има достатъчно светлина, за да може шофьорът да разгадае изражението ми. Познава кои клиенти не могат да му платят, когато ги види.

— Чакай! — викам му.

Гумите изсвирват. И оставам сам на улицата.

Последния път, когато се случи, бях на седем. По пътя към дома, на връщане от местната бръснарница, баща ми реши да мине направо по някаква уличка. Два часа по-късно беше забравил къде живее. Би могъл да намери телефон и да се обади на майка ми, но това изобщо не му мина през ума.

Разбира се, тогава беше приключение. Крачехме между лабиринта от блокове, а той се шегуваше, че където и да сме, вече ще идва на това място, за да играе на криеница. Смеех се от сърце. Тоест, докато той не започна да плаче. Объркването винаги му се отразяваше така. Високият вой на отчаянието на възрастните е един от първите ми спомени — и ми се ще да можех да го забравя. Малко неща впечатляват повече от облян в сълзи родител.

Независимо от всичко, дори и съкрушен, той се опитваше да ме предпази — скри ме в стъклена телефонна кабина.

— Трябва да спим тук, докато мама ни намери — каза той, когато стана тъмно. Седнах на пода на кабината. Той се облегна на нея отвън. Седемгодишен, имах пълно право да се страхувам. Но тогава не се страхувах и наполовина, колкото сега.

ГЛАВА 35

В шест без петнайсет се покривам на най-доброто място, което мога да измисля — достъпно с метрото, оживено, на разположение двайсет и четири часа. Националното летище на Вашингтон. Преди да се настаня на сегашното си място, се отбих в един магазин пред Терминал С и за 2,73 — използвах двата долара, които ми бяха талисман и дребните монети от джобовете си — купих дефектен сак, който иначе щеше да бъде върнат на производителя. Какво като ципа е скъсан? На мен ми е нужен, за да вляза в ролята, не за да пътувам. В комбинация с анулирания билет, който изрових от едно кошче за боклук, върши идеална работа.

След това седнах в дъното на рибния ресторант — единственото заведение на летището, в което можеш да гледаш местните новини, и поради това най-подходящото, за да харча пестеливо останалите си дванайсет долара.

— Това е содата ви — казва келнерката и оставя чашата пред мен.

— Благодаря — кимвам аз, без да отделям поглед от телевизионния екран. За моя изненада, местната телевизионна станция е променила програмата си, за да излъчи пресконференция на живо. Това е силен ход на местните станции — по този начин заставят Белия дом да дава повече информация. Естествено, администрацията реагира. Си Ен Ен е едно, но когато цялата страна те гледа на живо — нещата са съвсем други. Хората се паникьосват и гласовете отиват при Бартлет. Затова правят най-доброто, което могат да измислят — пускат материалите в обратен ред. Започват с дреболиите и свършват с десетката.

В резултат на това гледам някакъв бюрократ от Държавния департамент, който обяснява на 85 милиона зрители какви са ползите от споразуменията в Киото и как те ще се отразят на дългосрочните търговски перспективи в Азия. С една мощна масова прозявка, зрителите сменят канала. За телевизионните мрежи това е кошмар —

спада броят на зрителите. За пресслужбата е технически нокаут. Посланието е изпратено — не си правете майтап с Белия дом.

Убедени, че са останали само най-упоритите зрители, на подиума се качват прессекретарката Еми Голдфарб и президентът. Тя е там, за да говори. Той — за да ни покаже, че въпросът е сериозен. Кандидат, който умее да овладява кризи.

Без да губи никакво време, Еми Голдфарб започва. Да, смъртта на Карълайн Пенцлър не е настъпила по естествени причини. Белият дом не знаел досега. Защо? Защото токсикологичната експертиза е завършила съвсем скоро. Нищо повече не можело да се обсъжда в този момент, за да не се навреди на продължаващото следствие. Както и друг път, опитва се да приключи бързо и без усложнения. Никакъв шанс — миризмата на кръв вече се носи във въздуха и медиите точат зъбите си.

С разпалеността на участници в събрание на съсобственици в жилищен блок, репортерите скачат на крака и започват да крещят въпроси.

— Кога получихте докладите от токсикологията?

— Вярно ли е публикуваното в „Поуст“?

— Какво ще кажете за Майкъл Гарик?

Посягам към содата си и неволно събарям чашата. Започва да се стича на пода и келнерката идва при мен.

— Съжалявам — извинявам се аз, а тя започва да бърше с парцал.

— Нищо. Случва се — казва ми.

На екрана Еми Голдфарб обяснява, че не иска да се намесва в разследването на ФБР, но репортерите няма да я оставят да се измъкне така лесно. Въпросите заваляват отново, почти веднага.

— Убийството потвърдено ли е или все още се работи по версията за самоубийство?

— Коментирайте десетте хиляди долара.

— Вярно ли е, че Гарик все още е в сградата?

Започват да я обстрелват. Някой трябва да я спаси. И наистина, президентът се намесва. За хората той е герой. Журналистите — още в момента, в който са видели, че влиза в залата — са наясно, че ще могат да го поставят натясно. Президентът не се явява просто така на пресконференции. Въпреки всичко, тълпата притихва.

Хартсън улавя двата края на катедрата и започва от това, от което Голдфарб не би трябвало изобщо да се отдели. Случаят е на ФБР. Точка. Те са разследвали, те са провели експертизите, те са мълчали именно, за да не се случи това, което се случва в момента. След минута вече е прехвърлил топката. Толкова добре се справя с тези неща, че чак плаши.

След като се убеждава, че е останал сух, поема въпросите. Не, не би могъл да коментира Вон или мен. Да, това силно би затруднило следствието. И, да, в случай че журналистите са забравили, хората все още се смятат за невинни, докато не бъде доказана вината им. Много ви благодаря.

— Обаче — казва той и залата отново утихва, — искам да кажа нещо съвсем ясно. — Изчаква достатъчно дълго, за да накара всички ни да отделяме слюнка. — Ако това е убийство... каквото и да ни струва, ще открием човека, лишил от живот моята приятелка Карълайн Пенцлър. — Казва го просто така. „*Моята приятелка Карълайн Пенцлър*“. Ето това променя фокуса на всичко. От защита в нападение само след няколко срички. Усещам как рейтингът се покачва. По дяволите Бартлет. Америка не обича нищо повече от доза лично отмъщение. След като приключва, Хартсън поглежда камерата, за големия финал: — Които и да са тези хора, където и да са, ще платят за това.

— Това е всичко, което имаме да кажем — намесва се пресекретарката. Хартсън излиза. Журналистите продължават да крещят въпроси. Твърде късно е. Вече е шест часът. Засега местните новини ще трябва да се задоволят с трохи. Разполагат единствено с категорично безупречната словесна захапка на Хартсън. Не мога да не го призная. Хореографията беше далеч по-добра, отколкото на партито на Първата дама. Всичко беше свършено: Голдфарб се преструва на безпомощна; президентът се намесва и я спасява; разиграва паметта на мъртъв приятел; поръсва с доза отмъщение. Никой, никога не е внушавал по-добре, че е непримирим с престъпността.

Разбира се, след като пушилката се вдига, мога да се съсредоточа само върху това, което интересуваше репортерите. Не Саймън. И, слава богу, не Нора. Само аз. Аз и Вон. Двата трупа.

Към осем часа, за да избегне блудкавите детски сериалчета, ресторантът минава на Си Ен Ен — точно навреме, за да видя репортажа за себе си още веднъж. След изявлението на президента, говорителката казва: „Утре «Уошингтън Поуст» ще публикува материал, в който се твърди, че този човек, Майкъл Гарик, се издирва във връзка с убийството“.

Докато говори, на екрана се появява снимката от пропуска ми. Това става толкова бързо, че нямам време да реагирам. Мога само да се обърна встрани. Когато приключва, оглеждам заведението. Келнерката. Бармана. Бизнесмените, които вечерят съомга за сметка на фирмите си. Никой не знае, освен мен.

След като съм злоупотребил достатъчно с любезността на келнерката, се премествам на бара. Барманът е свикнал с пътници, които за момента не могат да продължат пътуването си, и просто искат да погледат телевизия.

— Имате ли „Загубени вещи“? — питам го. — Мисля, че преди време забравих нещо тук.

Той вади кашон от кетчуп „Хайнц“ иззад бара и го стоварва пред мен. Сред ключовете и книгите с меки корици, намирам чифт тъмни очила и бейзболна шапка с емблемата на „Маями Долфинс“. Баща ми с удоволствие би взел кашона.

— Всичко наред ли е? — пита барманът.

— Добро начало — отговарям и нахлупвам шапката на главата си.

До девет часа излъчват репортажа четири пъти. Не ми е много ясно защо продължавам да го гледам, но продължавам. Като че ли очаквам нещо в него да се промени — например, говорителката да каже: „Току-що научихме, че Нора Хартсън е признала проблеми с наркотиците, кабинетът на съветника е изцяло компрометиран. Гарик е невинен“. До този момент не се е случило.

Когато неоновите лампи в ресторанта започват да мигат, схващам намека и закуцуквам към изходите за самолетите. Глезенът ми е по-добре, но все още ме боли. Намествам тъмните очила, помъквам сака след себе си и се отпускам на едно ъглово място, откъдето, ако извия врат, виждам окачените на тавана телевизори. След още три часа Си Ен Ен, събитието е излъчено двайсет пъти. Всеки път е еднакво. Разбира се, има някои промени — говорителите променят

интонацията, за да не доскучават: *този човек*, Майкъл Гарик, *този човек*, Майкъл Гарик, *този човек*, *Майкъл Гарик*... Но посланието винаги е едно и също Това на екрана е моето лице. Става дума за моя живот. И докато седя там, потънал в самосъжаление, нещата само ще се влошават още повече.

В два и петнайсет сутринта пристига закъснел полет от Чикаго. С появата на пътниците двама униформени се приближават до мен и ми казват, че терминалът вече е затворен.

— Съжалявам, но ще трябва да ви помоля да напуснете — казва единият.

За да не им дам възможност да ме видят, държа главата си наведена и им показвам единствено емблемата на „Чикаго Долфинс“.

— Мислех, че е отворено двацет и четири часа.

— Затваряме салоните край изходите от съображения за сигурност. Главният терминал е отворен цяла нощ. Ако желаете да чакате там, няма никакъв проблем.

Без да вдигна очи, грабвам тънкия си сак и оставям Си Ен Ен назад.

В три часа вече съм се изпънал на малко канапе до гишето за информация и съм сложил сака върху гърдите си. През последните петнайсет минути охраната изгони двама бездомници. Аз съм с костюм. Не ме закачат. Това не е най-доброто скривалище, но само тук бих могъл да поспя малко. За разлика от Ню Йорк, метрото във Вашингтон работи само до полунощ. Освен това, ако властите ме търсят, ще се оглеждат за някой, който се опитва да напусне. Аз искам да стоя. През следващите петнайсет минути едва удържам очите си отворени, но пък и не мога да се успокоя достатъчно, за да заспя. Естествено, питам се как би реагирала Нора и какво мисли за всичко това, но истината е, че не мога да спра да мисля за баща си. Ако утре не се появя в апартамента си, журналистите ще разровят всички кътчета на живота ми. Ще разберат много скоро. Колкото и независим да е, няма да издържи подобна атака. Никой не е в състояние да издържи подобно нещо. Освен, може би, Нора.

Докато се унасям в сън, мисля за пътя през парка „Рок Крик“. Как проследихме Саймън. Как ни хванаха с парите. Как казах, че са мои. Оттам започна да се търкаля снежната топка. Едва преди две седмици. След това спомените се втурват в главата ми — трупът на

Вон в хотела. Нора на покрива на Белия дом, очите на Карълайн, едното нормално, другото изкривено. Миговете се сливат и си представям как биха могли да изглеждат нещата. Винаги съществува лесен изход, но просто... Не исках да се измъкна през него. Не си струваше. Досега.

Във Вашингтон... Не. В живота... има два отделни свята. Усецането за това, което е съществено, от една страна, и реално съществуващото, от друга. Мина твърде много време, откакто осъзнах, че има разлика.

Клепачите ми се затварят и придърпвам сака до брадата си. Нощта ще бъде студена, но поне съм взел решението си. Писна ми да вися по телефонните кабинки.

ГЛАВА 36

Саймън се събужда в 4:30 сутринта, после взема бърз душ и се бръсне. Обикновено спи до пет и половина, но ако днес иска да изпревари пресата, ще трябва да излезе по-рано. Естествено, по това време пред вратата му все още няма вестник, но той надниква, за да провери въпреки всичко.

Навън, там, където седя, е съвършено тъмно, така че спокойно мога да го наблюдавам, като се движи из стаите. Доколкото мога да преценя, жилището му е обзаведено с вкус, намира се в добър квартал. Това не е най-доброто от предградията, но тъкмо поради тази причина го е избрал. Спомням си, че веднъж, през една почивка, разказа историята. В деня, когато с жена му решили да купят къщата, агентът по недвижими имоти им се обадил и им казал, че се продава съвсем нова къща, в най-престижната част на Маклийн. Наистина, била по-скъпа, настоявала жената на Саймън, но пък можели да си го позволят. Саймън не щял и да чуе. Ако искал да даде на децата си стойностна система, трябвало да има към какво да се стремят. Човек не можел да спечели нищо, ако вечно стои на върха.

Като се замисля, тази история вероятно е измислица. Но допреди няколко седмици Саймън беше човек, на когото можеше да се вярва. Това е и причината сега да седя на задната седалка на волвото му.

Все още е тъмно като в рог, когато Саймън излиза през задната врата на къщата си. Виждам го как заключва и оглежда двора. Все още е много рано. Не се виждат никакви репортери. Крачи по алеята с походка на човек, който няма никакви грижи. На мен повече ми прилича на невнимание. Дори не ме забелязва, когато се насочва към предната врата на колата си. Твърде радостен е, че му се е разминало.

Хвърля куфарчето си в скута ми и се настанява на кожената седалка, както прави всеки ден.

— Добро утро, господин Червей... Аз съм ранната птичка — казвам силно. Той се стряска, изпуска ключовете и се хваща за гърдите. Въпреки всичко, не мога да не отбележа самообладанието му. Само след секунда раменете му, като дъска за гладене, се надигат раздражено. Прокарва пръсти през прошарената си коса и непоклатимото му спокойствие се връща даже по-бързо, отколкото го е напуснало. Дръпва ядосано вратата и я затваря. Плафонът в купето угасва и пак става тъмно.

— Мислех, че ще изчакаш, докато отида на работа. — Гласът му стърже като чакъл.

— За толкова глупав ли ме смяташ?

— Ти ми кажи. Кой от двамата ни спи в колата ми?

— Не съм спал тук. Бях в...

— ... Просто причакваш шефа си в пет сутринта? Стига, Майкъл. Наистина ли мислеше, че всичко това ще ти се размине безнаказано?

— Безнаказано...

— Всичко свърши, Майкъл. По-добре кажи, че си се побъркал, отколкото, че си невинен. — Смее се и добавя: — Бях прав, нали? Карълайн организира всичко, ти прибра парите.

— Какво?

— Не бих си го и помислил, ако не те бях видял онази нощ. После, когато разбрах какво е станало с парите ми, когато полицаите прибраха десетте хилядарки... тогава всичко рухна, нали? Тя си мислеше, че я лъжеш. Затова го направи, нали? Затова ли я уби?

— Аз съм я убил!?

— Това е глупав изход, Майкъл. Беше *тогава*, е и *сега*. Никога няма да успееш два пъти.

— *Два пъти!*? — Не знам за какво говори, но е ясно, че има своя собствена версия за реалността. Време е да прекратя глупостите.

— Не съм малоумен, Саймън. Видях те в „Пендулум“ онази нощ.

— Това отлично обясня...

— Тълкувай го както искаш, все пак плати откупа. Четирийсет бона, за да остане шкафът заключен. — Хвърля ми бърз поглед. — Знае ли жена ти? Ка...

— Имаш ли микрофон? Затова ли си тук? — прекъсва ме. Преди да направя каквото и да е, протяга ръка назад и опипва гърдите ми.

— Разкарай се от мен, по дяволите! — крещя извън себе си.

Той се убеждава, че не крия нищо под ризата си и пак сяда спокойно. Клатя глава. Този човек ми беше шеф.

— Дори не си й казал, нали? Ти продължаваш да си играеш наоколо, а тя е в пълно неведение. Ами децата ти? И тях ли лъжеш? — Виждам, че съм привлякъл вниманието му и соча къщата му. — Те плащат за всичко това, Едгар.

Отново прокарва ръка през косата си. За първи път, откакто го познавам, кичурите не застават по местата си.

— Трябва да ти кажа... Не мислех, че си способен на това, Майкъл.

Провлачва думите особено и си мисля, че е потресен. Или изплашен.

Но се оказва, че не е така. Разочарован е.

— Винаги съм смятал, че Карълайн е безмилостният сред нас. Сега знам, че не е така.

— Аз не съм...

— Кажи, на когото искаш — прекъсва ме той и гледа право напред през стъклото. — На пресата, на целия проклет свят. Не се срамувам.

— Тогава...

— Защо дадох парите ли? — поглежда към хубавата си къща. — Как, според теб, щяха да реагират другите петокласници, когато разберат, че таткото на Кати обича да спи с други мъже? Ами момчетата от девети клас? Ами онези от колежа? Не беше заради мен, Майкъл. Аз знам кой съм. Направих го заради тях.

Слушам мъчителните думи и забелязвам колко силно стиска волана.

— Значи затова си казал на Карълайн, че аз съм оставил там парите?

— За какво говориш?

— За следващата сутрин. След заседанието. Казал си й, че четирийсетте бона са мои, че аз съм ги оставил в гората.

Той пуска волана и ме поглежда объркано.

— Мисля, че си разбрал наопаки. Казах й само, че искам да видя досието ти. Смятах, че ти ме изнудваш.

— Аз?

— Дявол да го вземе. Майкъл! Престани да ме лъжеш в очите! Ти взе парите... ти си съучастник. Знам, че заради това си я убил.

Казва още нещо, но не го слушам.

— Значи не си й казвал, че парите са мои?

— Защо ми е да го правя? Ако Карълайн беше в играта, а винаги съм смятал, че е, и беше разбрала, че знам... щеше да ме изкорми, за да ме накара да мълча.

Усещам как кръвта се оттегля от лицето ми. Не мога да повярвам... През цялото това време... измислила го е, за да не си отворя устата... и за да обвиня Саймън! Като се замислиш, планът е идеален. Пуснала ни е да се боричкаме помежду си. Търся опора и сграбчвам дръжката на вратата. Бавно, мъчително, вдигам очи към Саймън. И за първи път след онази вечер, в бара, през ума ми минава мисълта, че може би е невинен.

— Добре ли си? — пита той, защото е забелязал изражението ми. Не разбирам.

— Не съм го направил аз — настоявам. — Не съм убивал никого. — Вон... Трей... дори Нора каза, че...

— Казал си на Нора за това?

Зад нас, на улицата, мощни фарове прорязват тъмнината. Някаква кола е свила в пресечката. Не, не е кола. Микробус. Приближава и забелязвам антената, монтирана на покрива. По дяволите! Това не е колата на съседа. Това е новинарски екип. Няма време.

Отварям вратата, но Саймън ме улавя за ръкава.

— Нора знае ли? Казала ли е на Хартсън?

— Пусни ме!

— Не прави това сега, Майкъл. Моля те! Децата ми са вкъщи.

— Няма да кажа на никого. Просто искам да се махна отук. — Измъквам ръката си и излизам от колата. Микробусът е почти пред къщата.

— Попитай Аденауер! Не съм направил нищо нередно! — вика Саймън.

Каня се да тръгна, но... трудно е да се опише... в гласа ми има болка. Остават ми някакви секунди и се обръщам назад, за да задам един последен въпрос.

— Каж ми истината, Едгар. Спал ли си с Нора?

— *Какво!?*

Това е единственото, което искам да чуя.

Вратата на микробуса се плъзва назад и слизат двама души. Трудно могат да не забележат светлините от колата на Саймън.

— Ето там! — крещи репортер и операторът насочва прожектора.

— Пали колата и изчезвай оттук — ръмжа аз. — И кажи на Аденауер, че съм невинен.

— Ами...

Затръшвам вратата и се спускам към дървената ограда в задната част на двора. Като прожектор в затвор, ослепителен лъч изкуствена светлина облива колата на Саймън и осветява лявата половина на лицето му. Докато насочат прожектора към задната част на двора, аз вече не съм там.

— Оператор двайсет и седем — обявява мъжки глас.

— Току-що ми изпратиха съобщение на пейджъра — казвам аз.

— Бихте ли ме свързали със стая сто и шейсет?

— Дайте ми име, сър.

— Телефонът не се води на никого. В тази стая има стажанти.

Пуска ми музика, докато провери. Типичен телефонист от Белия дом. Няма време за...

— Свързвам ви — казва след миг.

Докато телефонът звъни, аз се свивам край телефона на една бензиностанция и благодаря, че тази централа съществува. Поглеждам надолу и забелязвам, че обувките ми са се прокъсали. Твърде много огради прескочих. Историята на живота ми. Телефонът иззвънява трети път и започвам да нервнича. Досега трябваше да се обадят. Освен, ако няма никой. Поглеждам часовника си. Минава девет. Все някой има нужда от копия...

— Белият дом — чувам мъжки глас.

— С кого говоря? — пролайвам веднага.

— А... Андрю Шотенщайн.

— Слушай, Андрю, аз съм Реджи Дуаит от кабинета на Първата дама. Знаеш ли къде е стая 144?

— Да, струва ми се.

— Добре. Искам да изтичаш дотам и да повикаш Трей Пауъл. Кажи му, че трябва да говориш с него и го доведи на телефона.

— Не разбирам... защо...

— Слушай, младежо, остават три минути, преди Първата дама да трябва да пусне изявлението си за фиаското с този Гарик, а само господин Пауъл има последната редакция. Кажи му, че го търси Реджи Дуайт и че трябва да говоря с него.

Чувам как вратата се затръшва и Андрю Шотен-нещо-си изскача в коридора. Като стажант, той е един от малцината, които биха се хванали на подобен номер, по-важното е, че като председател на клуба на феновете на Елтън Джон, Трей е един от малцината, които ще разпознаят истинското име на певица.

Разчитам и на двете. Докато чакам, наблюдавам минаващите край мен коли.

— Хайде! Побързай! — мърморя и потропвам с крак по цимента. Бави се твърде много. Нещо е станало. Вдясно от мен, край колонките за бензин, спира сива кола. Може хлапето да е заподозряло нещо и да се е обадило на някого. Без да отделям очи от колата, бавно отпускам слушалката надолу. Вратата се отваря и слиза жена. Усмивката ѝ и елегантната ѝ рокля ми подсказват, че не е от ФБР. Отново залепвам слушалката за ухото си и чувам, че вратата се затваря.

— Ало? — казвам нетърпеливо. — Има ли някой?

— Знаех си! — обажда се Трей. — Как си?

— Къде е стажантът? — питам аз.

— Изпратих го в стая 152. Реших, че ще искаш да говориш на спокойствие.

Кимвам одобрително. Няма стая 152. Ще има да я търси поне половин час.

— А сега ще ми кажеш ли какво правиш? — подканя ме Трей. — Къде спа снощи? На летището ли?

Както винаги, всичко му е ясно.

— Може би не бива да ти казвам... в случай че попитат.

— Добре, само ми кажи дали си добре.

— Добре съм. Какво става там?

Мълчи, което означава, че е по-зле, отколкото си мисля.

— Трей, може да ми ка...

— Наистина ли са блокирали банковите ти сметки? Защото тази сутрин минах покрай един банкомат и изтеглих всичко, което мога. Не е кой знае какво, около триста долара, но мога да ти ги оставя в...

— Говорих със Саймън — прекъсвам го.

— Така ли? Кога?

— Рано тази сутрин. Изненадах го, когато се качи в колата си.

— Какво ти каза?

Нужни са ми десет минути, за да предам петминутния ни разговор.

— Чакай малко! — казва Треј после. — Той е смятал, че ти си убиецът?

— Смяташе, че всичко му е ясно... че аз и Карълайн заедно сме изнудвали колегите.

— Тогава защо не те е накиснал?

— Не знам. Предполагам, страхувал се е да не се разчуе за собствените му сексуални наклонности.

— И ти му повярва?

— Има ли причина да не му вярвам.

— Мисля, че се сещам една. Започва с „Н“. Завършва на „а“. Татенцето ѝ е президент...

— Схванах. Треј.

— Сигурен ли си? Ако спи с Нора, ще ти каже всичко, само и само да...

— Не спи с нея.

— Стига, Майкъл. Връщаме се там, откъдето започнахме.

— Не е така, повярвай ми.

Долавя промяната в гласа ми. Прави кратка пауза.

— Знаеш кой го е направил, нали?

— Това не означава нищо без доказателства.

Този път Треј отвръща веднага.

— Кажи ми какво искаш да направя.

— Сигурен ли си, че си готов? — питам го. — Защото ще е цяло чудо, ако се справим.

ГЛАВА 37

Тичам надолу по бетонните стъпала. Започва да ми се гади. Не обичам да съм толкова дълбоко под земята. Главата ми пулсира. Губя равновесие. Първоначално си мислех, че се дължи на еднообразното спускане. Колкото повече приближавам до последното ниво обаче, толкова по-ясно си давам сметка, че причината е разяждащият страх от това, което ме очаква най-долу. Минавам пред врата, на която пише В-5, и се питам, дали ще се получи. Всичко зависи от нея.

Стълбата завършва с метална врата, на която с оранжево е написано В-6. Отварям я и излизам на най-ниското ниво на подземния паркинг. Наоколо има десетки паркирани коли. Озъртам се, за да видя, дали вече е дошла. Ако се съди по тишината, аз съм първи.

Въздухът е тебеширен и неприятен за дишане, но като място за среща, паркингът е идеален. Съвсем близо и същевременно скрит от хорските очи.

Писък на гуми прорязва тишината. Идва от няколко нива по-нагоре, но отеква чак до дъното. С напредването на колата по спиралата, звукът става по-силен. Който и да е това, идва към мен. И шофира като маниак. Веднага изскачам на стълбището и надниквам през прозорчето на вратата. Горскозелен сааб се появява и рязко спира пред едно свободно място. Слиза служителят на паркинга. Най-накрая поемам дъх и избръсвам лицето си с ръкав.

Той изчезва от очите ми и шумът отново започва — писъкът на гуми тръгва от нивото на улицата и се усилва все повече и повече. Тези типове са психопати. От спиралата изскача черен буик, но не отива към местата за паркиране. Заковава пред вратата на стълбището. Както и преди, вратата се отваря. Аха. Това не е просто психопат. Това е моят психопат.

— Чух, че си искал да дойдеш у дома — казва Нора и се усмихва.

Твърде много се забавлява.

— Къде са бодигардовете?

— Не се тревожи... ще минат петнайсет минути, преди да усетят, че ме няма.

— Откъде взе колата?

— От фризьорката на майка ми. Ще продължаваш ли да ме разпитваш или ще започнеш да се държиш мило?

— Съжалявам — казвам аз. — Просто беше доста напе...

— Не е нужно да го казваш. И аз съжалявам. Не биваше да те оставям да си тръгнеш така, въпреки че настояваше.

Прави крачка към мен и разтваря ръце.

Аз вдигам моите и я отблъзвам.

— Какво...

— Нора, нека да оставим това за по-късно. В момента има по-належащи неща.

— Още ли си ядосан заради Саймън? Кълна се, че никога не съм...

— Знам, че никога не си спала със Саймън. И че никога не би ми навредила. — Поглеждам я в очите и добавям. — Вярвам ти, Нора.

Тя ме гледа втренчено, преценява всяка моя дума. Не съм сигурен какво си мисли, но трябва да знае, че нямам избор. Или това, или ще пропея пред полицията. На това място поне, все още владее положението.

Очите ѝ се присвиват и Нора взема своето решение. Естествено, аз нямам никаква представа какво е то.

— Качвай се в колата — проговаря тя накрая.

Без да кажа и дума повече, заобикалям колата и отварям вратата до шофьора.

— Какво правиш?

— Качвам се. Каза да се кача.

— Не, не, не — кара ми се тя. — Физиономията ти е във всички вестници. — Натиска бутон на ключодържателя си и багажникът се отваря. — Този път ще се возиш отзад.

Свит в багажника на колата на Първата фризьорка, аз се опитвам да не обръщам внимание на вонята на влажен килим. За моя радост, има достатъчно интересни неща. Освен кабелите за свещи, които нервно стискам в ръце, има и кутия шах — давам си сметка, че не е

затворена както трябва. Докато Нора изкачва колата по спиралата, отвсякъде ме засипват пешки, коне, турове и офицери. Един от тях се удря в окото ми и пада в дланта ми при рязък десен завой, от който разбирам, че вече сме на Седемнайсета улица.

Обвит в тъмнина, правя опит да проследя мислено движението на колата. Трябва да влезем през Югоизточния портал. Не се опасявам, че може да ме предаде на властите, но съм сигурен, че последното, което иска, е да я хванат с „лошото“ момче. Поне на това разчитам.

Има единайсет начина да се влезе в Белия дом и Старата административна сграда, включително входовете за инвалидни колички. Тези, през които се минава пеша, изискват валиден пропуск и преминаване най-малко през двама униформени служители. Тези, през които се минава с кола, изискват голяма клечка и специално разрешение за паркиране. Аз имам Нора. Предостатъчно.

Шумът на трафика заглъхва и разбирам, че вече сме близо. Колата намалява скоростта. Наближаваме първия пропуск. Очаквам да ни спрат, но не го правят — не знам защо. Сега идва същинския портал. Важно е какво ще стане тук.

Спираме рязко и се плъзвам напред, върху няколко шахматни фигури. Чувам електрическо жужене, когато Нора отваря прозореца. Напрягам слух, за да чуя какво говори униформеният. Вечерта, когато се качихме на покрива, въобще не отвориха багажника. Нещата обаче са се променили през последните двайсет и четири часа. Едва дишам.

— Съжалявам, госпожице Хартсън. Такива са нарежданията. От ФБР поискаха да проверяваме всички коли.

— Само ще взема нещо от майка ми. Връщам се след минута.

— Много съжалявам, госпожице Хартсън, не мога.

— Само секунда.

— Няма значение. Отворете багажника, моля.

— *Стига, Стиви, опасна ли ти се струвам?*

Не флиртувай с него! Тези типове са твърде умни, за да...

Чува се щракване и колата потегля. Нора — едно, пазачи — нула. Вътре сме.

Докато се движим по тясната алея между Белия дом и Старата административна сграда, не мога да преценя дали наоколо има хора, или не. Дори и да няма обаче, винаги може да се появи някой. След малко Нора прави рязък ляв завой, както съм й казал, и свива по

наклонената рампа, под високата арка, която води към първия етаж на сградата. Това място се използва предимно за товарене и разтоварване и е доста добре скрито. Колата се изравнява и разбирам, че сме стигнали. Нора изключва двигателя и затръшва вратата. Следва потрудната част.

Трябва да прецени момента много добре. Въпреки че по права линия арката води към вътрешния двор, от двете ѝ страни има стъклени врати, през които се влиза в сградата и през тях доста често минават хора. За да не ме види никой, Нора трябва да се увери, че в коридорите няма никой.

Аз бавно се обръщам по корем и внимателно заемам изходна позиция. Мускулите ми са напрегнати. Ще изскоча веднага, щом капакът се отвори. Отмахвам непохватно кабелите и шахматните фигури — не бива да ми пречат. Не чувам нищо, но тя не идва при мен. Вероятно наоколо има хора. Това е единствената причина да се бави. Секундите се превръщат в цяла минута и пръстите ми започват нервно да чоплят килима.

Опитвам да се надигна на лакти, но мястото е твърде малко. Тъмно е. Като в ковчег. Стените на багажника започват да се приближават. Тишината е убийствена. Сдържам дъха си и се слушвам. Чуването на изгасения двигател. Шумоленето на дрехите ми по килимчето на пода. Някъде в далечината чувам врата на кола. Там ли е Нора? Тръгнала ли си е? Облизвам малка капчица пот от горната си устна и усещам, че ме обзема страх. Би могла да е навсякъде. В Резиденцията. В Овалния кабинет. Нужна ѝ е само малко преднина, за да ме хвърли на вълците. Отвън чувам стъпки. На няколко души. Спират. Чакат. Там, вън. За мен. По дяволите!

Капакът на багажника се отваря и дневната светлина ме заслепява. Вдигам ръка, за да предпазя очите си. Поглеждам. Очаквам да видя агенти на ФБР. Виждам само Нора.

— Да вървим — казва тя и ми маха да излизам. Улавя сакото ми за раменете и ме тегли.

Оглеждам се. Няма жива душа.

— Съжалявам за забавянето — добавя. — Имаше няколко души в коридора.

Затваря багажника, а аз си поемам дъх. После бърка в яката на блузата си и вади метална верижка, с ламинирана плочка, на която има

голяма бяла буква А. Дават такива на външните хора, които имат уговорена среща с някого. Моята алена буква. Слагам си я. Сега съм посетител. Напълно невидим. Без да губя време, хуквам към автоматичната врата вляво. Стъпвам на изтривалката пред нея и тя се отваря. Влизам. Нора ме следва по петите.

— Значи всичко е наред? — пита ме, когато спираме в коридора.

— Предполагам.

— Сигурен ли си, че не ти трябва нищо повече?

Клатя глава.

— Мисля, че ще се справя.

— В твоя кабинет ли ще се видим?

— Какво?

— Нали това е планът? Ще се върна, за да се оправя със Сикрет Сървис, после ще се видим в кабинета ти.

— Да, това е планът — казвам и се мъча да говоря спокойно.

Обръщам се. Вече не мога да я погледна в очите. По-добре да вървя.

— Сигурен ли си, че не искаш да ми кажеш какво търсиш?

— Не знам дали е разумно да разговаряме тук.

— Да, прав си. — Оглежда пустия коридор — Някой може да ни чуе.

Кимвам.

— Късмет — пожелава ми тя и улавя ръката ми.

Пръстите ни се сплитат. Нора ме притегля към себе си и ме целува. Отварям уста и се наслаждавам на вкуса и за последен път. Канела с привкус на бренди. Улавя ме за тила, ноктите ѝ се забиват в кожата ми. Гърдите и се притискат към ребрата ми. Светът за миг престава да съществува. Още веднъж си припомням защо Нора Хартсън е толкова неустоима.

Най-накрая се отдръпва и бърше очите си. Треперещите ѝ устни са леко разтворени. Тя притеснено прибира кичур коса зад ухото си. На челото ѝ се появява мека бръчка. Лицето ѝ изглежда тревожно, като в нощта, когато ни спряха полицаите. Бори се със сълзите.

— Добре ли си? — питам я.

— Кажи ми, че ми вярваш.

— Нора, аз...

— Кажи ми го — моли тя. Една сълза се отронва и се стича надолу по лицето ѝ. — Моля те. Майкъл. Само произнеси думите.

Улавям ръката ѝ.

— Винаги съм ти вярвал.

Тя се усмихва през сълзи.

— Благодаря ти. — Избърсва очите си, изправя рамене и отново слага маската си. — Часовникът тиктака, красавецо. Значи ще се видим в кабинета ти?

— Натам съм тръгнал — казвам и гласът ми секва.

Тя целува дланта си и я залепва за бузата ми.

— Престани да се тревожиш. Всичко ще се уреди.

Без да каже и дума повече, Нора се качва в колата и се спуска по рампата.

Аз хуквам по коридора. Не се обръщай — това няма да помогне.

Пътят до кабинета ми е чист, но веднага, щом Нора тръгва, аз свивам вляво, после тръгвам надолу по стълбите. Стомахът ми ме свива за това, че я лъжа, но ако ѝ бях казал истината, никога нямаше да ме вкара в сградата.

Спускам се в сутерена. Таванът става по-нисък, стълбището се стеснява, аз започвам да се обливам в пот. Тук няма климатици и прозорци, така че температурата е поне с петнайсет градуса по-висока от останалата част на сградата.

Продължавам нататък по прогнилия бетонен под на горещото като сауна помещение, свалям сакото си, навивам ръкавите на ризата. Трябва да се навеждам, за да не ударя главата си в тръбите и кабелите, увиснали на тавана, но това не ме бави. Не и когато съм толкова близо.

Когато Карълайн умря, важните документи бяха прибрани от ФБР. Всичко останало беше прибрано тук, в стая 18, една от многото, използвани от управление „Архив“. Като бюрократични стожери на изпълнителната власт, тези хора описват всеки документ, произведен от администрацията. Всички казват, че тази работа е кошмар.

Натискам дръжката на вратата и влизам. Веднага се убеждавам, че управлението напълно отговаря на репутацията си. От пода до тавана стаята е пълна с картонени кутии.

Тръгвам в картонената катакомба, към вътрешността на помещението. Кутиите сякаш нямат край. На всяка от тях е написано името на съответния служител. Андерсън, Ардън, Августино...

Следвам азбучния ред. Трябва да е някъде по средата. Зад гърба си чувам, че вратата се отваря, флуоресцентните лампи се запалват. Вече не съм сам.

— Кой е тук? — пролайва мъжки глас, някъде между кутиите.

Обръщам се рязко.

— Какво правиш тук?

— Аз... — Отварям уста, но не се чува никакъв звук.

— Имаш три секунди да ми кажеш дали има причина да не вдигна телефона, за да повикам охраната. И не ми пробутвай глупости от рода на това, че си се загубил или нещо още по-обидно.

Виждам големите мустаци и го познавам — това е Ал Рудъл. Истински джентълмен от Юга, който отказва да се занимава със сътрудници от ниските нива. Ал е известен с любовта си към жените и омразата си към адвокатите. Когато се налагаше да изискаме документи от архива, правехме всичко възможно на формуляра да фигурира подписа на някоя жена, по възможност по-високо в йерархията.

Предвид факта, че не се познаваме лично и Y хромозомата, присъстваща в гените ми, си давам сметка, че ще ме изгони от стаята. За щастие обаче, знам слабите му места.

— Всичко е наред — казва Пам и се появява иззад гърба му. — Той е с мен.

ГЛАВА 38

След десет минути с Пам клечим в дъното на стаята, а около нас са пръснати папките на Карълайн. Беше се наложило доста да убеждаваме Ал да ни остави на мира, въпреки че Пам е новият пазач на папките. В края на краищата, нямаше как да спори и си тръгна — папките са част от работата на Пам.

— Благодаря ти още веднъж — казвам и вдигам поглед.

— Няма защо — отвръща Пам студено и отказва да ме погледне в очите.

Има право да е ядосана. Рискува да я уволнят, ако ни хванат.

— Наистина, Пам. Не бих могъл...

— Майкъл, смятам, че са те измамили и това е единствената причина да правя това. Всичко друго е във въображението ти.

Извързвам лице и мълча.

Пред мен са остатъците от работата на Карълайн през последните три години. Документите по същество си приличат — купища докладни за прикриване на задника, разпратени уведомления. Нищо от това не е променило света. Чисто и просто хабене на хартия. Продължавам да прелиствам и не виждам нищо по-различно. Папка след папка, страница след страница. Избърсвам челото си и бутвам кутията настрана.

— Няма да стане — поклащам глава притеснено.

— Какво имаш предвид?

— Ако гледам всичко, лист по лист, ще ми трябва цяла вечност. Ал няма да ни остави повече от петнайсет минути. Каквото и да каза, струва ми се разбра, че нещо не е наред.

— Някаква друга идея?

— Къде би го вмъкнала Карълайн, по азбучен ред?

— При мен е на Е. „Етика“.

Поглеждам папките в кутията пред мен. Първата има етикет „Администрация“. Последната е „Брифинги“. Пам вижда, че нужните

букви не са при нея и отваря следващата кутия. Би трябвало да е там, но не откриваме папка „Етика“.

— Може да са я взели от ФБР — казва тя.

— Ако бяха, щяхме да разберем. Трябва да е тук някъде.

Изкушава се да възрази, но знае, че нямам други възможности.

— В коя друга буква може да е?

— Не знам — отвърща Пам. — Може да е навсякъде.

— Ти вземи средата, а аз края на азбуката.

Започвам да отварям кутиите една след друга. Стигам до П. „Публикации“. След това няма нищо.

— Не виждам нищо — обажда се Пам. — Ще започна с...

— Краят го няма!

— Какво?

— Не е тук. Това не са всички кутии!

— Майкъл, успокой се.

Отивам до мястото, откъдето взехме кутиите на Карълайн. Оглеждам всичко наоколо. Ръцете ми треперят. Палмър... Пърсили... Поригоу... Няма Карълайн Пенцлър.

— Къде другаде могат да бъдат? — питам разтревожено.

— Нямам представа. Хранилища има навсякъде. — Трябва да знам къде, Пам. „Навсякъде“ е доста общо понятие.

— Не знам. Може би на тавана.

— Какъв таван?

— На петия етаж. Над Стаята на индианските договори. Ал веднъж спомена, че слагали там каквото не може да се побере долу. — Дава си сметка, че само двамата може и да не се справим и добавя: — Може би трябва да се обадиш на Трей?

— Не мога. Той трябва да задържа Нора в кабинета ми. Ти би ли могла да...

— Ще прегледам тези тук — казва Пам, сякаш чете мислите ми.

— Ти се качи горе. Извикай ме, ако ти трябва помощ.

— Благодаря ти, Пам. Много си добра.

— Да, да — отвърща тя. — И аз те обичам.

Замръзвам на място.

— Какво каза?

— Да, да...

— А после?

— Веднага ще дотичам.

Вглеждам се в проникателните ѝ очи. Търся нещо различно. Не се появява.

— Веднага ще дотичам — повтарям аз. — И аз така си помислих.

Тръгвам към вратата и поглеждам още веднъж приятелката си, през рамо. Тя вече търси в следващата кутия.

Излизам в коридора, навеждам глава и тръгвам към изхода, покрай, както се надявам, група чистачи, които носят кофи и парцали. Няма да рискувам. Ако ме видят, всичко отива по дяволите. Продължавам напред, под тръбите и кабелите. Подминавам две стълбища, които водят към оживени коридори, и удрям спирачки пред сервизния асансьор. Знам, че тук няма да срещна колеги — никой в Белия дом не може и да си помисли да падне толкова ниско.

Докато чакам, оглеждам горещия коридор. Сигурно има трийсет градуса. Ризата ми е напоена с пот, най-лошото е, че съм на открито. Ако дойде някой, просто няма къде да се скрия. Може би трябва да вляза в някоя стаичка... поне докато дойде асансьорът. Оглеждам се пак, за да видя дали няма... По дяволите! Как не го видях! Точно срещу асансьора има бяла табела, на която пише: „Стая 072, СС/УО“. Сикрет Сървис, Униформен отдел. Застанал съм точно пред тях!

Вдигам глава към тавана, за да видя камерата. Това е Сикрет Сървис — трябва да е някъде там. Не я виждам и пак се обръщам към асансьора. Може би никой не ме наблюдава. След като досега не са се появили, шансовете ми са добри.

Натискам пак бутона за повикване. Индикаторът показва, че е на първия етаж. Още трийсет секунди — не ми трябва повече. Зад гърба си чувам най-зловещото скърцане. Обръщам се и виждам, че дръжката на вратата се завърта. Някой ще излезе. Чува се звънеца на асансьора. Пристигнал е, но вратите не се отварят. Зад гърба ми вече скърцат пантите. Поглеждам бързо и виждам униформен агент, който излиза от стаята. Когато асансьорът най-накрая се отваря, той е зад мен. Ако иска, може да протегне ръка и да ме хване. Тръгвам напред и се моля да не ме последва в кабината. Докато вратите не се затворят, той може да протегне ръка и да ме задържи. Не се обръщам с лице към него и чакам. Нервите ми ще се скъсат. Най-накрая вратите се затварят.

Оставам сам в ръждясалия сервизен асансьор и натискам бутона за последния етаж — 5. Облягам се на мръсната стена. На всеки етаж нервите ми се опъват малко повече, но стигам до целта си, без да спра никъде. Направо най-горе. Понякога втората класа има преимущества.

Вратите на асансьора се отварят и излизам в коридора на последния етаж на Старата административна сграда. В далечния край виждам два костюма, но иначе всичко е наред. Веднага тръгвам към вратата до Стаята на индианските договори. За разлика от повечето врати в сградата, на тази не пише нищо. И е отключена.

— Има ли някой? — питам и отварям вратата. Тишина. Стаята е тъмна. Влизам и виждам, че дори не е стая. Това е малко килерче, с метална стълба на едната стена. Към тавана. Слагам крака си на първото стъпало колебливо. Във всяка сграда с петстотин стаи, винаги има помещения, които сякаш са извън границите. Това килерче е едно от тях.

Улавям се за металната подпора и усещам праха под дланта си. Липсата на климатична инсталация наистина е кошмар. Мислех си, че долу се потя, но тук... И колкото повече се изкачвам, толкова по-горещо става. Всяко вдъшване е като глътка гореща супа.

Най-горе към стълбата са завързани два изпуснали въздуха си балона с Мечо Пух и надпис „Честит рожден ден“. Някой си е устройвал тук частно парти. Най-накрая се изкачвам и оглеждам дългото, правоъгълно таванско помещение. Висок, наклонен покрив, дървената конструкция се вижда. Светлината влиза през няколко капандури и малки прозорчета. Пълно е с вехтории. Изпочупени бюра в единия ъгъл, купчина столове в другия и нещо, което прилича на плувен басейн в средата. Приближавам и виждам, че това всъщност е стъклописът от тавана на стаята долу. Ограден е с висок до кръста метален парапет. Влизал съм в тази стая — една от най-красивите в Белия дом. Виждам очертанятията ѝ през стъклото. Мраморните стени. Орнаментите на пода. Всъщност там долу се запознах с Нора. Сега съм точно отгоре. Нейният таван е мой под.

Влизам още по-навътре и най-накрая откривам каквото търся — в далечния ляв ъгъл има поне петдесет кутии с папки. Най-отпред са тези, които ми трябват. Карълайн Пенцлър. Стомахът ми се свива.

Грабвам първата кутия и вадя папките. Отварям най-горната. „Формуляри“. Последният е с дата 28 август — седмица преди смъртта

на Карълайн. Искане, адресирано до Службата по сигурността на Белия дом, за досиетата във ФБР на „следните лица“. Най-горе пише „Майкъл Гарик“.

Не е кой знае каква новина — знам, че е изисквала досието ми, видях го на бюрото ѝ. Въпреки всичко се чувствам странно, когато виждам името си, написано черно на бяло. Всичко, което се случи... всъщност, това тук е началото.

Колкото и безскрупулна да е била Карълайн, колкото и хора да е изнудвала, тя е била наясно, че не може да получи никакво досие от ФБР, без да попълни формуляр. Вероятно не е смятала, че е кой знае какво — като служител, който се занимава с етиката в Белия дом, би могла да мотивира подобно искане по стотици начини. А ако някой все пак реши да използва формуляра за доказателство... не би могъл. Всеки има своите грехове. Така че, следата остава, но какво от това?

Върху бюрото на Карълайн имаше петнайсет папки, така че поглеждам следващия формуляр. Рик Фъргюсън. Гари Сюърд. Дватамата, за които Нора ми каза в началото. С мен, ставаме трима. Остават дванайсет. Следващите осем са назначения на президента. Ставаме единайсет. Досието на Пам е било изискано малко по-рано. Дванайсет. Тринайсет и четиринайсет са съдии — хора, за които никога не съм чувал. Остава само още един. Обръщам следващия формуляр и поглеждам. Очаквам да видя Саймън. Наистина, името му е вписано. Но не е само то. Има още едно име.

Очите ми се разширяват. Не мога да повярвам. Клеча над кутията, листът в ръката ми трепери. Саймън се оказва прав в едно — разбрал съм всичко наопаки. Заради това се стъписа, когато го попитах за Нора. И затова алибито му беше непоклатимо. През цялото време... съм се заблуждавал. Вон улучи десетката. Нора *наистина* се е чукала със старец. Но не този, с когото си мислех.

Карълайн е поискала още едно, шестнайсетото досие. То е било взето от бюрото ѝ. Убиецът го е взел. И Аденауер не е разбрал, че е било там. Затова не са го и заподозрели. Препрочитам името за десети път, най-спокойният сред нас, Лорънс Лам.

Изведнъж ми се повдига. В стомаха ми се появява празнина. Папката пада на пода. Не мога да повярвам! Не може да бъде! И въпреки всичко... заради това аз... И той...

Затварям очи и стискам зъби. Знаел е, че ще се вържа. Просто е трябвало да ме пусне в по-горния кръг и да ми покаже няколко привилегии, Фъч пред Овалния кабинет. Брифинг с президента. Перспективата за издигане. Лам е знаел, че ще излижа и последната капчица. Включително и Нора. Това е черешката на тортата. И колкото повече разчитам на него, толкова повече намалява вероятността сам да проуча нещата. Не му е било нужно нищо повече. Освен да му се доверя сляпо.

Все още клеча и все още се мъча да асимилирам случилото се. Затова Нора ме заведе при него. Дадох ми имената на заподозрените. Приех ги, без да се усъмня. Ако не беше Вон, никога не бих се досетил. Има само един проблем — всичко се нарежда някак прекалено лесно. Архивът, папката, която е най-отгоре, в първата кутия... не мога да го определя точно, но имам чувството, че някой... като че ли някой иска да ми помогне.

— Никога не бих ти навредила, Майкъл — чувам шепот зад гърба си.

Обръщам се и я виждам. Нора.

— Какво е това? Поредната удобна лъжа? Поредното лъжливо извинение?

Пристъпва към мен.

— Не бих те излъгала — казва. — Вече не.

— *Вече не?* И това трябва да ме накара да се почувствам по-добре? Досега ми наговори стотици лъжи, но от сега нататък...

— Нямаше лъжи.

— Нора! Лъгала си ме за всичко!

— Не съм...

— ПРЕСТАНИ ДА ЛЪЖЕШ!

— Защо си...

— Защо съм какво? Изумен? Бесен? Отчаян? Съсипан? СПОРЕД ТЕБ ЗАЩО, НОРА? Онази вечер, когато се отървахме от агентите, ти си знаела много добре какво правиш! Знаела си, че Саймън ще отиде в онзи бар, че ще отиде да остави парите!

— Не...

— *Знаела си*, Нора. Знаела си! След това е било достатъчно да се разположиш удобно и да следиш какво става. Проследяваме го.

Оставяш десет хиляди в колата ми. На следващия ден, когато Карълайн умира, имаш готова жертва.

— Майкъл...

— Дори не го отричаш! Трей беше прав. Затова си взела парите! За да ги подхвърлиш в колата ми. Това е било достатъчно.

За първи път не се съпротивлява.

Поемам дъх.

— Сигурно наистина си се изплашила, когато ченгетата ни спряха. Беше се отървала от Сикрет Сървис, но се появиха свидетели.

— Не е само това... — шепне тя.

— О, да, разбира се! Когато казах на ченгето, че парите са мои, установи, че съм първият, който се е отнесъл добре с теб. Как го каза? Хората не се отнасят с теб добре? Е. не се обиждай, но сега разбирам защо. Сибила!

— Не искаш да кажеш това, нали? — Слага ръка на рамото ми.

— Не ме пипай, по дяволите! — крещя и бутам ръката ѝ. — Не разбираш ли? Бях на твоя страна. Направих се, че няма наркотици. Не обръщах внимание на слуховете. Заведох те при баща си, за бога! Обичах те. Нора! Имаш ли някаква представа какво означава това? — Не мога да се сдържа. Започвам да хълцам.

Тя ме поглежда с най-тъжните очи, които някога съм виждал.

— И аз те обичам.

Клатя глава. Твърде малко. Твърде късно.

— Ще ми кажеш ли поне *защо*?

Мълчи.

— Зададох ти въпрос, Нора. Защо го направи? — Раменете ми се тресат. — Кажи ми! Влюбена ли си в него?

— Не! — Гласът ѝ се пропуква.

— Тогава защо спиш с него?

— Майкъл...

— Не увъртай! Кажи ми защо!

— Няма да разбереш.

— Това е секс, Нора. Има само две причини да го правиш. Или си влюбена, или...

— Положението не е толкова про...

— Или си ненаситна.

— Няма нищо общо с теб.

— ... Отчаяна...

— Престани. Майкъл.

— ... Отегчена...

— Моля те, престани!

— ... Или е против волята ти.

Нора млъква.

Боже мой!

Тя слага ръце на гърдите си и навежда глава.

— Той...

Вдига очи за миг и виждам сълзите, които се стичат по лицето ѝ.

— Блудствал е с теб?

Извърща лице.

Стомахът ми се свива на топка. Не знам дали е гняв, или болка.

Знам само, че боли.

— Кога стана това?

— Ти не разби...

— Не е станало само веднъж, така ли?

— Моля те. Майкъл! Не прави това.

— Не — казвам твърдо. — Имаш нужда точно от това.

— Не е както си мислиш. Това е само от...

— Само? От колко време продължава?

Пак мълчи. В ъгъла проскързва дъска. Тя е забила поглед в пода.

Гласът ѝ е тънък.

— Откакто навърших единайсет.

— О... Боже! Нора!

— Моля те! Моля те не казвай на никого — умолява ме. —

Майкъл. — Сълзите рукват. Обилно. — Аз... трябва да... нямам пари...

— Какво искаш да кажеш? Какви пари?

Диша тежко, хълца.

— За наркотиците. Заради тях!

Изведнъж ми причернява. Това перверзно, гадно копеле!

Подхранва зависимостта ѝ от дрогата, в замяна срещу...

— Майкъл, моля те, обещавай, че няма да кажеш нищо. Моля те!

Не мога да понасям да ме моли така. Плаче безутешно, увила ръце около тялото си, стои пред мен, в какавидата, която си е направила сама, и се страхува да протегне ръка навън...

Още когато се запознах с нея, видях една от страните на Нора Хартсън, които никога не би показала пред хората. Приятелка и лъжкиня, побъркана и влюбена. Отегчено богаташко хлапе, безстрашна и дръзка хазартна душа и дори, за кратко — съвършената племенница. Виждам съм я като всичко това. Но и през ум не ми е минавало, че е жертва.

— Съжалявам — вика тя и се отпуска в ръцете ми. — Толкова съжалявам!

— Всичко е наред — казвам ѝ и разтривам гърба ѝ. — Всичко ще се оправи.

Само че и двамата знаем, че не е така. Лорънс Лам е опустошил живота ѝ. Ако някой открадне детството ти, няма начин да си го върнеш.

Правя същото, което понякога правя с баща ми — тя няма нужда от думи. Има нужда от успокояване.

— Т-ти трябва да... — започва Нора, заровила лице в рамото ми. — Трябва да се махнеш оттук. Той ще дойде. Нямаше как да не му кажа. Всеки момент ще бъде тук.

— Кой?

Чувам стъпките и се обръщам. Отговорът долита от дъното на таванското помещение.

— Махни се от нея, Майкъл — казва Лорънс Лам. — Вече направи достатъчно.

ГЛАВА 39

Нора чува гласа му и мускулите на гърба ѝ се стягат. Най-напред решавам, че е гняв. Не е. Това е страх.

Като дете, което са хванали да краде от чантата на майка си. Нора се отдръпва от мен и бърше лицето си. Светкавично. Като че ли нищо не се е случило.

Обръщам се към Лам и се питам защо се страхува толкова от него.

— Опитвах да го спра — обажда се плахо Нора, — но той...

— Млъкни — прекъсва я Лам.

— Чичо Лари, ти не раз... аз...

— Ти си лъжкиня — казва той ниско, монотонно и тръгва към нея. Елегантният костюм подчертава раменете му. Движи се като пантера. Бавно, уверено. Леденосините му очи пронизват Нора. Колкото повече я приближава, толкова повече тя се свива.

— Не я докосвай — предупреждавам.

Той не спира. Отива към нея. Не вижда нищо друго.

Нора изтичва до папките, сочи отворената кутия. Цялата се тресе.

— В-в-виждаш ли... тук е... както ти казах...

Той насочва към нея издължен показалец, с безупречно оформен нокът.

— Нора! — просъсква.

Тя млъква. Замира.

Лам протяга ръка, хваща я за гърлото и поглежда надолу, към папките. Нора отпуска ръце като парцалена кукла. Краката ѝ треперят. Едва стои изправена.

Само при вида на всичко това, имам чувството, че съм парализиран.

— Махни се от нея!

Дори не ме поглежда. Погледът му е прикован в нея. Нора прави опит да се освободи, но той я стиска още по-здраво.

— Помниш ли какво ти казах за съпротивата?

Тя отново се отпуска. Навела е глава, не иска да ме погледне. Лам навежда очи към пода и пуска тънката си усмивка. Доволната му физиономия ми казва всичко — видял е документите. Знае какво съм открил. Бърка в джоба си и вади сребърна запалка „Зипо“, с президентския печат.

— Вземи я — казва на Нора. Тя стои като замръзнала.

— *Вземи я!* — крещи Лам и натиква запалката в ръката ѝ. — Слушай ме, когато ти говоря! Искаш ли да си нещастна? Това ли искаш?

Достатъчно. Стига мелодрами. Втурвам се към тях.

— Казах да я ос...

Лам се обръща и вади пистолет. Малък. Насочва го към мен.

— Какво каза? — пита.

Заковавам се на място и вдигам ръце.

— Точно така.

Нора продължава да се тресе. И за първи път, откакто дойде Лам, ме поглежда.

Той сграбчва брадичката ѝ и завърта лицето ѝ към себе си.

— С кого разговаряш? С мен или с него? — След това пак я стисва за гърлото и шепне в ухото ѝ: — Помниш ли какво ми каза? Е, време е да изпълниш обещанието си. — Ръката му се плъзва към рамото ѝ. Натиска надолу, за да я принуди да падне на колене. Краката ѝ се огъват, но поне оказва съпротива.

— Не му се подчинявай, Нора! — крещя.

— Последно предупреждение — изръмжава Лам и пак насочва пистолета към мен. Обръща се към Нора и се уверява, че гледам. Стиска я за гърлото и опира пистолета в устата ѝ. — Искаш да ти се ядосам ли? Това ли искаш? — Натиска пистолета още по-силно, тя клати отрицателно глава. Цевта на пистолета се удря в зъбите ѝ. Коленете ѝ се огъват. — Нора... моля те... това съм аз... можем да оправим нещата... всичко ще бъде както преди.

Нора вдига поглед към него и бавно оставя пистолета да проникне между устните ѝ. По бузите ѝ се стичат сълзи. Лам се усмихва. Нора е сломена. Едно леко бутване я сваля на колене.

Отпуска се до разхвърляните папки. Лам се отдръпва и я оставя сама на пода.

— Знаеш какво да правиш — казва той.

Нора поглежда запалката в ръката си, после папките.

— Това е шансът ти — добавя Лам. — Възползвай се.

— Не го слушай! — викам аз.

Без предупреждение Лам се извърта към мен и стреля. Пистолетът просъсква приглушено, нещо ме ужилва по рамото. Замахвам с ръка към мястото, като че ли искам да убия комар. Когато вдигам ръката си, виждам, че е покрита с кръв. Топла. Ужасно топла. И лепкава. Без да мисля, мушкам пръст в раната. Потъва до нокътя. Тогава за първи път усещам болката. Остра. Като че ли в рамото ми е забита дебела игла. Пулсира в ръката ми като електричество. Прострелял ме е.

— Видя ли какво ме принуди да направя? — обръща се Лам към Нора. — Казах ти вече. Ако се разчуе, всичко ще се срути.

Искам да изкрещя, но не мога.

— Не му позволявай да те заблуди — добавя Лам. — Попитай се кое е правилното решение. Бих ли те изложил на риск? Бих ли направил нещо, с което да навредя на семейството ти?

Нора го гледа с празен поглед и виждам, че е объркана. Болката в рамото ми става непоносима.

Лам сочи запалката.

— Не мога да го направя без теб, Нора. Само ти можеш да поправиш положението. Заради нас. Всичко това е заради нас.

Тя поглежда запалката през сълзи.

Гласът на Лам е леден и равен.

— В ръцете ти е, скъпа. Само в твоите ръце. Ако не го направиш сега, ще ни вземат всичко. Всичко, Нора. Това ли искаш? За това ли работихме?

Отговаря му шепнешком:

— Не.

Нора отваря капака на запалката и я пали. За момент се вглежда в пламъка, който трепери в ръката ѝ.

— Изпълни обещанието си — нарежда Лам през зъби.

— Недей! — викам аз.

Твърде късно е. Тя взема папката и бавно я приближава към пламъка.

— Нора, не си длъжна да... — Преди да довърша, тя поднася ъгъла на папката към запалката. Тънката хартия се запалва лесно и след миг целият ъгъл пламва като факел... Само че... Папката с формулярите беше дебела поне три сантиметра. Тази...

Нора ме стрелва с очи и с едно движение запраща пламналата папка право към Лам. Огънят го удря в гърдите и навсякъде се разлетяват горящи листове. Връзката и сакото му прихващат огъня. Гаснат почти веднага. Корицата на папката пада близо до парапета около стъклописа. В краката ми. Аз все още съм на пода, но ако се протегна... Бих могъл... Ето. Пренебрегвам болката в рамото, гася огъня и прочитам етикета. „Радиообръщения“.

Поглеждам към Нора. Все така разплакана, тя вече се е втурнала към Лам.

— Шибано гадно копеле! — пици и ноктите ѝ се забиват дълбоко в бузата му. — Ще те убия! Разбираш ли, пиявицо гнусна? Ще те убия!

Прилича на побесняло животно. Опитва се да преглътне сълзите, но не може. Сграбчва го за косата и го удря по ухото. След това вдига брадичката му и го цапардосва по адамовата ябълка. Продължава да размахва ръце, търси слабите му места.

Както винаги обаче, стига твърде далеч. Поглежда надолу и си дава сметка, че той продължава да стиска пистолета.

Улавям се за парапета и правя опит да се изправя.

— Нора, недей?

Не ме чува. Пуска косата на Лам и посяга към оръжието. Това време му е достатъчно. Замахва и цевта на пистолета я удря отстрани по главата.

— Как смееш да ме докоснеш — реве той, изпаднал в бяс. — Аз те отгледах! Не баща ти! Аз!

Дръпва я към себе си и удря отново.

— Нора! — крещя. Тя пада на пода. Пристъпвам към нея.

— Не мърдай! — заплашва Лам. Вдига пистолета и го насочва ту към мен, ту към нея. — Ще я убия — предупреждава. — Ако я докоснеш още веднъж, ще я убия.

Ризата му отпред е обгоряла, от драскотината на бузата му тече кръв. Поглеждам ледените му сини очи и си давам сметка, че не се шегува.

— Лари, не бива да...

— Мълчи! — вика той. — Зависи от нея.

Нора есе още е на пода, опитва се да се отърси от удара. Дясното ѝ око започва да се подува.

— Добре ли си? — пита я.

— Пукни! Гнусен задник! — крещи тя и бърше уста с опакото на ръката си.

— Все още не е късно — казва Лари, почти възбуден. — Все още можем да поправим нещата. Както казах. Ако го спрем, ставаме герои. Можем да го направим, Нора. Можем! Само кажи думичките. Само това искам, скъпа. Кажи ми, че не съм сам.

Кимвам ѝ да влезе в играта. Дори не ме поглежда. Подсмърча за последен път и сълзите изчезват. Очите ѝ прогарят дупки във физиономията на Лам. Облизва устни. Усеща вкуса на свободата. Нора Хартсън иска да се отърве.

Правя още един опит да привлече вниманието ѝ, но тя се обръща с гръб. Това е между тях. Не засяга мен.

— Можем да го направим, Нора — настоява Лам. — Ще бъде както преди. Нашата тайна.

Нора гледа втренчено приятеля на семейството си и мълчи. Опитва да го прикрие, но събитията започват да вземат своето. Виждам го. Задъхана е. Много лесно би могла да се откаже. Да обвини мен за всичко. Докосва подутото си око, търси решение. След миг показва среден пръст, точно пред лицето си.

— Пукни! Гори в ада! — изръмжава.

Лицето на Лам — устните, очите, скулите — помръква. Очаквам да изпадне в бяс. Той обаче мълчи. Странен е. Стиска зъби. Пронизващ поглед. Мога да се закълна, че таванът е станал по-хладен.

— Съжалявам, че мислиш така — казва той след миг, без следа от чувство в гласа. — Все пак искам да ти благодаря, Нора. Ти улесни решението ми.

Без дума повече, насочва пистолета към мен.

— МАЙКЪЛ! — изпищява Нора и се втурва напред.

Пистолетът на Лам започва да се движи хоризонтално. Едва осъзнавам какво се случва. Проследявам с поглед цевта. Целият свят изведнъж спира. Виждам как Нора приближава към мен. Точно над главата ѝ има мигаща флуоресцентна лампа, на пода се търкаля

захвърлена пластмасова вилица. Отеква приглушен изстрел, точно когато тя залита и пада в ръцете ми. Опитвам се да я хвана. Втори изстрел. Трети. Четвърти.

Куршумите я удрят в гърба. Главата и се отмята назад. Веднъж. Два пъти. И пак, и пак. И двамата залитаме от попаденията, спира ни парапетата на стъклописа.

— Нори! — крещи Лам и сваля пистолета.

Почти не го забелязвам.

— Нора... добре ли си?

— М-мисля, че да — шепне тя и се мъчи да надигне глава. От носа и устата ѝ потича кръв. — Лошо ли е? — пита ме, когато вижда изражението ми.

Клатя глава и се боря със сълзите, които напират в очите ми.

— Н-не. Ще се оправяш — запъвам.

Отпуска се в ръцете ми и на устните и се появява едва доловима усмивка.

— Добре.

Опитва се да каже още нещо, но не успява. Придържам главата ѝ. Кашля и капчици кръв пръскат ризата ми.

Лам стои там, където беше. Целият трепери.

— Тя... тя...

Пак поглеждам надолу. Не мога да мисля.

— Нора... Нора... *Нора!* — Лежи в ръцете ми напълно отпусната, но въпреки всичко успява да отвори очи и да ме погледне. — Обичам те, Нора.

Очите ѝ помръкват. Не съм сигурен, че ме чува.

— Майкъл...

— Да? — Навеждам се по-близо до нея.

Шепне съвсем тихо, едва я чувам. Диша с усилие.

— Аз...

Тялото ѝ се напруга и думите секват. Затварям очи...

Направи го заради мен. Единствено заради мен.

За да може да диша по-лесно, спускам тялото ѝ на пода. Внимателно.

— Д-д-о-бре ли е? — чувам вик.

Вдигам поглед и юмруците ми се свиват. Пред очите ми е Лорънс Лам. Стои на същото място, като парализиран. Пистолетът виси на

показалеца му. Челюстта му е увиснала. Изглежда потресен, сякаш целият свят току-що се е изпарил. Погледите ни се срещат и на челото му се появява гневна бръчка.

— *Ти я уби!* — изръмжава.

В гърдите ми изригва вулкан от ярост. Връхлитам върху него. Опитва се да вдигне пистолета, но вече е късно. Здравото ми рамо се забива в гърдите му, блъсвам го в стената. Пистолетът пада.

Блъсвам го пак, забивам юмрук в корема му. Той замахва и ме удря по челюстта, само че вече не усещам болка.

— Мислиш, че ще ми направиш нещо? — кресця и юмрукът ми се стоварва върху физиономията му. Продължавам да блъскам драскотината, която му направи Нора. Пак. И пак. И пак.

Лам си дава сметка, че няма шансове срещу мен. Аз съм два пъти по-млад. Той е стар, много по-бавен. Разбира, че е в капан. Измъква се и отива към средата. Погледът му трескаво търси оръжието. Не го открива. Непоклатимата самоувереност вече я няма. Има вид на човек, който всеки момент ще изпадне в паника. Лицето му е окървавено.

— Никога не те е обичала — ръмжи Лам и слага ръка на бузата си.

Опитва се да отвлече вниманието ми. Няма да мине. Вдигам ръка и го удрям по челюстта.

— Дори не те избра. Щеше да тръгне и с Пам, ако ѝ бях казал.

Затварям устата му с удар. После в корема. И гърдите. Искам да млъкне. Свива се и отстъпва назад към парапета. Знам, че е време да престана, но почти безжизненото тяло на Нора е съвсем близо... Локвата кръв на пода около нея става по-голяма. Това ми стига. В последния удар влагам цялата си сила. Лам полита назад.

Удря се в парапета, губи равновесие и пада от другата страна, върху дебелото стъкло. Затварям очи. Очаквам да чуя хрущене на счупено стъкло, но долавям само меко тупване. Вдигам очи. Лам лежи по гръб в средата на голямото стъклено цвете. Не се е счупило. Големият кристален полилей, точно под него, се люлее от сътресението.

— Хххх — свирят гърдите му. По гърба ми полазват ледени тръпки. И този път ще отърве кожата. Лам се обръща и бавно, внимателно, започва да пълзи към парапета.

Отчаяно се оглеждам, за да открия пистолета. Виждам го — до рамото на Нора. В локвата кръв. Грабвам го и го насочвам към Лам. Той замръзва. Погледите ни се срещат. Изведнъж Лам свива презрително устни. Дръпвам ударника.

— Спести ми мелодрамата, Майкъл. Ако стреляш, никой няма да ти повярва.

— И без това няма да ми повярват. Така поне ще си труп.

— И ще се почувстваш по-добре? Отмъстен за въображаемата си приятелка?

Поглеждам за момент към Нора.

— Майкъл, не ти стиска. Ако ти стискаше, нямаше да изберем теб.

— Вие? Ти я унищожи. Ти си я манипулирал. Тя няма нищо общо с долните ти кроежи.

— Щом така се чувстваш по-добре... Все пак помисли на чие име е регистриран пистолетът... На мое? Приятелят, който се опитва да защити дъщерята на президента? Или на твое. Убиецът, когото трябва да спра.

Ръката ми трепери.

— Не забравяй какво ще стане с баща ти, когато те натикат в затвора.

Един изстрел. Няма нужда от повече.

— Край, Майкъл. Представям си какво ще пише утре в пресата. Гарик убива дъщерята на президента.

Пред очите ми причернява. Насочил съм пистолета към челото му. Точно това е направил с Вон. И обвини мен.

Лам вижда, че се гърча и пуска черна усмивка. Усещам я в стомаха си. Пръстът ми се свива около спусъка. Тялото ми се напруга. Присвивам очи. Там, долу, големият полилей се люлее.

— Лека нощ, Лари — казвам аз и хващам пистолета с две ръце, за да не се клати. Прицелвам се. Усмивката на Лам изчезва. Устата му увисва отворена. Пръстът ми трепери пред спусъка. Мъча се да го свия, но ръката ми трепери все повече... Давам си сметка... не мога. Свалям оръжието бавно.

Лам се смее пресипнало.

— Ето за това те избрахме. Благородният страхливец.

Това ми стига. Вдигам пистолета. Ръката ми и сега трепери, но този път натискам спусъка.

Чувам само щракване. Натискам пак, по-силно. Празен е. Няма патрони. Не мога да повярвам!

Лам се смее. Първо тихо, после по-силно. Запълзява към парапета.

— Не можеш да направиш нищо лошо, дори и когато опитваш.

Вбесен, хвърлям пистолета към него. Лам се дръпва в последния момент. Не го улучва. Удря се в стъклото и се плъзва до другия му край. Чувам единствено гадното кикотене на Лам. Нищо друго. Но... чувам и още нещо.

Започва там, където пистолетът удари стъклото. Леко пукване — като бучка лед, пусната в чаша с топла вода. След това по-силно и продължително. Пукнатината се увеличава.

Лам поглежда назад. Виждаме я почти едновременно. Сега вече пукнатината се движи светкавично, разраства се, заприличва на паяжина.

Той все още е в средата на стъклописа. Обзема го страх, мъчи се да се добере до парапета. Пада първото парче стъкло. После още едно. И още едно. Тежестта на полилея довършва останалото. Политат стотици парчета стъкло. Лам моли да му помогна. Късно е. Не мога да направя нищо и двамата го знаем. Вече не се смее. В очите му се появяват сълзи. Опората под тялото му изчезва. Гравитацията го засмуква.

— Ма-а-а-а-й... — успява да изкрещи.

Пада върху полилея. Ще си спомням кошмарния звук цял живот.

Падат и последните парчета стъкло. Някъде долу започва да пици алармената инсталация. Поглеждам над парапета и виждам тялото на човека, отговорен за всичко. За Карълайн. За Вон. И преди всичко за Нора.

Някъде зад себе си чувам тих стон. Обръщам се и отивам при нея, падам на колене.

— Нора...

— Т-той... няма ли го вече? — шепне тя едва чуто. Не би трябвало да е в съзнание. В гърлото ѝ клоkochи кръв.

— Да, няма го — отговарям. — В безопасност си.

Опитва да се усмихне, но не може. Болката е твърде силна. Губи сили бързо.

— Майкъл?

— Тук съм — повдигам леко главата ѝ. — При теб съм.

Вижда лицето ми, сълзите, и разбира, че това е краят.

— М-моля те... не казвай на татко... Майкъл...

Поемам рязко въздух, за да се сдържа. Кимам. Прегръщам я, вдигам я към гърдите си, но ръцете ѝ висят безпомощно. Махам косата от лицето ѝ, после усещам как тялото ѝ потръпва и... това е. Вече я няма.

— НЕ! — крещя. Целувам лицето ѝ. — Нора, моля те! Не...

Няма полза. Не се движи.

Главата ѝ се отпуска върху ръката ми, дробовете ѝ изпускат последната глътка въздух. Всичко свършва. Самоунищожението е приключило.

ГЛАВА 40

Пускат ме да изляза от залата чак в полунощ, когато празните коридори на Старата административна сграда приличат на бюрократичен град-призрак. Мисля си, че са преценили внимателно — така никой няма да ми задава въпроси. Или да клюкарства. Или да ме посочи с пръст: „Ето го, това е той“. Сега има само тишина. Тишина и време да мисля. Тишина и... Нора. Затварям очи и навеждам глава. Преструвам се, че не се е случило. Но се е случило.

Тръгвам към кабинета си. По коридора отекват два чифта стъпки — моите и на агента от Сикрет Сървис, който крачи непосредствено зад мен. Отварям вратата на стая 125 с трепереща ръка. Агентът ме наблюдава внимателно и влиза заедно с мен. Паля лампата в преддверието и отново потъвам в тишината. Твърде късно е, за да има някой. Пам и Джулиан са си отишли преди часове. Още докато навън е било светло.

Не съм изненадан, че няма никой, но си давам сметка, че съм се надявал да не е така. Сега съм сам. Известно време ще е така. Отварям вратата на кабинета си и си казвам, че няма да е толкова лошо, но тук, в Белия дом, няма много хора, които...

— Къде, по дяволите, се бавиш!? — вика Треј и скача от канапето. — Добре ли си? Имаш ли адвокат? Чух, че нямаш, така че се обадох на мъжа на сестра ми, Джими, който ме свърза с един тип, Ричи Рубин, който каза, че...

— Всичко е наред. Треј. Нямам нужда от адвокат.

Той поглежда агента от Сикрет Сървис, който е влязъл с мен.

— Сигурен ли си?

Аз също поглеждам агента.

— Мислиш ли, че можем да...

— Съжалявам, сър. Заповядано ми е да чакам, докато...

— Слушай, просто искам да поговоря няколко минути с приятеля си. Нищо повече. Моля те.

Агентът ни оглежда внимателно.

— Ще чакам отвън.

Когато излиза, очаквам Трей да ме засипе с въпроси. Вместо това, той мълчи.

Поглеждам „тостъра“ на перваза. Името на Нора вече го няма. Гледам зелените букви на дисплея, като че ли има някаква грешка. Искам да е грешка. Не е. Тъмно е. Много тъмно. Краката ми се подкосяват и трябва да се опра на ръба на бюрото.

— Съжалявам, Майкъл — казва Трей.

Едва се задържам на краката си.

— Ако така ще се почувстваш по-добре... — добавя, — животът щеше да е гаден след това, което се случи.

Кимвам разсеяно.

— Да, така е.

Преглъщам и пак изпадам във вцепенение.

— Ако мога да направя нещо...

Кимвам в знак на благодарност и опитвам да се овладея.

— Чу ли, че Лам...

— Знам само, че е мъртъв — казва Трей. — В новините е, но никой не знае защо, как и така нататък. ФБР насрочи пресконференция за утре сутринта. — Иска да каже още нещо, но гласът му изневерява. Не съм изненадан. Твърде близо е, за да не знае. Чул е слуховете. Просто не иска да ме попита. Гледам го от другия край на стаята. Опипва нервно вратовръзката си. Навел е глава. Стои пред канапето, но не сяда. Въпреки всичко не иска да попита. Твърде добър приятел е.

— Кажи го, Трей. Все някой трябва да започне.

Той вдига глава, преценява момента. След това кашля.

— Истина ли е?

Кимвам.

На лицето му се изписва ужас. Отпуска се на канапето.

— Аз... чаках я тук, както ми каза. Докато с Пам търсехте папките. Бях измислил куп начини да я задържа. Тя обаче изобщо не се появи.

— Знаела е какво сме намислили. От самото начало.

— Значи Лам...

— Лам е изтрил искането за досието му от компютъра на Карълайн, но не е знаел, че е толкова педантична, че да запази копие на хартия. От ФБР не са се сетили да проверят заявките — нали намериха

самите досиета... Честно казано, мисля, че Нора е знаела. Може би това е била застраховката ѝ. Може би нещо друго...

Трей ме гледа съсредоточено.

— Категорично смятам, че е било „нещо друго“.

Усмиввам се.

— Тя... — запъва се той. — Беше ли...

— Беше ужасно зле. Повече, отколкото можеш да си представиш. Ако я беше видял, когато влезе Лам... Правил го е, откакто е навършила единайсет. Шести клас, Трей. Представяш ли си какво чудовище трябва да си? Шести клас!

След това му разказвам всичко. Говоря забързано, думите ми се сливат. Пистолетът на Лам, стъклописа, разпита в залата, докато лекарите шиеха рамото ми. За негова чест, Трей не ме прекъсва нито веднъж.

Свършвам и двамата мълчим. Полагам усилия да не гледам дисплея на „тостъра“. Тишината ме измъчва. Името ѝ вече го няма.

— Какво ще стане сега? — пита Трей след малко.

Отивам до камината и бавно откачам дипломата си от стената.

— Ще те направят изкупителна жертва? Въпреки че не си направил нищо...

— Няма да ми направят нищо — прекъсвам го. — Този път ми повярваха.

— Така ли? — Вдига глава. — Защо?

— Много благодаря — казвам аз и подпирам дипломата си на стената в краката си.

— Говоря сериозно, Майкъл. Нора и Лам са мъртви... Остава само едно искане за досие, в което е записано името на Лам. Откъде са взели останалото? Видели ли са банковите сметки на Лам?

— Да — свивам рамене. — Също така... — Млъквам.

— Какво?

Не отговарям.

— Кажи ми — подканя ме Трей.

Въздъхвам.

— Братът на Нора.

— Кристофър? Какво той?

— Сега учи другаде, но преди това е бил при семейството си.

Изумената му физиономия ми казва, че го чува за първи път.

— Значи той... по дяволите! Означава ли това, че...

— Пресата няма да научи това. По лична молба на Хартсън. Какаото и да стане, Нора си остава герой. Дала е живота си, за да бъде заловен убиецът на Карълайн.

— Значи тя и Лам...

— Казвам ти го единствено, защото си приятел. Разбираш ли ме?

Трей кимва и поглажда косата си. Бързо. По-скоро нервно, отколкото тревожно. Освен ако сам не заговоря, никой повече няма да чуе тези думи.

Обръщам се към камината и свалям рисунката на съдебния художник. Сега ми се струва още по-голяма. Трябва да я хвана с две ръце.

Трей се спуска към мен, за да ми помогне.

— Какво ще направят тогава? — пита ме. — Ще те уволнят или ще те заставят да напуснеш сам?

— Как разбра?

— Имаш предвид, освен трудно разгадаемия факт, че свали дипломата си от стената ли? Това е криза, Майкъл. Лам и Нора са мъртви. Ти се срещаше с нея. Когато атмосферата се нажежи толкова, всички тук търсят сянка.

— Не ме уволниха — казвам му.

— Значи са те помолили да напуснеш.

— Не са казали подобно нещо, но... трябва да го направя.

Поглежда навън, през прозореца. Там все още се навъртат няколко репортери.

— Ако искаш, мога да ти дам някои съвети за това, как да се държиш пред медиите.

— Страхотно.

— И ще мога да ти уреждам пропуск за големите събития...

Встъпването в длъжност... приемите...

— Ще съм ти благодарен.

— И още нещо... Когато кандидатстваш за следващата си работа, ще получиш препоръки на бланка от Белия дом. Ще отмъкна цяла пачка и ще напишем писма на всички, които мразим — полицаите, които глобяват за неправилно паркиране, продавачите, които се държат така, сякаш *те* ти правят услуга, когато пазаруваш, мъжете, които те тупат по рамото и те наричат „човече“, стюардесите, които те гледат в

очите и лъжат, че нямат възглавнички, като че ли ако ти дадат да подпреш схванатия си врат, ще изгубят съкровищата си...

Смея се за първи път от два дни. По-скоро прилича на кашлица, но мога да се примирия.

Трей си поема дъх и ме следва до бюрото.

— Не се шегувам, Майкъл. Кажете какво искаш и ще ти го доставя.

— Знам — казвам аз и започвам да тършувам из книгата по бюрото си. Меморандуми, графици на президента, папката с брифинга за подслушвателните устройства. Сега тези неща са без значение. Ще останат тук. В най-долното чекмедже намирам чифт къси гащета за бягане. Тях ще прибера. Останалото не ме интересува.

— Сигурен ли си, че всичко ще е наред? — пита Трей. — Имам предвид... Какво ще правиш със свободното си време?

В най-горното чекмедже виждам бележка. „Всичко ще мине.“ Отдолу има малко сърце. Подписът на Пам.

Прибирам бележката в джоба си и затварям чекмеджето.

— Ще се оправя. Бъди спокоен.

— Въпросът не е само в оправянето. Става дума за нещо повече. Може би трябва да поговориш с Хартсън...

— Трей, последното нещо, което Хартсън иска в момента, е някой непрекъснато да му напомня за най-кошмарната трагедия на семейството му. Освен това, дори и да поиска от мен да остана... не мога... това вече не е за мен.

— Какви ги дрънкаш?

С едно рязко движение свалям от стената снимката, на която съм с президента.

— Приключих — казвам и подавам на Трей последния експонат на егото си. — И колкото и да пъшкаш и стенеш, знаеш, че така е най-добре.

Поглежда снимката и остава мълчалив. Край на разговора. Улавям дипломата и снимката с една ръка, вдигам ги и тръгвам към вратата. Докато ходя, рамките се удрят в глезена ми. За последен път съм в този кабинет. Трей върви по петите ми.

Поглеждам го бързо и питам:

— Ще ми се обаждаш ли пак всяка сутрин, за да ми казваш какво става?

- Утре в седем.
- Утре е неделя.
- Тогава в понеделник.

ЕПИЛОГ

Седмица и половина след това свивам по разклона на магистралата към тихите пътища на Ашланд, Вирджиния. Небето е кристално синьо, дърветата в ранната есен са окъпани в оранжево, червено и жълто. На пръв поглед всичко е както преди. Поглеждам в огледалото. Зад мен няма никой. В този момент го усещам най-силно.

Всеки път, когато идвам тук, усещам уханието на диви цветя. Днес обаче ги виждам за първи път. Удивително е да откриеш какво имаш пред себе си.

Продължавам по пътя, почти без да отделям очи от пожълтелите стъбла. Стигам до познатата ограда и свивам. Сега всичко тук ми изглежда някак по-голямо. Така и трябва, решавам.

— Виж ти кой дойде най-накрая — посреща ме Марлон с креолския си акцент. — Вече се тревожех за теб.

— Винаги се бавя повече, отколкото си мисля. Заради малките пътища е.

— По-добре късно, отколкото никога — казва Марлон.

Замислям се.

— Да, така е.

Той се вглежда във вестника, който е на масата в кухнята. Потъва в неловко мълчание — както при всички разговори, които съм имал през последната седмица.

— Жалко за Нора — въздъхва след малко. — Харесвах я. Истинска скандалджийка. Наричаше нещата с истинските им имена.

Замислям се над комплимента, за да преценя, дали е подходящ. Понякога споменът е по-доброто нещо. Понякога не.

— Баща ми...?

— В стаята си е — отговаря Марлон.

— Каза ли му?

— Помоли ме да изчакам и аз изчаках. Ти го искаше, нали?

— Да. — Тръгвам към стаята и добавям: — Мислиш ли, наистина, че ще мога да...

— Колко пъти ще ме питаш? — прекъсва ме. — Всеки път, когато си тръгваш, ме пита кога ще дойдеш пак. Момчето те обича повече от печени ребърца. Какво друго искаш?

— Нищо — отвръщам и се усмихвам. — Абсолютно нищо.

— Татко? — викам го, след като отварям вратата. В стаята няма никой. — Къде си?

— Тук, Майкъл! Тук!

Поглеждам по посока на звука и го виждам — стои зад мрежата против насекоми на задната врата, в края на коридора. Маха ми. Обул е изпомачкани памучни панталони, неизменната черна фланелка с усмихнатото лице пак е на гърба му.

— Ето ме! — вика весело и ме подканя да отида при него. Радвам се, когато е такъв.

Заставаме един срещу друг, той ме прегръща мечешки и ме повдига от пода. Подскачам, за да го улесня.

— Какво ще кажеш, а?

Завърта ме и ме пуска. Пуска ме и разбирам какво има предвид.

Зад масичките в двора, където се хранихме в онзи ден, се е ширнало полето. Под ослепителния блясък на слънцето препускат четири коня. Всичко — цветовете, слънцето, конете — е толкова красиво, че ти секва дъхът. По същия начин дъхът ми секна и първия път — когато дойдох тук, за да видя къде ще настаня баща си, седмица преди да го доведе.

— Не е ли красиво? — пита той. — Пинки е най-бързият. Той ми е любимец.

— Онова там ли е той? — питам и соча първия кон.

— Нееее... Това е Клайд — казва, сякаш го повтаря за стотен път. — Пинки е предпоследен. Днес го мързи.

Правя крачка напред, а баща ми се обръща към вратата и се взира в тъмния коридор.

— Къде е Нора?

Знаех, че ще попита. Хареса я твърде много, за да я забрави. Преди да отговоря, сядам на дървената люлка, окачена на стряхата и махвам на баща ми да се приближи.

Той вижда изражението ми и разбира. Лоши новини.

— Не ме ли хареса? — пита ме и опипва долната си устна с възлестите си пръсти.

— Напротив, хареса те много.

Той също сяда на люлката, но е твърде погълнат от Нора. От тежестта му се залюляваме силно и се удряме в стената на къщата. Прегръщам го, за да го успокоя. След секунда започваме да се люлеем леко. Спокойствието се връща.

— Хареса те много — казвам му.

— Тогава защо не дойде?

Мислил съм за този момент по целия път насам. Няма полза.

— Татко — започвам. — Нора... случи се нещо...

— Добре ли е?

— Не — клатя глава. — Не е добре. Тя... умря, татко. Умря преди седмица и половина.

Очаквам реакцията му. Той гледа надолу и чопли усмихнатото лице на фланелката си. Повдига горната си устна и показва зъбите си. Като че ли надушва нещо. Или се мъчи да разбере. Започва бавно да се поклаща напред-назад. След малко поглежда към тавана.

— Мога ли да ѝ кажа довиждане?

Иска да отиде на гроба.

— Разбира се — кимвам. — Мисля, че би се зарадвала.

Той клати глава диагонално — брадичката му описва елипси, — но не казва нищо повече.

— Искаш ли да поговорим за това? — питам.

Мълчи.

— Татко, кажи ми какво мислиш.

Търси думи, които не може да намери.

— Беше добра с мен.

— Казах ти, хареса те много. Сама ми го каза.

— Наистина ли? — шепне той, загледан някъде встрани.

— Разбира се. Каза, че си умен и хубав и че си много добър баща. — Надявам се да се усмихне, но той дори не ме поглежда. Прегръщам го пак. — Няма нищо лошо в това да си тъжен.

— Знам. Само че не съм тъжен.

— Не си?

— Не съм. В умирането има и нещо хубаво.

— Така ли?

— Да. Повече не те боли.

Кимвам. Понякога баща ми е брилянтен.

— И знаеш ли кое е най-хубавото?

— Не. Каж ми.

Той вдига очи и се усмихва широко.

— Тя е с майка ти. Фили. Филис. Филис.

Аз също се усмихвам. Широко. Като него.

— Казах ти, че това е най-хубавото.

Залюлява люлката и започва да се смее. Намери начин да го преодолее — неговият свят все още съществува.

— Говорил ли си с президента напоследък? — пита. Любимата му закачка.

— Всъщност, татко, напуснах работата в Белия дом. Той пуска краката си и спира люлката.

— Ами президента?

— Той ще е по-добре без мен, струва ми се.

— Марлон каза, че ще го изберат пак.

— Да. Знае как да побеждава.

Баща ми започва да пипа кутрето и показалеца си с палец.

— Уволниха ли те? — пита най-накрая.

— Не — клатя глава. — Просто се наложи да напусна.

Знае, че има още нещо. Долавя го в интонацията ми. Движението на пръстите му се ускорява.

— Значи ли това, че ще се местиш пак? И аз ли ще трябва да си отида оттук?

— Можеш да останеш тук колкото си искаш. Разбира се... надявах се... питах се... искаш ли да дойдеш да живееш при мен известно време?

Престава да пипа пръстите си.

— Да живея с *теб*? — възкликва и се обръща към мен. Очите му се наливат със сълзи. Челюстта му увисва. — Заедно?

Спомням си първата си среща с Нора. Когато прекоси стаята и дойде при мен, а всички ме зяпаха като онемели. Мен. Това беше моментът. Там, с нея, бях всичко, което исках да бъда. Сега искам нещо друго. Всички тайни са известни. Вече няма нужда да съм сирак.

Поглеждам го.

— Ако ти искаш, аз ще се радвам много.

Пак се усмихва. Иска само това. Да е приет. Да е вътре. Нормален.

— Е, какво ще кажеш? — питам го.

— Ще трябва да си помисля — киска се.

— Да си помислиш? Какво има да...

— Ами ти даже нямаш работа — смее се с глас.

— Това смешно ли ти се вижда?

Той кима енергично.

— От безработни адвокати няма полза.

— Кой казва, че ще съм адвокат?

Млъква изненадано.

— Няма да си адвокат?

Спомням си малката група репортери, които още се навъртат на улицата пред къщи. Ще трябва да минат години, преди нещата да се нормализират. Няма значение. Това вече не е съществено.

— Да кажем само, че обмислям всякакви възможности.

Отговорът му допада. Всичко е възможно.

— Виж — казва той и сочи краката си. — За теб.

Вдига крачола си. Очаквам да видя черен чорап, мушнат в белия чехъл. Вместо това виждам ослепително бял чорап.

— Смъкват ми се — добавя той, — но изглеждат добре.

— Така е — съгласявам се. — Само че онези ми харесваха повече.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

Баща ми свива рамене и залюлява люлката. Следобедното слънце свети право в очите ни. Толкова е ярко, че не виждам по-нататък от верандата. Но виждам всичко.

— Майки, знаеш ли, че „57“ на бутилката от кетчуп означава петдесет и седем вида домати?

— Така ли? — отговарям. — Разкажи ми повече.

Все още се страхувам да не разочаровам баща си, от рака, който уби майка ми, от неочакваната смърт, от глупавата смърт, от самотната смърт. За първи път обаче от дълго време не се страхувам от миналото си. И от бъдещето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.